

БАРБАРА ТЕЙЛЪР
БРАДФОРД

НЕ Е ДОСТАТЪЧНО САМО ДА УСПЕЕШ,



А Т Р Я Б В А И

ДА ЗАДЪРЖИШ
МЕЧТАТА

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА

ИЗКЛЮЧИТЕЛНА ЖЕНА

КНИГА ПЪРВА

**БАРБАРА ТЕЙЛЪР БРАДФОРД
ДА ЗАДЪРЖИШ МЕЧТАТА
КНИГА ПЪРВА**

Превод: Дона Карлайл

chitanka.info

Телевизионната публика у нас с огромен интерес проследи сериала „Изключителна жена“, създаден по едноименния роман на Барбара Тейлър Брадфорд. В продължението на семейната сага, озаглавено „Да задържиш мечтата“, писателката описва съдбата на вече възрастната, но все така проницателна и упорита Ема Харт, възложила управлението на финансовата си империя на внучката си Пола. Читателят ще узнае как младата и красива бизнес дама се стреми да задържи мечтата на своята баба за могъщество и богатство. Повествованието преминава от йоркширските замъци до луксозните ски курорти в Шамони, от пищните спални до блестящите небостъргачи на световния бизнес. Подкрепена от желязната воля на баба си, Пола преживява най-голямата си любов и най-тежката си загуба, за да излезе победителка и да превърне мечтата на Ема Харт в своя собствена.

„Тя притежаваше в най-висша степен всички качества, които могат да се изискват от един голям монарх.“

Джовани Скарамели,
посланик на Венеция в
двора на Елизабет Тюдор,
английска кралица

„Би трябвало да знаете, че в моето кралство не липсват мъже, но сред тях могат да се изброят един-двама измамници.“

Елизабет Тюдор,
кралица на Англия

ПЪРВА ЧАСТ

МАТРИАРХ

*„Изричам истината не толкова, колкото
мога, а колкото смея, и като остарявам,
започвам да смея повече.“*

Монтен

ПЪРВА ГЛАВА

Ема Харт бе вече почти осемдесетгодишна.

Но не изглеждаше на годините си, тъй като винаги ги бе приемала леко. Седнала зад писалището си в горния хол на Пенистън Роял през тази светла априлска сутрин на 1969 година, Ема наистина се чувстваше далеч по-млада.

Седеше на стола изправена, а от живите ѝ зелени очи, умни и проникателни под понабръчканите клепачи, нищо не убягваше. Още много отдавна блестящата ѝ червено-златиста коса бе станала сребриста, но коафирана по последна мода, тя стоеше по вдовишки драматично над облото ѝ лице. Макар сега набръчкано от годините, изящната ѝ костна структура бе запазила неговата яснота, а кожата все тъй напомняше прозрачността от младите години. Въпреки че голямата ѝ хубост в течение на времето бе поувехнала, външният ѝ вид, както винаги, бе внушителен и стилиен.

За утежнения си работен ден, който предстоеше, тя бе избрала семпла вълнена рокля с любимия ѝ барутносин цвят. Бялата дантелена яка допринасяше за мекотата и женствеността на шията, а на ушите ѝ блестяха дискретни диаманти. Освен златния часовник и пръстените, нямаше никакви други накити.

След пристъпа на бронхиална пневмония предишната година сега беше в цветущо здраве, не можеше да се оплаче от никаква слабост и бе изпълнена с неспирната енергия, характерна за младите ѝ години.

„В това ми е проблемът — как да насочвам тази проклета енергия — помисли си тя, остави писалката и се облегна. Усмихна се и помисли: — Дяволът обикновено намира работа за ръце, които няма какво да правят, тъй че по-добре да се заловя с новия си проект, преди да съм допуснала някое отклонение.“ Усмивката ѝ се разшири. Повечето хора смятаха, че има достатъчно работа, за да стои бездейна, тъй като тя продължаваше да контролира огромната си бизнес империя, разпростряла се вече през половината свят. Тя наистина изискваше непрестанния ѝ контрол, но в последно време

предизвикателствата не бяха толкова много. Ема винаги бе процъфтявала именно на базата на предизвикателствата, а те сега ѝ липсваха. Според нейните разбирания да играеш на куче пазач не бе толкова вълнуващо. Това не разпалваше въображението, не доставяше оня сърбеж в кръвта, не предизвикваше адреналина ѝ, както при сделките. Да настройва ума си срещу противниците в бизнеса и да се бори за власт и господство на международния пазар бе станало за нея такава втора природа, че сега без това не можеше да се чувства добре.

Изправи се неспокойна, прекоси стаята с бързи леки стъпки и отвори един от стигащите до тавана прозорци. Пое си дълбоко дъх и надникна навън. Небето беше безупречно синьо, без нито едно облаче, изпълнено цялото с пролетна слънчева светлина. По голите клони се виждаха нежнозелените пъпки, а под големия дъб в ъгъла на градината напосоки засадените жълти нарциси изправяха глави под напора на бриза. И тя се сети и на глас повтори, стиховете на Уърдсуърт:

*„Подобно облак аз сновях
над хълми и поляни тук,
когато изведнъж съзрях
златисти нарциси накуп.“^[1]*

„Господи — помисли си тя, — та аз съм учила това стихотворение още в селското училище във Феърли. Толкова отдавна, а съм го запомнила през всички тези години!“

Вдигна ръка да затвори прозореца и големият смарагд на Макгил просветна върху лявата ръка. Блясъкът му привлече погледа ѝ. Носеше този пръстен вече двайсет и четири години, от онзи ден през май 1925 година, когато Пол Макгил го бе нанизал на пръста ѝ. Той бе изхвърлил нейния венчален пръстен, символа на катастрофалния ѝ брак с Артър Ейнсли, и го бе заместил с масивния квадратен смарагд. „Може да не сме се възползвали от услугите на църквата — бе рекъл той в онзи паметен ден, — но колкото се отнася до мен, ти си моя съпруга. Отсега, додето смъртта не ни раздели.“

Предишния ден се бе родило детето ѝ, тяхната обожавана Дейзи, зачената и отглеждана с любов. Нейната любимка от всичките ѝ деца, точно както е Пола, дъщерята на Дейзи, бе любимата ѝ внучка,

наследница на огромната търговска империя и на половината от колосалното богатство на Макгил, което Ема бе наследила след смъртта му през 1939 година. Преди месец Пола бе родила близнаци, подарявайки ѝ първите правнуци, които утре трябваше да бъдат кръстени в стария храм на Феърли.

Ема сви устни и внезапно се запита дали не бе направила грешка, като се съгласи с желанието на Джим Феърли, съпруга на Пола. Джим беше традиционалист и затова пожела децата му да бъдат кръстени в купела, където са се кръщавали всички от рода Феърли, както и всички Хартови, в това число и тя самата. „Е — помисли си тя, — вече е късно, не мога да се намеся, може пък да е подходящо.“ Тя си бе отмъстила на фамилията Феърли. Водена през почти целия ѝ живот, вендетата против Феърли най-сетне бе приключила и чрез женитбата на Джеймс Артър Феърли за Пола двете семейства се бяха обединили. Това беше едно ново начало.

Но щом Блеки О'Нийл чу коя черква са избрали, вдигна белоснежните си вежди в недоумение и подхвърли нещо за това, че на стари години тя най-цинично е станала сантиментална, обвинение, което напоследък често ѝ отправяше. Може би Блеки е прав. От друга страна, миналото вече не я засягаше както едно време. Заедно със своите мъртви, то бе погребано. Сега я интересуваше само бъдещето. А бъдещето са Пола, Джим и децата им.

Като се върна на писалището, мислите ѝ се насочиха към селцето Феърли, сложи си очилата и погледна документа пред себе си. Беше паметна записка от внука ѝ Александър, който заедно със сина ѝ Кит управляваше фабриките. Фабриката във Феърли имаше сериозни затруднения. От дълго време там нещата не вървяха и сега всичките сметки бяха опрели на червено. Предстоеше и фатално решение — да закрие фабриката или да я остави да работи на загуба. Винаги прагматична, Ема разбираше с подсъзнанието си, че най-мъдрият ход ще е да закрие фабриката, но се колебаеше да вземе драстично решение, което би довело до затруднения за родното ѝ място. Бе помолила Александър да намери алтернатива, някое действено решение, и се надяваше, че вече го е направил. Скоро щеше да разбере. Съвсем скоро той трябваше да се появи.

Беше ѝ хрумнала една възможност, която щеше да им помогне да разрешат положението във Феърли, но искаше да предостави това на

Александър, сам да се справи с проблема. Да го изпита, както изпитваше всичките си внуци. А и защо не? Това е в нейните прерогативи, нали? Всичко, което притежаваше, бе спечелено с мъка, изградено върху един живот, вкоренен в самостоятелността на избора, непосилните усилия, упоритата решимост и безмилостна, ужасна саможертва. Досега нищо не ѝ е предлагано на поднос. Нейната могъща империя бе изцяло нейно творение и след като беше нейна и само нейна, тя щеше да се разполага с нея както си иска.

Спокойно, хладнокръвно, разумно и подбирайки, тя преди една година бе избрала своите наследници, заобикаляйки четири от петте си деца в полза на внуците, и това го имаше в новото ѝ завещание. Въпреки това продължаваше да наблюдава третото поколение с мъдри старчески очи, вечно преценявайки техните достойнства и търсейки техните слабости, като вътрешно се молеше да не открие такива.

„Те отговориха на моите очаквания — уверяваше се тя, сетне изведнъж една мисъл я стъписа: — Не, това не е съвсем вярно. Има един, в когото не съм напълно сигурна, комуто не мисля, че мога да вярвам.“

Ема отключи горното чекмедже, извади лист хартия и се взря в имената на внуците си, записани предишната нощ, когато изпита първите усещания на съмнението. „Има ли джокер в тази колода, както подозирам? — смутено се запита тя и пак се вторачи в имената. — И ако наистина има, как, за бога, ще се справя с него?“

Очите ѝ се приковаха в едно име. Размишлявайки, тя тъжно поклати глава.

Много отдавна предателството беше престанало да изненадва Ема, тъй като естественото ѝ упорство и психологическата ѝ проникателност в този дълъг, често труден и винаги необикновен живот се бяха изострили до крайност. Всъщност сравнително малко неща можеха вече да я изненадат, а нейният особен тип цинизъм я караше да очаква от хората, в това число и семейството, всичко най-лошо. И все пак миналата година тя остана поразена, когато чрез секретарката си Гей Слоун разбра, че четирите ѝ големи деца кроят заговор срещу нея. Пришпорвани от алчност и диви амбиции, те се бяха опитали да изтръгнат империята от ръцете ѝ по най-долен начин, сериозно подценявайки я в този процес. Първоначалният шок и болката от предателството им бяха бързо изместени от гняв и ледена

решимост и тя бе предприела следващите си ходове бързо, свръхпрофесионално и решително, както впрочем постъпваше с всеки свой опонент. Изтласка емоциите и сантименталността встрани, не позволи на чувствата да замъглят разума — всъщност този именно свръхразум, който и в миналото винаги я бе спасявал при катастрофални ситуации.

Бе надхитрила неспособните заговорници и ги бе оставила да се мотаят глупаво разединени и в същото време бе стигнала и до горчивото и вледеняващо осъзнаване, че кръвта може да стане вода. Бе останала поражена, че телесните и кръвни връзки не играят никаква роля, когато са заложени огромни количества пари и още по-важно — власт. Хората не се спират и пред убийство, стига да се доберат дори до най-малката част и от двете. Но въпреки обзелото я отвращение и разочарование към децата си тя бе останала сигурна в техните деца и тяхната преданост към нея. А сега едно от тях я караше да преоценява своето решение и да поставя под въпрос своето доверие.

Повтори името наум... Може би греши, дано да греши! Нямахте на какво да се спере, освен на вътрешния си инстинкт и на своята проникателност. Както интелигентността ѝ, и двете усещания ѝ бяха служили добре през целия живот.

Изправена пред подобна дилема, Ема винаги се оставяше на инстинктивното изчакване и наблюдение. И сега тя реши да изчака. По този начин можеше да прикрива истинските си чувства, залагайки на това, че нещата ще се подредят в нейна полза, което я освобождаваше от необходимостта да предприеме по-остри мерки. Вътрешно си каза, че ще поотпусне въжето. Опитът я бе научил, че когато известна дължина отпуснато въже попадне в неразумни ръце, то винаги се превръща в примка.

Ема премисли многото възможности, ако постъпи така, и по лицето ѝ се спусна тежка сянка, очите ѝ помръкнаха. Не ѝ се искаше наново да вдига меч в собствена защита, да не говорим за останалите ѝ наследници. „Историята се повтаря — уморено си рече тя, — особено в моя живот. Но аз отказвам да приема това. Сам да си търсиш неприятности.“ Нарочно върна листа в чекмеджето, заключи го и пхна ключа в джоба си.

Ема Харт притежаваше завидната способност да се изолира от нерешените проблеми, за да се съсредоточи върху по-важните неща —

така тя можеше да потисне досадното и смуцаващо подозрение, че на един от своите внуци не бива да вярва и че е потенциален противник. Непосредствена важност имаше текущият бизнес и тя насочи вниманието си към задълженията си до края на деня — имаше срещи с трима от шестте си внуци.

Александър трябваше да пристигне пръв.

Ема си погледна часовника. След петнайсет минути, в десет и половина, той щеше да е тук. Точен е, а може и да подрани. Устните ѝ се изкривиха от удоволствие. По отношение на точността Александър бе станал нещо като демон, дори миналата седмица, когато го бе накарала да я чака, той ѝ направи забележка. С майка си бе вечно в конфликт, тъй като тя хронично не обръщаше внимание на часовника. Но усмивката ѝ изчезна, когато се сети за втората си дъщеря.

Елизабет започваше да изчерпва търпението ѝ: шляеше се по света по най-скандалния начин, омъжваше се и се развеждаше с такава безразборност, че поведението ѝ ставаше все по-неприятно. Непостоянството и нестабилността на дъщеря ѝ бяха престанали да я учудват, защото отдавна бе разбрала, че Елизабет е наследила повечето от най-лошите черти на баща си. Артър Ейнсли беше слаб, себичен човек и слабостите му се бяха прехвърлили на дъщерята — красива, неукротима и капризна, Елизабет излизаше от всички правила и си оставаше вън от всякакъв контрол. И същевременно ужасно нещастна. „Една трагична фигура — помисли си Ема, — заслужаваща по-скоро съжаление, отколкото порицание.“

Запита се къде ли може да е сега дъщеря ѝ, сетне се отказа от мисълта. Беше безсмислено, тъй като двете почти не си говореха след случката със завещанието. Дори Александър бе гледан хладно от майка си, заради това че Ема го бе предпочела пред нея. Но Елизабет не можа да понесе неговото хладно безразличие към чувствата ѝ и когато схвана, че си губи времето, истеричните сцени и пороите от сълзи секнаха отведнъж. Тя бе капитулирала пред неговото неодобрение и едва прикрито презрение. Очевидно доброто му мнение и любов към нея ѝ бяха необходими и тя се помири с него и смени поведението си. „Но не за дълго“ — помисли Ема с горчивина. Елизабет скоро се върна към лошите си навици.

Щом се сетеше за внука си, Ема се изпълваше с топли чувства и благодарност. Александър бе станал това, което е, благодарение на

силния си характер и съсредоточеност. Беше човек солиден, трудолюбив, на него можеше да се разчита. Макар да нямаше ума и прозорливостта в бизнеса, характерни за братовчедка му Пола, той бе не по-малко разумен в решенията си. Консерватизмът му се уравниосяваше от гъвкавост, беше винаги готов да претегли всички „за“ и „против“ при всяка ситуация и ако е необходимо — да направи и компромис. Родена реалистка, Ема бе доволна, че Александър поставя нещата на съответните им места.

През последната година Александър заслужи нейното доверие и затова тя не съжеляваше, че го е направила главен наследник на компанията „Харт“ с 52 процента от дяловете на частната фирма. Докато той продължаваше да контролира фабриките, тя сметна, че за него ще е необходимо да се запознае с всички аспекти на акционерната корпорация — затова го обучаваше и го готвеше за деня, когато щеше да поеме кормилото от нея. Компанията „Харт“ контролиреше нейните текстилни фабрики, предприятията за готово облекло, недвижимите имоти. Общата търговска компания и вестникарския тръст „Йоркшир Консолидейтед“. Това бяха милиони лири. Отдавна бе схванала, че може би Александър никога няма да увеличи състоянието кой знае колко много, тъй като беше склонен към предпазливост. Но по същата причина той нямаше и да го пропилее посредством прибързани решения и безогледна спекулация. Той щеше да запази постоянния курс, така внимателно начертан от нея, следвайки принципите и ръководните начала, установени от нея преди години. Тъкмо това искаше тя.

Ема придръпна бележника и вписа в колко часа ще обядва с Емили, сестрата на Александър.

Емили трябваше да пристигне в един часа.

Когато ѝ се обади в началото на седмицата, Емили някак тайнствено ѝ каза, че имала да разискава с нея някакъв сериозен проблем. Колкото до Ема, загадка нямаше. Тя знаеше какъв е проблемът на Емили от доста време насам. Бе само изненадана, че внучката ѝ не бе поискала този разговор по-рано. Помисли и се намръщи. Преди две седмици бе решила нещо за Емили, убедена, че е права. Но дали Емили ще се съгласи? „Да — отвърна си сама. — Момичето ще схване смисъла, сигурна съм.“ Погледът ѝ отново се върна към календара бележник.

Късно следобед ще се отбие Пола.

Трябваше да разискват проекта „Крос“. „Ако Пола го подхване майсторски и доведе преговорите до благоприятен край — помисли си Ема, — тогава ще разполагам с предизвикателството, което търся.“ И взе преписката на „Еър Комюникейшънс къмпани“, собственост на Крос. Цифрите бяха катастрофални. Но настрани от финансовите проблеми компанията бе налегната от толкова сериозни други недостатъци, че просто да се уплашиш. Според Пола те можеха да бъдат отстранени и решени. Пола беше съставила план, толкова прост и толкова високопрофесионален, че Ема бе останала поразена и заинтригувана. „Да купим компанията — й беше предложила Пола преди няколко седмици. — Катастрофа наистина има, но това се дължи единствено на лошо управление и на сегашната структура. Пълна бъркотия. Огромна разпиляност. И твърде много отдели. Онези, които могат да печелят, да вървят напред и да се стабилизират, са спънати от други, които пък са на червено и трябва да им се помага.“ И тогава Пола я беше запознала с плана си най-подробно. Ема схвана, че за кратко време „Еър Комюникейшънс“ може да се съживи, след което инструктира внучката си незабавно да почне преговори.

Как й се искаше да сложи ръка на това малко предприятие! И ако преценката на ситуацията се оказеше вярна, това щеше да стане в най-скоро време. Ема беше убедена, че никой не е по-добре подготвен да преговаря с Джон Крос и сина му Себастиан от Пола, която се бе оказала твърда и непреклонна в такива случаи страна. Това, че Ема я хвърляше в сложни бизнес ситуации, изискващи тънки разсъждения и търговски усет, вече не можеше да я смуги, тъй като притежаваше и едното, и другото. И самоувереността й растеше.

Ема пак си погледна часовника и потисна желанието да се обади по телефона на Пола в Лийдс, за да й даде няколко последни напътствия как по-ефикасно да разговаря с Джон Крос. Но Пола бе доказала, че може всичко сама, а Ема не желаше внучката й да си помисли, че непрекъснато й диша във врата. Телефонът иззвъня и Ема вдигна слушалката:

— Ало?

— Аз съм, лельо Ема. Шейн. Как си?

— О, Шейн, радвам се да ти чуя гласа. Благодаря ти, добре съм. Звучиш доста бодро. Надявам се утре да се видим на кръщавката.

— Надявах се да се видим преди това, лелю Ема. Не искаш ли довечера да излезеш с двама умрели за развлечения ергени?

Ема весело се разсмя:

— А кой е *другият* умрял за развлечения ерген?

— Дядо, разбира се. Кой друг?

— Умрял за развлечения? Мен ако питаш, все повече се превръща в един старомодник.

— Какви ги дрънкаш, миличка? — избоботи гласът на Блеки, грабнал слушалката от внука си. — Басирам се, че все още мога да те развличам, стига ти да плащаш. Дай ми само шанс!

— Сигурна съм, че можеш, скъпи — и Ема се усмихна в слушалката. — Боя се обаче, че тази вечер няма да стане. Не мога да приема поканата, Блеки. Довечера чакам някои от моите хора и трябва да съм тук.

— О, не! — патетично я прекъсна Блеки. — С тях можеш да се видиш и утре. Не ми отказвай, мила. Освен удоволствието от твоята прекрасна компания, имам нужда от съвета ти по един важен делови въпрос.

— О! — Ема бе леко изненадана от фразата му. Блеки се бе оттеглил и бе оставил ръководството на компаниите си на сина си Брайън и на Шейн. Любопитството ѝ, естествено, се повиши: — Какъв делови въпрос?

— Не е за телефон, Ема. Не става дума за нещо, което можеш за няколко минути да разискваш по телефона. Трябва да се огледа от всички страни, да му се направи дисекция и, струва ми се, да се полее с няколко капки ирландско и една добра вечеря.

Ема се засмя, питайки се колко ли е важен този негов проблем, но се поддаде:

— Мисля, че мога да ги оставя сами на себе си. Право да ти кажа, не очаквах кой знае какво тази вечер. Макар че Дейзи и Дейвид ще дойдат, перспективата за едно семейно събиране не е особено вълнуваща. Приемам. И къде смятате да ме заведете със своя ослепителен внук? Извън Лийдс не е нищо особено.

— Не се безпокой — със смях я прекъсна Блеки. — Ще измислим нещо, обещавам ти. Не се тревожи!

— В колко часа?

— Шейн ще те вземе около шест. Става ли, мило момиче?

— Идеално!

— Добре. Значи, дотогава. Впрочем, Ема!

— Какво, Блеки?

— Помислила ли си за моето предложение?

— Да, и сериозно се съмнявам ще излезе ли нещо.

— Разбирам, след толкова години ти си все същата съмняваща се Ема. Довечера ще поговорим, дано мога да те убедя.

— Дано — тихо измънка тя и затвори.

Ема се облегна. Блеки О'Нийл. „Съмняваща се Ема.“ В очите ѝ проблесна усмивка. Кога за първи път я бе нарекъл така? През 1904 или 1905? Там някъде. Шейсет и пет години Блеки ѝ беше най-скъпият и най-близък приятел. Цял живот. Винаги на разположение, когато е имала нужда от него: верен, предан, обичащ и помагач. През по-голямата част от живота си са били заедно, споделяйки и ужасните си загуби и поражения, болките и страховете, бяха се радвали един другиму за успехите и радостите. От съвременниците си бяха останали само те двамата, по-близки от всякога, наистина неразделни. Тя не знаеше какво би направила, ако нещо му се случи. Блеки беше стар боен кон, досущ като нея. И макар сега на осемдесет и три, у него бе останала непокорима виталност. „Но никой не е вечен“ — помисли тя и усети страха пред неизбежното. На преклонната им възраст жизнеността е подарък, а сигурната смърт — стар, макар и нечакан познат.

На вратата се почука.

Ема прие нормалния си израз на непроницаема хладност и извика:

— Влез!

Вратата се отвори, влезе Александър. Висок, слаб, хубав като майка си, с нейните големи светлосини очи. Сериозното му изражение обаче го състаряваше за неговите двайсет и пет години и му придаваше особено достойнство. Добре скроен тъмносив костюм, бяла риза, виненочервена копринена вратовръзка.

— Добър ден, бабо — рече той и тръгна към нея. — Да ти кажа ли, днес изглеждаш много елегантна.

— Здравей, Александър, благодаря ти за комплимента. И внимавай, при мен ласкателствата не минават.

Александър я целуна по бузата, седна срещу нея и възрази:

— Не се и опитвам да те лаская, бабо, честна дума. Изглеждаш като извадена от кутийка. Този цвят ти отива, а и роклята е много шик.

Ема кимна нетърпеливо и отправи пронизващ поглед към внука си.

— Какво имаш да ми кажеш?

— Единственото решение на проблема Феърли — поде Александър, разбирайки, че тя очаква веднага да минат към деловия разговор. Баба му ненавиждаше увъртанията, освен ако не бяха в нейна полза. Тогава от увъртането тя можеше да направи цяло изкуство. Но тъй като не можеше да го понеса у другите, той бързо продължи: — Трябва да сменим продукта. Искам да кажа, повече да не произвеждаме скъпо вълнено и камгарно облекло, каквото вече не се купува, и да минем към смески. Вълна с найлон и полиестер. Това е най-добрият избор.

— И мислиш, че такъв ход ще ни изведе от червеното? — с пронизващ поглед попита Ема.

— Да, бабо, мисля — отвърна той със самоналожена сигурност. — Един от нашите главни проблеми във Феърли е този, че се мъчим да конкурираме изкуствените материи на днешния пазар. Вече никой не търси чиста вълна. Виж какво, или ще произвеждаме смески, или ще трябва да спрем производството, което ти не искаш да допуснеш. Много е просто.

— Лесно ли ще стане преустройството?

— Лесно. Като произвеждаме по-евтина стока, можем да завладеем евтините пазари тук и в чужбина и да продаваме в големи количества. Разбира се, става дума за големи продажби, колкото да стъпим на тези нови пазари. Сигурен съм, че можем. — От вътрешния си джоб извади къс хартия. — Анализирах всички аспекти на този план и съм сигурен, че нищо не съм пропуснал. Ето, вземи.

Ема си сложи очилата и внимателно прегледа текста, гъсто напечатан на пишеща машина. Веднага разбра, че си е написал „домашното“ с обичайната прилежност. Беше разработил идеята, която тя сама си бе подхвърляла — разбира се, нямаше намерение да му споменава за това, тъй като не искаше да подценява усилията му. После свали очила и го погледна с топла поздравителна усмивка.

— Много добре, Сенди — нарече го с детското му умалително име. — Тук си вложил извънредно здрава мисъл и аз съм доволна,

наистина много доволна.

— Това за мен е облекчение — усмихна се той. Какъвто си беше резервиран по природа, Александър се отпускаше в присъствието на Ема, единствената личност, която истински обичаше. След това призна: — Наистина много се блъсках, бабо, идваха ми какви ли не идеи. Да не ти разправам. Но все се връщах към първоначалния си план да създадем нови тъкани. — Наведе се над писалището и я погледна точно толкова проникателно, колкото го гледаше и тя. — Но като те знам каква си, имам чувството, че ти вече си мислила за това решение още преди да ме натовариш с тази задача.

Ема беше поласкана от неговата прозорливост, но потисна усмивката. Погледна го в искрените сини очи и бавно поклати глава.

— Не, не съм — излъга Ема. Виждайки, че не ѝ вярва, добави: — Но сигурно накрая щях да помисля.

— Дяволски си права — съгласи се той. Приседна, праметна крак върху крак и не се сещаше как да ѝ поднесе лошата новина. Но реши, ако ще скача, да е с двата крака: — Има още нещо, бабо — поколеба се и тревогата забули лицето му. — Боя се, че ще се наложи да съкратим разходите. Ако искаме да се работи по-ефикасно и с повече печалба, наистина ще трябва да затегнем коланите във Феърли. Колкото и да е неприятно, ще трябва да се освободим от известна работна ръка... за постоянно.

— О, господи! — Лицето на Ема доби сериозен вид. Закима бавно, сякаш нещо си потвърждаваше на себе си. — Ами аз комай очаквах такова нещо, Александър. Но ако трябва да го направиш, направи го! Надявам се ще освободиш по-възрастните, които и без това са в предпензионна възраст.

— Да, мисля, че това е най-честното.

— Погрижи се да получат специални премии или допълнителни заплати, както искаш, тъй го наречи. И естествено, пенсиите им трябва да почнат незабавно да се изплащат. Никакви икономии и никакво изчакване до реалната пенсионна възраст! Няма да приема подобни глупости, Сенди.

— Да, естествено. Сега подготвям списък на имена и подробностите около нашите финансови задължения към хората. Ако си съгласна, ще ти го представя другата седмица.

Ема не отвърна. Надигна се и отиде до прозореца. Набръчканото ѝ лице излъчваше загриженост. Животът ѝ е бил винаги обвързан с Феърли по толкова много начини. Там бяха работили и баща ѝ, и брат ѝ Франк, още момче в училищна възраст. Франк работеше като намотвач на масури, едно робче от тъмни зори до късна нощ, което едва смогваше да влачи уморените си крачета след края на дългия работен ден, болнаво, бледно от изнемога и липса на слънце и чист въздух.

Адам Феърли, пращадото на Джим и феодал във Феърли, е притежавал тази фабрика още тогава. Беше го намразила още от детските си години. Но с мъдростта на старите години тя си даваше сметка, че Адам не е бил онзи тиранин, за каквото го е взимала. Затова пък е бил небрежен, а това в нейните очи бе вече престъпление. Тази монументална небрежност и егоистичната слабост само към личните му проблеми, както и „великата“ му любов с Оливия Уейнрайт бяха причинили тежки неприятности на много други хора с по-малко късмет. Да, Адам Феърли бе виновен за това, че предаде своите задължения по най-безгрижен и коравосърдечен начин, без един поглед да хвърли на бедните човешки души, които се блъскаха в неговите фабрики. На онези работници, които му бяха осигурили безгрижния живот и привилегиите, които зависеха от него и в истинския смисъл на думата бяха негова отговорност. Половин век оттогава. „Сега мога да разбера част от човека — помисли си Ема, — но никога няма да забравя какво е сторил. Никога.“

Погледна малките си, но силни ръце, меки и добре гледани, с изящен скъп маникюр. Но едно време тези ръце бяха зачервени, загубели от миене, лъскане, пране и готвене за дома Феърли, към който бе причислена като прислужница още от дете. Повдигна едната си ръка, докосна страната си и с невероятна яснота си спомни тежките шамари на Мъргатройд. Отвратителният Мъргатройд, прислужника на Адам Феърли, комуто господарят бе разрешил да управлява този гибелен и осъден дом с жестокост, която граничеше със садизъм. Но въпреки неговата грубост и непреставащо желание да я преследва, Мъргатройд никога не бе я плашил. Безименият ужас идваше от онази чудовищна къща, от която винаги ѝ се е искало да избяга.

И ето че един ден тя влезе в притежание на този огромен мавзолей. Още тогава ѝ стана ясно, че тя никога няма да живее там и

никога няма да играе ролята на господарка на дома. Внезапно, представяйки си нещата, тя бе разбрала много точно какво трябва да стори. Трябваше да я изтрие от лицето на земята, все едно че никога не е съществувала. Тухла по тухла тя бе съборена и до ден-днешен тя си спомняше мрачното задоволство, което изпита, когато от нея не остана и помен.

И днес, четирийсет години по-късно, тя още чуваше как кънти гласът ѝ към Блеки: „Градината също да изчезне! Не искам нито една розова пъпка, нито един лист“. Блеки бе изпълнил желанието ѝ — изкорени заобиколената със зид розова градина, където Едуин Феърли така безчовечно и безсрамно бе унижавал нея и детето им, което тя носеше в утробата си. Като по чудо за няколко часа градината изчезна, като че никога не е съществувала. Едва тогава тя най-после се почувства свободна от всички Феърли.

По това време Ема се бе сдобила с фабриката. Бе сторила всичко, за да осигури на работниците сносни надници, свободно време и всякакви други облаги, запазвайки живота в селището години наред, макар понякога това да ѝ струваше много скъпо. В определен смисъл работниците бяха част от нея — нали бе произлязла от техните среди, в чувствата ѝ те заемаха предпочитано, уникално място. Измъчваше я мисълта, че може да пусне и един да си отиде, но както изглежда, нямаше друг избор. По-добре фабриката да работи с половината си капацитет, отколкото напълно да я закрие. Обръщайки се, каза:

— Впрочем, Александър, обсъди ли въпроса с Кит?

— Вуйчо Кит? — изненадано възкликна той. — Не, не съм. Преди всичко, нямаше го. Освен това, изглежда, не се интересува от нито една фабрика, най-малко Феърли. Откакто го изключи от завещанието си, май пет пари не дава.

— Бих казала, че поставяш въпроса доста грубо — скастри го Ема и се върна до бюрото. — Не съм го изключила, както казваш, а просто го отминах заради дъщеря му. Помни! Както направих с майка ти заради теб и Емили, с вуйчо ти Робин заради Джонатан. И знаеш ли каква е причината? Знаеш! Повече няма да обяснявам. И също да не забравяме, че моето завещание влиза в сила едва след смъртта ми. А тя няма много да се забави. — Ема му се усмихна, осъзнаваща предаността му и надеждите му, че нищо няма да ѝ се случи. И продължи все така делово: — Толкова за Кит. Разбира се, схванах, че е

поизоставил задълженията си. От друга страна, мислех си, че прави случайно посещение, колкото за фасон.

— Да, той така прави. Но е толкова нацупен и некомуникативен, че по-добре да не идва. И наум не ми идва с какво може да се занимава през тия дни.

— Не с кой знае какво, ако познаваш големия ми син. Никога не е блестял с особено въображение — сардонично отвърна Ема с лек намек за презрение в гримасата си. Но си взе мислена бележка да говори с дъщерята на Кит, Сара, относно сегашните настроения на баща ѝ. Той сам си навличаше неприятностите. Не, това не е точно така. В това му помагат Робин, Елизабет и Едуина, кохортата, която заговорничи против мене. Но Александър чакаше и Ема приключи: — Щом Кит го няма, значи няма да ти се пречка както по-рано. Твоят път е чист. И незабавно поставяй плана в действие. Имаш благословията ми.

— Благодаря, бабо. — Той се приведе и убедено добави: — Постъпваме както трябва.

— Да, зная.

— И не се тревожи за хората, които ще трябва да се пенсионират. Всичко ще бъде наред.

Погледна го бързо с присвити очи и си помисли: „Колко се радвам, че не подозирам Александър в предателство и двойственост. Това не бих понесла. Би ме убило“. И рече:

— Радвам се, че си така привързан към фабриката във Феърли, и то на лична основа. Ти мислиш за нея, Сенди, а за мен това е важното. Оценявам твоето разбиране... за това как съм обвързана с тази фабрика. Както знаеш, миналото винаги върви с нас и все протяга ръка да откъсне част от нас. Много отдавна разбрах, че не можем да избягаме.

— Да — лаконично отвърна той, но изразът в очите му говореше много повече.

— Решила съм другата седмица да отида до Феърли. Аз ще им обясня промените, които се налага да извършим. Сама ще им кажа за пенсионирането. Така е за предпочитане.

— Вярно е, бабо. Освен това ще ти се зарадват. Всички те боготворят, знаеш го.

— Хм! — изсумтя тя. — Не ставай глупав, Александър. И не преувеличавай. Знаеш, не понасям преувеличенията.

Александър преглътна усмивката си. Тя бе говорила бързо, дори троснато, но в гласа ѝ се долавяше особена нотка, издаваща, че е размекната от думите му. Мекият ѝ укор му бе доставил удоволствие. Това беше параван. Целият ѝ живот е бил едно изключително преувеличение. За бога, как успяваше да бъде по-силна от живота?

— Още ли си тук? — Ема вдигна очи, изигравайки раздражение. — Мислех, че вече си на половината път при всичко, което ти предстои днес. Хайде, да те няма!

Александър се засмя, скочи и заобиколи писалището. Притисна я и целуна челото ѝ.

— Като тебе, Ема Харт, няма друга на света! — мило рече той. — Никоя друга!

[1] Превод: Кръстан Дянков. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Такова нелепо предложение никой на света, освен Ема Харт, не може да направи — възмутено извика Себастиан Крос и лицето му пламна от възмущение.

— Не го е направила тя, аз го направих — отвърна Пола с най-хладния си възможен глас и на гневния му поглед отвърна с твърдо немигащи очи.

— Нечувано! Това са приказки на баба ви, а не ваши!

Пола усети как се стяга на стола и потисна отрицанието, което се зароди на устните ѝ. В бизнеса основното е самоконтролът, особено пък с този противен тип. Нямахше да му позволи да я надиграе, нито да я парира с намека, че баба ѝ отдалече манипулира тези преговори.

— Мислете каквото искате — каза тя, — но независимо от това кой е формулирал сделката, тя е такава, каквато ви я разясних. Положението се свежда до „да“ или „не“.

— Тогава ние казваме „не“ и много ви благодарим — изстреля Себастиан, изпълнен с дива омраза към нея, към странната ѝ задължаваща красота, към парите ѝ, властта ѝ. Тъмните му очи пламнаха. — Кой, по дяволите, има нужда от вас и от баба ви?

— Почакай, Себастиан, не бъди толкова припрян — примиряващо се намеси Джон Крос. — И те моля, успокой се. — Погледна сина си под вежди и се обърна неочаквано вежливо към Пола: — Трябва да простите на сина ми. Естествено е, че е разстроен. В края на краищата вашето предложение за него идва като шок. Както и аз, той е твърде привързан към „Еър Комюникейшънс“ и няма желание да напуска компанията. Аз също. Накратко, и двамата очакваме да останем на сегашните си постове. Аз като председател на съвета и Себастиан като управителен директор. Компанията „Харт“ трябва да приеме това.

— Не вярвам, че това е възможно, г-н Крос — рече Пола.

— Остави, татко — едва не извика Себастиан, — от друго място ще вземем пари.

— Няма къде другаде да отидете — смразяващо каза Пола, изправи се и решително добави: — След като, изглежда, сме стигнали до задънена улица, очевидно няма какво повече да се каже. Най-добре да тръгвам.

Джо Крос скочи на крака и я хвана за ръката.

— Моля ви, седнете — тихо каза той. — Да поговорим още по въпроса.

Пола се поколеба. По време на сравнително кратката ѝ среща, докато синът му се зъбеше, Джон Крос бе възприел позата на непоколебимост, бе показал твърдата си решимост да сключи сделката при свои условия, независимо от първоначалното им съгласие. Сега за първи път тя долови у него признаци на колебание. Дали той го осъзнаваше, или не, предишните месеци на напрежение си бяха казали думата. Проблемите на компанията му не можеха да се скрият — бяха се отпечатали на сухото му лице и зад зачервените му очи се долавяше примирено отчаяние, граничещо с паника. „Той знае, че за всичко съм права — рече си тя, грижливо преценявайки го наново, — но няма да си го признае. Глупак.“ Но веднага се коригира. Човекът пред нея бе изградил „Еър Комюникейшънс“ от нищо, така че едва ли заслужаваше да го наречеш „глупак“. Заблуден, да. А и страдаше от сериозното заболяване бащинско заслепение. Дълго време бе приписвал на Себастиан качества, каквито нито притежаваше, нито пък щеше да придобие. Там се коренеше и падението му.

— Добре — каза тя и приседна на ръба на стола. — Ще остана още малко, да чуя какво ще ми кажете. Но откровено казано, като казах, че сме в задънена улица, не се шегувах.

— По мое мнение, това не е съвсем вярно — отвърна той, едва-едва се усмихна и прикри облекчението си от нейното оставане, като запали цигара. — Знаете, предложението ви е малко абсурдно. Ние искаме ново финансиране. Не желаем да бъдем изхвърлени от собствената си компания. Но не това имахме предвид, когато се обърнахме към вас.

Пола го изгледа с удивление и загадъчно му се усмихна.

— Вие току-що улучихте същността на въпроса. Тъкмо вие се обърнахте към нас, не забравяйте. Ние не сме ви търсили. И положително знаете достатъчно за компанията „Харт“ и как тя действа, за да разберете, че никога не инвестираме в предприятия, които са в

беда. Ние просто ги поглъщаме, реорганизираме и ги поставяме под ново ръководство. Наше ръководство. С други думи, пускаме ги да работят гладко, ефективно и с печалба. Нямаме никакъв интерес да финансираме последователните провали на други хора. От това не се печели.

Джон Крос се сви пред тази непогрешима логика, но реши да не противоречи. Вместо това каза:

— Точно така, точно така. И аз си мислех... Може би ще стигнем до някакъв приемлив компромис...

— Татко, недей! — викна раздразнено Себастиан.

Баща му вдигна ръка и му се намръщи.

— Изслушай ме, Себастиан. Вижте, Пола, ето какво можем да направим и да се разберем. Компания „Харт“ може да изкупи 52 на сто от акциите на „Еър Комюникейшънс“. С това получавате контрола, за който настоявате. Сложете свое управление, реорганизирайте каквото искате, но ни оставете да бъдем и ние...

— Татко! Какви ги приказваш? Да не си полудял? — Изчервеното лице на Себастиан съвсем помръкна. — В каква позиция ще се озовем? Ще ти кажа в каква: вълн, на студа. Бог да ни е на помощ!

— Себастиан, моля те! — отвърна му с вик Джон Крос. — Остави ме веднъж в живота си да довърша.

— Минутка, господин Крос — веднага го прекъсна Пола. — Преди да продължите, трябва отново да подчертая, че ние нямаме интерес. Или сто процента, или нищо. И ви го казах още от самото...

— Това са приказки на старата вещица, татко — намеси се с презрение Себастиан и устата му се изви в грозна черта. — Ема Харт! Господи, единственото й сърце се намира само в името й^[1]. Не се разправяй с тях, татко. И двете са вълчици. Младата добре е усвоила уроците на дъртата, вижда се. Иска да ни погълне, както е правела баба й през годините. Казах ти, нямаме нужда от тях.

Пола предпочете да не обръща внимание на тази дива и оскърбителна тирада. Съсредоточи цялото си внимание на Джон Крос. Бе ужасена от безпринципността му, но се овладя:

— Исках да ви кажа, господин Крос, че още от самото начало, много преди днешната ни среща, ви бях споменала за стопроцентово изкупуване. Трудно ми е да повярвам, че сте забравили

продължителните ни разговори на тази тема. — Изглежда го твърдо и се запита дали според него тя е глупава.

Погледът ѝ го накара да се изчерви. Той също добре си спомняше първите им разговори. Но се бе надявал да заинтересува компанията „Харт“, да изостри апетита на Ема Харт и след това да сключи сделката в своя полза. И когато разбра, че преговорите се водят от Пола, обнадежди се. Бе вярвал, че ще я манипулира в своя полза. Но планът му някак се проваляше. Може би Себастиан е прав. Да, без съмнение зад кулисите стоеше Ема Харт — всичко носеше нейния отпечатък. Обзе го неразумен гняв и разгорещено възкликна:

— Вижте какво, не сте честна!

— Честна — повтори Пола. И като се усмихна, добави: — В този случай понятията „честно“ и „нечестно“ нямат място. Изненадана съм, че от вас чувам тази дума. Още в началото на днешния ни разговор ви заявих, че компания „Харт“ е готова да ви плати два милиона лири за „Еър Комюникейшънс“. И това е повече от честно. То е направо щедро. Компанията ви се намира в страхотен безпорядък. Всеки момент може да фалира. Но, господин Крос, предполагам, че това е ваша, а не моя грижа. — Пресегна се и улови дръжките на чантата си. — Както личи, нямаме какво повече да си кажем.

— Ако, и аз казвам ако — рече старият Крос, — решим да приемем предложението ви, ще можем ли синът ми и аз да останем в компанията?

Тя поклати глава. Джон Крос напрегна мисли и стигна до неприятно, ала необходимо решение:

— Може би аз ще се оттегля, и без това съм пред пенсия. Но по отношение на Себастиан би трябвало да преоцените решението си. Никой по-добре от сина ми не познава компанията и може да ви бъде от голяма полза. Настоявам да бъде включен в новия директорски съвет и да подпише договор като консултант за пет години. Преди да продължим по-нататък, искам от вас писмена гаранция по този въпрос.

— Не — рече тя. — Ако поема компанията, в „Еър Комюникейшънс“ място за вашия син няма да има.

Старият замълча. Себастиан погледна въпросително баща си със злоба и недоволство. Джон Крос сведе поглед пред обвинителните му очи, заигра се със златната си верижка и не каза нищо. Себастиан скочи ядосано и закрачи из кабинета. Спря се пред прозореца и

безмълвно прокле Пола Феърли. Тя го проследи с очи. Усети злобата му, но само по интуиция, тъй като не го виждаше в лице. Неволно потръпна и отново погледна баща му. И двамата се питаха кой трябва да направи следващия ход. Но нито един не се реши. Пред себе си тя виждаше един сивокос мъж в началото на шейсетте, който се бе изградил сам, а в процеса на това издигане бе придобил някакво изкуствено лустро по повърхността. Но беше и уплашен човек. Компанията му потъваше като улучен от торпедо боен кораб и очевидно бе готов да се хване за спасителния пояс, подхвърлен му от нея, само от любов към сина си. Син, който така лошо бе управлявал „Еър Комюникейшънс“, че я бе довел до сегашното й плачевно състояние. Забеляза, че на лицето му трепна мускулче и отклони погледа си.

От своя страна, Джон Крос се намираше пред една много елегантна млада жена в тъмновиолетов вълнен костюм, изящно скроен и ушит, очевидно скъпа покупка от висшата мода. Никакви накити, освен обикновен часовник и златна венчална гривна. Знаеше, че Пола Макгил Еймъри Феърли е само някъде към двайсет и пет, но с вродената си съсредоточеност и хладнокръвно властни маниери, правеше впечатление на много по-възрастна. Напомняше му на прочутата си баба. Но хубостта на Пола бе за него някак строга. А и чертите ѝ не бяха така съвършени като тези на баба ѝ в младини. Но явно бе наследила твърдостта на старата, пъргавата интелигентност и острия ѝ поглед. С нея той никога не би могъл да спечели. След това неприятно заключение, той се реши на още една, последна възможност. Ще поиска финансиране от други източници и ще настоява сделката да включва и Себастиан. Трябваше да осигури бъдещето му в компанията, изградена нарочно за него. Това бе единственото решение. Преди всичко друго трябваше да предпази сина си. Иначе за какво бе похабил живота си? И наруши продължителното мълчание:

— Ние сме в безизходица, Пола — вдигна безпомощно ръце и сетне шумно ги спусна върху масата. — Благодаря, че ни отделихте време. И моля, предайте на баба си, че нейните условия са твърде горчиви за езика ми.

Изправяйки се, Пола леко се засмя:

— Това са мои условия, господин Крос, но както и да е. — Като възпитана млада жена, тя му протегна ръка. — Желая ви много късмет.

— Благодаря. — Гласът му беше също така любезен, но не така сигурен. — Ще ви изпратя до асансьора.

Минавайки покрай прозореца, Пола рече:

— Довиждане, Себастиан.

Той извърна тъмната си глава, кимна учтиво, но неприкритата омраза, изписана по лицето му, така я сепна, че изобщо не го чу. Беше познала един много опасен враг.

[1] Игра на думи: името „Харт“ на английски език означава и „сърце“. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Пола беснееше. Бързайки по „Хийтроу“, една от главните артерии на Лийдс, тя скоро се отдалечи от сградата на „Еър Комюникейшънс“. Умът ѝ работеше трескаво. Макар да бе усетила острия натиск на войнствения и отмъстителен Себастиан и вече да знаеше, че той я презира и е вече неин неприятел, мислите ѝ сега се върнаха към баща му. И с основание. Възприел малко или много още от началото нейните условия, Джон Крос накрая се отметна по най-предателския начин. Не ѝ трябваше много да анализира, за да разбере защо бе постъпил така. Очевидно бе, че не желае да се изложи пред своя властен син, чието присъствие го изнерви, принуди го да се защитава и да се държи по-неразумно, отколкото през целия си живот. Но щом взеха надмощие, значи гордостта и уязвимостта му бяха твърде важни за него. Как иначе да запази уважението на сина? Засмя се в себе си на тези смешни мисли. Млад човек с перфидната природа на Себастиан никога не би притежавал подобни качества. Когато разбра, че на Джон Крос не може да се вярва, тя за миг се удиви. В бизнес средите на Йоркшир той се радваше на добра репутация, винаги го бяха смятали за почтен, ако не и за най-мъдрият от всички. Непонятно за нея бе, че той няма да удържи на думата си.

С ускоряването на крачките се надигаше и гневът ѝ. Спомни си колко сили и време бе пропиляла за „Еър Комюникейшънс“. Не помалко щеше да се ядоса и баба ѝ. Ема Харт не понасяше да я правят на глупачка. Баба ѝ би постъпила по два начина. Или ще свие рамене и ще се извърне от отвращение, или щеше да се нахвърли на господин Крос с такъв език, какъвто никога не е чувал. Баба ѝ притежаваше ненакърнимо чувство за чест и никога не отстъпваше от едно ръкостискане или казана дума — цял свят знаеше, че и двете имат силата на писмен договор. Мисълта как Ема Харт би поставила двойствения Джон Крос на мястото му извика усмивка в синьо-виолетовите очи на Пола. И той си го заслужаваше. В действителност беше изправен пред много по-лоши неща от хапливия език на Ема. Катастрофата го дебнеше. Банкрут. Пълно разрушение. Тя знаеше, че

той се надява лесно да намери друга компания, която да го рефинансира. Знаеше също, че няма абсолютно никакви основания за подобна глупава надежда. Тя бе чувала какво се говори и бе сигурна. Никой не искаше да има нещо общо с „Еър“. Дори не и онези безмилостни и кръвожадни разбойници, които купуваха предприятия, ограбваха ги и сетне ги захвърляха като празни черупки. Колкото и да не бе за вярване, Джон Крос нямаше реална представа какво ще се случи с него и компанията му. Сети се за онези, които трябваше да пропаднат заедно с него, за многото работници, които щяха да останат на улицата. „Можехме да го спасим, по-скоро да спасим тях“ — помисли си Пола. Откак се помнеше, баба ѝ все ѝ внушаваше чувството за отговорност — задължително правило в особения етичен кодекс на Ема.

„Голямото богатство и власт водят до огромни отговорности, никога не забравяй това! — неведнъж ѝ бе казвала тя. — Винаги трябва да се грижим за онези, които работят за нас и с нас, защото само благодарение на тях това става възможно. И те разчитат на нас, както по друг начин ние разчитаме на тях.“ Пола добре знаеше, че има магнати и индустриалци, които завиждат на Ема Харт и които, като нейни противници, погрешно я смятат за груба, безмилостна, жадна за власт жена. Но дори и те нямаха смелостта да отрекат, че тя е пределно честна. Още в началото на своята работа това узнаваше всеки техен служител — затова всички бяха лоялни и предани и обичаха баба ѝ.

Пола изведнъж спря и си пое дъх. Трябваше да се отърве от гнева, който кипеше в нея. Тази енергия можеше да се впрегне в нещо по-полезно. Тя пречеше на разумната мисъл. Пое отново, но сега побавно, по-умерено и като стигна улица „Търговска“, вече значително се беше успокоила. Така стигна до сградата на Харт. Усмихна се на униформения портиер, когото познаваше от дете.

— Здравей, Алфред — усмихна му се тя.

— Здравейте, мис Пола — отвърна той с добродушна усмивка и посегна към шапката си. — Какъв чудесен ден! Да се надяваме, че и утре ще се запази така за кръщавката на децата.

— Да се надяваме, Алфред.

Той отново се усмихна и отвори вратата. Тя се качи с асансьора до четвъртия етаж, където беше кабинетът ѝ. Секретарката Агнес вдигна очи и възкликна:

— О, боже, госпожо Феърли! Съвсем за малко изпуснахте господин Шейн О'Нийл, само за няколко минути. Той почака известно време, но трябвало да бърза за някаква среща.

— Така ли? — сепна се Пола, но се овладя и бързо попита: — Не каза ли за какво е дошъл? Не остави ли бележка?

— Стори ми се, че просто е минавал и е решил да се отбие. Нищо не каза, освен това, че ще дойде на кръщавката.

— Ясно. Нещо друго, Агнес?

— От Лондон телефонира господин Феърли. Но не можете да му се обадите, тъй като отивал на обед в хотел „Савой“. Точно в шест ще бъде при родителите ви. Останалите съобщения са ви на масата. Нищо съществено. — Агнес се поколеба, сетне попита: — Как мина срещата в „Еър“?

— Лошо, Агнес. Дори мога да кажа изключително лошо.

— Съжалявам, госпожо Феърли. Знам колко време ви отнеха тия баланси и договори.

Агнес Фулър, преждевременно посивяла на трийсет и осем, с обикновено лице и свиреп израз, пропъдили и най-жертвоготовните сърца, бе стигнала до тази своя длъжност от щандовете на магазина в Лийдс. Беше поласкана, когато Пола я направи своя секретарка. Какво пък — Пола е наследница и любимка на Ема Харт. Имаше хора в магазина, които я мислеха за студена, дръпната, неподатлива снобка, на която липсва изключителната топлина на Ема с хората. Но Агнес скоро откри, че Пола няма нищо общо с приписваните ѝ качества. Беше резервирана по природа, дори малко срамежлива, предпазлива и разумна и най-вече работлива. През последните три години Агнес заобича младата жена, възхищаваше ѝ се и я смяташе за блестящ служител и великолепен работодател. Като се вгледа сега в нея през бифокалните си очила, Агнес откри, че Пола е по-бледа от обикновено.

— Много неприятно — съчувствено продължи тя. — Надявам се, че няма много да се ядосвате, особено през този уикенд.

— Няма, обещавам — отвърна Пола. — Както казва, баба, за да спечелиш малко, трябва да загубиш малко. Сега изгубихме... — Не довърши, замисли се. — Извини ме, Агнес, след малко ще се видим.

Пола влезе в кабинета си и седна зад огромното антично писалище. Извади от чантата си книгата на „Еър Къмюникейшънс“, взе червена писалка и написа върху папката с главни букви

„МЪРТВО“. Сетне я пъкна в шкафа с архивите. Колкото до нея, случаят беше наистина мъртъв. Преговорите бяха завършили с провал и благодарение на това тя изгуби всякакъв интерес към „Еър“. Както много от останалите във фамилията Харт, Пола бе наследила редица от качествата на Ема, а липсващите си бе изработила през изминалите години. Главното от тях бе способността да си признаваш всяка грешка с открито сърце и философски да я оставяш зад гърба си. Както и Ема, тя постоянно казваше: „Не стана. Може би аз съм преценила неточно. Но да продължаваме нататък. Назад не бива да се гледа“. Точно това си беше казала и сега. В съзнанието ѝ „Еър“ бе вече един момент от миналото. Запита се дали да не звънне на баба си и да ѝ обясни какво се е случило, но се отказа. Баба ѝ тази сутрин имаше срещи с Александър и Емили и сигурно е заета. По-късно ще отиде при нея и ще я запознае с положението. Разбира се, баба ѝ щеше да остане разочарована, но не за дълго и тогава щеше да изникне друг проект.

Пола вдигна телефон, свърза се, с когото трябваше, подписа купчината писма, оставени от Агнес, и след това се зае с частите бележки. Беше се обаждала майка ѝ: „Няма нищо особено, не си прави труда да ми звъниш. Довечера ще се видим“. След това Агнес бе прибавила от себе си: „Г-жа Еймъри беше в чудесно настроение, въодушевена за утре. Побъбрихме си. Имала нова прическа и щяла да бъде със сив «Кристиан Диор» утре“.

Пола се усмихна на коментара, след това погледна посланието на братовчедка си Сара Лаудър. Очевидно е настинала и едва ли ще дойде за кръщаването. „Но в гласа ѝ не долових нищо нередно“ — бе добавила Агнес. Странно. Пола се намръщи и препрочете бележката. Очевидно Сара не желае да дойде. Но защо? И тъй като не успя да познае защо, Пола взе последната бележка. Миранда О’Нийл се намирала в Лийдс, в офиса на хотелите „О’Нийл Интърнешънъл“. „Обадете ѝ се преди обед“ — бе инструкцията на Агнес. Пола незабавно завъртя частния номер на Миранда, но както обикновено, когато е в града, даваше заето. Като дядо си Миранда притежаваше онова, което според поета Дилън Томас се нарича „прекрасния дар на празнословието“. Спокойно можеше да говори още един час. Неволно мислите на Пола се върнаха към брата на Миранда, Шейн, и в съзнанието ѝ се появи неговото живо, усмихнато лице. Страшно

съжбяляваше, че го е изпуснала преди. Такова посещение бе вече рядкост.

Син на Брайън и внук на Блеки, Шейн О'Нийл още от детството й беше най-близкият й приятел. Израснаха заедно, на всички празници бяха заедно, почти цял живот бяха неразделни — толкова много, че Ема я бе кръстила Пола Сянката. Даде си сметка, че не го е виждала от много месеци. Той непрекъснато пътуваше. И колко странно, че близостта им трябваше да приключи така внезапно, както стана преди година. Като го попита какво се е случило помежду им, той обвини бизнеса и претоварената си програма. Сигурно я е надраснал. Детските приятелства често се променят коренно. „Жалко — помисли си тя. — На мен ми липсва. Ах, защо тази сутрин не бях тук!“ Телефонът прекъсна мислите й. Агнес я бе свързала с Миранда. Миг по-късно по жицата се разля гласът на Миранда:

— Ало, Пола! Реших да ти звънна отново, защото моят телефон от векове дава заето.

— Кога пристигна от Лондон?

— Снощи. Шейн ме доведе с колата. И трябва да ти кажа, че ще ми е за последен път. Седне ли в автомобил, става маниак. Гумите така свистяха! Все си мислех, че ще политнем в канавката. И така и не зная как пристигнахме здрави и читави. Бях толкова пребледняла, като пристигнахме, че майка ми веднага позна какво се е случило. И ми забрани повече да пътувам с него. Че като го започна...

— Не се и съмнявам — прекъсна я Пола със смях. — Майка ти мисли, че слънцето свети за Шейн. В нейните очи той не може нищо лошо да извърши.

— В момента той е в немилост, мила. Тя и татко му казаха да се маха.

— Сутринта Шейн е идвал да ме търси.

— Добра новина! И аз като тебе не мога да разбера защо от известно време те отбягва, но като си го зная какъв странен тип е този мой батко... Може би от премного келтска кръв. Е, и какво е казал?

— Нищо, Миранда. Мен ме нямаше, имах среща.

— Жалко. Но утре той ще дойде на кръщавката. Обаче каза, че веднага ще си върви. Дори предложи да ме откара. Отклоних поканата. Щях да отида с дядо, но той, естествено, ще бъде кавалер на леля Ема. Виж какво, Пола, хайде да обядваме заедно! Трябва и без това да взема

нещо за мама от магазина и ако искаш, след половин час да се видим. А?

— Чудесно. Направо там по обед!

— Готово! — отвърна Миранда. — Доскоро.

Пола взе да си разчиства писалището и внезапно се зарадва от предложението на Миранда. Приятно ѝ беше с нея. Приятелката ѝ беше особена, но естествена, сърдечна, весела и вечно кипяща. Още от малка вместо Мири всички почнаха да я наричат Мери^[1]. Пола се усмихна, като си помисли какво ли е облякла Миранда днес, с какво ли щеше да я изненада. Двайсет и три годишното момиче имаше дарбата да се облича с въображение и със стил. Понякога и смешно за другите, облеклото ѝ винаги подходеше на високата ѝ, почти момчешка фигура и допълваше често капризната ѝ личност. Баба ѝ също харесваше Миранда и твърдеше, че внучката на Блеки е най-добрият тоник в света за всички тях, защото прогонваше неприятностите им. Като си припомни мнението на Ема за Мери, Пола си помисли: „Но тя винаги е имала Блеки и още го има. Докато аз изгубих Шейн“. Странно, те се бяха сблизили още повече след изчезването на Шейн... Почука се и на вратата се показа главата на Агнес.

— От рекламния отдел току-що пратиха тези коректури. Ще им хвърлите ли един поглед?

— Да, Агнес. Дай ги.

— Това са рекламите за пролетните модни продажби — обясни Агнес.

За няколко секунди Пола ги прегледа, подписа ги, върна ги на секретарката си и се изправи...

— Отивам за малко на приземния етаж. Би ли звъннала в „Птичата клетка“ да запазят обичайната ми маса? За обяд.

— Веднага — каза Агнес и двете излязоха заедно.

* * *

Когато за първи път Ема Харт отвори кафенето на втория етаж на магазина в Лийдс, нарече го „Елизабетински Белведер“ и го декорира като английска селска градинка. През годините името се променяше в зависимост от обзавеждането и обратно. Винаги обаче имаше

елементи на екстериор, често с екзотичен аромат. След едно пътуване до Босфора с Пол Макгил тя реши да го направи като сарай — специални тухли, палми в саксии, фонтан. Тогава стана много популярно. Сетне стана „Шотландска стрела“ и заприлича на шотландски замък. После се появи влиянието на Далечния изток и новото име бе „Китайска кукла“. Беше „Балалайка“, след това — „Тераса на Ривиерата“, после преобладаваше декор, напomniaщ градски профил на Ню Йорк. Но през лятото на 1968 година Ема се умори от предекорирането и помоли Пола да създаде нещо по-различно. Пола знаеше всичко относно веригата „Харт“ и си припомни първоначалните снимки от „Елизабетинския Белведер“. И понеже те бяха струпани в кафези, тя измисли и сегашното название. Тази истинска градина цъфтеше непрекъснато през всички сезони и се намираше под личното ѝ наблюдение. Ема се оказа поласкана.

Няколко минути след дванайсет в тази петъчна сутрин тя нахлу в „Птичата клетка“ и остана изненадана от цветята и зеленината. Забеляза, че Миранда О’Нийл вече е пристигнала. Сърцеобразното ѝ лице, заобиколено от коси с цвета на потъмняла мед, светеше като слънце в дъното на залата. Миранда вдигна поглед от менюто и махна на Пола.

— Извинявай, че те изкарах да чакаш — извини се Пола. — Задържаха ме в дизайнерския салон. Искрах отново да проверя осветлението. — Наведе се, целунаха се и тя седна.

Миранда се усмихна и каза:

— О, мила, та това са изпитанията и грижите по един магазин! Готова съм всеки момент да си разменим ролите.

— Ако не греша, ти наистина искаше от баща си да ти даде такава работа.

— Вярно е. Но не бих го направила, ако знаех на какво се насаждам. — Миранда проточи лице, но веднага се засмя и призна: — Май наистина ми харесва. Притисната се чувствам само от време на време. Но точно сега татко ме цени. Много се радва на последните ми проекти и дори онзи ден каза, че съм била голяма новаторка. Както знаеш, не е престанал да ми прави комплименти. Дори каза, че щял да ме прати за няколко седмици в Барбадос, за да огледам хотела, който току-що купихме там. Всички вярваме, че ще бъде значителна придобивка за цялата ни верига.

— Великолепно, Мери. Страшно вълнуващо. А сега да си поръчаме ли нещо? Не те притеснявам, но днес трябва да си тръгна порано.

— Няма проблем, и аз съм малко напрегната. — Миранда прегледа менюто и каза: — Ще си поръчам бамбала с пържени картофи.

— Добра идея, аз също. — Пола повика със знак сервитьорката, поръча и се извърна към Миранда, за да я огледа. Театралният ѝ костюм с широка яка и три четвърти ръкави, дантелата отпред, бялата копринена блуза — всичко това я накара да премигне и да каже: — Мери, приличаш ми на Робин Худ от женски пол. Липсва ти само колчанът със стрели и филцова шапчица с перо.

— Не мисли, че нямам шапка! — Миранда избухна в смях. — Имам! Но по това време не смея да я слагам. — Показа краката си в плътни велурени панталони и ботуши, стигащи до над коленете. — Шейн тази сутрин ми каза, че изглеждам като герой от пантомима. Наистина ли този костюм е толкова театрален?

— Не точно. Могла си и шапката да сложиш. Лично аз много те харесвам в тия фантастични тоалети.

— Като си помисля за твоята елегантност, това е истински комплимент. Заети ли сте довечера с Джим? Мислех да ви поканя на вечеря.

— Ако няма да ти е скучно, аз те каня да бъдеш с нас. Баба дава семейна вечеря в „Пенистън Роял“.

— Не зная, Пола, дали уговорката все още важи, защото баба ти има среща с дядо ми. — Смахът ѝ звънна с привидно коварна нотка. — Представяш ли си? На техните години!

— Май имаш грешка — смути се Пола. — Сигурна съм, че баба възнамеряваше да бъдем заедно.

— Нямам грешка, честна дума. Преди малко чух Шейн, като говореше с татко. Дядо е поканил леля Ема на вечеря. Всъщност и Шейн ще бъде с тях.

— Значи баба си е променила плановете. — Пола се ужаси при мисълта, че вечерята няма да бъде в присъствието на баба ѝ. — Предполагам, че на нейно място като домакиня ще бъде майка ми, иначе не мога да си представя баба да отмени нещо, без да ми каже.

— Когато дядо ми и твоята баба са заедно, те са непоправими — продължи Миранда. — Оня ден му казах, че е крайно време да направи от леля Ема почтена жена и да се ожени за нея.

— Ако някой е непоправим, това си ти, Мери. А той какво ти отвърна?

— Засмя се, каза, че досега е чакал само моето одобрение и след като вече го има, щял да постави въпроса. Разбира се, знам, че се пошегува в отговор на моята шега. Но да ти кажа истината, не ми се струва, че идеята е много лоша, нали?

— Все пак — засмя се Пола — ти си добре дошла. Ела към седем и половина за аперитива. Иначе вечерята е от осем и половина.

— Много си мила, Пола, благодаря ти. Спасяваш ме от една скучна вечер с мама и татко. В последно време само за бебето говорят.

— Не съм сигурна дали при нас ще ти бъде по-интересно. Майка ми е заприличала на оглупяваща баба и само за близнаците говори. Не можеш да ѝ затвориш устата.

— Но аз обожавам леля Дейзи. Толкова хубава жена и така различна от всички вас останалите... — Миранда млъкна, смутена от думите си. Лицето ѝ пламна.

— И какво ще рече това? — попита Пола и тъмните ѝ вежди се свиха, уж че е засегната, но усмивката я издаде.

— Не исках да кажа това, което излезе — още повече се смути Миранда. — Нямах предвид тебе, леля Ема и братовчедите ви, а лелите и вуйчовците. Извинявай.

— Не се извинявай. И аз съм съгласна с тебе. — Пола замлъкна и се замисли за леля си Едуина, графиня Дънвейл, която днес трябваше да пристигне от Ирландия. Тъкмо заради Едуина се бяха скарали с Джим за първи път по-сериозно. За най-голяма нейна изненада преди няколко седмици Джим бе решил, че на кръщавката трябва да се покани и леля Едуина. Пола бе протестирала, но Джим ѝ бе отвърнал, че е глупачка. Тя пожела най-напред да се консултира с баба си. Ема беше безразлична и я посъветва да не се цупи, но по странния израз в погледа ѝ Пола схвана, че Ема се е разочаровала от Джим. И с нея бе станало същото, но Пола го извиняваше — той бе човек без свое семейство. Едуина беше наполовина Феърли и само да не се държеше така враждебно към Ема и към нея...

Миранда забеляза тревогата у приятелката си и подхвърли:

— Вечно е така, изведнъж се замисляш. Има ли нещо особено, Пола?

— Разбира се, че няма — усмихна се насила тя и смени темата: — Как е майка ти?

— Благодаря, здравословно е доста по-добре. Мисля, че най-сетне се освободи от шока да забременее на четирийсет и пет и да роди. Малката Лора е направо великолепна. А как само дядо си играе с нея! Естествено, той още не може да дойде на себе си, че е кръстена на името на баба. За малко и мен да ме кръстят на нея, не знаеш ли?

— Не знаех, Мери.

— Да. Но сетне им дошъл друг акъл. Аз лично не бих се противила да нося името на баба. Жалко, че не я помня. Сигурно е била забележителна жена. Всички са я обичали, особено леля Ема.

— Да. Онзи ден баба сподели колко ѝ липсвала Лора.

— Как всички сме оплетени, нали, Пола?

— Не те разбирам.

— Всички тия семейства: Харт, О'Нийл, Феърли. Животът ни е така заплетен, че просто не можем да се отървем едни от други, нали?

— Така е.

— Радвам се, че е така. — Миранда протегна ръка и стисна ръката на Пола. — Не е ли прекрасно, че имаме тебе, леля Ема и леля Дейзи?

— А за мен е чудесно, че сме близки с О'Нийл.

Появата на сервитьорката с поръчката прекъсна разговора и в следващия четвърт час двете млади жени си говореха за децата на Пола, за утрешната кръщавка и за приема, който Ема щеше да даде след църковната церемония. Изведнъж Миранда стана сериозна и рече:

— Има нещо много важно, което искам да обсъдим с тебе.

— Проблеми ли имаш?

— Ни най-малко. Но имам една идея и ми се ще да я узнаеш, за да видя как ще реагираш.

— И каква е тази идея, Мери?

— Ти и аз да се хванем заедно за бизнес.

— О! — Това бе последното, което Пола бе очаквала, и за известно време остана безмълвна.

Миранда се усмихна и за да не ѝ даде възможност да коментира или да отхвърли идеята, продължи:

— Миналата седмица, докато преглеждах плановете за новия ни хотел в Марбела, изведнъж ми хрумна една страхотна идея. Архитектът е предвидил галерия от магазини и аз веднага реших, че трябва да сложим бутик. Естествено, веднага си помислих за Харт. После си дадох сметка, че само един бутик няма да ви заинтересува. Затова отидох една крачка по-напред. Бутици на Харт във всички наши хотели! Сега строим новия в Барбадос, ще ремонтираме „Тормолинос“ и накрая цялата хотелска верига ще се поднови. Навсякъде могат да се отворят магазини на Харт. — Миранда се отдръпна и се взря в лицето на Пола, но то бе непроницаемо. И енергично попита: — Е, какво, мислиш?

— Не съм сигурна — необвързващо каза Пола. — Разисквахте ли този въпрос с чичо Брайън?

— Да. На татко също му допадна идеята и ме посъветва да говоря с тебе. — Миранда се вгледа в Пола с очакване. — Не искате ли да започнем този проект заедно?

— Мисля, че бихме могли. Но, разбира се, трябва да поговоря с баба. — Пола изрече тези думи с обичайната си предпазливост, но не успя да прикрие интереса, който бе изписан на лицето ѝ. Развълнувана, тя си помисли: „За баба това ще бъде направо идеално. И аз откога търся нещо подобно, пък и ще ме накара да забравя фиаското с Крос“. Пола се поизправи и додаде:

— Мери, дай ми допълнителни подробности. — И внимателно се заслуша, докато Миранда ѝ ги разказваше. За минута взе да съзира какви безкрайни възможности и каква изгода има в проекта на Миранда О’Нийл.

[1] С друго изписване „мери“ означава „весел“. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ема се изправи с внезапно подскачане. „Не е за вярване, че съм задрямала — помисли си тя. — Само старите дами правят такива неща посред бял ден.“ Взе да се смее. Та нали и тя е стара дама, колкото и да ѝ беше неприятно да го признава и пред хората, и най-вече пред себе си. Промени положението си върху канапето, протегна се и оправи полата си. Тозчас установи колко горещо е станало от огъня в камината. Стаята бе станала задушна дори за нея, която винаги е страдала от студ и, кажи-речи, никога не ѝ е било достатъчно топло. Нищо чудно, че ще я налегне дрямка.

С прилив на енергия тя се изправи, отвори един от прозорците и дълбоко си пое дъх. Кристалният въздух ѝ се отрази добре, а насрещният бриз скоро я освежи. Постоя, докато се разхлади, сетне се обърна и се върна по стъпките си. „Колко е уютно тук в този момент“ — помисли си тя. През многото прозорци струеше златиста слънчева светлина. Тук ѝ харесваше повече, отколкото на всяко друго място по света. Възрастта ли е онова, което ни кара да не се отделяме от любимите си места? Или спомените за отминалите години и хората, на които сме държали, ни привързват към тези места и те добиват такова значение за нашето вътрешно „аз“? Вярваше, че поне за нея това е вярно. Беше ѝ сигурно и удобно в такава среда, където са се разигравали толкова много епизоди от нейния дълъг и пъстър живот.

Погледна часовника върху камината. Наближаваше един. Трябваше да се оправи и постегне, тъй като всеки момент щеше да пристигне Емили. А в присъствието на тази „виелица“ Емили всички, и особено стареещите дами, трябваше да бъдат нащрек. В съседната спалня се настани пред тоалетната масичка, напудри си носа, поднови розовото си червило и среса коси. Приемливо. Извърна глава и се загледа в снимката на Пол в ъгъла на тоалетната масичка. Стар неин навик, нещо като ритуал, тя и сега му заговори без думи: „Питам се какво ли ще си помислиш за мен, ако ме видиш сега. Ще познаеш ли своята славна Ема, както ме наричаше? Достойно ли съм остаряла, в което съм сигурна!“. Взе снимката и се загледа в лицето му. След

всички тези години тя все още си го спомняше с най-малките подробности. Колко е красив с тази бяла вратовръзка! Това бе последната му снимка, направена в Ню Йорк на 3 февруари 1939 година. Неговият петдесет и девети рожден ден. Първо пийнаха в апартамента им на Пето авеню, сетне отидоха в Метрополитен да гледат „Миньон“. После Пол ги покани в „Делмонико“ на вечеря. Беше чудесно, ако не се смята онзи Даниел Нелсън, който все приказваше за приближаващата се война. Последната им безгрижна вечер. А близнаците, които трябваше да бъдат кръстени утре, бяха неговите първи правнуци по кръвна линия. След смъртта му династията Макгил премина в нейни ръце. „Шестнайсет години — помисли си тя. — Живяхме заедно само шестнайсет години.“ И без да мисли, заговори на глас: „Ако бяхме поживели по-дълго!... Чудесно щеше да бъде“. Неочаквано очите ѝ се навлажниха, гърлото я стегна. „Стара глупачка“ — укори се тя.

— Бабо... сама ли си? — Беше Емили от вратата на стаята. Сепната, Ема подскочи и се обърна на стола със светнало лице:

— Здравей, мила Емили. Не съм те чула, като си влязла. И, разбира се, че съм сама.

След като я целуна и огледа любопитно, Емили леко се усмихна и рече:

— Кълна се, че те чух да разговаряш с някого.

— Да, с него — и посочи снимката с глава, — но ако си мислиш, че оглупявам, можеш да го забравиш. С тази снимка си говоря от трийсет години.

— Глупости, бабо, ти си последната, за която ще си помисля, че оглупява. Може би майка ми, но никога ти.

— Къде е майка ти, Емили? Знаеш ли?

— В Хаити. Пече се на слънце.

— Хаити — повтори Ема и се засмя. — Там май се практикуваше вуду^[1]. Дано не си е поръчала восъчна кукла на име Ема Харт, за да я дупчи с игли.

Емили също се засмя и поклати глава.

— Честна дума, бабо, страшна си! Мама никога няма да се сети за такова нещо. Съмнявам се дали изобщо някога е чувала за вуду. Освен това сигурна съм, че е много заета със своя французин.

— О! Значи нов удар, така ли? Този път французин? Е, трябва да ти кажа, че майка ти е станала най-обикновени Обединени нации.

— Да, бабо. Изглежда, че си пада само по чужденци. — В зелените очи на Емили бликна смях, полюляваше се на токове и се радваше на баба си. Дойдеше ли до язвителни забележки, като Ема Харт нямаше втора.

— Като познавам майка ти — продължи Ема, — той е без съмнение с несигурен характер, да не говорим за някоя съмнителна титла. И как му е името?

— Марк Дебоан. Може и да си чела за него, винаги фигурира в клюкарските колони. За характера му си права, но титла няма.

— Какво облекчение! Повдига ми се до смърт от разни там графове, принцове и барони с непроизносими имена, грандиозни идеи и празни портфейли. Майка ти все такива ги намира. Този Дебоан е обаче плейбой, нали?

— Бих го категоризирала като МББ, бабо.

— Какво, по дяволите, значи това, мила?

— Международен Бял Боклук.

Ема прихна.

— А, това за мен е ново. Разказвай по-нататък.

— Употребява се за мъже с подозрително минало, дори минало под въпрос, които имат обществени аспирации, но могат да ги осъществят само в чужда страна, тоест там, където няма да забележат пълната им несъстоятелност. Англичанин в Париж, руснак в Ню Йорк или както в нашия случай — французин в Лондон. Марк Дебоан се навърта около модните къщи на Мейффеър от години и аз съм изненадана, че мама се хвана с него. Толкова ми е прозрачен! Изглежда, с нещо е успял да я залъже. Мен ако питаш, бабо, имам чувството, че мирише.

— Но ти познаваш ли го? — намръщи се Ема.

— Да, още преди мама. — Млъкна, за да не си признае как преди време Дебоан ухажваше и нея. — Направо ужасен!

Ема въздъхна и се запита колко ли ще струва този тип на дъщеря ѝ. Защото нямаше да ѝ бъде евтино. Такива мъже винаги излизат скъпи — често в емоционално, но винаги и във финансово отношение. Спомни си, че миналата година бе дала на Елизабет един милион лири. Навярно досега по-голямата част вече е била изразходвана. Но какво

прави онази глупачка с парите си, нея не я засягаше. Просто трябваше да я отстрани и така да запази Александър, Емили и двете петнайсетгодишни близначки.

— Майка ти е невъзможна — рече Ема. — Къде ѝ е умът, за бога? Не си прави труд да ми отговаряш, Емили. А междувременно какво стана с оня настояващ съпруг, приятния италианец?

— Бабо! — изкрещя Емили. — Що за непостоянство? Винаги си твърдяла, че той е жиголо. Впрочем винаги си била нелюбезна към него и бях сигурна, че го презираш.

— Промених си мнението — надменно отвърна Ема. — Излезе, че той не ламти за богатство, а и добре се държеше с близначките. Хайде, ела оттатък да пийнем по един аперитив преди ядене. — Обхвана Емили с ръка и я поведе. — И така, какво стана с Джани?

— Тук е. Изнесе се от апартамента на майка ми, но е още в Лондон. Работи при някаква италианска фирма за антикварни стоки. Често ми звъни да пита за Аманда и Франческа. Привързан е към тях, сигурна съм.

— Ясно — каза Ема и се отпусна на един от диваните. — Искан ми се джин с тоник вместо обичайното шери. Моля те, скъпа, погрижи се.

— Добре, бабо. Май и аз това ще си приготвя. Впрочем, като говорим за природените ми сестрички, смяташ ли да ги оставиш в колежа „Харогейт“?

— Засега. Но съм решила да ги пратя през септември в Швейцария. Впрочем много са добре в колежа... При всички случаи те двете имат нужда от майчинска грижа и от шанса да водят нормален семеен живот. А с майка ти не можах да имат нито едното, нито другото.

— Вярно е — съгласи се Емили, донасяйки напитките пред камината. — И на мен ми е мъчно за тях. Добре, че ние с Александър случихме най-добрите години на майка си. А какво са разбрали момичетата, когато тя започна да си сменя мъжете? Откакто се раздели с баща ми, имам чувството, че мама пропада все надолу. Но може ли нещо да се направи? Нито ти можеш да направиш нещо за дъщеря си, нито аз за майка си. Тя едва ли ще стане друга... Бедата на горката ми майка е, че страда от страхотна несигурност за себе си, за външния си вид и фигура, за личността си, направо за всичко.

— Така ли мислиш? — възкликна Ема, изненадана от тази забележка. В зелените ѝ очи просветна зло пламъче и с подчертана студенина добави: — Не мога да си представя защо! — Вдигна си чашата. — Наздраве!

— Наздраве, мила бабо.

Ема се вгледа в привлекателната двайсет и две годишна Емили. Момичето заемаше особено място в чувствата ѝ — освен дете беше открита и пряма, бе също обичлива, слънчева, весела, вечна оптимистка, динамична и пълна с ентузиазъм за живот и работа. Ако външно напомняше чупливите порцеланови фигурки на дрезденските овчарки, у нея се криеше извънмерната мощ на политнал експресен влак. Ема знаеше, че в семейството има хора, особено синовете ѝ, които смятаха Емили за лекомислена. Но това тайно я радваше, тъй като осъзнаваше, че Емили нарочно се държи така! Нейната сериозност и усърдието ѝ бяха по-надълбоко! Ема отдавна бе разбрала, че синовете ѝ не харесват своята племенница заради нейната прякост. Неведнъж Емили бе карала Кит и Робин да вият като котараци.

— За човек с твоите грижи днес не ми се струваш особено замислена — рече Ема. — Тази сутрин цялата цъфтиш.

— Не мисля, че моите проблеми са толкова сериозни, бабо. Най-малкото днес.

— Радвам се да чуя това. Когато говорихме във вторник, стори ми се, че си се нагърбила с проблемите на целия свят.

— Наистина ли? — Емили се засмя. — Мисля, че нещата изглеждат много по-ясни, когато съм при тебе. Може би защото зная, че ти винаги можеш да решиш всеки проблем.

— От известно време зная — продължи Ема, — че искаш да се върнеш в Париж и да продължиш работа в тамошния магазин. Нали това искаш да обсъдим? Това ли ти е проблемът?

— Да, бабо — със светнали очи отвърна Емили.

Ема остави чашата си и се наведе напред, внезапно сериозна.

— Боя се, че не мога да те върна в Париж. Мъчно ми е, че трябва да те разочаровам, Емили, но ти трябва да останеш тук.

Радостната усмивка изчезна, лицето на Емили помръкна.

— Но защо, бабо? Мислех, че си останала доволна от моята работа в Париж миналото лято и есента.

— Бях. Много доволна и горда с тебе. Но това няма нищо общо с моето решение. Не, не е точно така. Една от причините да изготвя за тебе нов планове е тъкмо добрата ти работа там. Планове за твоето бъдеще, тясно свързани с компанията „Харт“.

— С компанията „Харт“? — викна Емили и замръзна на канапето, приковала поглед в баба си. — Че къде там мога аз да се наместя? Александър, Сара и Джонатан са в компанията и аз трябва да стана резервно колело? Умряло куче, което няма никаква работа? По начало винаги съм работила за тебе. По магазините. Обичам търговията и ти знаеш това, бабо. Но да ме тикнеш в тази организация? Ужасно! — Емили се зачерви от необикновения си гняв. — Истина ти казвам. Винаги си казвала колко е важно човек да си обича работата. Но да работя в компанията никога няма да приема. Моля те, пусни ме да се върна в Париж. Наистина го обичам оня магазин, искам и занапред да ти помагам да го изправим на крака. Моля те, склони! Моля те, моля те, миличка бабо!

Ема поклати глава:

— Хайде, хайде, Емили, не превръщай всичко това в драма. — Гласът ѝ бе необикновено остър. — И повече не се мъчи да ме придумваш. И освен това до известна степен благодарение на тебе парижкият магазин си е на краката. Така че там вече нямат нужда от тебе. Честно казано, имам нужда от тебе тук.

— Имаш нужда от мене? За какво, бабо? Какво искаш да кажеш? — Очите на Емили се разшириха, изпълнени с безпокойство. Дали пък баба ѝ няма някакви неприятности в компанията? Едва ли. Или нещо със здравето? И това бе неприемливо. Но явно нещо не е в ред. — Какво има, бабо? — Мисълта ѝ за Париж се беше изпарила.

— Няма нищо лошо, мила — усмихна се Ема. — Преди да ти обясня защо те искам тук, ще ми се да изясним бележката ми за твоето бъдеще. Схващам, естествено, че обичаш работата в търговската мрежа, но по-нагоре в „Харт“ не можеш да се придвижиш. Пола и чичо ти Дейвид реално владеят компанията, а Пола един ден ще наследи всички мои дялове. Пола уважава твоите способности и с радост би те задържала при себе си. Но, Емили, вечно ще си останеш чиновничка на заплата, без каквито и да било финансови интереси. Аз...

— Знам това — прекъсна я Емили, — но...

— Остави ме да се доизкажа. Както си научила още през пролетта, на теб оставям шестнайсет процента от компанията „Харт“, а тъй като компанията е много богата, това е една значителна сума. Солидна. Твоето състояние, твоята бъдеща сигурност ще дойдат от дяловете ти в компанията. Затова от сума време си мисля, че ти също трябва да имаш ръка в нейното управление. В края на краищата един ден отчасти тя ще ти принадлежи. — Ема забеляза тревожния израз на Емили и протегна ръка към нейната. — Не се безпокой толкова. Не искам да кажа, че нямам доверие в брат ти, и ти го знаеш. Александър ще води и ще предпазва компанията с всички сили, защото е много предан, и затова не се боя. Въпреки това искам ти да заработиш там заедно със Сенди и братовчедите си. Истински вярвам, че трябва да насочиш тази своя значителна енергия и талант в компанията, в която имаш значителен дял и от която ще пожънеш толкова много успехи.

Емили замълча, прехвърляйки думите на баба си, и след продължителна пауза каза:

— Да, разбирам какво имаш предвид. И зная, че се грижиш и за моите интереси. Но в тази компания няма нищо, което да ми е приятно. Сара винаги е била доволна от своята конфекция и би се противопоставила, ако ме набуташ при нея. Колкото до Джонатан, той смята, че отделът за недвижими имоти е неговото лично малко царство. И ще се възпротиви, ако взема да си пъхам носа там. Тогава? Какво мога да работя аз в „Харт“? Единственото, от което разбирам, е продажбата на дребно. — Гласът ѝ стана несигурен, бе готова да заплаче. Загледа се през прозореца. Перспективата да остави магазинната верига и Пола, която обожаваше, бе за Емили потискаща и тревожна. Но всичко вече е било решено, току-що ѝ стана ясно. Никой не искаше мнението ѝ. Просто ѝ се нареждаше какво да върши. А и този упорит и студен израз на бабиното ѝ лице, познат на всички останали, не оставяше нищо за въображението. Той категорично твърдеше, че Ема Харт ще стори онова, което си е решила, каквото и да е то. Едва преглътна сълзите си. За баба ѝ сълзите, емоциите и всички останали признаци на слабост в бизнеса бяха анатема.

Ема забеляза колко смутено и разтревожено е момичето и веднага разбра, че трябва да разсее грижите на Емили.

— Не приемай това толкова надълбоко, мила. И наполовина не е толкова лошо, колкото си мислиш. А и аз не съм имала никакво

намерение да те пращам в отделите, ръководени от братовчедите ти. Няма да бъде честно към нито един от вас. Нито пък възнамерявам да те правя помощничка на Сенди. Нищо подобно. Като ти казвам, че имам нужда от тебе тук, нямам предвид точно тук, в Йоркшир. Искам да работиш в „Дженерал Ритейл Трейдинг“ и там да изучиш всичко за това поделение на компанията. Както виждаш, Емили, ще ми се ти да го поемеш изцяло вместо мене.

За миг Емили помисли, че не е чула ясно. От изненада просто онемя. Вторачи се в баба си и най-сетне успя да каже:

— Сериозна ли си?

— Що за глупав въпрос, Емили? Честно ли мислиш, че аз мога да се шегувам със собствения си бизнес?

— Не, бабо. — Емили прехапа устни, докато преглътне думите на баба си. „Дженерал Ритейл Трейдинг“ беше едно от най-значителните капиталовложения на компанията „Харт“, цяла фабрика за пари. Думите на баба й взеха постепенно да се осмислят. Обхванаха я смесени чувства — беше поласкана, изненадана, разтревожена и уплашена. Но все пак те се оказаха по-слаби от объркването.

— Но как тъй изведнъж реши, че имаш нужда именно от мене? Имаш Ленард Харни, той от години е начело на „Дженрит“ и блестящо си гледа работата. Или поне така си твърдяла.

— Вярно е. — Ема отпи една глътка. — Само че преди няколко седмици Лен ми припомни, че след три години се пенсионира. Настоявах да остане, но той не иска. Разбирам го. Повече от трийсет и пет години е работил при мен. И не помня един ден да е отсъствал, ако не се смятат годишните му отпуски през август. Нямах друг избор, освен да се съглася. — Ема остави чашата, стана и се изправи пред камината. — Лен ми напомни за пенсионирането си, защото смята, че е крайно време да се замисля за негов заместник. Веднага разбрах, че това е идеалното място за тебе. И от месеци се чудя как да ти намеря работа в компанията на място, което ще ти допадне. Сега всичко е готово и съм убедена, че „Дженрит“ ще се възползва от твоите специални качества.

Емили мълчеше. Тя, която винаги имаше мнение по всички въпроси, сега, странно, не намираше думи. Ема я остави да си събере мислите. Разбираше отлично реакцията на момичето — беше пунала

отгоре му бомба. Но мълчанието продължи и Ема, която вечно бързаше да приключва с въпросите, каза:

— Имам нужда незабавно да почнеш работа там. Лен иска веднага да почнете обучението. Може три години да ти се струват много време, но не е така. „Дженрит“ е грамадна компания и ще имаш много неща да научаваш и премисляш. Е, какво ще кажеш? — Емили продължаваше да мълчи. — Хайде, мила, не може да нямаш мнение. Не мога да повярвам, че са ти отрязали езика.

Емили се стегна и несигурно се усмихна на баба си:

— Сигурна ли си? Наистина ли искаш да отида в „Дженрит“?

— Нямах да ти го предложа, ако в нещо се съмнявах — троснато отговори Ема.

— Ами хората в „Дженрит“? Спокойно ли ще ме приемат?

— Аз съм „Дженрит“, Емили! Или си забравила?

— Не, бабо, не съм. Исках само да кажа, ще ме приемат ли Лен и управителният съвет? Знам, че можеш да назначиш, когото си искаш, компанията е твоя, но Лен положително си има протече, човек, познаващ добре компанията отвътре.

— Няма такъв човек. Нещо повече, и той мисли, че ти си най-добрият вариант. Според него ти идеално подхождаш да оглавиш една компания за търговия на едро. По редица причини, до една много важни. Твоят опит от магазините, твоите познания в търговията на едро, да не говорим за готовите стоки или за твоите естествени търговски способности. Това, че ми се падаш внучка, е просто съвпадение. Това не го засяга, уверявам те. И още: ти си бързо схватлива и през последните пет години научи много неща.

— Радвам се, бабо, че имам неговото и твоето доверие. — Емили вече се отпускате и тя откри, че се вълнува от неочаквания обрат на събитията. — Ами Александър? Обсъди ли това и с него?

— Естествено. Мисли, че ти ще бъдеш великолепна.

— А Пола какво казва?

— И тя е доволна. Ще ѝ липсваш в магазините, но и тя вижда добрия смисъл на плановете ми за тебе.

— Значи решено! — Емили не можа да скрие ентузиазма си. — „Дженрит“ е огромна отговорност, но след първоначалната изненада вече съм готова да я поема. Ще се старая и ще сторя всичко да не те изложя.

— Зная, скъпа. — Ема се зарадва от възбудата и от искреността на Емили. Не че се бе съмнявала дали ще приеме предложението. Емили бе достатъчно умна да не ѝ противоречи, а и как би изпуснала случая да стане шеф на такава фирма. Емили обичаше предизвикателствата. Тази мисъл накара Ема да добави: — Абсолютно съм сигурна, че новата работа ще ти допадне, както и престоят ти миналата година в Париж. Също толкова предизвикателно, а и възнаграждаващо.

— Да, зная, че ще бъде така. — Внезапно смутена, Емили си припомни как преди малко бе изпуснала нервите си. С изписан на лицето ѝ срам, взе да се извинява: — Извинявай, че се държах така детински, когато каза, че не мога да се върна в Париж. Глупаво беше от моя страна.

— Разбирам те. Ти беше разочарована. Но така или иначе ще ти се налага често да прескачаш до Париж, пък и по цял свят. Значи има на какво да се надяваш, Емили.

[1] Предимно африкански шаманизъм. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Ема седеше в разкошната си трапезария, сърбаше следобедното си кафе и усмихната кимаше на природната веселост на Емили, чийто ентузиазъм бликаше във всяка дума. Докато се хранеха, Емили я бе обсипала с въпроси за „Дженрит“ — едно мъдро любопитство, което допадна на Ема. Сега я забавляваше с клюки около семейството и както обикновено, Ема ги намираще за безкрайно смешни. Хапливият ѝ ум най-често споменаваше Робин и Кит, но не пропусна да направи остри забележки и по адрес на вуйчовците си. Те обаче не бяха зловни, нито пък имаха за цел да пораждат неприятности. Като знаеше как внучката ѝ се доверява, Ема ги приемаше като безобидна склонност към повече приказки. За голямо нейно облекчение Емили бе не само дискретна, но и умееше да си затваря устата пред останалите членове на семейството. Изведнъж Емили смени темата и се впусна да описва какви тоалети е избрала на близначките за утрешния ден. Самата Ема ѝ бе възложила да свърши тази работа.

Скоро обаче вниманието на Ема се отклони — мислейки винаги за бизнеса, сега се замисли за срещата на Пола с Крос. Не можеше да не спекулира относно изхода, но се питаше какво е свършила Пола. Ако преговорите са минали добре, предстоеше ѝ огромна работа. Не че това я тревожеше особено. Бе свикнала да се чувства добре само ако се занимава с честен и плодоносен за другите труд. Ема и Пола искаха „Еър Комюникейшънс“ заради трите им най-важни актива: издателския отдел, местните радиостанции и грамадната модерна сграда в „Хедроу“. По съвета на Пола тя възнамеряваше да превърне „Еър“ в клон на вестникарската си компания в Йоркшир. И след като премести целия персонал на „Еър“ в помещенията на „Морнинг Газет“, нейния вестник в Лийдс, тя щеше да продаде постройката им. Да, сградата струваше може би милион, колкото и да не е съгласен Джонатан. Утре ще трябва да поговори с внука си. Още преди няколко дни го бе помолила да изчисли повторно сумите, а той се бавеше. Странно защо.

— Бабо, ти не ме слушаш — обади се Емили.

— О, извинявай, миличка. Казваше, че си им избрала морскосини поли и жилетки. Ще изглеждат чудесно, ти имаш такъв добър...

— За бога, бабо! За това ставаше дума преди пет минути. Минах на друга тема, леля Едуина.

— За какъв дявол пък тя ти е толкова интересна?

— Не съвсем. Но мисля, че е като кисела краставичка и е ужасно скучна — с типичната си прямота отвърна Емили. — В едно обаче съм сигурна: тази седмица ще си имаме с нея тежко изпитание. Сигурна съм, че на всички ни това ще стане ясно от самата нея.

— За какво става дума?

— За развода.

Ема се изправи на стола и се вторачи в Емили.

— Значи и за това си чула, а? — Изненадата веднага премина в хумор, Ема се засмя и поклати глава: — Има ли нещо за нашата фамилия, което да не знаеш?

— Не особено — засмя се и Емили. — Но аз не шпионирам, бабо. Знаеш. Просто всички всичко ми разказват. Навярно съм им симпатична. А след това съобщавам на тебе. Никакви тайни. Не съм измамила ничие доверие.

— Дано да е така, мила. Не забравяй приказката „Мирен език — мъдра глава“. Впрочем кой е споменал за развода на Антъни?

— Джим. Видяхме се миналата неделя. Искаше да знае мнението ми по някакъв въпрос, по-скоро съвет да му дам. Между другото спомена и за развода. Казала му леля Едуина. Явно е страшно разстроена — скандал, в който се намесва свещеното име Дънвейл и тем подобни глупави безсмислици. Като че ли днес някой обръща внимание на разводите. Но ми помни думата, тя ще ви надуе главите тия дни.

— Съмнявам се, тъй като Антъни лично ще се появи. Всъщност той вече е тук.

— Тук, в тази къща? — на свой ред се изуми Емили.

— Не. Отседнал е при вуйчо ти Рандолф в Мидълхам и там ще остане цялата седмица... Очевидно има неща, които и ти не знаеш! Нашият млад лорд отсяда у Хартови, тъй като ухажва Сали. И то съвсем сериозно. — Ема не успя да си сдържи смеха, като видя изражението на Емили.

Емили бе така поразена от тази вест, че остана с отворена уста. Но само след части от секундата се окопити и отвърна:

— Обзалагам се, че и леля Едуина не знае. Иначе би разтурила отдавна тази връзка.

— Нищо не можеш да направиш. Антъни е на трийсет и три. Не е длъжен да дава сметка на майка си. Снощи му го казах. Дадох му и благословията си. Зарадвах се, че ще се ожени за Сали. По мое мнение, двамата са идеална двойка.

— Съгласна съм, че Сали е приятна личност. Но имам предразсъдъци. Ти също, дори повече, защото тя прилича много на твоята майка. Предразсъдъци ще има и Едуина, макар и в друга посока. О, боже! Как ми се ще да видя лицето на леля Едуина, като разбере, че той има нещо със Сали Харт! Направо ще побеснее, бабо. Представите ѝ за нещата са толкова префърцунени. А нали Сали е само с едно поколение разлика от работническата класа?

— А каква мислиш, че е Едуина?

— Графиня — захили се Емили — и Феърли от глава до пети. Така се е променила, след като разбра, че неин баща е сър Едуин Феърли, не по-малко от рицар командир. Сега е по-голям сноб отпреди. Жалко, че си ѝ казала истината за теб и стария Едуин.

— Склонна съм да се съглася с тебе. Но ти не се тревожи за Антъни. Той може да се грижи за себе си. Казах му да не крие връзката си със Сали от майка си и на кръщавката да се държи естествено. Нека в края на краищата всичко стане ясно.

— Едуина ще създава главоболия, бабо.

— Ако знае какво е добро за нея, няма да го прави. Да минем сега на други въпроси. Ти каза, че Джим искал от теб съвет. За какво, Емили?

— Подаръкът, който е купил за Пола. Един наниз от бисери, но не е сигурен дали ще ѝ харесат. Но те са чудесни и аз му казах, че тя ще е поласкана.

— Чудесно. — Ема си погледна часовника, вече доста неспокойна. — Ще изпия още едно кафе и се качвам горе малко да поработя, преди да е дошла Пола.

— Дай да ти наляя. — Емили отиде до сервизната маса. — Като бях в Лондон във вторник, вечерях с Т. Б. Праща ти сърдечен поздрав.

Лицето на Ема се омекоти. Тя винаги се беше грижила за Тони Баркстоун, първия съпруг на Елизабет и баща на Емили и Александър. Останаха си добри приятели.

— Как е той?

— В добра форма. Чудесен, както винаги, изглеждаше щастлив. Или по-скоро доволен. Или приемащ нещата.

Емили беше романтично момиче и Ема знаеше, че отдавна има желание родителите ѝ да се съберат наново. Що се отнася до Ема, това бе невъзможно. Замислено се вгледа в Емили и каза:

— Но „приемащ нещата“ е неподходяща квалификация за живота на баща ти, не мислиш ли?

— Не съвсем. Мисля, че Т. Б. просто приема новото си семейство. Но не вярвам да е бил щастлив след раздялата с мама. Честно казано, бабо, струва ми се, че още е влюбен в нея.

— Хайде, хайде!

— Но тя е била голямата му любов, знам го със сигурност, защото сам веднъж ми го каза.

— Та те са разведени от не знам колко години.

— Дори и така да е. Не може ли да е останал емоционално привързан към нея? Несподелена любов и прочие. Защо си толкова скептична, бабо? Не вярваш ли, че е възможно?

— Възможно е. Но не е много практично. Сигурна съм, че баща ти има достатъчно здрав разум, за да копнее по Елизабет.

— Дано си права. Страшно е болезнено да си влюбен в някого, а той да не ти обръща внимание. — После почти нечуто добави: — Само Сара да не разбере това.

Но Ема я чу и остави чашата си с шумен трясък.

— Нашата Сара. Да не е влюбена в някого, който не я обича?

— Остави, бабо! Нищо не ѝ казвай.

— Естествено, че няма да ѝ кажа. Та по кого си е загубила ума?

— Шейн.

— Да пукна! — Ема се облегна и впи старите си, но остри очи в лицето на внучката. — Добре, добре! — Леко се усмихна.

— О, бабо, не се прави на такава!

— На каква?

— На доволна. И конспиративна. Зная, че ти и вуйчо Блеки дълго сте се надявали някоя от нас да се омъжи за Шейн О'Нийл и да свърже

семействата. Но той не се интересува от нас, освен от... — Емили едва не си прехапа езика. Скочи и като отиде до масичката с плодовете, продължи: — Ще си взема един банан. Ти не искаш ли, бабо?

— Не, благодаря. Освен от кого, Емили?

— Никой, бабо. — Емили пресмяташе как да се измъкне от ситуацията, без повече да подхранва подозренията на Ема.

Ема я наблюдаваше и ѝ беше ясно, че Емили отбягва и погледа ѝ, и отговора.

— Емили, знам, че щеше да ми кажеш от кого се интересува Шейн. И ако някой знае, това си ти. — Засмя се и си наложи лековат тон. — Винаги си била моят информационен проводник за всеки един от семейството. Дори извън него. Така че хайде, довърши си изречението.

Емили най-после вдигна глава. Лицето ѝ представляваше самата невинност:

— Нямах намерение да разкривам каквото и да било. Шейн не ми се доверява и не зная нищо за интимния му живот. Щях само да кажа, че той не се интересува от никого, освен една нощ да преспи с някоя от нас.

— Сериозно?

— Съжалявам. Шокирах ли те, бабо?

— На моята възраст аз съм неподатлива на шокове. Но съм малко изненадана от забележката ти за Шейн. Не е много учтиво. — Нова мисъл мина през главата ѝ. — Да не е подхвърлял нещо подобно?

— Не, разбира се, че не. — Усети, че трябва някак да замаже изявлението си за Шейн. — Просто имам такова чувство. — В този момент не можеше да се понася, задето петни Шейн, който беше най-чудесният човек. — Нямах предвид нищо лошо, бабо, честна дума. После, кой може да го обвини, че жените си падат по него?

— Така е — призна Ема. — Колкото до Сара, мисля, че скоро ще ѝ мине. В действителност какво мисли тя?

— Не знам, бабо — съвсем искрено отговори Емили. — За Шейн говорихме само веднъж, преди много време. Мисля, че съжалява, дето го спомена. Но зная, че много го харесва. Иначе е много потайна.

Това изненада Ема, но побърза да каже:

— За мене не се безпокой. Не бой се, няма да споменавам Шейн пред Сара. Скоро ще ѝ мине, ако вече не е. Не искам да мислиш, че

поставям под въпрос твоята наблюдателност или преценки, но понякога доста си отпускат въображението. Може би грешиш за Сара. Ако той не се интересува от нея, тя навярно го е забравила. Както знаеш, тя е земен човек.

— Да, бабо — каза Емили, макар да не бе съгласна с преценката ѝ за братовчедка ѝ. Сара само изглеждаше с твърдо вкопани в земята нозе, но главата ѝ се намираще в облаците. Как си позволи да спомене Сара? Това бе ужасна грешка пред хитрата ѝ баба. И не ѝ беше за пръв път. Но за едно бе благодарна — успя да се хване в последния момент и да не издаде истината за Шейн на баба си, която го глезеше, като че ли е от нейното семейство.

— Най-добре да се хващам за работа — каза Ема. — Какви са ти плановете за днес следобед? Нали приключи с магазина в Харогейт?

— Да, бабо. Завърших инвентаризацията и подбрах облеклата за разпродажбите. Но имам работа в стаята си — да си отворя куфарите и да си подредя нещата.

— Куфари? В множествено число? Колко носиш, Емили?

— Десет, бабо.

— Само за един уикенд?

— Не съвсем. Мислех да поостана при теб, ако нямаш нищо против.

— Нямам, разбира се. — Ема се запита какво ли означава този неочакван ход от страна на Емили. — Какво става с апартамента ти в Хедингли?

— Искам да се отърва от него. Реших да го продам или по-скоро Джонатан да свърши това, стига да го помолиш. Снощи си взех повечето неща, защото си мислех, че другата седмица ще замина направо за Париж. Но сега мога да остана в Пенистън Роял. Ще ти правя компания, бабо, да не си самотна.

„Не съм самотна“ — помисли си Ема, но каза: — Тук е доста съгъстено, но пък и ти така се зарадва през ноември, когато ти купих този апартамент. Вече не ти ли харесва, Емили?

— Чудесен е, но, честно казано, там се чувствам малко изолирана. По ми е хубаво тук, при тебе. Тук е по-весело и по-вълнуващо.

— Аз лично тук изпитвам скука, истинска скука. — Ема стана и се отправи към вратата. През рамо добави: — Но ти си добре дошла,

Емили. — „Най-напред близначките, а сега и Емили. Изведнъж всички ми се изсипват на главата. И то, когато възнамерявах веднъж в живота си да отпочина на спокойствие.“

* * *

Пола говореше, Ема слушаше. Пола разказваше за срещата си в „Еър Комюникейшънс“ точно, с най-малките подробности, така описателно, че Ема бе е впечатлението, че лично е присъствала. На няколко пъти изпита гняв и раздразнение, но по непроницаемото ѝ лице не трепна и мускулче. Знаеше и без да ѝ се каже, че Джон Крос е провалил сделката. Ето защо съвсем не се изненада. Значи е познавала Джон Крос много по-добре, отколкото е вярвала. Още преди години го бе разбрала какъв е: егоист, надут и глупав, с безброй слабости. Действа от страх и отчаяние, движен от растяща паника. Бе ясно, че е способен на всичко, дори на безчестна постъпка, явно един човек без скрупули. А и този негов син, който го води за носа. „Чудесна двойка!“ — презрително си помисли тя.

Пола свърши разказа си и въздъхна със съжаление:

— Това е, бабо. Съжалявам, че свърши с неуспех. Направих всичко възможно. Дори повече от възможното.

— Зная — каза Ема, горда с Пола, отбелязвайки колко много е напреднала. Преди една година Пола щеше себе си да упрекне за провала на едни преговори. — Не обвинявай себе си и си вземи урок.

— Ще си взема, бабо. А ти какво ще правиш сега?

— Нищо. Абсолютно нищо.

Макар да не бе изненадана от тази реплика, Пола каза:

— На мен ми се иска да влееш у Джон Крос малко от своя мозък и да му кажеш какво мислиш за него. Колко усилия за тази сделка! А той не само че ни отне ценно време, а и ни направи на глупаци.

— Той се е направил на глупак — поправи я Ема. — Искрено казано, не бих си похабила нито дъха, нито двата пенса да му се обадя по телефона. От умрял кон няма какво да измъкнеш. Само ще се зарадва, ако разбере, че съм огорчена. Работата е другаде. Безразличието е страхотно оръжие и аз предпочитам да го игнорирам. Не зная каква игра играе, но аз няма да участвам. Но и с друга

компания няма да успее. — По лицето ѝ се изписа цинична усмивчица: — Ще ти цъфне той, на четири крака ще долази. И то много скоро. И тогава какво ще направиш, Пола? Помисли за това.

Пола се запита как би постъпила баба ѝ при тези обстоятелства, но отхвърли въпроса. Тя знаеше съвсем точно какъв курс на действие би избрала тя.

— Ще му кажа да върви по дяволите — решително каза Пола. — Но учтиво. Знам, че мога да го сплескам и да получа „Еър“ срещу много по-ниска цена. Защо той, като дойде при нас, и аз съм съгласна, че това ще стане, той вече ще се задушавя. И ще приеме всяко мое предложение. Но с такъв човек не ми се прави бизнес. Не мога да му вярвам.

— Доброто ми момиче! Но съм ти казвала много пъти, че не е толкова важно да харесваш онзи, с когото сключваш сделки. Но при всяка сделка между двете страни трябва да има поне някакво доверие. В противен случай проблемите стават още повече. Приемам мнението ти за Крос и сина му. И с триметрова тояга не бих ги докоснала.

— Мислех, че ще ти стане много по-неприятно, бабо. Или пък не го показваш. А не си и много разочарована.

— Първоначалният ми гняв скоро прерасна в отвращение. Но в известна степен съм разочарована. Затова пък съм изпълнена с чувството на облекчение.

— И аз. Себастиан Крос стана мой враг, бабо.

— Е, и? Ако е първият, няма и да е последният. — Стисна ръката на Пола. — Колкото и да е неприятно, ще си създадеш врагове, както и аз си ги създадох. Тъжното е, че много често това става не по наша вина. Трябва да се научиш да стоиш над тия неща, скъпа. Както винаги съм постъпвала и аз. И го забрави тоя Себастиан Крос. Той да ти е грижата!

— Както обикновено, за всичко си права.

Пола знаеше, че стига да може, Себастиан Крос ще я удави в капка вода. Но тази мисъл веднага ѝ се стори глупава, плод на развнтено въображение. Пола тихо се засмя на себе си и пропъди мисълта. Отиде до камината да се постопли и обиколи с поглед любимата стара стая, мирна и уютна в късния следобед. Тук тя бе намирала удобство и спокойствие. Тук имаше хармония, нищо не се променяше, човек тук изпитва радост, че е далеч от външния свят и

всичките му грозотии. Погледна Ема и си каза, че баба ѝ никога не е изглеждала стара в нейните очи. Най-добрата ѝ приятелка. И за първи път днес Пола се усмихна:

— Толкова за моите битки и сделки.

— И толкова за моя нов проект. Щом и той не се осъществи, или ще измисля друг, или ще се заловя с плетки.

— За днес стига. Впрочем днес обядвах с Миранда О'Нийл.

— Господи, как щях да забравя! Боя се, че довечера няма да вечерям тук. Излизам с Блеки и Шейн.

— Мери ми каза.

— Не мога ли да си поема и аз дъх, без всички да узнават за това? — Ема се взря в лицето на Пола. — Не ми се струваш разтревожена, значи нямаш нищо против да те оставя с Едуина. Не се тревожи, тя ще се държи прилично.

— Това не ме засяга. Джим да му мисли. Той я кани, той ще я забавлява. Мама винаги се е държала добре с Едуина. — Пола се наведе напред. — Слушай, мила бабо, Мери има една идея, която може да ти допадне. Кой знае, може да е проектът, който търсиш.

— Така ли? Разкажи ми.

Пола ѝ разказа, но като стигна до края, се нацупи.

— Познавам, че не си много ентузиасирана. Не смяташ ли, че идеята е добра?

Ема се засмя на гримасата ѝ:

— Добра е. Само че не ме интересува като мой личен проект. Това обаче не означава, че ти не бива да се заловиш и да го доразработите с Мери. И като го изпипате, елате при мен. Може пък ѝ да отворим такива бутици.

— Другата седмица ще уредя среща с нея... Нека от любопитство те попитам: защо мислиш, че този проект не е за тебе?

— Няма никакво предизвикателство. На мен ми дай костеливи орехи!

— О, господи! Къде по света бих могла да ти намеря такова нещо?

— Аз и сама мога да си съставя някакъв проект. А ти, Пола, през последните дни непрекъснато ми се правиш на настойница. Хайде, стига.

И двете се разсмяха, а Пола си призна:

— Да, напоследък е така. Извинявай, бабо. — Погледна часовника и пак се обърна към Ема. — И аз да побързам, че трябва да оправям малките.

— Наистина, мила. Ранните години са най-ценните. Не ги жертвай.

Пола се изправи и целуна Ема.

— Приятно прекарване довечера и много здраве на чичо Блеки и Шейн.

— Благодаря. Ако не се видим по-късно, ще поговорим утре сутринта. — Пола бе вече до вратата. — Пола, по кое време очакваш Джим и родителите си?

— Към шест. Джим щял да кацне на летището Лийдс Брадфорд в пет.

— Значи ще ги вози в този свой ужасен самолет? Мисля, и на двамата ви казах, че не ми е приятно да се мъкнете с тази купчина отпадъци.

— Така е, но ти знаеш, че Джим от дума не разбира. Летенето му е най-голямото хоби. По-добре пак му го кажи.

— Ще му кажа — рече Ема и ѝ махна с ръка.

ШЕСТА ГЛАВА

Всички казваха, че е истински келт. И Шейн Дезмънд Ингам О'Нийл започна сам да си вярва, че наследството на неговите прадеди е вкопано дълбоко в костите му, че древната им кръв тече във вените му. Това го изпълваше с огромно задоволство и гордост. Когато някой от членовете на семейството му го обвиняваше, че бил екстравагантен, приказлив и суетен, той просто кимаше, сякаш приема критиката като комплимент. Понякога му се искаше да им отвърне, че е също така енергичен, интелигентен и изобретателен, посочвайки, че и тези черти са остатък от ранните брители.

Още като много малък Шейн разбра изключителната си природа. Разбираше, че е по-различен от другите, и това го тревожеше. Искеше му се да е обикновен. На шестнайсет години реши да разбере по-добре нещата по едничкия възможен начин — чрез книгите. Щом като е „странен атавизъм на келтите“, както казваха, значи трябва да научи повече неща за тези древни хора. Обърна се към историята, описваща ранните брители в техния блясък и слава. Кралете и легендарният Артур от Камелот станаха за него реални хора. Интересът му към историята така и не помръкна, стана му постоянно хоби. Търсеше значенията на думите, проявяваше висша интелектуална енергия и навярно тази комбинация от контрасти го бе направила и толкова необикновен. И ако неговият гняв и враждебност бяха тъй дълбоко вкоренени в него, привързаността и верността му бяха непохватими и вечни. А театралността, която постоянно приписваха на келта у него, съществуваше безметежно със самовглъбението му и рядкото, почти нежно разбиране на природата и нейните хубости.

На двацет и седем Шейн О'Нийл вече блестеше не само с външността си, а и със своя характер и личност. Можеше да погуби всяка срещната жена. По същия начин печелеше и приятелите си мъже в спор по политически въпроси, с някоя фриволна шега или комична история, изпълнена с остроумие и самоирония. С чудесния си баритон забавляваше всички — или ще е някой стар моряшки напев, или сантиментална балада, или стих. Но можеше да бъде и твърдоглав,

обективен, прям и честен почти до жестокост. Допадаше на всички, с които се срещаше по пътя си. Не че Шейн нямаше неприятели, но дори и те не можеха да отрекат скритото му обаяние. Едни от тези черти бе наследил от дядо си по бащина линия, ирландец, истински келт, от когото бе наследил физическите си качества. Имаше и много неща от рода на майка му у него.

В този мразовит петъчен следобед Шейн бе застанал с коня си Ърл Лорд високо на бърдото над градчето Мидълхам и развалините на замъка долу. Въпреки разрушените бойници, безпокривни зали и призрачни помещения той все още се издигаше гордо и властно. В гънките на древния замък гнездяха птички, а наоколо по това време на годината растяха нарциси и кокичета. Благодарение на живота си въображение за Шейн не бе трудно да си представя как е било преди векове, когато Уоруик и Гарет Ингам, негов предтеча по майчина линия, са живели в тази яка крепост. Пред погледа му и сега се изреждаха царски банкети, блестящи церемонии и помпозни сцени. Притвори очи да се сбогува с тези образи, вдигна глава и се вгледа във великолепната гледка. На това място винаги изпитваше един и същи трепет. В този пейзаж витаеше някакво величие. Това бе едничкото място на света, към което се чувстваше родно привързан. Беше ли далеч оттук, изпълваше го чувство на лишение и все копнееше да се завърне. Той още веднъж се канеше да отсъства, но за разлика от предишните отсъствия, това беше самоналожено.

Изпитал старата печал, Шейн О'Нийл въздъхна тежко, обзе го меланхолия. Облегна глава върху врата на жребеца и стисна очи с надеждата, че болезненият копнеж по нея ще отмине. Как можеше той да живее тук, под същото това небе, когато знае, че тя е съвсем на близо, а толкова далеч от него. Затова трябваше да се махне, да отиде надалеч, да остави това любимо място, да остави жената, която обичаше и която нямаше никога да бъде негова. Само така би оцелял като мъж.

Рязко се обърна и се метна на седлото, решен да се измъкне от това мрачно настроение, обхванало го така неочаквано. Пришпори Ърл Лорд и полетя в галоп. Някъде по пътя подмина две конярчета, които обучаваха два великолепни чистокръвни коня, и на веселия им поздрав отвърна с дружелюбно кимване. Сет не се отправи към Олингтън Хол, къщата на Рандолф Харт. В Мидълхам, град, прочут с повече от дузина

от най-големите конезаводи в Англия, Олингтън Хол се смяташе за един от най-добрите, а Рандолф — треньор от висока класа. Рандолф помагаше на Блеки О'Нийл и бе позволил на Шейн да язди Ърл Лорд, Фюдал Барън и Селтик Мейдън. Докато стигне големите железни врати, Шейн смогна частично да потисне сърдечната си болка и да излезе от депресията си. Пое си дълбоко дъх, придаде неутрален израз на лицето си и пое към яхърите зад къщата. За негова изненада дворът беше празен, но щом копитата захлопаха по каменната настилка, появи се един коняр, а миг по-късно от конюшнията излезе Рандолф Харт и му махна с ръка.

Висок, здраво сложен и бурен в обноските, Рандолф имаше и съответния глас:

— Здравей, Шейн! Надявах се да се видим. Искам да си поговорим, ако имаш малко време.

— Само една минута, Рандолф. Довечера имам важна вечеря и вече закъснявам. — Подаде поводите на коняря и тръгна към Рандолф, хвана протегнатата му ръка и добави: — Надявам се, не е нещо тревожно.

— Не, не — бързо отвърна Рандолф и през двора го поведе към задния вход на къщата. — Ела да влезем за няколко минути. Все имаш поне пет минути, стари приятелю. Дамата, която и да е тя, без съмнение ще бъде щастлива да те почака.

— Въпросната дама — усмихна се Шейн — е леля Ема. И двамата знаем, че не обича никого да чака.

— Съвсем вярно — рече Рандолф, отвори вратата и бутна Шейн да влезе. — Имаш ли време за чай, или предпочиташ нещо по-силно?

— Благодаря, Рандолф, малко скоч. — Шейн се приближи до камината, застана с гръб пред нея, огледа се и изведнъж се почувства облекчен и за първи път този следобед спокоен.

Рандолф донесе напитките, двамата чукнаха чаши и Шейн се отправи към един от кожените фотьойли.

— Хей, не там! Пружините не са в ред — спря го Рандолф.

— Така е от години — засмя се Шейн и седна на другото кресло. Остави си чашата на бронзовата решетка пред огъня и забърка по джобовете си за цигари. Запали и рече: — И за какво искаш да ми говориш?

— За Емералд Боу. Какво, мислиш, ще каже Блеки, ако догодина я пусна на националните състезания?

— Ще се развълнува, знаеш добре. Но дали тя ще има някакви шансове? Знаем, че е чудесна кобила, но хиподрумът в Ейнтрий... Мамо мила!

— Да, наистина мъчен хиподрум, върховно изпитание и за човек, и за кон. Но аз наистина смятам, че Емералд Боу има шансове да спечели най-големия стипълчейз на света. Вярвам, че има скрити чарове. Сериозно казано, очертава се като една от най-добрите скачачки, които съм обучавал.

— Но това е чудесна вест! — извика Шейн развълнуван. — Откога му е на дядо мечтата да спечели Националните. А кой ще я язди, Рандолф?

— Стив Ларнър. Точно какъвто ѝ трябва за Ейнтрий. Великолепен ездач.

— Защо не си споменал на дядо?

— Исках първо да разбера твоята реакция. Ти си най-близко до него.

— Винаги се е вслушвал в твоите съвети. Ти си му довереният треньор и най-добрият в тази работа, нас ако питаш.

— Благодаря, Шейн. Оценявам доверието. Но честно казано, не бях виждал Блеки да държи на друг кон толкова, колкото на тази кобила. Него ако питаш, трябва да я увивам в памук. Миналата седмица беше тук и се държа с нея, като че ли му е великата любов.

— Не забравяй, че тя му е подарък от неговата любима дама. И като стана дума за Ема, не долових ли у теб някаква неприязън, когато я спомена преди малко?

— Не съвсем. Снощи малко ѝ се ядосах, но... — Рандолф замлъкна и се усмихна. — Към нея не мога да изпитвам злоба, нали е матриархът на нашия род! Само дето се държи толкова господарски. Впрочем мислех да спомена за кобилата на Блеки утре. Добре ли съм избрал деня? Или да изчакам до другата седмица?

— Не. Кажи му утре, Рандолф. Това ще му запълни деня, а леля Ема ще умре от радост. — Шейн довърши питието си и се изправи. — И аз съм развълнуван от решението ти. Но сега, боя се, трябва да тръгна, да спра до конюшните и да се сбогувам с конете си. Отново заминавам, Рандолф. Тръгнам в понеделник сутринта.

— Но нали току-що се върна? Този път къде отиваш?

— В Ямайка, после на Барбадос, където купихме нов хотел. Сума работа има да се свърши там, така че няма да ме има поне няколко месеца.

Шейн огледа конете си в яхъра, а Рандолф, както го наблюдаваше, изведнъж изпита състрадание към младия човек, макар да не беше сигурен какво е предизвикало това чувство. Може би имаше нещо общо с поведението на Шейн в този момент, с тази огромна печал, четяща се в черните му очи. Рандолф хранеше симпатии към Шейн още когато Шейн беше дете, а по едно време дори се надяваше той да си хареса една от дъщерите му Сали и Вивиан. Но момчето не показва никакъв интерес и се държеше настрана. Най-близък приятел на Шейн бе синът му Уинстън. Преди две години мнозина сплетници засушукаха, когато Уинстън и Шейн купиха едно старо и пропадащо имение, Бек Хаус, близо до Усет Танфийлд, преустроиха къщата и се нанесоха там и двамата. Рандолф обаче нито веднъж не постави под съмнение сексуалните пристрастия на сина си и Шейн. Пък и нямаше защо. Познаваше и двамата като всеизвестни женкари, тичащи подир фустите в околността. Докато беше жива, жена му Джорджина често трябваше да утешава не една съсипана от любов женска душа, а такива често идваха при тях да питат за Шейн или за Уинстън. За щастие и това свърши. Той например едва ли би знаел как да се справи в подобни ситуации. Предполагаше, че ако е имало недоволни млади дами, следата трябваше да отвежда някъде към Бек Хаус. Вътрешно Рандолф се усмихна. И двамата бяха пройдохи, но той си ги обичаше. Шейн се сбoguва с конете си и както винаги, а особено ако не го е виждал по-дълго време, Рандолф остана поразен от чудесния му вид. Красавец пройдоха — рече си Рандолф. Преди петдесет години Блеки навярно е изглеждал точно като Шейн.

Шейн обгърна раменете му с ръка и каза:

— Благодаря ти за всичко, Рандолф.

— Няма защо, момчето ми. А за конете не се тревожи. Те ще бъдат добре гледани, да си го знаеш. Впрочем, моля те, предай на Уинстън да ми се обади по-късно.

— Добре.

Рандолф проследи с поглед Шейн, като потегли с колата си, и се замисли. Отива си един нещастен млад човек. И това съвсем го обърка.

Има всичко, което някой би поискал — здраве, хубост, пост, огромно богатство. Мъчи се да го прикрие, каза си Рандолф, но съм убеден, че вътрешно е нещастен. Да пукна, ако мога да отгатна причината.

* * *

Бек Хаус, наречена така, защото през имението течеше едноименната рекичка, се намираше в подножието на малко възвишение извън селцето Уест Танфийлд, току по средата между Олингтън Хол и Пенистън Роял. Разположено в долина зад огромни стари дъбове и чинари, имението датираше от елизабетински времена. Очарователна къща, изградена от местен камък, част от предната фасада покрита с дърво, високи комини и много прозорци. Уинстън и Шейн бяха купили старото имение с намерението да постегнат порутените части, да модернизират старомодната кухня и баните, да добавят гаражи и да почистят паразитната растителност, покриваща изоставената земя, а след това да го продадат. Но на тази работа посветиха толкова време и енергия, че накрая се привързаха към къщата и решиха да си я запазят. Бяха на една възраст, в Оксфорд бяха учили заедно и станаха неразделни. През уикендите с радост отиваха там. Иначе и двамата си имаха апартаменти в района на Лийдс, за да са по-наблизо до своите учреждения.

Уинстън Харт беше единственият внук на брата на Ема, Уинстън, и неин праплеменник, и още от завършването на Оксфорд работеше във вестникарската компания „Йоркшир Консолидейтед“. Нямаше определена работа или длъжност. Ема го наричаше свой „министър без портфейл“, което в превод значеше човек, който се справя с всички неприятности. В известен смисъл той беше нейният пътуващ посланик в компанията, нейни очи и уши, а често и неин говорител. Негова беше последната дума за повечето неща и отговаряше пряко на Ема. Зад гърба му останалите служители го наричаха „Господ“. Уинстън знаеше това и тайно се усмихваше в себе си. Той знаеше отлично кой в компанията е „Господ“. Това беше леля му Ема. Тя беше законът и той я уважаваше и почиташе, изцяло предан. Младият Уинстън, както обикновено го наричаха в семейството, си остана верен на своя съименник. Дядо му бе създал у него огромното чувство на вяност и

дълг към Ема, на която всички Хартови дължаха каквото имат. Дядо му я бе боготворил до смъртта си в началото на шейсетте и тъкмо от него Уинстън бе научил толкова много за ранния живот на леля си, за трудностите, които е преживяла, за борбите, които е водила по стълбата към успеха. Великолепно разбираше, че нейната кариера е извоювана много трудно, с грандиозни жертви. И понеже израсна с толкова много фантастични и често трогателни истории за легендарната днес Ема, Уинстън вярваше, че в известен смисъл я разбира много по-добре от собствените ѝ деца. За нея всичко би извършил. Дядото на Уинстън му бе оставил всичките си дялове във вестникарската компания, докато чичо му Франк, по-младият брат на Ема, остави своите на вдовицата си Натали. Но както винаги, със своите 52 процента Ема контролираше компанията. Напоследък обаче тя управляваше с помощта на Уинстън. С него се консултираше по всички въпроси на управлението, често се съгласяваше с неговите предложения, стига да са разумни, и постоянно се съветваше с него. Помежду им съществуваше спокойно делово сътрудничество, от което и двамата изпитваха огромно удовлетворение.

Навлизайки с колата в територията на Бек Хаус, Уинстън се беше замислил за проблемите на вестникарската компания. Въпреки това обаче успя да забележи, че потокът е придошъл от обилните дъждове, паднали в началото на седмицата. Каза си, че трябва да сподели това с Шейн. Навярно трябваше да се поукрепят отново бреговете, иначе, както и миналата пролет, поляната щеше пак да се наводни. Уинстън спря ягуара пред входа, взе си чантата и слезе, а от багажника извади куфара си. Уинстън беше слаб и строен, тутакси се виждаше, че е Харт. Имаше изтънчено издяланите черти на Ема, златистата ѝ коса и живи зелени очи. Преди да влезе, вдигна поглед към небето и примижа. Откъм източния бряг се събираха облаци, щеше да вали. Вятърът беше отслабнал, над върховете на дърветата проблесна светкавица, разнесе се гръм и по ръката му западаха едри капки дъжд. По дяволите, помисли си той, като се сети за потока. Ако се извие буря, щяха да си имат неприятности. Пред тежката врата чу, че вътре телефонът звъни, но докато отключи и влезе, той бе млъкнал. Почака да звънне повторно, но той замълча и Уинстън влезе в кабинета, седна зад бюрото и прочете оставената му от Шейн бележка да се обади на баща си. Хвърли бележката в кошчето и прегледа пощата — предимно

сметки от близките магазини и няколко покани за коктейли и вечери от съседите. Сетне се облегна назад, вдигна нозе на бюрото и затвори очи да се съсредоточи. Уинстън имаше проблем, който сериозно го занимаваше в момента. Когато вчера се видяха с Джим Феърли в Лондон, бе доловил у него някакво реално недоволство. Странно, Уинстън си даде сметка, че не е изненадан. От месеци бе почнал да разбира, че Джим се отвращава от администрацията, и през тия няколко часа, докато пътуваше от Лондон насам, бе стигнал до заключението, че Джим иска да бъде освободен от поста управляващ директор. По интуиция Уинстън долавяше, че Джим нещо е загазил. Джим беше повече журналист, който обича динамиката на световните събития, предизвикателството да издаваш два всекидневника. След като преди година Ема го повиши, Джим продължи да работи като редактор на „Морнинг Газет“ и „Ивнинг Стандарт“. Така, запазвайки и двете длъжности, Джим изведнъж се озова с две шапки. Но според Уинстън по-удобна му беше шапката на вестниците. Може би трябва да си даде оставката, помисли Уинстън. По-добре да вършиш една работа като хората, отколкото да зарежеш две. Той се възхищаваше от изключителните качества на Феърли като журналист, харесваше го като личност, макар да виждаше, че в много отношения Джим има слабости. Все му се щеше да угажда всекиму, но това бе почти невъзможно. Едно бе сигурно: Уинстън така и не бе успял да разбере възхищението на Пола от Феърли. Двамата бяха свършено различни. Тя бе прекалено силна за мъж като Джим. Но отношенията им не бяха негова работа, може би храни някакви предразсъдъци. Значи тя е заслепена глупачка. Упрекна се, че мисли така за нея — той държеше на Пола, пък бяха и добри приятели. Уинстън посегна към телефона да се обади на Ема и да сподели мислите си, но веднага се отказа. Нямахше защо да я тревожи в началото на този твърде претоварен уикенд. Ще изчака до понеделник и тогава ще ѝ каже.

Внезапно установи колко е бил глупав. Трябваше още вчера да притисне Джим и в очите да го попита иска ли да се откаже от поста. И ако стане така, кого ще назначат на негово място? Нямахше квалифициран човек, който да се нагърби с такива тежки отговорности, поне в тяхната компания. В това се състоеше най-сериозната му грижа. Дълбоко в себе си Уинстън хранеше ужасното чувство, че леля му може да сложи него на този пост. А той не искаше.

Нещата му харесваха такива, каквито са. За разлика от другите членове на нейната фамилия, Уинстън Харт нямаше особени амбиции. Не се стремеше към власт. Не беше покварен от алчност. В действителност той притежаваше повече пари, отколкото можеше да похарчи. Под ръководството, съветите и помощта на Ема дядо му Уинстън бе натрупал огромно състояние, така че нито вдовицата му Шарлот, нито неговият потомък щяха някога да изпитат нужда.

Младият Уинстън беше предан и работлив и в света на вестниците вирееше като в родна среда. Но му харесваше и да живее. Много отдавна бе взел решение, от което никога не се отклоняваше: да не жертва личното си щастие и спокойния си живот заради кариера в големия бизнес. Винаги ще си върши работата прилежно, тъй като не е паразит, но искаше също така да има съпруга, семейство, приличен стил на живот. Както и баща си Рандолф, Уинстън се чувстваше прекрасно в ролята на селски джентълмен. Пасторалната среда имаше за него особен чар и му даваше чувството, че непрестанно се обновява. Тукашните уикенди далеч от града бяха безценни, зареждаха наново акумулаторите му, целебни и успокояващи. Битките в заседателните зали го дразнеха, струваха му се безкрайно скучни. Ето защо Пола продължаваше да го изненадва. На Уинстън му ставаше все по-ясно, че тя е излята в калъпа на баба си. И двете жени обожаваха битките. Струваше му се, че за тях бизнесът, властта и конфликтите с противниците са нещо като наркотик. Когато Ема поиска от него да поддържа Пола в преговорите с „Еър“, той леко отклони предложението и предложи Пола да отиде сама. И за негово огромно облекчение леля му прие с готовност.

По дяволите, почваше да става нетърпелив към себе си. Няма цял уикенд, каза си той, да се тревожа за намеренията на Джим Феърли! Ще се разбере с него другата седмица, когато влязат в действие плановете за поглъщането на „Еър Комюникейшънс“. Остави служебните грижи настрана и позвъни на баща си. Говориха си цели двайсет минути. След това се обади на Алисън Ридли, сегашната му приятелка. Като чу гласа ѝ, обля го топлина, а и на нея ѝ стана приятно, че ѝ се обажда. Потвърди, че на следващата вечер ще дойдат с Шейн, поговориха какво ще правят в неделя. След това се качи горе да се преоблече.

Десет минути по-късно, с удобни кадифени панталони, дебел вълнен пуловер, ботуши и един стар шлифер, Уинстън излезе на терасата над зарибения басейн. Небето се бе прояснило след краткия дъжд. Дърветата, храстите и тревата блестяха влажни в светлината на късния следобед, от която бледнеещата синева на небето сякаш фосфоресцираше. Във въздуха се носеше ароматът на дъжд и влажна трева, на мокра пръст и растеж. Уинстън умираше за тази миризма. Постоя на терасата, дишайки дълбоко, отпусна се и се отърси от служебните си тревоги. След това изтича по стъпалата в градината. Отправи се към потока да се увери, че след отминалия дъжд състоянието на бреговете не се е влошило.

СЕДМА ГЛАВА

Едуина бе пристигнала. Ема знаеше, че голямата ѝ дъщеря е долу в библиотеката и с една напитка се възстановява от пътуването си от летището на Манчестър. В последните минути най-напред Хилда, а сетне и Емили дойдоха да ѝ се обадят и да ѝ предадат вестта.

Настоящето няма равно, си каза Ема, приготвяйки се за вечерята с Блеки и Шейн. Да отлагаш неизбежното е не само глупаво, то изостря нервите. У Едуина тиктакаше бомба със закъснител. „Добре — рече си тя, — да я неутрализирам преди началото на уикенда.“

Доволна, че се е възстановила, Ема пристегна бисерния гердан около шията си, погледна се в огледалото, грабна вечерната си чанта и жакета и излезе.

Слезе бавно по извитото стълбище, мислейки какво ще трябва да каже и как да постъпи с Едуина. Ема бе склонна към конфронтации и конфликти, но предпочиташе обходните пътища и много често постигаше целите си с потайни ходове. Най-силните ѝ оръжия и досега бяха нагаждането и компромисите — както в бизнеса, така и в личните проблеми. Сега обаче, приближавайки библиотеката, тя си даде сметка, че едно е, което трябва да стори: да предизвика Едуина.

С бързи, леки и колебливи стъпки тя премина през обширния Стон Хол. По лицето ѝ се четеше тревога при мисълта, че трябва да води битка. Но щастieto на Антъни беше изложено на риск, така че този въпрос трябваше да се разисква с Едуина, преди тя да е причинила сериозни затруднения не само на него, но и на всички останали. Ема си пое дълбоко дъх и продължи да върви през хола вече с твърда стъпка и непоколебима решимост.

Вратата на библиотеката беше полуотворена. Ема се спря за момент, преди да влезе, като опря ръка в рамката на вратата, наблюдавайки Едуина, седнала на люлеещия се стол пред камината. Беше запалена само една лампа. По-голяма част от стаята бе в полумрак. Внезапното припламване на едно дърво в огнището освети и очерта мрачното лице на Едуина.

Ема внезапно премигна стресната. От мястото, откъдето я гледаше, прегърбена и самовгълбена, дъщеря ѝ беше живо копие на Адел Феърли... същата сребриста руса коса, същият деликатен ясно очертан профил. Колко често беше виждала тя Адел да седи така край огъня в спалнята си във Феърли Хол, загледана в пространството, потънала в мислите си. Докато обаче Адел не доживя да види тридесет и осмата си година, Едуина беше на шестдесет и три години, а красотата ѝ никога не е бивала толкова ефирна и толкова впечатляваща, каквато беше на Адел някога. Сега Ема осъзнаваше, че това е част от една илюзия, и все пак приликата съществуваше, съществувала е винаги след раждането на Едуина, която винаги е приличала в много отношения повече на рода Феърли, отколкото на Харт.

Като се изкашля леко, Ема поздрави.

— Добър вечер, Едуина. — Забърза се към нея, не желаейки Едуина да разбере, че Ема я е наблюдавала от вратата.

Дъщеря ѝ трепна изненадана, обърна глава и като стана от стола си, отговори:

— Здравей, мамо. — Гласът ѝ звучеше строго.

Ема не обърна внимание на тона ѝ, свикнала вече с него. Сложи палтото и чантата си на един стол и се отправи към огнището, като запали няколко лампи, докато минаваше покрай тях.

— Виждам, че пиеш — започна тя, сядайки на другия люлеещ се стол. — Искаш ли още малко?

— Засега не, благодаря.

— Как си? — попита любезно Ема.

— Добре съм, мисля. — Едуина изгледа майка си. — Няма нужда да питам ти как си. Сигурно си цветуща.

Ема леко се засмя. Облегна се на стола си, кръстоса крака и каза:

— Май че няма да бъда тук за вечеря. Трябва да излизам.

— Бизнес, както обикновено, предполагам — каза неодобрително Едуина, като я изгледа неприязнено.

Ема трепна, но потисна раздражението си. Грубостта на Едуина и подигравателен маниер обикновено предизвикваха Ема, но тази вечер тя беше решила да се издигне над неоправданото държане на дъщеря си към нея. Помисли трезво и реши да бъде мила и дипломатична каквото и да става. Като разучаваше лицето на Едуина,

Ема веднага забеляза уморената ѝ увиснала уста и тъмните кръгове около сребристосивите ѝ очи, плуващи в тъга. Едуина беше отслабнала, изглеждаше нервна, разтревожена. Сигурно графиня Дауагър Дънвейл, обикновено изпълнена със самочувствие и важност, съвсем не беше толкова самодоволна тази вечер. Очевидно беше, че е налегната от грижи.

Ема изпита болка на съжаление към нея. Това беше едно толкова безпрецедентно и толкова неочаквано чувство, че тя самата се учуди в себе си. Бедната Едуина. Толкова е изплашена и нещастна, но тя сама си създава тези грижи, си помисли Ема. Ако можех само да я накарам да разбере това, да я убедя да промени отношението си към нещата. В този момент, осъзнавайки, че Едуина я гледа толкова внимателно, колкото и Ема я разучаваше, тя каза:

— Гледаш ме много странно, Едуина. Има ли нещо нередно в моето появяване?

— Роклята, мамо — отговори Едуина без минутка колебание. — Малко е младежка за теб, не намираш ли?

Ема настръхна, питайки се, заслужава ли Едуина насочените към нея милосърдни чувства. Едуина беше решена да бъде неприязнена. Ема отпусна напрегнатите си мускули и се засмя, за да отмахне всяка неприятна мисъл, решена да не даде на Едуина възможност да я извади от равновесие.

— Обичам червения цвят — отговори тя. — Той е приятен. Какъв цвят искаш да нося? Черен? Не съм умряла още, както ти е известно, а щом сме на темата дрехи, защо държиш да носиш тези ужасни груби вълнени платове? — Без да дочака отговор, тя добави: — Ти имаш хубава фигура, Едуина. Трябва да я подчертаеш още повече.

Едуина пропусна този малък комплимент да премине покрай нея. Тя се питаше защо изобщо прие поканата на Джим Феърли или защо се съгласи да остане тук, в Пенистън Роял. Трябва да е била ненормална да се излага пред майка си по този начин.

Ема стисна устни и присви очи, като измерваше изпитателно Едуина. С голяма предпазливост тя каза:

— Искам да говоря с теб за Антъни.

Това изявление извади Едуина от самовглъбяването ѝ. Като извърна глава, за да срещне погледа на Ема, тя извика:

— О, не, мамо! Когато Емили каза, че ще слезеш да ме видиш, предполагах, че е за това. Но отказвам да разговарям за моя син с теб. Ти обичаш да манипулираш и да властваш.

— А ти пък, Едуина, си като счупена грамофонна плоча — отбеляза Ема. — Уморих се да слушам от теб да ме обвиняваш в това. Дойде ми също така до гуша от твоето непрекъснато нападение из засада. С теб човек не може да води приличен разговор по какъвто и да е въпрос. Ти заставаш винаги в отбранителна позиция и си надъхана с враждебност.

Колкото и да бяха силни тези думи, изречени, докато се люлееше назад-напред в стола си, тонът на Ема беше мек, а лицето ѝ — лишено от емоции. Тя отиде в ъгъла и си наля чаша уиски. След това седна отново пред камината. Държейки чашата си в ръка, тя постоя известно време неподвижно със замислен поглед. След малко каза:

— Аз съм една стара жена. Всъщност много стара жена. Макар и да разбирам, че никога няма да има пълен мир в това мое семейство, бих желала поне мъничко спокойствие през остатъка от моя живот, ако е възможно. Така че съм готова да забравя много от нещата, които си казала или направила, Едуина, защото дойдох до заключението, че е вече време ти и аз да се помирим. Мисля, че трябва да опитаме да бъдем приятели.

Едуина зяпна смаяна, чудейки се дали не сънува. Тя едва ли очакваше да чуе тези думи от майка си. Накрая успя да каже:

— Защо с мен? Защо не с всички други? Или мислиш да произнесеш такава кратка реч и на тях в края на седмицата?

— Не вярвам те да са поканени. А ако са, надявам се, че ще имат достатъчно съзнание да не дойдат. Аз нямам достатъчно време за всеки един от тях.

— А за мен имаш? — попита Едуина скептично, изкарана от душевно равновесие от помирителния жест на майка си.

— Да кажем, че е така. Аз мисля, че ти беше най-малко виновна в този смешен заговор срещу мен миналата година. Сега зная, че ти до известна степен си била заставена. Ти, Едуина, никога не си била непочтена, алчна или користна. Аз съжалявам също за нашето отчуждение, натрупало се с годините. Сега виждам, че е трябвало да се помирим отдавна.

Ема искрено желаете това, но също така имаше и една друга причина: *Антъни*. Ема знаеше, че само ако убеди Едуина да бъде на нейна страна, ще може да се надява тя да възприеме по-благоприятно отношение към сина си. Така че тя подхвана отново:

— Трябва да опитаме. Какво ще загубим от това? А ако не можем да бъдем истински приятели, бихме могли най-малкото да имаме мирни отношения.

— Аз не мисля така, мамо.

Ема избухна с досада:

— Тъжно ми е за теб, Едуина. Наистина ми е тъжно. Ти захвърли едно от най-важните неща в живота си, но...

— Какво е то?

— Любовта ми към теб.

— О, остави, мамо — извика подигравателно Едуина, гледайки изкосо Ема. — Ти никога не си ме обичала.

— Напротив. Обичала съм те.

— Аз не вярвам на този разговор! — извика Едуина, размърдвайки се на стола си. Отпи от скоча си, след това сложи чашата си на шкафчето за напитки. — Ти си чудна жена, мамо. Седнала си тук да правиш тези невероятни изявления и очакваш да ги налапам изцяло. Това е шегата на века. Аз може да съм глупава, но не съм пък чак толкова глупава. — Наведе се напред и се загледа втренчено в Ема. Очите ѝ бяха като две ледени топки. — Какво си мислиш? Боже мой, ти беше тази, която ме захвърли, когато бях бебе.

Ема се надигна от стола с типичното си достойнство. Изразът на лицето ѝ стана страшен, а очите — стоманено студени.

— Не съм те захвърлила! И да не си посмяла повече да кажеш това. *Никога!* Чуваш ли? Ти знаеш, че те поверих на грижите на леля ти Фреда, защото трябваше да работя като роб, за да ви издържам. Но това сме го предъвквали много пъти в миналото и ти можеш да си мислиш каквото искаш. Това си е твоя работа. Между другото нямам намерение да бъда отклонена от това, което трябва да ти кажа само защото си настроена да изливаш старата си злоба срещу мен.

Едуина отвори уста, но Ема разтърси глава.

— Не, нека да свърша — настоя тя, като зелените и очи гледаха остро Едуина. — Не искам да правиш втори път в живота си същата грешка. Не искам да отблъснеш любовта на Антъни, както отблъсна

моята. И ако направиш това, ти се излагаш на голяма опасност. — Ема седна отново с надеждата, че думите ѝ ще бъдат чути, че ще имат някакъв ефект.

— Никога не съм чувала толкова смешно нещо — изсумтя Едуина, придобивайки надменен вид.

— Въпреки това е истина.

— Какво знаеш ти за отношенията ми с моя син?

— Много. Въпреки любовта му към теб обаче ти си настървена да вкараш клин между двама ви. Снощи той ми каза колко е загрижен за вашите отношения и ми изглежда дяволски разтревожен.

Едуина вдигна бързо глава.

— Значи той е тук. Когато му телефонирах снощи в лондонския му клуб, ми казаха, че вече бил излязъл. Не можех да си представя къде е. Не ми дойде наум, че идва за кръщенето. Тук ли е той?

Въпросът беше зададен с тревога. Ема забеляза трепкаща светлина в очите на дъщеря си.

— Не, не е — каза тя.

— Къде е отседнал?

За момента Ема реши да не обърне внимание на този въпрос и вместо отговор продължи:

— Антъни не може да разбере защо се противопоставяш толкова на неговия развод. Изглежда, че правиш живота му нещастен, вадейки ден и нощ душата му да се помири с Мин. Той е объркан и разстроен, Едуина.

— И бедната Мин е разстроена! Тя е с разбито сърце и не може да разбере нито действията му, нито поведението му. Аз също не мога. Той разсипва живота ни по най-тревожния начин, като създава атмосфера на разруха. Аз съм почти толкова обърквана, колкото и Мин.

— Това е разбираемо. Никой не обича да се развежда, нито болката, която разводът причинява. Все пак ти трябва да помислиш за Антъни преди за когото и да било друго. Доколкото разбрах от това, което Антъни ми казва, той се чувствал много нещастен от...

— Не чак *толкова* нещастен, мамо — прекъсна я Едуина с подигравателен и изпълнен с напрежение глас. — Той и Мин имат нещо много общо, каквото и да ти е казал. Естествено, той е разочарован от факта, че тя няма дете. Всъщност те са женени само шест години. Тя все още би могла да забременее. Мин е съвършеният

тип жена за него. И не ме гледай високомерно и всезнаещо. Просто така се случва, че аз познавам сина си по-добре от теб. Антъни може да има силен характер — нещо, което ти толкова настоятелно искаш да ми изтъкнеш винаги, когато имаш такава възможност. Въпреки това той има някои слабости.

Едуина спря, колебаейки се дали да продължи, след това реши, че майка ѝ така или иначе ще научи истината.

— Секс например — заяви тя направо, гледайки предизвикателно Ема. — Той би тръгнал по всяко време с някое хубаво лице. Преди да се ожени за Мин, се е впускал в най-отвратителни неприятни истории с жени. Не знам доколко Мин знае, но аз съм уверена, че през последните няколко години Антъни е имал няколко любовни истории, и то с непорядъчни жени.

Ема не беше много изненадана от тази информация, нито пък много се интересуваше и не се хвана на въдицата. Вместо това тя погледна Едуина и попита:

— Какво точно имаш предвид под непорядъчна жени?

— Знаеш много добре какво имам предвид, мамо. Неподходящи женски същества без произход и възпитание. Човек с положението на Антъни, светски човек, с огромни отговорности, би трябвало да има за съпруга жена, която произхожда от аристокрацията, от неговата класа, съпруга, която да знае неговия начин на живот.

Скривайки развеселеността си от тесногърдия снобизъм на Едуина, Ема каза:

— О, за бога, престани да говориш като важна дама. Живеем в двадесет и първи век — или почти. Възгледите ти са остарели, мила моя.

— Можех, да си представя, че ще кажеш подобно нещо — отговори високомерно Едуина. — Трябва да призная, че непрекъснато ме изненадваш, мамо. За жена с твоето огромно богатство и власт ти си страшно лекомислена по отношение на някои неща. Произходът е едно от тях.

Ема се засмя пресилено и отпи от чашата си с шери. Очите ѝ просветваха над рамките на очилата ѝ.

— Хора, които живеят в стъклени къщи, не бива да хвърлят камъни — каза тя и отново показа същата усмивка.

Лицето на Едуина почервения. Тя сбърчи нос в израз на отвращение и каза:

— Изпитвам страх, като си помисля с коя ще свърши, ако този процес някога приключи.

— О, ще приключи, не се бой — заяви Ема с възможно най-мек тон. — Мисля, че ще бъдеш разумна да приемеш това. Това е един факт в живота, който ти не можеш да промениш.

— Ще видим дали е така. Мин трябва да се съгласи, преди той да може да направи каквото и да е.

— Тя обаче се съгласи, мила моя Едуина.

Едуина остана като гръмната. Тя погледна ужасена майка си, опитвайки се да схване смисъла на думите ѝ. За част от секундата не можеше да повярва на ушите си. После с потиснато сърце разбра, че майка ѝ говори истината. Каквото и друго да беше, Ема Харт не беше лъжкия. Нещо повече, информацията ѝ винаги биваше достоверна, дяволски точна. Накрая Едуина започна да заеква.

— Но... но... — Гласът ѝ секна. Тя не беше повече в състояние да говори. Посегна с треперееща ръка към чашата си, но я остави отново на мястото ѝ, без да пие от нея. После продължи: — Но Мин не ми е казвала нищо, когато вечеряхме снощи. Колко странно. Винаги сме били близки, че тя ми е като дъщеря, чудно защо не ми се е доверила. Винаги го е правила в миналото. — Лицето на Едуина имаше смаян вид, докато размишляваше върху необикновеното поведение на Мин и върху объркващата я потайност.

За първи път с внезапен проблясък на проникновение Ема разбра защо дъщеря ѝ беше толкова обезумяла. Очевидно тя е била в близки отношения с Мин, щастлива от родството им. Да, тя беше спокойна, щастлива и в безопасност със своята снаха. С разстройване на брачния си живот Антъни беше поставил света на майка си в опасност или поне така вярваше Едуина. Тя се ужасяваше при мисълта за промяна, за нова жена в живота на сина ѝ, жена, която би могла да не я приеме с такава готовност, както я беше приела Мин, жена, която би могла даже да я отчужди от сина ѝ.

Като се наведе към Едуина, Ема заговори с по-голяма нежност, отколкото обикновено:

— Може би Мин се е страхувала да ти каже, за да не те разстрои още повече. Виж какво, ти не трябва да се чувстваш застрашена от

този развод. Той няма да промени толкова много живота ти, колкото ти си мислиш. Сигурна съм, че Антъни няма да има нищо против да останеш в приятелски отношения с Мин. — Опита се да се засмее леко. — И в края на краищата Антъни се развежда с Мин, а не ти, Едуина. Той никога не би направил нещо, с което да те огорчи — каза Ема умиротворително.

— Той вече го направи. Държането му е непристойно. — Гласът на Едуина беше рязък и ожесточен. От лицето ѝ лъхаше горчивина.

Ема се стъписа. Гневът, който съдържаше, внезапно се надигна. Устата ѝ се изкриви в плътно стисната линия, очите ѝ придобиха студен израз.

— Ти си егоистична жена, Едуина. Ти не мислиш за Антъни. Теб те е грижа само за себе си. Претендираш, че синът ти е в центъра на живота ти. Е добре, щом е така, много малко го познаваш. Той се нуждае от любовта ти и поддръжката ти в трудни минути като тези, а не от твоята враждебност. — Ема ѝ хвърли обвиняващ поглед. — Аз не те разбирам. В теб има възмущение и враждебност към всички, не само към мен. Не мога да си обясня защо. Имала си добър живот, бракът ти беше щастлив — поне аз така предполагам. Зная, че Джереми те обожава, а аз винаги съм мислила, че и ти го обичаше. — Погледът ѝ остана втренчен в Едуина. — Надявам се в Бога, че ти го обичаше заради самата себе си. И все пак, въпреки всички чудни неща, които ти даде животът, ти си изпълнена с разяждащ те гняв. Моля те, отърви се от него. Махни тази горчилка от сърцето си веднъж завинаги.

Едуина стоеше потънала в мълчание. Изразът на лицето ѝ беше по-враждебен откогато и да било. Ема продължи:

— Вярвай в сина си, вярвай в неговото решение. Аз, разбира се, му вярвам. Ти си блъскаш главата в тухлена стена, борейки се срещу неговия развод. Ти нямаш шанс да победиш. В края на краищата ти ще загубиш. Ще отблъснеш завинаги Антъни. — Ема търсеше погледа на дъщеря си с надежда да открие признак на смекчаване, но погледът ѝ беше все така затворен и неотстъпчив.

Ема си помисли: „Отказвам се. Никога няма да мога да проникна в нея“. Но след това се реши да направи един последен опит, с надежда да я убеди да промени начина на мисленето си. Тя подхвана предупредително и строго:

— Ще свършиш като стара самотна жена, Едуина. Не мога да повярвам, че искаш това да стане. А ако мислиш, че ти имам зъб, знай, че няма какво да печеля. Казвам ти го съвсем честно, Едуина. Просто искам да те предпазя от най-ужасната грешка, която ще направиш.

Макар Едуина да изглеждаше недружелюбна и да избягваше пронизващия поглед на майка си, тя слушаше внимателно през последните няколко минути, попивайки думите на Ема. Те попадаха в целта си, противно на това, което си мислеше Ема. Дълбоко в съзнанието на Едуина нещо се раздвижи. То беше смътното съзнаване, че не е била права. Внезапно я обзе несъгласие със себе си, почувства се виновна пред Антъни. Разбра, че е била егоистична, по-егоистична, отколкото си е мислила до този момент. Вярно беше, че обичаше Мин както дъщерята, която никога не бе имала, и се ужасяваше от мисълта да я загуби. Но тя се ужасяваше още повече от мисълта да загуби сина си. А това беше вече започнало да става.

Едуина не притежаваше много голяма проникновеност, нито пък беше интелигентна жена, но не беше и съвсем лишена от известен здрав разум, който сега ѝ подсказваше, че Антъни се е обърнал към баба си от отчаяние, доверил се е на Ема вместо на нея. Двете ѝ най-лоши черти, сръдливостта и ревността, горяха в нея при мисълта за това предателство от страна на сина ѝ. И тогава, с несвойствена за нея мъдрост, тя отблъсна тези чувства. Всъщност Антъни не е бил нечестен или нелоялен към нея. *Всичко това е било нейна грешка.* Тя го отдалечаваше от себе си, както майка ѝ каза. Ема беше искрена, като се опитваше да премахне бързо разширяващата се пропаст между нея и сина ѝ. Ема желаше те да останат близки — това изглеждаше очевидно, ако приемеше трезво и честно думите ѝ. Това учуди Едуина и тя противно на волята си започна да изпитва благодарност към майка си.

Едуина заговори бавно с беззвучен глас:

— Това беше един шок — разводът, искам да кажа. Но ти си права, мамо. Аз трябва да мисля преди всичко за Антъни. Да, всъщност неговото щастие е, което е от значение.

За първи път в живота си Едуина се обърна към майка си за помощ. Гневът и горчивината ѝ някак си се разсеяха и тя попита меко:

— Какво мислиш, че трябва да направя, мамо? Той трябва да ми е много сърдит.

Убедена, че опитите ѝ да събуди здравия разум в Едуина няма да имат никакъв успех, Ема остана не малко изненадана от този неочакван обрат. Прегрупирайки бързо силите си, тя отговори:

— Не, не е сърдит. Може би наскърбен, по-скоро загрижен. Той много те обича, ти знаеш това. Този не прекъснат разрыв между вас е най-малкото нещо, което той желае. — Ема се засмя едва-едва. — Питаш ме какво да правиш. Ами мисля, че трябва да му кажеш точно това, което току-що ми каза: че щастието му е най-важното нещо за теб и че има благословията ти каквото и да е намислил да прави с живота си.

— Ще му кажа — извика Едуина. — Трябва. — Тя погледна Ема този път без омраза и прибави: — Има и нещо друго. — Тя преглътна и успя да каже със сподавен глас: — Благодаря ти, мамо. Благодаря ти за усилията ти да ми помогнеш.

Ема кимна с глава и погледна встрани. Изразът на лицето ѝ беше спокоен, но тя беше изпълнена с неудобство. Ще трябва да ѝ каже за Сали, помисли си тя. Ако не ѝ разкрия връзката му с момичето, утре ще стане страшен ад. Всичко, което успях да постигна през последния половин час, ще бъде пометено от яростта на Едуина, когато ги види утре заедно. По този начин ще има време да преспи с яда си, а може би и да го преживее. Когато се успокои, тя сигурно ще осъзнае, че не може да живее живота му вместо него.

Набирайки сили, Ема се реши.

— Имам още нещо да ти кажа, Едуина, и искам да ме изслушаш, преди да правиш каквото и да е изявление.

Едуина се намръщи.

— Какво е то? — попита нервно тя.

Ема замълча, но лицето ѝ издаваше известна промяна. То говореше на Едуина за някаква неприятност. Страхувайки се от нещо, което тя някак си предугаждаше, че ще бъде силен удар, Едуина подкани майка си да продължи.

Ема започна:

— Антъни е влюбен в една друга жена. Тя е Сали... Сали Харт. Виж какво, Едуина, аз...

— О, не! — Едуина извика ужасена. Лицето ѝ пребледня. Тя сграбчи стола си, търсейки опора.

— *Помолих те да ме изслушаш.* Ти току-що каза, че щастието на сина ти е единственото нещо, което има значение. Вярвам, че това всъщност искаше да кажеш. Той мисли да се ожени за Сали, когато се освободи, и ти си...

Едуина отново я прекъсна:

— А казваш, че нямаш лични цели!

— Нямам — заяви Ема. — И ако мислиш, че съм ги подтиквала, грешиш. Знаех, че той я е извеждал няколко пъти, когато е бил в Йоркшир. Не отричам това. Но не бях обърнала внимание. Както и да е, изглежда, отношенията им са сериозни. Така че Антъни дойде да ми съобщи плановете си, а не да ми иска разрешение да се ожени за моята внучка. Освен това подразбирам, че е направил същото с Рандолф, като му казал без много церемонии, че има намерение да се ожени за дъщеря му. Рандолф е старомоден и снощи, като говорехме с него, фасонът му беше малко оклюмал. Но аз набързо го оправих.

Като се премести към края на стола си, кипящата от яд Едуина шареше с поглед по лицето на Ема. Тя изучаваше непрекъснато това старо, набръчкано лице, търсейки признаци на двуличие и хитрост, но такива липсваха. Прикритите зелени очи бяха чисти и открити. И тогава във възбудената мисъл на Едуина нахлу ненадейно образът на Сали Харт. Те се бяха срещнали преди девет месеца на изложението на картини на Сали в Кралската академия. Тя всъщност беше открила Едуина. Беше прелестна и много приятна. Тогава Едуина смяташе Сали за една от най-красивите жени, на които е спирала погледа си. Една Харт обаче, имаща привлекателния вид на своя дядо Уинстън, с неговите безгрижни сини очи и тъмна, развявана от вятъра коса.

Едуина отпъди красивия, но независимо от това тревожещ образ на Сали Харт и съсредоточи вниманието си върху стоящата срещу нея стара жена, която на свой ред я наблюдаваше изпитателно и строго. Винаги готова и склонна да обяви майка си за манипулатор, за интригант, който успява да ги управлява и да ръководи целия им живот, Едуина реши, че в този момент Ема Харт беше наистина една невинна наблюдателка. Колкото и да искаше да я обвини за това... не можеше. Имаше ужасното убеждение, че това беше дело на нейния син и само на него. Антъни не би могъл да устои на това мило, усмихнато, омайващо лице, от което тя самата беше толкова поразена. В края на краищата това беше неговият характер... да си пада по красиви лица и

стройни фигури. Да, още веднъж Антъни успя да се забърка с неподходящия тип жени и всичко това заради секс.

Треперейки леко, Едуина се изправи и каза с пресекващ глас:

— Добре, мамо, трябва да призная, че ме убеди, че не си била участничка в тази нещастна връзка. Оправдавам те поради липса на доказателства.

— Благодаря ти много — каза Ема.

— И все пак — продължи Едуина целеустремено със суров израз — трябва да изразя своето неодобрение към този брак или по-скоро неподходящ брак за моя син. Сали не е създание, подходящо да бъде негова жена. Тя е *най-неподходяща*. Преди всичко тя се е посветила на своята кариера. За нея рисуването ще бъде винаги на първо място. Следователно тя най-вероятно няма да се приспособи към живота му в Клонлуглин, живот, който се върти около имението, около местното дворянство и неговите занимания. Той прави ужасна грешка, грешка, за която ще съжалява до края на живота си. Така че мисля да спра веднага тази сделка.

„Как можах да родя толкова твърдоглава глупачка?“ — се питаше Ема. Тя стана и каза твърдо и категорично:

— Трябва да тръгвам. Шейн ще пристигне всеки момент. Но преди да си тръгна, имам да направя две изявления и искам да ме изслушаш най-внимателно. Първото засяга Сали. Не можеш да кажеш нищо лошо за нея, тъй като не можеш да я упрекнеш в нищо. Репутацията ѝ е безупречна във всяко отношение. А що се отнася до кариерата ѝ, тя може също толкова прекрасно да рисува в Клонлуглин, както може и тук. Бих искала също да ти напомня, глупава снобке, че тя е не само приемана от тези смешни глупаци в така нареченото висше общество, на което ти имаш желанието непрекъснато да се покланяш до земята, но е и усърдно ухажвана от тях. Слава богу, тя има повече здрав разум от теб и не е примряла за тази надута паплач.

— Както винаги, ти обиждаш, мамо — отговори троснато Едуина.

Ема разтърси отчаяно посребрилата си глава и сви устни. Упрекна Едуина, че прекъсва един сериозен разговор, защото чувствителността ѝ е засегната. С малка, много студена усмивка Ема прибави:

— Старите хора вярват, че възрастта им дава право да казват точно това, което мислят, без да ги засяга фактът, че могат да обидят някого. Аз не смекчавам думите си тези дни, Едуина, аз говоря истината и ще продължавам да я казвам, докато умра. Всичко друго е губене на време. Но връщайки се на въпроса за Сали, бих искала да ти напомня, че тя е художничка с известна репутация. А също така, ако си забравила, тя е наследница по нейна лична линия, тъй като брат ми Уинстън остави на внуците си голямо богатство. Знаеш ли, ще ти дам дължимото. Зная, че парите не са от особено значение за теб или за Антъни. И все пак това не променя фактите и ти сама ставаш смешна, като казваш, че тя е неподходяща. Безсмислици! Сали е идеална за него. И нека да не пренебрегваме чувствата им един към друг. Те са влюбени, Едуина, и това е най-важното от всички съображения.

— Любов? Секс, искаш да кажеш. — Едуина започна и спря, виждайки неодобрение в очите на Ема. — Е, добре, ти си права в едно отношение, мамо, парите нямат значение за фамилията Дънвейл — привърши Едуина с вид, подсказващ, че е надушила нещо гнило.

Ема отговори със студен авторитетен глас:

— Антъни е самостоятелен мъж. *Той ще постъпи така, както желае.* А ако тази връзка е една грешка, това ще е негова собствена грешка. Нито твоя, нито моя. Антъни е мъж на тридесет и три години, а не сополиво момче с къси панталонки и ти трябва да престанеш да се отнасяш към него като такова.

Ема се отвърна грубо от Едуина, прекоси стаята и отиде до бюрото при прозореца. Застана зад него и се загледа съсредоточено в дъщеря си.

— И така, моя мила Едуина, ако решиш да говориш с Антъни, ти предлагам да ограничиш разговора с него до майчински думи на любов и грижа за неговото добро. И искам да се въздържиш, когато той спомене Сали, което без съмнение ще направи. Не си въобразявай, че ще търпи каквато и да е критика относно нейните или неговите планове.

През прозореца се чу звук на клаксон, който стресна двете жени. Ема погледна през рамо и видя Шейн да слиза от яркочервено ферари. Като се обърна отново към Едуина, Ема вдигна адресната книга от бюрото и я развя към Едуина.

— Тук ще намериш номера на Рандолф. Антъни е в Олингтън Хол. Послушай ме, обади се на сина си и се помири с него. — Ема замълча за малко и в заключение прибави: — Преди да е станало твърде късно.

Едуина стоеше като закована на стола си. От бледата ѝ трепереца уста не излизаше нито звук.

ОСМА ГЛАВА

Блеки О'Нийл имаше план.

И сега този план безкрайно го забавляваше, когато и да си помислеше за него. А това му се случваше често през последните няколко дни. Беше очарован, защото никога през живота си не беше правил план.

Ема беше човекът, който винаги е имал планове. Още като беше малко момиченце с кърпени дрешки и износени обуца с копчета, тя си имаше План с главно П. Той беше толкова велик, че не оставяше никакво място за съмнения и когато най-сетне тя го задвижи, той я отнесе далеч от Феърли да търси по широкия свят слава и богатство. Впоследствие тя бе развила безброй планове — за първия ѝ магазин, за втория и за третия, после бе изготвила планове как да придобие складовете Грегсън, мелниците на Феърли, както и плана за модната линия „Лейди Хамилтън“, която подготви с Дейвид Калински. И, разбира се, още строителния ѝ план, за който говореше така, сякаш и той беше с главна буква. Той бе станал до голяма степен част от този неин най-грандиозен план, като изготви архитектурните планове и строежа на огромния склад в Найтбридж. И тази величава сграда още си стоеше — гордо свидетелство за най-изключителните ѝ постижения.

Да, неговата Ема бе живяла с най-различни планове, откак я познава. Тя бе осъществявала всеки нов план с решимостта и неподражаемото умение, характерни само за нея. При всеки свой успех го възнаграждаваше с хладна триумфираща усмивка и му казваше: „Нали ти казвах, че ще стане“. Тогава той обикновено отмяташе назад глава, смееше се гръмогласно, поднасяше ѝ своите поздравления и настояваше да празнуват, а тя омекваше. Но той беше сигурен, че гори от скрита възбуда, макар да се опитваше да го скрие.

Никога преди обаче той не бе си съставял план.

Всъщност всичко, което се бе случило с Блеки О'Нийл през дългия му живот, си беше чиста случайност.

Когато пристигна от Ирландия като младо момче, за да работи в каналите на Лийдс с чичо си Пату, даже в най-смелите си мечти не би могъл да си представи, че ще стане милионер. Разбира се, той се бе хвалил, че ще стане богат, пред съвсем младата Ема, докато тя беше прислужница във Феърли Хол, но никога не бе вярвал, че това изобщо някога ще стане. Бе проявил по-скоро самохвалство и тайничко се бе присмивал сам на себе си. Но в крайна сметка неговото самохвалство се оказа не чак толкова празно.

През тия години Ема често го бе дразнила, казвайки, че просто има ирландски късмет, и в много случаи това беше вярно. От друга страна, той трябваше да работи усилено. Винаги бе носил късмета в джоба си. И наистина, постоянно се бе радвал на добра съдба. В личния си живот бе изживявал понякога ужасна мъка. Преди всичко бе загубил своята хубава Лора прекалено рано, но тя му бе оставила техния син и Брайън беше най-големият му късмет. Като дете Брайън бе сърдечен и обичлив, и двамата бяха много близки, радвайки се на необикновено добри отношения за баща и син. Брайън имаше остър ум, в бизнеса действаше самоотвержено и смело — като истински гений. Заедно бяха издигнали „О’Нийл Кънстръкшън“ като една от най-големите строителни компании в Европа. Когато жената на Брайън, Джералдин, наследи от баща си, Ленард Ингам, два хотела, Брайън бе този, който със своя ум и предвидливост успя да ги развие. Двете малки хотелчета в Скарбъроу и Бридлингтън се превърнаха в ядро на голямата верига хотели „О’Нийл“, която сега бе международен концерн и компания с присъствие на Лондонската борса. Но беше ли всичко това запланувано предварително от Блеки? Не, съвсем не. Просто бе дошло случайно, като по чудо. Разбира се, той не бе изпуснал птичето, когато то бе кацнало на рамото му, и използва дори и най-малката благоприятна възможност. Постигайки всичко това, той, подобно на Ема, бе създал една империя и основал своя собствена династия.

Такива мисли се въртяха в главата на Блеки, докато се обличаше за вечеря, и той тихичко хихикаше, обмисляйки своя първи План, с главно П. Съвсем естествено в него бе включена и Ема, с която напоследък прекарваше доста време. Той беше решил да я заведе на околосветско пътешествие. Когато преди няколко седмици той се бе опитал да ѝ предложи нещо такова, тя му се сопна, че има достатъчно

работа, за да ходи по почивки в чужбина. Неговото ирландско сладкодумие и внимателна настойчивост явно останаха без ефект. Въпреки това той беше решил да настоява на своето. След дълго мислене и напъгане той си бе съставил план — най-важното нещо в него се наричаше Австралия. Блеки знаеше, че Ема тайничко копнее за Сидни, да види своя внук Филип Макгил Еймъри, който се обучаваше там, за да поеме обширните владения на Макгил. Той знаеше също така, че Ема се колебаеше да предприеме такова дълго и изтощително пътешествие до другия край на света.

И така, ще я заведе, и двамата ще пътуват чудесно заедно.

Естествено, тя не би могла да устои на неговата покана, когато той ѝ разкаже колко удобно и луксозно ще бъде това пътуване, безгрижно и без никакви усилия. Първо ще отлетят до Ню Йорк и ще прекарат там една седмица, преди да отидат до Сан Франциско, където ще изкарат още една седмица. След като си отпочинат и се освежат, ще прескочат до Хонконг и Далечния изток и после бавничко ще се упътят към своята крайна цел.

И той наистина държеше да се увери, че техните общи странствания биха я забавлявали. Блеки вече не можеше да преброи колко пъти се бе питал дали изобщо някога Ема се бе забавлявала истински в своя живот. Може би един от начините да се забавлява се състоеше в това да стане една от най-богатите жени в света. От друга страна, не можеше да бъде сигурен колко удоволствие бе успяла да извлече от този всепоглъщащ я, унищожителен стремеж. Във всеки случай той бе запланувал най-различни удоволствия и развлечения, а младият Филип щеше да бъде примамката. Така пътуването щеше да се окаже достатъчно примамливо за нея, в това той беше убеден.

Блеки върза синята си копринена вратовръзка и се отдалечи от огледалото, наблюдавайки се критично.

— Достатъчно е тъмна, струва ми се — промърмори той, знаейки, че Ема непременно би подхвърлила някоя саркастична забележка по адрес на някоя по-крепяща връзка. Преди много, много време Лора бе успяла, поне донякъде, да посмекчи неговия екзотичен вкус към пъстри брокатени жилетки, натруфени костюми и лъскави бижута. Ема бе го излекувала напълно, не, почти. От време на време Блеки не можеше да устои на изкушението да си сложи ексцентрични копринени вратовръзки и кърпички или пък разни широки вратовръзки

с крещящи шарки и ярки цветове, но гледаше да не се показва с тях пред Ема. Той се пресегна за тъмносиньото си сако, облече го, оправи крайчеца на снежнобялата си яка и кимна към изображението си в огледалото. Може и да съм само един стар особняк, но затова пък тази вечер се чувствам като млад здравеняк, рече си той и отново се подсмихна под мустак.

Въпреки снежнобялата му коса, очите на Блеки светеха все още весело и пакостливо, както в дните на неговата първа младост, и силата на мускулите му не бе намаляла с годините. Той се радваше на забележително здраве и приличаше повече на седемдесетгодишен мъж, отколкото на осемдесет и три. Умът му бе буден, жив и ненакърнен. Думата „старост“ или „грохналост“ му бяха толкова чужди, колкото и на Ема.

Изправен в средата на спалнята, той се замисли за миг върху настъпващата вечер и нещата, които имаше да обсъжда с Ема. Бе решен да зачекне непременно темата за предстоящото им пътуване. Щом веднъж останат насаме, незабелязано ще насочи разговора натам. Няма да е лесно, каза си той. Добре познаваше колко упорита може да бъде понякога. Още когато срещна Ема за първи път, веднага бе разбрал, че тя има рядко непреклонна воля, а с годините бе станала още по-твърда.

Пред очите му проблесна една сцена, която го върна обратно в миналото: 1906 година, студен и неприветен януарски ден. Ема седи до него в трамвая за Армли, изключително красива в новото си черно вълнено палто и шала в зелено и черно, и шотландската барета, които той ѝ бе подарил за Коледа. Зелените тонове на шотландското каре подчертаваха зелените дълбини на очите ѝ, а черният цвят караше да изпъква безукорната ѝ алабастрова кожа.

Колко бледо бе тогава лицето ѝ. Но бледността ни най-малко не бе намалила хубостта ѝ, мислеше си той, припомняйки си ясно всяка подробност от онзи следобед. Тогава беше само на шестнайсет и вече беше бременна с Едуина, но колко твърда и упорита бе тя. Беше употребил всичките си сили, за да я убеди да се качи на онзи трамвай. Не искаше да ходи в Армли, нито пък да се запознава със скъпата му приятелка, Лора Спенсър. Въпреки това още щом се запознаха, двете момичета веднага се харесаха и си останаха най-близки и любещи приятелки до самата смърт на горката Лора. Разбира се, тежкия товар

на Ема бе пооблекчен, щом веднъж се бе преместила в уютната малка къщичка на Лора. Той бе усетил огромно чувство на облекчение, знаейки, че Лора ще се грижи за нея. Този ден бе спечелил, както възнамеряваше да спечели и сега, шейсет и три години по-късно.

Той дръпна най-горното чекмедже на бюрото, извади малка, черна кожена кутийка за бижута, втренчи се замислено в нея, после я пусна в джоба си. Излезе, тананикайки си, и се спусна надолу по стълбите.

Блеки О'Нийл все още живееше в просторната къща, която си бе построил в Харогейт през 1919 година. Красивите ѝ, широки стъпала бяха така построени, сякаш се носеха във въздуха, и се извиваха надолу към очарователния кръгъл хол с прекрасни пропорции, а кайсиевият цвят на стените подчертаваше мраморния под в черно-бяло. Квадратните мраморни плочи бяха подредени така, че образуваха многоъгълници, подобни на фасетъчните стени на диаманта. Проследявайки ги, окото се спираше пред двете ниши отстрани на входната врата. Бели мраморни статуи на гръцките богини Артемис и Хеката украсяваха тези ниши и се осветяваха от скрити светлинни източници. Елегантна шератонска конзола с вградени в нея дърворезби с екзотични плодове бе изправена до една от стените под позлатено григорианско огледало. От двете ѝ страни стояха два стола в стил шератон, тапицирани с кадифе в кайсиев цвят. Холът се осветяваше от голям старинен полилей от бронз и кристал, който се спускаше от купола на тавана. Цялата обстановка беше елегантна, без ни най-малка показност.

Пресичайки хола, Блеки влезе във всекидневната. Едри цепеници горяха весело в камината, а копринените абажури стопляха със светлината си хладните зелени стени, диваните и столовете, покрити с тъмнозелена коприна. Прекрасните картини и старинните мебели от осемнайсети век допълваха изискаността на стаята и показваха усета на Блеки за стил, цвят и дизайн на мебелировката.

Той се суети известно време около бутилката с шампанско, поразмърда леда в сребърния съд, след това взе една пура, седна в любимия си стол и зачака. Още не бе успял да захапне пурата и да я запали, когато ги чу да идват. Постави пурата в пепелника и се надигна.

— Ето те най-сетне и тебе, миличка — извика той, бързайки насреща ѝ. С широка усмивка на червендалестото си лице той възкликна: — Ти направо галиш погледа! — Притисна я силно към широките си гърди, после я отдалечи от себе си и се взря в нея. Усмихна се отново с възторжено светнали очи: — Нали ти ще бъдеш моето любимо момиче тази вечер?

Ема му се усмихна, обзета от чувство на обич и топлина.

— Благодаря ти, Блеки, скъпи. Трябва да призная, ти самият също не изглеждаш зле. Какъв хубав костюм! — Очите ѝ просветваха весело, докато прокарваше ръка по ръкава му с жеста на познавач. — Ммм. Много хубав плат. На пипане е като най-хубав камгар.

— Така е, така е — каза Блеки и намигна на Шейн, който стоеше зад Ема. — Бих ли си позволил да нося нещо друго сега? Хайде, ела, скъпа моя, седни ето тук и ми позволи да ти наля чаша шампанско.

Ема се остави да я заведе до дивана. Тя седна и вдигна въпросително вежди:

— Празнуваме ли нещо?

— Не, всъщност не. Освен това, че сме достигнали толкова солидна възраст в такова добро здраве. — Той стисна с обич рамото ѝ и добави: — Знам също така, че предпочиташ вино пред нещо по-силно. — Той хвърли един поглед към Шейн. — Бъди така добър, моето момче, капни ми от доброто ирландско.

— Веднага, дядо.

Блеки седна срещу Ема, взе си пурата и за известно време замислено пафкаше. След това рече:

— Предполагам, че както обикновено днес си имала тежък ден. Започвам да се чудя дали изобщо някога ще се пенсионираш... както непрекъснато заплашваш, че ще направиш.

— Едва ли ще го направя — засмя се Ема. — Имам намерение да карам така, докато не хвърля петалата.

Блеки я погледна укоризнено:

— Не ми говори за умиране! Нямам никакво намерение да правя това още дълго време — усмихна се меко той. — Имам да сторя още доста поразии.

Ема се разсмя заедно с него, засмя се и Шейн, докато им поднасяше питиетата. Той взе своето и тримата се чукнаха за здраве. Шейн отпи глътка от скоча и рече:

— Бихте ли ме извинили за малко? Трябва да телефонирам на Уинстън.

Ема каза:

— Дано имаш по-добър късмет от мене. Опитвах се да се свържа с него преди малко. Отначало даваше заето, след това пък никой не вдигаше.

Шейн сви вежди.

— Сигурно е прескочил до селото. Нещо да предам, лельо Ема?

— Кажу ми, че ние не... — Тя, изглежда, промени намеренията си и поклати глава. — Няма значение, Шейн. Не е толкова важно. Ще го видя утре, сигурна съм, че тогава ще имаме възможност да поговорим за това-онова.

Когато останаха насаме, Блеки се протегна през масата и улови ръката на Ема в своята, като се вглеждаше съсредоточено в лицето ѝ.

— Чудесно е, че те виждам отново, скъпа. Липсваше ми.

Очите на Ема заиграха.

— Хайде, хайде, глупчо. Нали се видяхме оня ден — възкликна тя явно развеселена. — Недей да ми казваш, че си забравил вечерята в Пенистън.

— Разбира се, че не съм. Но ми се струва толкова отдавна, понеже бих искал повече да се грижа за теб. — Той потупа с обич ръката ѝ и се облегна назад, като я гледаше с най-голяма привързаност. — Аз имах точно това предвид, като ти казах, че изглеждаш добре, Ема. Ти наистина си ослепителна в тази рокля, просто галиш очите ми, скъпичко момиче.

— Какво ти момиче! Но все пак ти благодаря, радвам се, че ти харесва — отговори тя с усмивка на истинско удоволствие. — Моята приятелка Жанет Спаниер от Балман ми я избрала и я прати чак от Париж миналата седмица. Обаче Едуина ме нападна преди малко. Каза, че е прекалено младежка за мен, цветът ѝ де.

Изражението на Блеки се промени напълно.

— Тя просто се заяжда, Ема. Едуина е истинска драка. Никога няма да се промени. — Той забеляза сянка на болка по лицето на Ема и се намръщи от съчувствие и загриженост, като мислено ругаеше дъщеря ѝ. Едуина винаги бе създавала неприятности. Но такива бяха и повечето останали. Особено две от децата на Ема, с удоволствие би

удушил с две голи ръце. И той извика с жар: — Надявам се, че не те измъчва много!

— Не, не толкова.

В гласа ѝ прозвуча нехарактерно за нея колебание. Блеки веднага го забеляза, разклати великолепната си бяла лъвска глава и въздъхна с яд.

— Никога няма да разбера Джим. Не знам какво го накара да я покани. Ако питаш мен, глупаво беше от негова страна.

— Да, Пола беше също натъжена, но аз реших да не се намесвам. Смятах, че би изглеждало дребнаво. Но... — Ема сви рамене и тъй като напоследък споделяше почти всичко с Блеки, тя му разказа за разговора си с Едуина, за опитите си да вразуми дъщеря си.

Блеки слушаше внимателно, като от време на време кимаше, и когато тя свърши, каза ниско:

— Е, радвам се за Сали, ако тя действително иска това. Тя е хубаво момиче, а Антъни е добро момче. Практичен е и никак не е надут, нещо, което не бих могъл да кажа за майка му. — Той замълча. Обзеха го спомени. После бавно добави: — Още като малка си беше твърде особена и никога не е била добра с теб, Ема. Винаги те е пренебрегвала, ако добре си спомням, а, повярвай ми, аз помня добре. Не съм забравил как показваше предпочитанието си към Джо Лаудър, при това така демонстративно. Тя си беше една малка негодница и оттогава не се е променила. Моля те, обещавай ми да не се занимаваш повече с тази история с Антъни. Не искам да се вълнуваш прекалено много заради Едуина. Тя не го заслужава.

— Да, прав си, обещавам. — Тя слабо се усмихна. — Хайде сега да забравим Едуина. Къде ще ме водиш на вечеря? Шейн се държа много тайнствено, когато идвахме насам.

— Така ли, миличка? — Блеки се ухили до уши. — Право казано, Ема, не успях да измисля достатъчно хубаво място, затова казах на мисис Педжит да ни приготви вечерята тук. Ти обичаш, знам, нейната кухня и тя е стъкмила чудесно парченце младо агнешко. Казах ѝ да приготви и пресни картопки, брюкселско зеле и йоркширски пудинг — все любими твои неща. Е, скъпа моя, как ти звучи всичко това?

— Страшно вкусно. Освен това се радвам, че няма да излизаме. Тук е много по-уютно, а аз се чувствам малко уморена.

Той я изгледа внимателно, с присвити черни очи под рунтавите си вежди.

— Аха — меко изрече той, — значи най-сетне си го признаваш. Бих искал да не се товариш толкова много. Вече не е необходимо, знаеш това.

Ема пренебрегна тази забележка с усмивка и се наведе по-близо към него. Тя не бе в състояние повече да потиска любопитството си и попита:

— За какво ще ми искаш съвет? Доста уклончиво ми прозвуча по телефона тая сутрин.

— Не съм искал, скъпа. — Той сръбна от уискито, дръпна малко от пурата си и продължи: — Но ако нямаш нищо против, бих предпочел да почакам, докато се върне Шейн, тъй като това засяга най-вече него.

— Какво ме засяга? — попита Шейн от вратата. Той тръгна из стаята с питие в ръка.

— Бизнесът, който искам да обсъдя с Ема.

— Признавам, че наистина ме засяга! — неохотно каза Шейн. — Преди всичко това беше моя идея. — Той седна на дивана до Ема, намести възглавничките зад гърба си, кръстоса крак върху крак и се обърна към нея: — Уинстън съжالياва, че не сте се свързали. Бил отначало навън, в градината. Тревожи се за наводнението. Явно е опасно, толкова близо до потока. — Той премести поглед към дядо си. — Току-що позвъних на Дрек и го помолих да изпрати утре няколко от нашите хора в Бек Хаус, за да видят нещата.

— Да, добра идея. Но те ще трябва много по-яко да подсилат бреговете тая година — отбеляза Блеки. — Ако вие двамата ме бяхте послушали, всичко щеше да е направено добре. Чакай да ти обясня някои неща. — И той започна да обяснява, без да даде възможност на Шейн да реагира. В следващите няколко минути те обсъждаха разни начини за подсилване. Приличаха на работници, на път да се заемат с голям строителен обект. Блеки прекалено много натрапваше собственото си мнение, което леко подразни Ема. Дълбоко в сърцето си той си бе останал един прост подреждач на тухли.

Но тя бързо загуби интерес към техния донякъде чисто технически разговор. Бе започнала с нарастваща сила да осъзнава присъствието на Шейн така близо до нея. Огромното му тяло просто

изпълваше дивана. За първи път от толкова години тя взе да гледа на него с нови, по-чувствени и по-обективни очи, не само като стара приятелка на семейството, а като по-млада жена, по-скоро — като чужденец. Колко великолепен изглеждаше той тази вечер, облечен в безупречно ушит сив костюм и бледосиня сатенена риза със сребриста копринена вратовръзка. Беше наследил от дядо си едрата конструкция, неговия широк гръб и мощни рамене, както и вълнистата черна коса на Блеки, и тия святкащи очи. Кожата му бе също тъй тъмна, ала този лек махагонов тен беше от слънцето по ски пистите на Швейцария или на някой карибски бряг, а не от дълги часове непосилен труд като черноработник на открито, както някога дядо му.

Да, Пол Макгил бе имал същата сила и фатален чар, с които толкова много беше надарен и Шейн О'Нийл.

Блеки каза:

— Май нещо мечтаеш, Ема, скъпа.

Тя се понамести на дивана и се усмихна леко.

— Не, просто чакам търпеливо вие двамата да престанете да си говорите за тоя проклет поток, та да разгледаме въпроса с бизнеса, за който щяхте да ми искате съвет.

— Ама, разбира се, ние направо ти губим времето — призна си той, по-нежен от всякога. Тая вечер празничното настроение просто струеше от Блеки и той се усмихна първо на Ема, после на Шейн: — Мойто момче, допълни, моля те, чашата на Ема с още една капчица искрящо, напълни отново и на мен, после ще си побъбрим хубавичко.

Така и сториха, след като Шейн се погрижи за питиетата им.

Шейн започна първи, с внимание, отдадено изцяло на Ема, със сериозен тон и сериозно лице. Той говореше бързо и ясно, без предисловия, както обикновено правеше в бизнеса. Ема оцени неговата прямота и от своя страна насочи цялото си внимание към него.

Шейн каза:

— От няколко години имаме намерение да построим или купим хотел в Ню Йорк. Аз и татко изгубихме доста време да търсим възможности за това. Едва напоследък успяхме да намерим точно каквото ни трябва — елегантен хотел от шейсетте. Старомоден естествено. Интериорите се нуждаят от значителен ремонт, по-точно дострояване. Това и ще направим — най-вероятно. Та, значи, ние се кандидатирахме, бяхме одобрени и сега купуваме хотела.

— Поздравления, Шейн, и за теб, Блеки! — Ема поглеждаше ту единия, ту другия с озарено от радост лице. — Но с какво мога да ви бъда полезна? Защо трябва да говорите с мен за това? Нищичко не разбирам от хотели, освен дали са удобни и дали вършат работа.

— Но ти познаваш добре Ню Йорк, Ема — възпротиви се Блеки и се наведе напред с участие. — Ето защо се нуждаем от теб.

— Не съм убедена, че ви разбрах добре.

— Имаме нужда от теб да ни упътиш към най-подходящите хора — намеси се Шейн с намерение да премине към най-важното. Той я прикова с блестящите си черни очи. — Ти по толкова много начини си успяла да направиш този град твой град, би трябвало най-добре да знаеш какво го движи отвътре. Или, по-точно, какво движи бизнеса и търговията там. — Шейн се ухили до уши. — Искаме да се възползваме от твоя ум и от връзките ти — завърши той, като я наблюдаваше внимателно с все същата широка усмивка.

Очите на Ема светнаха от удоволствие. Винаги бе харесвала стила на Шейн, неговата прямота, момчешката му безочливост. Тя спотаи усмивката си и рече:

— Разбирам. Продължавай.

— Така — отговори Шейн необикновено сериозно. — Виж сега, ние сме една чужда корпорация и според мен този град е изпънат като барабан. Не можем да влезем неподготвени... е, бихме могли, но ще ни е трудничко. Убеден съм, че ще възбудим нечие негодувание. Имаме нужда от съветници — от определени съветници — и малко връзки, също и политически връзки. Ще имаме нужда от помощ и от страна на профсъюзите, и от доста други работи. Сигурен съм, че от всички ти най-добре разбираш какво искам да кажа, лельо Ема. И така, къде да отидем? И при кого?

Мозъкът на Ема заработи с характерната си бързина и острота и тя оцени здравия разум в думите на Шейн. Беше анализирал положението най-проницателно. Тя му го каза, после продължи без колебание:

— Би било неразумно да започнете да действате в Ню Йорк без възможно най-влиятелен гръб и подкрепа. Ще имате нужда от всестранна поддръжка, а това може да стане само с приятели, добри приятели. Мисля, че тук мога да помогна.

— Знаех си, че ако изобщо някой би могъл да помогне, това си ти. Благодаря ти, лельо Ема — каза Шейн и тя забеляза как той видимо се отпусна.

— Да, много сме ти благодарни, скъпа моя — добави Блеки, като се надигаше от стола си. Той остави питието си на конзолата зад дивана, пусна в него още малко лед, добави повече вода към уискито си и каза: — Хайде, Шейн, продължавай, както те помоли Ема. — И той докосна рамото ѝ — леко и с обич. Ема се озърна въпросително. Блеки се закиска: — А, да, има още неща — каза той и се изтегна назад в стола си до камината.

Шейн каза:

— Разполагаме със солидна юридическа фирма, която да представлява интересите ни при закупуването на хотела — те са специалисти по недвижими имуществва. Струва ми се обаче, че ще имаме нужда от допълнително представителство по други бизнес проблеми. Бих искал да намеря една наистина престижна юридическа фирма, с политически такт и добри връзки. Да имаш някакви предложения?

Ема се замисли за миг, преди да каже:

— Да, аз, разбира се, бих могла да ви изпратя при моите юристи и до всеки, който би могъл да ви влезе в работа. Но докато слушах, аз мислех усилено и намирам, че има един човек, който би могъл да ви бъде полезен повече от мен, моите приятели и моите юристи, взети заедно. Името му е Рос Нелсън. Той е банкер — директор на частна банка. Има най-добрите връзки в Ню Йорк за работа като вашата. Сигурна съм, че той ще може да ви препоръча подходяща за вас юридическа фирма, както и да ви подпомогне по много други начини.

— Но дали ще го направи? — попита Шейн с известна нотка на съмнение.

— Ще го направи, ако аз го помоля — каза тя, усмихвайки се насърчително на Шейн. — Мога да му телефонирам в понеделник и да му обясня всичко. Надявам се незабавно да осигуря подкрепата му. Искате ли да го направя?

— Да, бих искал. Ние бихме искали. — Той кимна на Блеки. — Нали, дядо?

— Както кажеш, момчето ми. Това е твоя сделка. — Блеки изтръска пепелта от пурата си и хвърли един поглед на Ема: — Това

име Нелсън ми напомня нещо. Запознавал ли съм се с него?

— Ами да, мисля, че си се срещал веднъж с него. Беше преди години, Блеки. Рос беше дошъл в Англия с чичо си, Даниел Нелсън. Ако помниш, Дан беше близък приятел и сътрудник на Пол. Точно той искаше да изпратя Дейзи в Щатите през войната, да живее с него и жена му, Алисия. Но както знаеш, никога не съм искала Дейзи да бъде евакуирана. Както и да е, семейство Нелсън имаха само едно дете, Ричард. Момчето загина в Тихия океан. Оттогава Дан вече не е същият. Той направи Рос свой наследник, след жена си, естествено. Когато Дан умря, Рос наследи контролния пакет акции от банката на Уолстрийт, а и бог знае какво още. Не милиони — милиарди, струва ми се. Даниел Нелсън беше един от най-богатите хора в Америка, имаше огромна власт.

Шейн беше впечатлен и това се виждаше по лицето му. Той бързо попита:

— На каква възраст е Рос Нелсън?

— О, трябва да е към края на трийсетте, най-много началото на четирийсетте.

— Сигурна ли си, че той няма да има нищо против да ни помогне? Би ми било неприятно, ако той реши, че му се натрапваш с препоръката си. Ситуация от този вид може да създаде неприятности — отбеляза Шейн. Той бе заинтригуван от Нелсън и искаше да знае повече за него. Пресегна се за питието си, отпи малко, като през цялото време наблюдаваше Ема изпод око.

Ема се изсмя тихо:

— Той ми дължи някои услуги. Няма и през ум да му мине, че се натрапвам. Мога да те уверя в това. — Тя хвърли пронизателен поглед на Шейн, присвила зелените си очи. — Обаче имай предвид, познавам Рос и той ще очаква нещо в замяна. Бизнес някакъв, под една или друга форма. Всъщност може да решите да вложите част от инвестициите си при него и да оставите неговата банка да движи нещата ви от другата страна на Атлантика. И по-лошо нещо бихте могли да направите. — Гласът ѝ прозвуча малко цинично, докато привършваше: — Две неща трябва да запомниш, Шейн: едната ръка мие другата, нищо в света не става безплатно. Особено в бизнеса.

Шейн издържа на нейния хладен, втренчен поглед.

— Разбирам — каза меко той. — Отдавна съм научил, че получиш ли нещо срещу нищо, обикновено не си струва да го имаш. Що се отнася до Рос Нелсън, знам как да изразя благодарността си — за това не се безпокой.

Блеки, който бе следил това подхвърляне на топката с голям интерес, се плесна по коляното и гръмогласно се разсмя:

— Ах, Ема, много е будно момчето ми. — Той поклати глава, а одобрителната му усмивка изразяваше любов и гордост. — Радвам се да видя, че не летиш в облаците, моето момче, не е все едно дали те има, или не. — Лека сянка на мъка полази по лицето му и заличи смеха. — Знам, че е важно и необходимо, но мразя да заминаваш, и то така бързо. Това ми причинява болка наистина.

Ема си сложи очилата и се вгледа в Шейн:

— Кога заминаваш, Шейн?

— В понеделник сутрин летя за Ню Йорк. Ще остана там цели шест месеца, може и повече. Ще наглеждам ремонта на хотела в Манхатън и на всеки няколко седмици ще притичвам до Карибието, за да проверявам хотелите ни на островите.

— Шест месеца — повтори тя изненадана. — Това наистина е много време. Ще ни липсваш. — „Май е по-добре, че няма да бъде тук за известно време“, добави тя мислено, спомняйки си за внучка си Сара Лаудър. Невидени очи се забравят. Поне така се надяваше.

Шейн прекъсна мислите ѝ, като каза:

— На мен също ще ми липсваш, лелю Ема, и дядо, и всички останали. Но ще се върна, преди да сте се усетили. — Той се наклони към Ема и я стисна за ръката. — И дръж под око този тук любим, стар негодник. Той ми е много скъп.

— На мене също, Шейн. Разбира се, че ще се грижа за него.

— А сега няма ли да се погрижим един за друг? — заяви Блеки, крайно доволен от себе си, защото внезапно си бе спомнил за своя План с главно П. — Правили сме го цял половин век, даже повече, а е трудно да нарушиш навиците си, така е.

— Мога да си представя — засмя се Шейн, като им се чудеше на двамата. Каква необикновена двойка са: и обичта, и приятелството, което изпитваха един към друг, бяха за завидане. Въздъхвайки незабелязано, той се пресегна за своя скок и замислено се вгледа в

кехлибарената течност. След като отпи веднъж, той се обърна към Ема: — Но, да се върнем към Рос Нелсън, що за човек е той?

— Необикновен във всякакъв смисъл на думата — каза бавно Ема, загледана в пространството, като че ли виждаше Рос Нелсън с вътрешното си око. — Рос е неуловим. Има известен чар и се държи дори доста приятелски — на повърхността. Винаги съм подозирала някаква вродена студенина у него и някаква особена пресметливост, като че ли е отделен от самия себе си и наблюдава впечатлението, което прави на другите. Егото му е ужасяващо силно, особено що се отнася до жените. Той се харесва на жените, току-що се разведе за втори път. Не че е толкова важно. От друга страна, често ми се е струвало, че той може да бъде безскрупулен... в частния си живот.

Тя замълча, пресрещна погледа на Шейн и допълни:

— Но това няма нищо общо с мен и теб. Доколкото се отнася до бизнеса, мисля, че може да му се има доверие. В този смисъл няма причина да се тревожиш. Но, предупреждавам те, умът му е остър като бръснач и каквото си е наумил, го прави — неговото забележително его непрекъснато го подтиква към това.

— Страшна картинка нарисова, лельо Ема. Явно, ще трябва да си опичам акъла.

— Това винаги е разумно, Шейн, с когото и да си имаш работа. — Тя се усмихна слабо: — От друга страна, ти отиваш при Рос за съвет, не да му се оплакваш за някаква сделка. Ще можеш да се справиш с Рос много елегантно. Всъщност мисля, че ти просто ще се разбереш с него добре. Не забравяй, че той ми дължи някои неща, така че ще се опита да бъде дружелюбен и да помогне.

— Знам, че ти винаги преценяваш вярно — отговори Шейн. Той стана, заобиколи дивана да си налее още питие, мислейки за току-що направената от нея характеристика.

Нямаше търпение да се запознае с този човек. Явно Нелсън щеше да се окаже безценен. А и нямаше търпение да търкулне топката с нюйоркския хотел. Имаше нужда да се потопи в бизнеса, да отклони ума си от личните неприятности. Рос Нелсън можеше наистина да е труден в личния си живот, но него какво го е еня. Всичко, което имаше значение, беше доколко е находчив и проникателен, има ли желание да помогне и дали може да му се има доверие.

Блеки стрелна с очи своя внук и след това се обърна към Ема.

— Не съм толкова сигурен дали ми харесва тоя Рос Нелсън — започна той.

Ема го прекъсна със смях:

— Аз разчитам на Шейн. Той е достатъчно пораснал вече, за да знае как да се грижи сам за себе си. И то да се грижи много добре, наистина, Блеки. Даже бих казала, че в лицето на Шейн Рос Нелсън май вече си е намерил еша. — Това нейно наблюдение, изглежда, я забавляваше и тя продължи да се смее.

Шейн се ухили също, но не каза нищо.

Той с нетърпение очакваше срещата си с мистър Рос Нелсън повече от всичко друго дори. Тоя banker можеше да се окаже тъкмо необходимата подправка към нийоркското му начинание.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Те седнаха до пламтящия огън в библиотеката — само двамата.

Блеки посръбваше силен отлежал коняк „Наполеон“, а Ема си пийваше чай с лимон. Той ѝ бе сипал малка чашка „Бони Принс Чарли“ — нейния любим ликьор „Драмбуи“, но тя не го бе докоснала — така, както си стоеше на масичката стил шератон, точно до стола ѝ.

Седяха тихо, погълнати от разнообразни мисли, отпочивайки си след хубавата вечеря на мисис Педжит. Шейн си бе тръгнал и тъй като те и двамата го обичаха по свой начин, този път бяха доволни да прекарат останалото време заедно.

Светлината от камината трепкаше и танцуваше по избелелите стени от борово дърво, които бяха придобили мекия цвят на кехлибар поради блясъка от огнището. В градината, зад френските прозорци, могъщо извисяващият се стар дъб скърцаше и шумеше под напора на вятъра, който отпреди час се бе обърнал в ревяща буря. Вратите и прозорците се блъскаха. Дъждът налиташе на приливи върху стъклото в ритъма на непресекващо стакато и бе трудно да се пробие с поглед през завесата от падаща вода. Ала в хубавата старинна стаичка всичко излъчваше топлина, удобство и уют. Цепениците пращяха и съскаха, избухваха от време на време в пламъци, а старинният часовник в ъгъла тиктакаше в акомпанимент.

От известно време насам очите му бяха вперени в нея. Така, както си отпочиваше сега, лицето на Ема бе нежно, твърдата челюст и решителна брадичка, и сурово стиснатите ѝ обикновено устни бяха омекотени от колебливата светлина. Косата ѝ лъщеше като най-чисто сребро. Тя му приличаше по-скоро на хубава, нежна кукла, съвършено издокарана и облечена, както винаги, тънката ѝ фигурка излъчваше елегантност и финес във всяка своя извивка.

В действителност тя не бе се променила.

О, той знаеше, че ако пламъците запламтят по-силно, ще види бръчките и подпухналите клепачи, и бледите кафяви старчески петна по ръцете ѝ. Но дълбоко в душата си той знаеше, че отвътре тя все още си е същото момиче.

Тя завинаги ще остане неговото малко момиче от дивите тревисти хълмове. Онова малко, гладуващо създание, което той срещна една сутрин през 1904 година, когато тя така храбро се бе упътила към Феърли Хол да търка и чисти, за да спечели няколко мизерни петачета и да помогне на обеднялото си семейство. Той бе тръгнал също натам, тъй като земевладелецът Адам Феърли го бе наел за някаква зидарска работа в имението си, а той по най-глупав начин се бе загубил в мъглата по тия студени, безлюдни, забравени от Бога хълмове... толкова отдавна... но не така отдавна за него. Той никога не бе успял да забрави оня ден.

Блеки отново се загледа в Ема.

Бе обичал тази жена от първия момент, когато я срещна, и през всичките дни от живота си след това. Онзи ден на самотните хълмове той беше на осемнайсет, а тя — едно бездомно, четиринайсетгодишно дете, само кожа и кости, с огромни, изумрудени очи. Бе пронизала сърцето му, както никой друг преди или след това, и го бе привързала към себе си завинаги, без дори да се опита да го направи.

Веднъж той я бе помолил да се омъжи за него.

Предполагайки, че го прави от любезност и приятелско чувство, и от добросърдечност, тя му бе отказала. Бе му благодарила топло, с мокро от сълзи лице и му бе казала, че тя и детето, което носи от друг мъж, биха били бремене за него. А тя не би положила толкова тежък товар на плещите на най-добрия си приятел, Блеки.

После той се ожени за Лора Спенсър. Бе я обичал вярно. И все пак никога не престана да обича своето любимо девойче, макар понякога да му бе трудно сам на себе си да обясни такава необикновена любов или пък да я изкаже с думи пред нея или пред някой друг.

По едно време той почти бе сигурен, че Ема ще се омъжи за Дейвид Калински, но за кой ли път тя се бе оказала една великолепно, силна млада жена. По-късно тя бе споделила по каква причина не се бе омъжила за него. Не бе искала да създава неприятности на Дейвид със семейството му, понеже те бяха евреи. Въпреки че мисис Калински се държеше майчински към нея, Ема отдавна бе разбрала, че тя не би била добра снаха за Янеса Калински, която принадлежеше към православната църква и би искала синът ѝ да се ожени за момиче от същата вяра.

След това един ден се появи Джо Лаудър и — за голямо удивление на Блеки и не без чувство на значително смущение — Ема се отдаде на свещения семеен съюз с Джо. Той никога не бе успял да разбере напълно техния съюз. По негово схващане трудно е, да не кажем направо невъзможно, да впрегнеш състезателен кон и впрегатен кон в една и съща каруца. Но Джо бе мил човек, макар малко скучноват и безинтересен, е, и не непременно блестящ или впечатляващ. Все пак Блеки и той се бяха харесали достатъчно и заедно заминаха да се бият на война. Той бе видял как убиват Джо Лаудър в тия кални окопи при мръсния, разнебитен от битката Сом. И дълго бе плакал с истински сълзи за него, защото Джо бе прекалено млад, за да умре. Той никога не успя да разкаже за ужасната смърт на Джо, да ѝ опише как бе го видял разкъсан на парченца. Години по-късно научи от Ема, че се е омъжила за Джо, който я обожавал, за да защити себе си и своето бебе, Едуина, от семейство Феърли, след като Джералд Феърли се бе опитал да я изнасили една нощ в малкото ѝ магазинче в Армли. „Не беше точно брак по сметка, както би могло да прозвучи — бе продължила тя. — Харесвах Джо, грижех се за него и понеже той беше добър човек, аз се чувствах длъжна да му бъда добра жена.“ И тя бе отдадена на него и семейството, той знаеше това.

Вторият път, когато искаше да се ожени за Ема, наистина бе вярвал, че тъкмо сега му е времето, че има всички шансове да бъде приет от нея, и той бе изпълнен с парещи надежди и с очакване. Скоро след Втората световна те и двамата бяха овдовели. Обаче накрая, чувствайки се не съвсем сигурен в нейните действителни чувства към него и обзет от внезапни притеснения поради невероятните постижения на Ема в сравнение с неговите собствени, той бе изгубил самообладание и дар слово. И отново не ѝ направи предложение, за жалост. А тя неочаквано взе, че се омъжи за Артър Ейнсли, мъж, който не заслужаваше да лиже дори подметките на обувките ѝ. И преживя много болка и унижения от тоя Ейнсли. На края, през двайсетте години, причаквайки да дойде неговото време и подходящия момент, Пол Макгил се бе върнал в Лондон, за да предяви най-последно своите претенции над нея.

И той отново изпусна своя шанс.

Сега вече бе прекалено късно за тях да се женят. Все пак в известен смисъл те бяха нещо като женени и за неговия начин на

мислене то бе нещо не по-лошо... това приятелство, тази близост, това пълно взаимно разбиране. Да, всичко това бе от огромна, неизмерима стойност. Той и Ема бяха съвършено приспособени един към друг в здрача на техните дни и какво значение би могло да има всичко останало в този епизод от житейската игра?

Ала той все още имаше у себе си оня пръстен...

За своя изненада Блеки бе запазил годежния пръстен, който беше купил за Ема много отдавна. Никога не се бе появила друга жена, на която би могъл да го даде, поне не такава, която да го интересува достатъчно, и по неразбираема за него причина той никога не пожела да го продаде.

Вечерта по време на вечерята тоя пръстен бе успял да прогори дупка в джоба му, както неговият План с главно П бе изгорил дупка в главата му. Оставяйки настрана питието си, той се надвеси над огнището, вдигна ръжена, поразмести дървата върху решетката, питайки се дали най-сетне не му е дошло времето да ѝ го даде. Защо не?

Той чу шумоленето на коприна и една едва чута въздишка.

— Стреснах ли те, Ема?

— Не, Блеки.

— Имам нещо за теб.

— Така ли? Какво е то?

Той бръкна в джоба си и извади кутийката и седна, като я държеше в големите си ръце.

Ема попита с любопитство:

— Това моят подарък за рождения ми ден ли е? — Тя го дари с малка, топла усмивка на явно удоволствие, очите ѝ се смееха.

— О, не, наистина не е това. Имам намерение да ти го дам на твоя рожден ден в... — Той се спря. Тържеството, което той и Дейзи бяха замислили, се пазеше в тайна и трябваше да бъде голяма изненада за Ема. — Ще си получиш подаръка за рождения ден в края на месеца, на самия ден, когато навършиш осемдесет — импровизира умело той. — Не, това е нещо, което купих за теб. — Наложих си да се изсмее, за да допълни: — Преди петдесет години, ако щеш вярвай.

Тя го стрелна сепнато:

— Петдесет години! Но защо не си ми го дал преди?

— Е, Ема, това е дълга история — каза той и замълча, обзет от неканени спомени.

Колко хубава бе тя оная нощ, с високо вдигната огненочервена коса, сплетена на кок, облечена във великолепна дреха от бяло кадифе, с голямо деколте и разголени рамене. Единият от ръкавите ѝ бе прикрепен със смарагдова брошка, която ѝ бе подарил за нейния трийсети рожден ден, изящно копие на евтината брошчица от зелено стъкло, която ѝ бе дал, когато тя ставаше на петнайсет. Тя бе развълнувана и зарадвана, че той не беше забравил старото си обещание, направено в кухнята на Фьърли Хол. Но точно оная коледна нощ, когато я видя — в цялата ѝ елегантност, с великолепните смарагди на ушите си — той си помисли, че неговата смарагдова брошка, макар и скъпа, приличаше повече на евтина дрънкулка в сравнение с тия обици...

Нетърпението на Ема нарастваше. Тя смръщи вежди и възкликна:

— Е, ще ми разкажеш ли историята, или не?

Той побутна миналото настрана и ѝ се усмихна.

— Помниш ли онова първо тържество, което дадох тук? Беше Коледа.

— Нощта на боксовия мач! — извика Ема, а лицето ѝ се просветли. — Ти току-що беше завършил тази къща, беше я обзавел с всички тия прекрасни вещи в стил шератон и хепълуайт, заради които претърси цялата страна. И беше така горд с онова, което бе създал съвсем сам. Разбира се, че си спомням онова тържество, и то много ясно. Годината беше 1919.

Блеки кимна и погледна към кутийката, като барабанеше с пръсти по нея. Той вдигна глава. Непреодолима любов засия по неговото силно изсечено, набръчкано лице и то сякаш стана по-младо.

— Бях купил това за теб малко по-рано, същата седмица. Пътувах специално до Лондон, за да го избира, ходих при най-добрия бижутер. Беше в джоба на смокинга ми. Възнамерявах да ти го дам на тържеството.

— Но ти не ми го даде... защо? Какво те е накарало да промениш намерението си, Блеки? — Тя го погледна особено, с объркани очи.

— Реших да си поговоря първо с Уинстън. Между другото, това стана тук, точно в тази стая. — Огледа се, като че виждаше отдавна отминалата сцена да се повтаря отново в сенките, сякаш и духът на Уинстън като млад да му се привижда някъде там. Той се поизкашля: — Аз и брат ти си говорихме за теб и...

— Какво за мен?

— Обсъждахме твоите начинания в бизнеса, а и теб самата. До смърт бях разтревожен за теб, Ема, бях уплашен заради начина, по който се бе хвърлила в стоковия пазар, толкова безразсъдно, или поне аз си мислех така. Бях загрижен заради бързото разрастване на твоите магазини на север, твоята решимост да продължаваш да строиш, да придобиваш все нова и нова собственост. Смятах, че надхвърляш себе си, че играеш хазарт.

— Винаги съм била хазартен играч — меко промърмори тя. — В известен смисъл това е тайната на моя успех... с готовността да рискувам... — Тя не довърши. Той сигурно вече знаеше всичко това.

— Е, може и така да е — съгласи се той. — Както и да е, Уинстън ми обясни, че ти първо добре си обмислила всичко. Той ми каза, че си милионерка. И докато той все така гордо говореше за теб, аз започнах да осъзнавам, че ти си преуспяла много повече, отколкото аз някога съм мечтал, че си ме надминала, също и Дейвид Калински, оставила си и двама ни далеч зад себе си в бизнеса. Изведнъж аз те усетих прекалено недостижима. Затова никога не успях да се реша да ти дам тоя пръстен... Знаеш ли, Ема, тъкмо се канех да ти направя предложение оная нощ.

— О, Блеки, Блеки, скъпи! — Тя успя да каже само толкова, толкова беше поразена. Сълзи напиреха в очите ѝ, а вътре в гърдите ѝ бушуваха най-разнообразни чувства. Обич и приятелски чувства се надигнаха в нея и се смесиха с ужасна тъга и чувство на жалост към Блеки, понеже тя бе видяла неговата болка тогава, а и по-късно. Той я бе желал, но не беше продумал нито думица. Това беше неговата трагедия. На тържеството през 1919 година тя мислеше, че бе загубила завинаги Пол Макгил. Колко уязвима и податлива би била тя към своя единствен верен приятел, Блеки, в нейното отчаяние и самота. И ако той бе само малко по-смел, колко по-различен щеше да бъде животът им. Мислите ѝ препускаха безспир. Защо така тя никога не бе се досещала, че чувствата му към нея са били от такъв характер... че е

имал желание да се жени за нея? Тя трябва да е била сляпа или пък прекалено залисана в бизнеса.

Между тях се бе установило мълчание.

Блеки седеше неподвижно, втрещен в огъня, без да казва нито дума. Беше потънал в толкова спомени... „Странно е, внезапно си помисли той, как неща, които са ми се случили, когато съм бил млад, са така необикновено живи днес, по-живи, отколкото събития от миналата седмица или даже от вчера. Предполагам, че това значи да остаряваш.“

Ема първа се размърда.

Тя каза с тих, болезнен глас:

— Ти май преди няколко минути се опитваше да ми кажеш, че моят успех те е отстранил? Попречил ти е да ми направиш предложение?

Тя изучаваше това мило, познато лице с безкрайно състрадание, мислейки за годините, които той бе пропилял, за щастието, което той бе оставил да се изплъзне между пръстите му, и всичко заради любовта му към нея, неизречена любов.

Блеки поклати глава:

— Да, точно това се опитвах да кажа, скъпо девойче. Тогава там аз реших, че ти никога не би могла да бъдеш отнета от твоя бизнес, защото той до голяма степен е част от теб. Всъщност беше част от теб. Така или иначе аз загубих самоувереността си. В края на краищата не бях и наполовина толкова богат и преуспял като теб в ония дни. Мислех, че няма да ме искаш. Нервите ми изневериха. Да, точно това се случи.

Ема изпусна дълбока въздишка и бавно поклати глава.

— Колко глупав си бил ти, мой скъпи, скъпи приятелю.

Блеки пое дълбоко въздух, челюстта му увисна от удивление.

— Да не искаш да кажеш, че би се омъжила за мен, Ема Харт? — попита той, без да успее да прикрие с гласа си току-що преживяния шок, усещането за невероятност.

— Да, струва ми се, че бих се омъжила за теб, Блеки О'Нийл.

Сега беше ред на Блеки да клати глава и той го направи удивен, опитвайки се да схване думите ѝ. За известно време той дори не можеше да говори, тъй като го нападнаха стари, изненадващо силни чувства.

Най-накрая, той каза:

— Добре е за мен да чуя това, макар и толкова късно. — Гласът му затрептя, когато добави: — Може би така стана по-добре, че не се оженихме, Ема. Бих се чувствал ужасно, направо би разбила сърцето ми, когато Пол отново завъртя главата ти.

— Как можеш да говориш така! За каква ме мислиш! — извика тя с пламтящо негодувание и скочи от стола. Впери в него такъв яростен поглед, че той потрепери. — Никога не бих те наранила! Винаги съм те обичала, грижила съм се да си добре и ти го знаеш. Веднага се извини — гневно просъска тя, после, като че на себе си, добави: — ... или никога повече няма да ти проговоря!

Той бе така стреснат от нейната жар, че няколко секунди не успя да проговори. По лицето му бавничко пролази чувство на срам. И той заговори с възможно най-нежния и помирителен глас:

— Съжалявам, Ема. Вземам си думите назад. Вярвам ти. Не мисля, че би ме изоставила заради Пол. И не моят егоизъм говори сега. Аз те познавам повече от всеки друг. Не, ти не би ме предала, ти не би ми дала и един ден от себе си, ако се бе омъжила за мен. Ти не би могла да бъдеш жестока към този, когото обичаш, освен това твоят морал, твоята лоялност и доброта, и чувство за отговорност... Всички те биха работили за мен. Освен това — той й се усмихна по момчешки и трапчинките му се показаха — щях да те направя щастлива.

— Така е, Блеки, вярвам ти.

Тя каза това бързо, накланяйки се тревожно напред, готова да изясни миналото, да го накара да разбере нея и Пол, и причините за тяхното поведение, съвсем отделно от голямата им любов.

— И не забравяй — започна тя, с желание да поразмърда паметта му, — моят брак с Артър Ейнсли беше провален много преди Пол Макгил да се върне в тази страна. Беше се стигнало до развод, когато се появи Пол. Освен това, и то е най-важното, Блеки, Пол не би се натрапил, не би ме потърсил, ако бях щастливо женена. Само защото Франк му казал, че съм нещастна и не живея с Ейнсли, затова той се появи на прага ми.

Тя замълча, облегна се назад и здраво сплете ръце в скута си.

— Знам, че не бих видяла Пол отново, ако животът ми беше наред. Той самият ми каза това. Той ме потърси, защото знаеше, че не съм щастлива — и мога да си го позволя. Съвсем сигурно е, че не би

направил това, ако бях женена за теб. Забравил ли си колко много те харесваше и уважаваше той?

— Не, не съм забравил. И ти си права... Да, Пол беше добър и достоен човек. Винаги ми е допадал.

Блеки стана.

— Ами — каза той, — всичко това е отминало като водата под някой стар, паянтов мост, мое момиче. Няма смисъл да си спомняме неприятностите отпреди половин век. И може би е трябвало... — той присви рамене — да стане точно така, както стана. Но аз бих искал да ти дам пръстена. Знаеш ли, винаги е бил твой.

Той се наведе над нея. Тя погледна нагоре към него, после към кутийката от черна кожа в ръцете му. Той повдигна похлупачето и обърна кутийката към нея.

Ема пое дълбоко дъх.

Пръстенът беше великолепен и хвърляше най-прекрасните призми светлина, живот и огън играеха в него на фона на черното кадифе. Диамантът в центъра беше кръгъл, многостранен и много голям — поне двайсет карата — ограден с по-малки камъчета, които бяха също тъй хубави и фантастично обработени и образуваха кръг в основата.

Даже Ема, свикнала със скъпи бижута, беше впечатлена. Внезапно тя се видя как мига изненадана от големината и красотата му.

— Великолепен е, Блеки — каза тя, останала без дъх, — и е един от най-красивите пръстени, които някога съм виждала.

Той явно се зарадва на думите ѝ.

— Може малко да му е минала модата, но не исках да го преправям. Хайде, сложи си го, миличка.

Тя поклати глава.

— Не, направи го ти, мой добър, черен ирландец. — Тя му подаде лявата си ръка. — Сложи го на третия пръст, до венчалния ми пръстен.

И той го сложи.

Ема протегна малката си силна ръка с отметната на една страна глава, възхищавайки се на пръстена, който ярко пламтеше в светлината на огъня. После погледна към него със закачливо изражение на лицето.

— Да не би най-сетне да сме сгодени? — подразни го тя, като го дари с престорено свенлива усмивка.

Блеки радостно се засмя. Той се забавляваше неимоверно. Винаги бе ценил чувството ѝ за хумор.

И като се наведе по-близо до нея, той я целуна по бузата.

— Нека просто така да си кажем, че сме си обещали да бъдем... да бъдем най-скъпите си и близки приятели за остатъка от времето, което имаме на този свят.

— О, Блеки, толкова хубаво е това, което казваш, благодаря ти за моя красив пръстен. — Тя взе ръката му, задържа я и я притисна силно, и отново го погледна. След това се усмихна с онази несравнима усмивка, която препълваше с лъчиста светлина лицето ѝ. — Мой скъпи, стари приятелю, ти си нещо много, много специално за мен! — каза тя.

— Както и ти за мен, Ема.

Той отстъпи от стола ѝ, като че се канеше да се упъти към своя, но се спря и завъртя към нея бялата си глава.

— Надявам се, че ще носиш пръстена — отбеляза остричко той, а очите му останаха приковани в нейните. — Аз искрено се надявам, че няма да го затвориш в тоя твой сейф.

— Разбира се, не. Как можеш да си помислиш подобно нещо. Никога повече няма да го сваля... никога.

Той докосна рамото ѝ и се върна на мястото си, като се усмихваше на себе си.

— Радвам се, че ти дадох този пръстен, скъпа моя. Толкова пъти се бях канил да го сторя и често съм се питал какво ли би казала ти. Знам, че винаги съм те обвинявал, че си твърде сантиментална за твоите години, но, струва ми се, и аз съм се превърнал в един сантиментален стар мъж.

— Кажи ми, Блеки О'Нийл, какво му е лошото на сантимента? Жалко, че няма повече сантимент на тоя свят — каза тя с неочаквано влажен поглед. — Поне тогава би бил едно по-добро място за живеене.

— Да. — Това бе всичко, което той можа да каже.

След малко Блеки се прокашля и отбеляза:

— Какво ще кажеш сега за онова мое малко предложение, Ема? Сутринта каза, че се съмняваш дали ще свърши работа, но аз не мога да се съглася с теб.

— Знаеш ли — възкликна тя ентусиазирано. — Следобедът пак мислих за това. Емили се премести да живее при мен и изведнъж ми

стана ясно, че единственият начин да се сдобия с поне малко тишина и почивка е да приема любезното ти предложение.

— Значи ще дойдеш с мен! О, скъпа моя, ти стопли сърцето ми, така е! — Той грееше цял от щастие и вълнение. Вдигна високо брeндитo си. — Хайде, сръбни си от твоето любимо „Бони Приас Чарли“, Ема. Заслужава си тоста наистина.

Вместо това тя вдигна предупредително ръка.

— Минутка само! Всъщност не съм казала да. Не мога да приема — поне не още. Сериозно си мисля за пътуването, но ще трябва да ми дадеш още няколко седмици да си уредя нещата, да свикна с мисълта, че ще отсъствам няколко месеца.

Той разочаровано прехапа устни и рече:

— Добре, ще бъда търпелив. Все пак ще трябва скоро да започна приготовленията, затова, моля те, недей да отлагаш прекалено дълго отговора си.

— Ще те уведомя колкото се може по-скоро, обещавам.

Той сръбна от коняка си, явно му се услади. В очите му се прокрадна лукаво пламъче. За минута-две той бе погълнат в мисли и накрая каза:

— Между другото, Ема, напоследък си съставих план. Несъмнено ще бъдеш изненадана да го чуеш. За мен той е моят План с главно П, понеже това май е първият план, който изобщо някога съм си правил. — Той не можеше повече да се владее и гърлено се разсмя, а очите му станаха весели и закачливи. — Помниш ли твоя първи план?

— Боже господи, съвсем съм забравила това.

— А аз — никога. Даже си спомням деня, когато ми се довери. Такава малка хитруша беше ти, а аз бях страшно впечатлен. Както и да е, ако имаш няколко минути, бих искал да ти разкажа моя. Това е най-чудният план, скъпа моя, въпреки че го казвам самият аз. Обзалагам се, че ще те заинтригува, знам го със сигурност.

Тя се усмихна, явно се забавляваше:

— С удоволствие бих изслушала твоя план, Блеки, мили.

Той енергично се облегна назад, клатейки глава, като че на себе си, и започна:

— Ами ето го. Ето я тази жена, която познавам добре, а тя е най-упоритото същество, което някога съм срещал в живота си. Но се случи така, че тъкмо тая упорита, опака, подлудяваща, но обожавана

жена има внук в Австралия. Знам, че тя иска да отиде и да го види, и си помислих, че би било чудесно, ако аз самият я заведа да го види. Затова си съставих един много специален план. Ето го...

Емили беше заспала на едни от огромните дивани в гостната на горния етаж.

На надвесената над нея Ема тя изглеждаше малка, беззащитна и невинна, загърната в бял хавлиен халат и свита на кълбо сред куп възглавници. Чувство на безкрайна нежност грабна Ема. Тя се наведе и леко отмахна от челото на Емили кичур бледоруса коса и докосна с устни гладката младежка буза на момичето. Тя се изправи, чудейки се дали да я събуди, или не, реши първо тя да се приготви за лягане и влезе на пръсти в съседната спалня.

Ема окачи сакото си от самурова кожа, свали перлената си огърлица и перлените си обици и ги остави на тоалетката. След като свали часовника си и смарагда на Макгил, тя започна да вади пръстена на Блеки, но се спря и се загледа в него. Този пръстен бе лежал и я бе чакал петдесет години и тя бе обещала на Блеки никога да не го сваля. Намести отново пръстена на пръста си до платинената венчална халка на Пол и довърши събличането си. Току-що си бе облякла нощницата, когато се почука лекичко на вратата, тя се отвори и се появи усмихнатото лице на Емили.

— Ето те и тебе, бабо. Чаках те.

— Забелязах, мила. Но не биваше, нали знаеш.

— Искаше ми се, бабче. Но да си призная, не очаквах да се върнеш толкова късно. Вече е дванайсет и половина!

— Много добре знам колко е часът, Емили. Виж какво, ако ще живееш при мен, няма да ме следиш кога излизам и кога се връщам. Освен това нямам нужда да се грижат за мен. Достатъчно се грижи за мен Пола в магазина — отбеляза спокойно Ема, като си обличаше копринения пеньоар.

Емили се закикоти и заподскача из стаята, явно съвсем разбудена и преизпълнена с жизненост както обикновено.

— Но това не е никаква размяна на ролите, ако от това се страхуваш. Аз не се опитвам да ти бъда майка. Просто заговорих за часа.

— Ти просто запомни добре какво казах.

— Ще запомня, бабо. — Емили се завъртя около тоалетната масичка. Видя бижутата, пръснати по нея, и очите ѝ се плъзнаха по ръката на Ема. Тя веднага забеляза диаманта. Той блестеше в ярката светлина на лампите. — Няма ли да ми покажеш пръстена на Блеки? — запита тя.

Ема бързо вдигна вежди.

— А ти откъде знаеш за пръстена? — Думите едва се бяха откъснали от устата ѝ и тя вече съжали защо изобщо е задала такъв въпрос на Емили.

— Аз и Мери съзаклятничехме заедно с Блеки — обясни Емили. — Преди около две седмици той я помолил да ми каже да проверя дали ще ти стане пръстенът. Страхуваше се да не би пръстите ти да са станали по-дебели.

— Така ли? Утре ще трябва да си поговоря с него. Да не би да си мисли, че вече съм се превърнала в сбръчкана стара вещица — силно извика Ема.

Емили не успя да прогони смеха от гласа си:

— Никой не би си помислил такова нещо за теб, бабче, най-малкото Блеки. Ти си все още красива.

— Не е вярно. Аз съм една стара жена — заяви равнодушно Ема. — Но благодаря ти все пак, че си така добра, Емили. Естествено — добави тя и се засмя — всеки знае, че ти не си обективна. — Тя задържа лявата ѝ ръка. — Е, как ти се струва това?

Емили взе ръката на Ема с огромни, кръгли зелени очи, с развълнувано, изразително и подвижно лице:

— Боже, бабче, не съм си го и представяла толкова голям и така красив! Фантастичен е! — Тя разгледа по-отблизо пръстена и с жеста на експерт вдигна глава и я заклати разбиращо. — Съвършен диамант е това, бабче. Обзалагам се, че струва цяло състояние... — Гласът ѝ заглъхна и тя се поколеба, а след това попита с несигурен глас: — Значи ли това, че ти и Блеки се каните да се жените?

Ема избухна в смях и издърпа ръката си.

— Разбира се, че не, глупава гъска такава. Какво още ще измислиш. — Тя с обич докосна лицето на Емили. — Ти си толкова романтично момиче — промърмори тя и меко въздъхна. — Не, не би било подходящо. Не и на нашата възраст. Както каза Блеки, ние сме се

сгодили, в смисъл сме поели задължение да бъдем най-добрите приятели до края на живота си. — Най-после Ема усети нескритото любопитство и интерес, четящи се по лицето на Емили, и преди да успее да се спре, каза: — Ако искаш, ще ти разкажа историята на пръстена.

— О, да, много бих искала да я чуя, бабо. Нека да отидем в гостната обаче. Имам един цял термос с топъл шоколад за теб. Ела, ела. — Тя взе ръката на баба си и я поведе към вратата, без да се усеща колко е припряна. Ема почти се усмихна и се остави да я управляват, като тайничко се забавляваше.

След като напълни две чашки с шоколад и даде едната на Ема, Емили се сви на дивана, където преди малко бе заспала, подви крака под себе си и се сгуши във възглавниците. Вдигайки чашата си, тя отпи и извика от удоволствие:

— Колко е весело. Сякаш съм пак в училище и си правим среднощни увеселения.

Устните на Ема потрепнаха.

— Не прекалявай, Емили — засмя се тя. — Няма да правим това всяка нощ. По това време обикновено съм в леглото. А, като стана дума за легло, не е ли вече твърде късно. По-добре набързичко да ти разкажа историята, за да си легнем по-скоро. Утре ни чака изнурителен ден.

— Да, бабче. — Емили се заслуша захласнато в баба си.

Когато най-сетне тази стара история беше разказана, Емили каза:

— О, бабо, всичко това е тъй хубаво и вълнуващо и някак тъжно. Представи си го, да пази пръстена всичките тия години. Господи, това се казва привързаност. — Сянка премина по нейното хубаво, деликатно лице и тя поклати глава: — А ти се отнасяш скептично към несподелената любов! Това би трябвало да ти докаже, че напълно грешиш.

Ема се усмихна с участие, но не каза нищо.

Лицето на Емили изведнъж просветля и тя внезапно заговори със своя звучен глас:

— Само си помисли, ако се беше оженила за Блеки вместо за тоя ужасен Артър, всичките ти деца щяха да са различни — всичко е въпрос на гени, ако искаш да знаеш. Чудя се дали старите щяха да са по-свестни. — Емили наведе главица и изду устнички, потънала в

мисли, а през това време умът ѝ препускаше. Хрумнаха и едновременно няколко неща и тя избърбори: — Ами твоите внуци? Пола например. И аз. Боже мой, бабо, та тогава аз изобщо нямаше да бъда аз. Можеше да бъда някой съвсем друг.

Ема се намеси:

— Но аз щях да те обичам също толкова много, Пола също.

— Да, разбира се, че щеше да ни обичаш, знам. Но твоето семейство би било много...

— Сега ти разсъждаваш за неща, които никога не бихме могли да знаем. И всичко е прекалено сложно за мен, особено в този час — каза Ема с извинителна, но мила усмивка. — Но като стана дума за моето семейство, какво се случи тук тая вечер? Как беше тържествената вечеря?

Изведнъж лицето на Емили се измени, стана сериозно. Седна рязко, изпъна крака на пода и се наведе по-близо до Ема, сякаш се готвеше да сподели нещо:

— Няма да повярваш, ако ти кажа, че Едуина се държа доста необикновено.

— В какъв смисъл? — остро запита Ема, боейки се от най-лошото.

Забелязвайки неспокойното лице на баба си, Емили силно тръсна глава.

— Не прави такава физиономия. Всичко беше наред. Едуина беше любезна... толкова мила, че не можах да го проумея, нито пък Пола. Графиня Дауагър бе самият чар. Е, това не е съвсем вярно. — Емили направи муцунка. — Знаеш склонността ми да преувеличавам. — Емили сбръчка носле и продължи: — Тя беше някак си... предпазлива с мен и Пола. Тя в действителност не ни обича. Въпреки това беше учтива и внимателна с всички останали. Не мога да си представя какво си ѝ казала, бабо, но то определено е имало драстичен ефект върху нея. — Емили изгледа Ема изпитателно: — Трябва да си ѝ чела страхотно конско. Така ли е? — И тя повдигна руса веждичка.

Ема не каза нищо.

Емили предположи:

— Смятам, че леля Едуина беше плакала, преди да слезе за аперитива. Очите ѝ бяха подпухнали и червени, носът ѝ — също. Не искаше да пие. Помоли ме за аспирин и чаша вода. Бяхме сами само за

малко, после пристигнаха Пола и Джим с леля Дейзи и чичо Дейвид. Едуина веднага се залепи за Дейзи — смешно е колко привързана е тя към Дейзи. Както и да е, тя не говори много с другите, даже и с Джим, докато си пихме коктейлите. — Емили сви рамене. — Помислих си, че тя изглежда така примирена, във всеки случай, беше много сдържана. Знаеш колко непоправими са мама и тя, винаги си пийват. Никога не знаят кога да спрат. Тази вечер обаче Едуина не изпи нито капка, дори вино не пи по време на вечерята. — И тя се плъосна обратно във възглавниците, погледна още по-внимателно Ема и настоя: — Какво толкова си й казала, бабче?

— Недей да бъдеш толкова любопитна, Емили. Това си е лична работа между мен и Едуина. Както и да е, не е толкова важно. Онова, което има значение, е, че думите ми са подействали. Изглежда, най-накрая съм й втълпила малко здрав разум.

— О, сигурна съм, че е така — съгласи се Емили. — Има още нещо — никога няма да познаеш какво направи тя, преди да седнем на вечеря.

— Не, няма да мога. Затова по-добре ми кажи ти, Емили.

— Тя попита леля Дейзи дали би могла да покани Антъни покъсно на кафе и после отиде да му телефонира у чичо Рандолф.

Ема настръхна и попита намръщено:

— А той дойде ли?

— О, да — ухили се Емили. — С братовчедката Сали. О, бабче, те са толкова влюбени и са страхотни двамата заедно.

— И Сали дойде с него! Как се държа към нея Едуина?

— Сърдечно. Отварях си очите на четири, за нищо на света не бих пропуснала тая малка сценка. Разбира се, Едуина се беше закачила малко за Антъни. Ако питаш мен, държа се малко угоднически, като един Юрая Хийп — но тя винаги е глезила сина си. — Емили широко се усмихна на Ема и завърши: — С две думи, бабо, вечерята премина със страхотен успех.

Ема беше сащисана и даже временно си глътна езика.

— Е — каза тя накрая, — това е направо за роман. Никога не съм очаквала Едуина да се промени така бързо. — Но вътре в себе си тя се поздравяваше. Значи страшните й предупреждения са уплашили Едуина и тя бе опитала да се държи като нормален човек. Това е огромна победа, мислеше си тя и се надяваше, че дъщеря й няма да се

обърне отново. Не беше възможно да се предвиди какво би направила Едуина. „Хайде, не си проси неприятности, каза си Ема. Отпусни се.“

Сияйно усмихната, преизпълнена с огромно чувство на облекчение, Ема се вдигна на крака.

— Тъкмо в този малко изненадващ, но приятен момент смятам да си легна, мило момиче. — Тя се наведе и целуна Емили. — Струва ми се, че утре всички ще са мили. Е, нека да се надяваме. Лека нощ, Емили.

Емили стана и я прегърна силно.

— Толкова те обичам, бабче. И лека нощ, приятни сънища. — Тя вдигна подноса. — Най-добре и аз да направя същото. Имам да взема утре близнаците от „Харогейт Колидж“, и да свърша хиляди други дребни неща. — Тя си пое дълбоко въздух. — Уф! — издиша шумно. — Никога не може да ми остане поне една свободна минутка.

Ема спотаи усмивката си и изчезна в спалнята, преди Емили да успее да я захване да ѝ разправя какви са всичките тия дребни работи за утре.

— О, бабо — извика след нея Емили. — Радвам се, че не си много разстроена, дето се развали сделката с „Еър Комюникейшънс“.

Ема се показва обратно на вратата.

— Бих си позволила да твърдя, че тяхна е загубата, наша — печалбата.

— Да, така каза и Пола, когато спомена за това преди малко. — Емили се присламчи към вратата и промърмори набързо: — Себастиан Крос е направо ужасен. Мислех, че Джонатан ще се справи с него. Обаче явно не можа. А щом Джонатан не е успял, никой друг не може.

Ема остана напълно неподвижна и безкрайно внимателно изрече:

— За какво бърбориш, Емили?

Емили се спря и се извъртя, за да срещне Ема лице в лице.

— За сделката „Еър“. Ти си помолила Джонатан да говори със Себастиан, нали?

— Не — отговори Ема с безкрайно тих глас.

— О — каза Емили сконфузено.

— Какво те кара да мислиш, че съм накарала Джонатан да води точно тия преговори?

Докато тя говореше, Ема се облегна на касата на вратата, проницателните ѝ очи мрачно просветваха, фиксирани върху внучка ѝ.

Всичките ѝ сетива, бяха нащрек и тя отривисто забеляза:

— Явно обаче, че нещо го е накарало.

— Ами да — започна Емили и се начумери. — Във вторник, когато вечерях с татко в Лондон, ги видях двамата в бара „Ле Амбасадор“ точно когато си тръгнахме. Вечеряхме рано, знаеш, и татко ужасно бързаше за някаква бизнес среща. Той толкова много бързаше, че не можах да отида и да говоря с Джонатан.

— Разбирам. — За момент Ема постоя замислена и попита: — Защо предполагаш, че Джонатан ще успее да повлияе с нещо на младия Крос?

— Поради старото им приятелство. В Итън са били заедно. Но ти знаеш това, бабче. Веднъж ме взе със себе си там, когато отиде да видиш Джонатан по средата на срока. Не помниш ли?

— Да, естествено, аз също помня, че Джонатан отиде в Итън. Но не бях разбрала, че Крос също е бил ученик там и че той и Джонатан са били приятели тогава. Аз...

— Мисля, че те все още са приятели — прекъсна я Емили. Тая малка информация смрази до кости Ема, но тя се насили да се усмихне.

— Вероятно е искал да ме изненада. Може би е усетил, че преговорите ще са трудни, и се е опитал да проправи пътя за Пола — каза тя, опитвайки се да се убеди, че това е истина. Но интуицията ѝ казваше, че не е така. Ема стисна по-силно касата на вратата и уж случайно попита:

— Джонатан видя ли те в „Ле Амбасадор“, Емили?

Емили поклати глава.

— Той беше много погълнат от разговора с Крос. — Тя се замисли и бързо попита: — Защо? Това важно ли е?

— Не чак толкова. Ти спомена ли за това на Пола?

— Не съм имала още възможност. Тя тъкмо бе започнала да ми разказва за фиаското с „Еър“, както го нарича тя, и колко ужасен бил с нея Крос, когато Хилда обяви, че вечерята е готова. — Емили прехапа устни и се намръщи, започвайки вече да се чуди какво цели с въпросите си баба ѝ.

Ема поклати глава сякаш на себе си, после отбеляза с все същия лековат, небрежен тон:

— Бих предпочела да не казваш нищо за това на Пола. Не бих искала тя да си помисли, че той ѝ се бърка, несъзнателно, разбира се. Недей да споменаваш нищо и на Джонатан. Аз ще говоря с него, ще разбера какви са целите му, ако наистина той има някаква цел. Може да си е било чисто и просто една приятелска вечер.

— Да, бабо, както кажеш.

Емили стоеше като закована, изучавайки отблизо баба си, и все повече се изпълваше с тревога. Докато говореха, лицето на Ема бе побледняло и тя забеляза, че щастливата светлинка в очите ѝ беше изгаснала. Изведнъж те станаха безжизнени и необикновено безизразни. Емили остави прибързано подноса и се затича към баба си. Тя сграбчи ръката на Ема и извика разтревожено:

— Добре ли си, бабо, мила?

Ема не отговори. Мозъкът ѝ работеше като бръснач с живия интелект, така характерен за нея. Тя пресмяташе, преценяваше и анализираше и внезапно видя нещата с шокираща яснота. В първата секунда се отдръпна като опарена от истината. „Само си въобразявам“ — помисли тя. Но след това вроденият ѝ прагматизъм ѝ напомни, че тя рядко греши. Истината я гледаше в лицето.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Средновековната църква на върха на хълма във Феърли беше толкова препълнена с хора, че стените ѝ сякаш всеки момент щяха да се пукнат.

Семейства и приятели седяха на предните пейки, а непосредствено зад тях се бяха скупчили селяните, събрали се да отдадат своята почит на Ема Харт при кръщаването на нейните правнуци. След церемонията те щяха да пресекат пътя и да отидат в тържествената зала на енорията, за да вземат участие в специалното чаено тържество, организирано от Александър по указания на Ема.

Между древните сиви каменни стени цареше мир и спокойствие. Слънчевата светлина, изливаща се през мръсните стъклени прозорци, хвърляше танцуващи, украсени със скъпоценни камъни небесни дъги по мрачния каменен под и тъмните дървени пейки. Множество пролетни цветя бяха подредени около олтара и стълбите към него. Смесеният аромат на зюмбюли, нарциси, фрезии, внесени от чужбина мимози и люляк изпълваше въздуха и до известна степен убиваше специфичната миризма на мухъл, плесен, прах и старо дърво, толкова характерна за църквата. Това беше миризма на старини, миризма, която Ема ненавиждаше от своето детство, и за да се опита да я неутрализира, тя автоматично беше избрала най-благоуханните цветя за случая.

Беше седнала на стол отпред, горда и изпълнена с достойнство, облечена в тъмносиня рокля от вълнен креп и широко палто в същата гама. Беше с малка кадифена барета в същия наситеносин цвят, наперено килната встрани върху безупречната ѝ сребърна коса, носеше от смарагдите на Макгил и дълъг наниз великолепни перли. Блеки, красив, в тъмен костюм, беше седнал от лявата ѝ страна, а Дейзи със своя съпруг Дейвид Еймъри седеше от дясната страна на Ема. Едуина беше седнала между Дейвид и Сара Лаудър, както обикновено скована, с предвзето изражение на лицето.

Ема донякъде се изненада, че когато пристигнаха, видя Сара, застанала на стълбите на покрития вход. Никой не очакваше да я види,

тъй като знаеха, че е настинала лошо. Преди да заемат местата си, те размениха няколко думи зад църквата и на Ема веднага и направи силно впечатление фактът, че внучката ѝ изглеждаше съвсем здрава. Според нея Сара или беше оздравяла като по чудо за една нощ, или въобще не е била болна. Почти сигурно бе мислила дали да не дойде, за да избегне срещата с Шейн. Ема не можеше да я обвинява за това. Тя разбираше, представяше си много добре как вероятно се чувстваше Сара. Но, помисли тя, трябва да ѝ признае това. Тя е много хладнокръвна. Не трепна, с нищо не показа смущението си, когато Шейн ги поздрави по-рано.

Ема го погледна крадешком.

Седеше със своите родители от другата страна на църквата, лицето му бе в профил. Изведнъж, сякаш усетил, че го наблюдават, той леко обърна глава надясно и улови погледа на Ема, леко се усмихна и съзаклятнически ѝ намигна. Ема отвърна на усмивката му и отново се загледа в олтара.

Пола и Джим бяха застанали до инкрустирания купел, който водеше началото си от 1574 година, обградени от кръстниците на своите деца, общо шест на брой. Пасторът, преподобният Джефри Хантли, вече беше кръстил момчето Лорн Макгил Харт Феърли и сега се приготвяше да кръсти момичето, което щеше да се казва Теса. Подобно на своя брат близък тя щеше да носи същите допълнителни средни имена.

Емили, една от бабите на Теса, държеше бебето в ръце, а от лявата страна на Ема стояха Антъни и Вивиан Харт, другите дядо и баба. По-голямата сестра на Вивиан, Сали, беше кръстница на Лорн и го люлееше, а от двете ѝ страни бяха застанали другите му кръстници, Александър и Уинстън.

Колко привлекателни млади хора бяха те, каза си Ема, очите ѝ светеха от удоволствие и тя за миг си представи техните предшественици... нейните родители, брат ѝ Уинстън, Артур Ейнсли, Пол Макгил, Адел и Адам Феърли. Какво чудо, че тя и Блеки бяха все още живи и можеха да бъдат тук днес, за да присъстват на това събитие и заедно с другите да изживеят радостта му.

Вдигна поглед към Пола и Джим.

Те наистина изглеждаха добре заедно, помисли тя. Той, толкова висок, с широки рамене и рус, живо копие на своя прадядо Адам.

Пола, толкова стройна, грациозна и толкова драматична на вид със светлия цвят на кожата, характерен за рода Макгил. А вродената елегантност на Пола личеше най-много от начина, по който се държеше и носеше дрехите си. Беше избрала ръчно шит вълнен костюм в наситено виолетов цвят, по-светло виолетова атлазена блуза и атлазена кръгла плоска шапчица в същия цвят. Лилавото беше в тон с очите ѝ. Все още е много слаба, помисли Ема, но днес следобед е изключително лъчезарна.

Любовта към внучката ѝ и гордостта, която изпитваше от момичето, владееха Ема в момента и докато наблюдаваше Пола, лицето ѝ се отпусна и смекчи. От деня, в който се роди, младата жена, застанала отпред, я беше дарила само с щастие и уют, както бе направила и продължаваше да го прави майка ѝ Дейзи.

Ема затвори очи. Пол щеше да се гордее с Пола колкото нея, защото момичето притежаваше всички качества, от които той се възхищаваше — честност, почтеност, искреност, справедливост и блестяща интелигентност, която често изненадваше хората. Макар че беше с мек нрав и свенлива, Пола притежаваше известна спокойна самоувереност и подобно на Дейзи беше наследила голямото чувство за хумор на дядо си. Да, тя е истинска Макгил, помисли Ема. Също и Харт. Слава богу, че притежава моята издръжливост и проникателност, моята непоколебимост и жилавост. Тя ще има нужда от тях през следващите години, за да се справи с това, което ѝ оставям, с наследството на дядо си. Надявам се, че никога няма да гледа на наследството си като на ужасен товар. То, разбира се, наистина е огромна отговорност.

Малката Теса започна да пищи, пронизителните ѝ вопли отекваха в църквата. Ема отвори очи и премигна. Наклони се напред и се загледа в това, което ставаше. По лицата на всички беше изписана загриженост. Пасторът държеше бебето, пръскаше светена вода на челото му и го кръщаваше в името на Отца и Сина и Светаго духа. Когато свърши, той с видимо облекчение подаде детето на Емили. Тя започна да го люлее, като напразно се опитваше да го успокои и утеши.

Ема тихо се засмя, разбрала, че Теса плаче поради шока от студената вода върху челото ѝ. Детето протестираше, при това най-гръмогласно. „Вече я виждам, помисли тя, малката Теса Макгил Харт Феърли ще бъде непокорната в това семейство.“

Дейзи, също усмихната, хвана ръката на майка си и я стисна. Тя прошепна:

— Изглежда, Теса се е метнала на баща си, мамо.

Ема обърна глава и погледна големите яносини очи на любимата си дъщеря.

— Да — прошепна в отговор Ема, — тя винаги е била пожизнена от двамата. Още един независим дух в семейството? — Тя красноречиво вдигна сребърна вежда. Дейзи само кимна в отговор, хубавите ѝ очи преливаха от щастие и в същото време малко се забавляваше.

След няколко минути церемонията свърши и те бавно тръгнаха по пътеката между редовете. Хванала Блеки под ръка, Ема се усмихваше и благовидно кимаше, но не спря да разговаря с никого.

Скоро цялото семейство, приятелите и селяните се събраха на покрития вход и започнаха да поздравяват родителите и да разговарят помежду си.

Няколко души от местните дойдоха при Ема, спряха се да говорят с нея за няколко минути, но много скоро тя се извини и дръпна Блеки настрана от тълпата:

— Сега ще се измъкна и ще се върна, преди някой да е забелязал отсъствието ми. Тогава можем да отидем до Пенистън Роял.

— Добре, Ема. Сигурна ли си, че не искаш да дойда с теб?

— Да. Все пак благодаря ти, Блеки. Няма да се бавя.

Когато Ема се отдалечи от пълния с хора покрит вход, Милсън, шофьорът на Блеки, бързо я последва с кошница цветя. Тя я взе от него, усмихна се и му благодари.

Мина през портата на църковния двор, която водеше в гробището до църквата.

Знаеше пътя наизуст, краката ѝ сякаш сами я заведоха по каменната пътека до далечния ъгъл, малко уединен, обрасъл с храсти и засенчен от един стар бряст, който растеше до покритата с мъх каменна стена. В този ъгъл под надгробните камъни, които сама беше избрала преди години, лежаха нейните родители, Джон и Елизабет Харт. До тях бяха двамата ѝ братя Уинстън и Франк. Тя взе букети цветя от кошницата и постави по един букет върху всеки от четирите гроба. Щом се изправи, положи ръка върху надгробния камък на майка си и се загледа към откритата пустош, замъглена, тъмна линия на фона

на синьо-лилавото небе, обсипано с бързо движещи се бели облаци и пресекува слънчева светлина. Денят беше чудесен, удивително топъл, изпълнен с благоухание след гръмотевичната буря вчера. Идеален ден за изкачване до Върха на света. Тя напрегна очи, но тази точка беше твърде далеч, скрита от издигащите се склонове. Въздъхна при спомените. Очите ѝ се спряха на всеки надгробен камък, на всяко име. „Нося всеки един от вас в сърцето си всеки ден от моя живот — безмълвно каза тя. — Никога не съм забравила никого.“ Тогава съвсем не очаквано я завладя една странна мисъл — тя нямаше никога да дойде отново на тези гробове.

Ема най-после се обърна.

Стъпките ѝ я отведоха по същата каменна пътека, която се виеше през гробището, и тя спря чак когато стигна до едно голямо парче земя сред мрачните сенки на църквата от другата страна. Това обширно частно парче земя беше оградено с железен парапет, който го отделяше и казваше на всички, че то е специално и не всеки има достъп до него. Тя отвори малката порта и се озова сред различни поколения Феърли. Хвърли поглед на гробовете и накрая очите ѝ се спряха на надгробния камък на Адам Феърли, направен от бял мрамор. От двете му страни бяха неговите две съпруги — Адел, първата, и Оливия, втората. Двете красиви сестри, които бяха обичали и се бяха омъжили за един и същи мъж и които по свой начин бяха добри с нея, когато тя беше младо момиче. Тя никога не забрави колко мили бяха те с нея, но погледът ѝ се задържа върху гроба в средата.

„Да, Адам Феърли — помисли тя, — аз победих. Накрая тържествувах аз. Твоето семейство вече не притежава нищо в селото, освен това парче земя, където си погребан ти. Всичко друго принадлежи на мен, дори църквата до голяма степен функционира от моята щедрост. Твоите праправнуци току-що бяха кръстени и те носят имената и на двама ни, но ще наследят голямо богатство, власт и положение от мен.“ Тези мисли не бяха изпълнени с ненавист, те просто безстрастно пробягваха в съзнанието ѝ, защото тя вече не изпитваше никаква омраза към семейство Феърли, не беше в природата ѝ да злорадства особено в близост до място за вечен покой на някого.

Тя бавно се върна до църквата и на ведрото ѝ лице имаше мила, спокойна усмивка.

Когато минаваше през покритата порта, Ема видя Блеки, застанал от едната страна, далече от голямата група хора, потънал в разговор с нейните две по-малки внучки, Аманда и Франческа.

Блеки се засмя, когато тя спря до него:

— Може би трябва да знаеш, че тези две момичета са те видели, докато се измъкваше. Наложил се насила да ги задържа да не хукнат след теб. Е, почти.

— Ние също искахме да видим гробовете, бабо — обясни Аманда, — обичаме гробища.

Ема я погледна с престолен ужас.

— Колко ужасно.

— Не, не е, интересно — изчурулика Франческа. — Обичаме да четем надгробните камъни и се опитваме да познаем какви са били хората, какъв живот са водили. Все едно четем книга.

— И сега ли е така? — Ема се засмя и с обич погледна петнадесетгодишната си внучка. — Мисля, че трябва да се връщаме вкъщи — продължи тя. — Емили каза ли ви, че ще прием чай и шампанско следобед?

— Да, но каза, че не може да прием шампанско. Ние обаче можем, нали, бабче? — попита Аманда.

— Само по една чаша, не искам да се напивате.

— О, благодаря, бабче — каза Аманда, а Франческа хвана Ема под ръка и съобщи:

— Ние ще дойдем с теб. Колата на чичо Блеки е много по-хубава от ягуара на Емили.

— Това не е много хубаво, Франческа. Вие дойдохте с Емили и ще се върнете с нейната кола. Освен това чичо Блеки и аз имаме да обсъждаме някои неща.

Всъщност нямаше нищо особено или важно, за което трябваше да разговарят. Ема просто искаше да бъде сама със своя скъп стар приятел, да се отпусне преди приема, да си поеме дъх, преди да я погълне нейното голямо, неортодоксално семейство.

Докато пътуваха с колата, Блеки я погледна и каза:

— Кръщаването мина великолепно, Ема. Беше много красиво. Но когато пасторът кръщаваше Лорн, лицето ти имаше много странен израз, искрено се зачудих какво ти минава през ума.

Ема леко обърна лице към него.

— Мислех за едно друго кръщаване... кръщаването, което ти извърши, когато кръсти Едуина с чешмена вода от Армли в кухненската мивка на Лора. — Очите ѝ дълго се задържаха върху неговите. — Не можах да устоя на този спомен от миналото. Знаеш, че Едуин Феърли нямаше да получи разрешение да се ожени за мен дори да беше поискал, така че Едуина не можа да бъде кръстена тук, във Феърли. Кръщаването днес се извърши точно където трябва.

— Да — съгласи се той, — при всички случаи щяха да я лишат от това.

Ема кимна.

— И така, докато си мислех за всичко, което е минало през главата ми през моя дълъг живот, изведнъж ми хрумна, че кръщаването днес е най-недвусмислен пример за ироничен обрат на нещата. И че Адам Феърли повече от всеки друг щеше да оцени поетичната справедливост на всичко това.

Тя спря и леко се усмихна.

— Колелото на съдбата наистина направи пълен кръг.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джим Феърли, останал сирак на десетгодишна възраст и отгледан от своя овдовял дядо, винаги се беше чувствал самотен като дете.

В резултат на това той изпитваше голямо удоволствие да бъде част от огромното семейство на Ема Харт, станало негово, когато се ожени за Пола през 1968 година. В известен смисъл фактът, че стана член на това изключително семейство, беше нещо необикновено за него. Освен това, тъй като досега с нищо не беше пострадал от тях и ясно разбираше характера на всеки един, той не беше правил никакви опити да определя техните качества или недостатъци. Държеше се настрана от сложните вражди и съюзи, разпри и приятелства, които процъфтяваха около Ема.

Тъй като Джим рядко мислеше лошо за някого, той често се изненадваше, когато Пола проявяваше безмилостна строгост към някоя от лелите или чичовците си, и от време на време се чудеше дали тя не преувеличава, когато изброяваше техните несъвършенства, ужасните злини, които са причинили на баба й. В същото време тя пламенно защитаваше своето любимо бабче, за което даваше душа и сърце. Джим тайно се забавляваше от отношението на жена си, тъй като вярваше, че никой не може да се грижи по-добре за нея от Ема Харт.

Неотдавна Джим беше решил, че предупрежденията на Пола за графиня Дънвейл са мимолетни. Тази седмица Едуина се беше държала безупречно — както той очакваше от нея. Въпреки че беше малко резервирана с Пола, тя поне бе учтива и на връщане от църквата той дори успя да я разсмее. Той виждаше, че тя все още е в хубаво настроение.

Леля му разговаряше до камината със сина си Антъни и Сали Харт, нейното високомерно изражение с плътно присвити устни беше напълно изчезнало от лицето й. По изключение тя изглеждаше относително спокойна. Бедната старица, не е толкова лоша, помисли той, както винаги доброжелателен към другите, и премести поглед към

картината от лявата страна на Едуина. Беше закачена над бялата мраморна камина, бе една от любимите му картини.

Джим беше застанал на входа на Прасковата гостна. Пенистън Роял, тази прекрасна комбинация на ренесансова и якобинска архитектура, се славеше с две гостни стаи. Пола беше избрала тази за кръщелното тържество.

Той се радваше, че тя избра именно нея.

Според него това беше най-красивото място в цялата къща със съчетанието на кремаво и цвят на праскова и прекрасните картини. Въпреки че след като миналата година продаде няколко картини, Ема намали своята прочута колекция от картини на импресионисти, тя запази две от Моне и три от Сисли, които украсяваха стените. Според него именно произведенията на изкуството придаваха на тихата и елегантна стая от началото на деветнадесети век нейната голяма красота.

От мястото, където беше застанал, Джим задържа за малко погледа си върху картината на Сисли, изпълнен с възхищение от нея. През целия си живот той не беше изпитвал желание за нищо материално, но копнееше да притежава тази картина. Тя, разбира се, никога нямаше да стане негова. Винаги щеше да бъде закачена в тази къща, както беше повелила Ема в завещанието си. Един ден тя щеше да стане собственост на Пола и следователно той никога нямаше да бъде лишен от нея, можеше да съзерцава пейзажа винаги, когато пожелаеше. Точно затова силното му желание да притежава тази картина непрекъснато го удивяваше. Към нищо не беше изпитвал толкова силно чувство, освен към жена си може би. Очите му безуспешно потърсиха Пола. Стаята се беше напълнила с хора през десетте минути, докато беше с фотографа, който сложи апаратурата си в Сивата гостна. Може би просто не можеше да я види.

Бързо влезе.

Висок 185 см, добре сложен, с елегантна фигура и дълги крака, Джеймс Артър Феърли ярко се открояваше от другите, особено поради факта, че приличаше на манекен за дрехи, винаги безупречно облечен от главата до ръчно направените му обувки. Подобно на своя пращядо той имаше слабост към елегантните дрехи и склонност да ги носи малко показно. Беше с приятно, доста чувствително лице и одухотворени, сиво-сини очи, със светъл цвят на кожата и

светлокафява коса. Роден и възпитан като джентълмен, той притежаваше естествена увереност в себе си и винаги се държеше непринудено и самоуверено. Имаше известен ненаатрапчив чар и готова усмивка за всеки.

Всичко това бързо премина през ума му, когато той отиде в средата на стаята и потърси с поглед Пола.

Тъй като не можа да я намери, той взе чаша шампанско от минаващия сервитьор и тръгна към своя тъст. Едуина го видя и бързо тръгна към него, като пресече пътя му, преди да стигне до Дейвид Еймъри. Тя веднага се впусна запалено да коментира церемонията в църквата, а след това насочи разговора към село Феърли. Докато слушаше търпеливо, Джим отново разбра, изненадан като първия път, когато проумя това, че за нея фактът, че е Феърли, е от изключително значение. Още от първата им среща тя непрекъснато го обсипваше с въпроси за дядо му, баба му, за баща ѝ, отдавна починалия граф Карлсмуър, разпитваше го също за родителите му, трагично загинали при самолетна катастрофа през 1948 година.

При различните случаи, когато беше със своята пралеля, защото тя му се падаше точно такава, бе усетил в нея чувство на неудобство, което се дължеше на факта, че е незаконородена, и той винаги изпитваше леко съжаление към нея. Това беше една от причините, поради която се опитваше да бъде любезен с нея, да я включва в семейните тържества, за които имаше свое мнение. Неговата тъща се държеше мило с Едуина, но независимо от това Джим разбра, че Едуина е привързана към Дейзи, защото и двете бяха незаконородени. Първото дете на Ема до голяма степен се отъждествяваше с най-малкото ѝ дете поради тази прилика в начина, по който бяха родени. Но незаконното им раждане беше единственото общо нещо между тях. Двете жени бяха пълна противоположност една на друга. Тъщата му имаше много благ характер, беше жалостлива и внимателна, дама в истинския смисъл на думата. Дейзи Еймъри никога не взимаше „страна“ и той харесваше нейното непринудено отношение към живота, веселото ѝ настроение и чувството ѝ за хумор. За жалост леля му Едуина беше непреклонна и раздражителна, напрегната и неприветлива, закоравяла снобка, чиито основни ценности му бяха напълно чужди. Въпреки това в нея имаше нещо неопределено, което го вълнуваше, изпълваше го с любопитно съчувствие към нея. Това

може би се дължеше на факта, че имаха обща кръв. Пола непрекъснато казваше, че кръвта не е по-гъста от водата, но той не беше много съгласен с нея. Беше сигурен в едно: взаимоотношенията му с Едуина, макар крехки и оскъдни, дразнеха Пола и я изпълваха с гняв. Той намираше, че това е много неразумно от нейна страна, и горещо искаше тя да бъде по-спокойна по отношение на леля си. Според него Едуина беше безобидна стара дама.

— Извинявай, лельо Едуина, не чух какво каза — с извинителна усмивка каза Джим и отново насочи цялото си внимание към нея.

— Казах, че е жалко, дето майка ми събори Феърли Хол. — Едуина го загледа внимателно през тесните си, сребристи очи. — Къщата беше много стара и по право наистина трябваше да бъде запазена като забележителност в Йоркшир. Помисли си, ако не беше съборена, можехте да живеете там с Пола.

Джим не усети присъщата на майка ѝ критика в тези думи. Той се засмя и поклати глава:

— Аз не мисля така. От снимките, които съм виждал, на мен не ми харесва как е изглеждал Феърли Хол. Според дядо къщата е била смесица от различни архитектурни стилове и малко ужасна. Самият той никога не я е харесвал и лично аз мисля, че баба е постъпила както трябва.

Дейзи, която се намираше наблизо, чу края на техния разговор и възкликна:

— И аз мисля така, Джим. Освен това мама използва много добре земята, върху която беше построена, като я превърна в парк за селяните. Когато времето е топло, той е очарователно място за тях. Беше много щедро от нейна страна. — Тя погледна към пастора на Феърли, който разговаряше със съпруга ѝ, и обясни: — А причината, поради която преподобният Хантли сияе в момента, е, че мама току-що му даде голям чек за фонда за възстановяване на църквата. Тя по различни начини поддържа селото. — След като обори думите на Едуина и я срази по най-приятен начин, Дейзи топло се усмихна на своята полусестра. — Не съм ти направила комплимент, мила Едуина. Изглеждаш прекрасно и костюмът, с който си облечена, е много елегантен.

— О — каза Едуина, учудена от тези мили думи. Тя почти никога не получаваше комплименти. Гордо се изпъчи, бледите ѝ очи блеснаха

и автоматично вдигна ръка и приглади косата си. След това си припомни как трябва да се държи и бързо каза: — Много ти благодаря, Дейзи. Ти самата изглеждаш красива, но ти винаги си красива. А костюмът ми е от Харди Еймис. Не бях сигурна, че ми отива, но той ме убеди в това.

Двете жени продължиха да говорят за дрехи. След това Дейзи възкликна:

— Страхувам се, че трябва да ме извините. Виждам, че мама се опитва да улови погледа ми.

Останала отново насаме с Джим, Едуина започна да изброява прелестите на своя дом в Ирландия.

— Много ми се иска да видиш Клонлуглин по това време на годината, Джим. Той е изключително красив. Всичко е толкова зелено. Защо ти и Пола не дойдете скоро за някой уикенд? Никога не си го виждал и за нас ще бъде удоволствие да ни гостувате. С твоя самолет ще стигнете за нула време.

— Благодаря, Едуина, може би ще дойдем. — Джим каза това, въпреки че знаеше, че Пола никога няма да се съгласи. Реши да не се издава и добави: — Мисля обаче, че още известно време няма да успея да я отделя от бебетата.

— Да, разбирам — промърмори Едуина и се зачуди дали това е отказ, но за да не издаде объркването си, продължи да говори, без да спира.

Джим я слушаше учтиво и се опитваше да бъде внимателен, но в същото време търсеше начин да се отдели от нея. Тъй като бе висок, той се извисяваше над Едуина, която беше доста дребна, и той погледна над сребристорусата ѝ глава и се огледа, чудейки се какво се е случило с Пола. Повечето от гостите бяха пристигнали. Тя видимо отсъстваше.

Току-що беше влязла Сара Лаудър, облегната на ръката на своя братовчед, Джонатан Ейнсли. Брайън и Джералдин О'Нийл разговаряха с Александър Баркстоун и приятелката му. Блеки беше застанал до прозореца, потънал в оживен разговор с Рандолф Харт, изглеждаше развълнуван за нещо и правеше знаци на внучката си. Миранда се присъедини към тях, рядка гледка в един от своите налудничави костюми. Покритото ѝ с лунички лице преливаше от

смях, светлокестенявата ѝ коса блестеше като меден шлем на слънчевата светлина, която се изливаше през високите прозорци.

Джим леко пристъпи от крак на крак и огледа стаята във всички посоки. Ема беше седнала върху страничната облегалка на един диван и слушаше вдовиците на братята си, Шарлот и Натали. Тези две благовъзпитани на вид дами създаваха впечатлението, че са крехки и стари в сравнение с Ема, която този следобед излъчваше жизненост и щастие. Той за миг се взря в лицето ѝ. Беше почитал и уважавал тази жена през всичките години, откакто работеше за нея. След като се ожени за внучката ѝ, той я опозна от друга страна, започна да я обича. Сърцето на Ема беше изпълнено с такова разбиране, тя беше мила и щедра, най-справедливиият човек, който той познаваше. Какъв глупак е бил дядо му да я остави да избяга. Но той предполагаше, че животът е бил труден в онези дни. Глупави класови различия, помисли той и тихо въздъхна. Тогава съвсем неочаквано му се прииска Едуин Феърли да беше жив, за да може да присъства на този ден, да види семействата Феърли и Харт най-после свързани чрез брачен съюз. Кръвта им се смеси. Той и Пола бяха поставили началото на нова кръвна линия.

Усети, че Едуина е прекъснала безкрайното си бърборене и го гледа. Бързо каза:

— Нека ти напълня чашата, лельо Едуина. Мисля, че след това е по-добре да отида да потърся Пола. Не мога да си представя какво ѝ се е случило.

— В момента не искам повече шампанско, благодаря, Джим — каза Едуина и едва се усмихна. Беше решила този следобед да запази спокойствие, да остане хладнокръвна, с трезв разсъдък. Ако изпиеше твърде много вино, щеше да ѝ се отрази лошо, щеше да загуби самообладание. Не можеше да си позволи това. Каза:

— Бих искала да те попитам нещо, преди да изчезнеш. Чудех се дали ще бъдеш така любезен да ме поканиш в къщата ви в Харогейт. Знам, че е била на дядо ти. — Тя се поколеба, нервно се изкашля и довърши: — Много бих искала да видя къде той... къде е живял баща ми толкова години от живота си.

— Разбира се, трябва да дойдеш да пийнем по нещо — каза Джим, веднага разбрал защо тя имаше нужда да види къщата. Надяваше се, че Пола няма отново да избухне, когато ѝ каже, че се е съгласил да изпълни молбата на леля си. Понечи да тръгне, по Емили,

следвана от Аманда и Франческа, се втурна към тях и прегради пътя му.

Весело усмихната, Емили хвана ръката му, погледна Едуина и извика:

— Здравейте. Това чаено тържество е върхът. Супер е.

Джим се усмихна снизходително. Той много харесваше младата Емили.

— Виждала ли си някъде жена ми? — попита той.

— Отиде горе с дойките и бебетата, като измърмори нещо, че трябва да се сменят пелените им. Сигурно много са се напишкали. — Емили се изкикоти и маниерно извъртя очи. — Радвай се, че не са наквасили елегантния ти френски костюм с малките си пиш...

— Наистина, Емили — укорително каза Едуина, — не се дръж толкова просташки. — Погледна племенницата си студено, с неодобрение.

Емили, весело безгрижна, отново се изкиска:

— Нали знаеш, че бебетата правят това. Те са като кутренца. Не могат да се стискат. Аз не се държах просташки, лелю Едуина, само установих житейски факт.

Усетил, че Емили нарочно се държи предизвикателно, Джим не можа да се сдържи и се разсмя. Хвърли ѝ намръщен, предупредителен поглед, след това погледна леля си, като се молеше тя да не се нахвърли върху Емили.

Едуина очевидно се беше подразнила. За щастие, преди да измисли достатъчно смразяващ отговор, те видяха Уинстън, който отиде право при тях, поздрави всеки един и застана между Емили и Аманда.

Обърна се към Джим и каза:

— Съжалявам, че повдигам въпрос за работа по време на подобно тържество, но се страхувам, че нямам друг избор. В понеделник бих искал да се видя първо с теб, за да обсъдим някои неща. Ще можеш ли да ми отделиш време?

— Разбира се — каза Джим и озадачено погледна Уинстън. В очите му пробягна загриженост и той се намръщи. — Нещо сериозно ли е?

— Не, не, споменах за това сега само за да съм сигурен, че ще ми отделиш един час. Трябва да отида до Донкастър и Шефилд същия

ден, а до края на седмицата е невъзможно. Наистина съм претрупан.

— Тогава да уговорим час, Уинстън. Например около десет и половина? Дотогава първото издание вече ще бъде на улицата.

— Добре — рече Уинстън.

Щом уредиха този въпрос, Джим каза:

— Баща ти изглежда много доволен от себе си, както и Блеки. Погледни ги. Държат се като две деца, които имат нова играчка. Защо са толкова развълнувани?

Уинстън погледна през рамо и се засмя:

— Баща ми иска да язди Емералд Боу в състезанието следващата година и Блеки умира от смях. Мисля, че леля Ема е също толкова развълнувана.

— Разбирам — каза Джим.

— Брей, каква чудесна новина, Уинстън — възкликна Емили. — Надявам се, че баба ще ни покани всички да отидем в Ейнтрий през март. — Разговорът се съсредоточи около конното състезание с препятствия и възможността Емералд Боу да спечели стипълчейз. Изказаха се най-различни мнения и дори петнадесетгодишните близначки имаха какво да кажат.

Не и Едуина. Тя мълчеше.

Изпи последната капка шампанско от чашата си и погледна Уинстън изпод вежди. Не го харесваше особено. Но никога не беше имала достатъчно време за семейство Харт. Те имаха само купища пари. И външност. Не можеше да отрече, че семейството изглежда добре — всеки един от тях. Изведнъж леко трепна от изненада, когато видя колко много приличаше Уинстън на майка ѝ. Винаги беше съзнавала, че те имаха известна физическа прилика, но не беше разбрала колко подчертана и силна е тя. Уинстън Харт е нейно копие в мъжки образ на по-млада възраст, помисли Едуина. Много повече от всичките ѝ други деца или внуци. Същите черти, толкова ясно очертани, сякаш издълбани с длето: червената коса, пронизана със златни нишки, живите, интелигентни очи с необичайно зелен цвят. Дори малките му ръце, които държаха чашата, са като нейните. Боже мой, това не е естествено, помисли Едуина и бързо извърна поглед, като се зачуди защо това разкритие я безпокои.

Джим, който слушаше с интерес как Уинстън говори с жокея Стив Ларнър, възкликна и го прекъсна:

— Ето я и Пола най-сетне. — Лицето му светна от радост и той ѝ махна с ръка. — Ще се видим по-късно. — Стисна ръката на Едуина, за да ѝ вдъхне увереност, и се втурна да прекоси стаята.

Пола го наблюдаваше как бърза към нея, около устата ѝ играеше щастлива усмивка, изпълнена с очакване. Сърцето ѝ се сви. Обичаше Джим много и беше толкова щастлива, че го е намерила. Той беше най-милият, най-приятният мъж, хубав, честен и добър. Ще трябва да положи по-големи усилия с Едуина... толкова и се искаше да достави удоволствие на съпруга си.

Когато спря до нея, Джим хвана ръцете ѝ. Погледна я в лицето и се усмихна.

— Толкова дълго те нямаше — каза той. — Липсваше ми.

— Бебетата, мили, те имаха нужда от мен. — Искрящите ѝ живи очи го гледаха с любов. — Надявам се, че няма да излезеш един от онези ревниви бащи, за които непрекъснато се говори.

— Не, за бога. Обожавам тези малки дечица. — Той се наведе към нея, притегли я по-близо и сниши глас до дрезгав шепот: — Но също обожавам теб. Чуй, скъпа, хайде да се измъкнем тази вечер и да вечеряме на спокойствие. Само двамата. Родителите ти няма да имат нищо против. Могат да вечерят с Ема.

— Ами...

— Няма да приема „не“ за отговор, мило. — Наведе се към нея и прошепна нещо в ухото ѝ, като стисна ръцете ѝ още по-силно.

Пола се изчерви от думите му, след това безгрижно, сладко се засмя.

— Ти без съмнение си порочен. Същински дявол. — Тя кокетно го дразнеше с дяволит поглед. — Трябва да знаете, че аз съм омъжена жена, сър. Това, което предлагате, е много непристойно. Даже бих казала, съвсем неприлично.

— Наистина ли мислите така? — Той се засмя и премигна. — Аз смятам, че моите идеи са много *вълнуващи*.

— Мама идва насам — каза Пола, като се засмя и умело промени темата. — Изглежда изпълнена с решителност за нещо.

— Кажете „да“ — настоя Джим. — За всичко.

— Да. Да. Да.

Дейзи нежно погледна единия, после другия и поклати глава.

— Съжалявам, че нарушавам спокойствието ви, влюбени птички, но мама започва малко да губи търпение. Иска колкото е възможно по-скоро да направим снимката. Викам всички. Затова елате, нека започнем да се събираме в Сивата гостна. О, между другото, мили Джим, предложих Едуина да се включи в един от семейните групови портрети и мама се съгласи.

— Много мило от твоя страна, Дейзи — топло и искрено възкликна Джим, като в същото време си помисли колко типично беше за нея да бъде внимателна и деликатна към чувствата на другите. Фактът, че Дейзи беше проявила такова внимание към Едуина, заслужаваше двойна похвала.

През целия си живот Ема Харт никога не беше изпускала никакъв номер.

Този следобед не правеше изключение. Очите ѝ бяха навсякъде и от мястото, където беше застанала до камината, тя обхващаше с поглед цялата стая и всеки човек в нея. Подобно на начина, по който Джим Феърли се държеше настрана и приемаше всичко, напоследък през по-голямата част от времето Ема се държеше като наблюдател.

За разлика от Джим обаче, който разглеждаше нещата повърхностно и вярваше само на това, което виждаше, Ема притежаваше почти плашеща схватливост, която проникваше зад всяка фасада и схващаше онова, което всъщност се намирало зад нея. Тя разбираше, че нещата никога не са такива, каквито изглеждат, и следователно много силно усещаше скритите настроения в стаята — надпреварата, конфликтите, лошите чувства, които съществуваха между някои от присъстващите.

По устните ѝ пробягна язвителна усмивка. Както обикновено, бяха се образували групировки. Лесно можеше да се види кой с кого е в съюз. Тя можеше да чете по лицата на всеки един от тях като в отворена книга.

Най-много я изненада Едуина с факта, че очевидно бе проявила достатъчна интелигентност да приеме неизбежното. Най-голямата ѝ дъщеря, която беше седнала на дивана близо до прозореца и бърбеше със Сали, излъчваше сърдечност. От друга страна, Ема беше

забелязала, че тя старателно избягваше всякакъв истински контакт с другите членове на семейство Харт в гостната.

Рандолф, бащата на Сали, и другите му две деца, Вивиан и Уинстън, бяха най-решително *persona non grata* за Едуина и тя едва прикри силната си антипатия към тях зад неподвижните, ледени усмивки, които им отправи по-рано. Едуина пренебрегваше и Блеки, въпреки че това не беше нещо ново. Веднъж миналата година тя пренебрежително го беше нарекла важна личност, а в гласа ѝ бе отекнал сарказъм.

Ема вътрешно се засмя. Това описание тогава, както и сега, доста ѝ хареса. Беше точно.

Блеки несъмнено се държеше като патрициански благородник, разхождаше се из стаята, сякаш имаше териториални права, в обноските му ясно личеше, че се чувства като господар, беше приятен и очарователен, дълбоко вживял се в ролята на сърдечен домакин. И защо не? В крайна сметка той беше най-добрият ѝ приятел и придружител, къщата беше нейна и тя бе домакиня на това събиране. Беше стоял до нея по време на тостовете и разрязването на кръщелната торта и когато Рандолф свърши да говори, той самият вдигна тост. За нея. Беше я нарекъл най-младата и най-красива прабаба на света. Сега се въртеше около Пола, която на свой ред се въртеше около своите бебета. Дейзи дойде при тях, нейното спокойствие, искреност и доброта сякаш светеха като фар в стаята.

Ема премести поглед към другия ъгъл и се загледа в своя внук Александър.

Той беше винаги сдържан, но това сякаш изпъкваше още повече в присъствието на Джонатан и Сара, които сдържано поздрави, когато пристигна. Оттогава непрекъснато и старателно ги избягваше. В началото на приема се беше присламчил към Брайън и Джералдин О'Нийл и когато направиха снимките, се върна при тях. Тя не разбираше защо беше хладен и сдържан със Сара и Джонатан. Дали не са имали някакви разногласия? Дори спречкване? Или просто бе отегчен от компанията на своите братовчеди, с които работеше в предприятията на Харт? Прехвърли в ума си тези възможности и после ги изтри от съзнанието си. Много скоро щеше да разбере дали между тримата имаше някакви истински проблеми. Искаше ѝ се Александър да вземе решение за хубавата Маргьорит Рейнолдс. Прекалено дълго

време държеше бедното момиче в неведение. А къде се криеше тя сега?

Ема огледа внимателно стаята. А, да, ето я близо до вратата, смееше се с Мери О'Нийл и Аманда. Боже господи, нима това дете пиеше още една чаша шампанско? *Третата?* Емили трябваше да се грижи за сестрите си, а дори не беше в стаята, помисли Ема и пристъпи напред, за да отиде при Аманда, после спря. Емили току-що се беше върнала с Уинстън и Шейн, беше видяла Аманда и се готвеше да накаже своята малка сестра, на чието лице имаше виновно изражение. Ема й кимна, развеселена от малката сцена, която се разиграваше. Макар че бе млада и с весел нрав, Емили можеше да бъде голям инат, когато поискаше.

Шейн се беше отделил от Уинстън и Емили и се разхождаше из стаята. Очите й го проследиха. Той спря до Дейвид, дръпна бащата на Пола настрани и започна съсредоточено да му говори. Днес Шейн не прилича на себе си, реши Ема. Духом не е тук. Хрумна й, че може би нейните семейни задължения го карат да скучае, да не говорим, че беше замислен за предстоящото си пътуване до Ню Йорк.

А Сара, внучката й с кестенява коса, очевидно не проявяваше никакъв интерес към Шейн. Нима Емили преувеличаваше? Не, определено не. Със своите действия Сара, която се беше залепила за Джонатан подобно на вкопчил се в кораб рак, доказваше на Ема, че несъмнено се вълнува много. Ако Шейн вече нямаше никакво значение за нея, тя нямаше да стои свита в един ъгъл и да го отбягва. Не беше ли Джонатан много удобно прикритие? Или той и Сара напоследък са образували някакъв специален съюз? Ако е така, защо? Те никога преди не са били особено близки.

Ема загледа изпитателно Джонатан, започна да изучава това приятно и усмихнато лице, забеляза колко безгрижен изглеждаше той. Колко подкупващ можеше да бъде. Умен е, помисли тя, но не толкова, колкото сам мисли. Научил се е да се преструва, най-вероятно от мен. И тъй като аз мога да се преструвам по-добре, той не може ни най-малко да ме излъже. Нямам солидни доказателства за неговото предателство, нищо конкретно, с което да го пратя в ареста, и въпреки това знам, че не върви на добре.

Когато Ема пристигна в църквата на Феърли, Джонатан се беше втурнал да й каже, че ще я види в понеделник сутринта и ще й донесе

своята нова оценка на сградата на „Еър Къмюникейшънс“. Тя само кимна, лицето ѝ дори не трепна. Но веднага се зачуди защо той изведнъж беше решил, че оценката за стойността на сградата вече не е спешна, че може да почака до понеделник. От известно време тя му обръщаше внимание колко неотложен е този въпрос. Ема не трябваше дълго да мисли, за да открие отговора. Джонатан знаеше, че оценката вече не е спешна, защото беше разбрал, че сделката с „Еър“ се е провалила. Нито тя, нито Пола бяха споменавали за провала на преговорите, затова той можеше да е получил своята информация единствено от Себастиан Крос, и то през последните двадесет и четири часа.

Разговорът в църквата заедно с откритието на Емили от предната нощ убедиха Ема, че Джонатан по някакъв начин е свързан със семейство Крос, че е в съдружие с тях. Но с каква цел?

Тя не знаеше. Но скоро щеше да разбере. Нямаше никакво намерение да се кара с Джонатан в понеделник сутринта. Не беше в стила ѝ да показва ръката си, когато същата тази ръка може би държеше въже и го затягаше в примка. Вместо да направи това, тя щеше да отиде в Лондон следващата седмица и щеше да започне да издирва фактите. Дискретно. Поведението на Джонатан днес само засили разяждащото я подозрение, че той не заслужава доверие, чувство, което изпитваше от седмици. Без да подозира, той я накара да бъде нащрек. Ако бе наистина умен, щеше да се държи така, сякаш сделката с „Еър“ все още не е приключена. Беше направил малък пропуск — но в нейните очи той беше фатален.

В този момент Джонатан се обърна. Очите му срещнаха нейните. Той се усмихна щедро и бързо тръгна към нея.

— Боже, бабо, защо стоиш тук съвсем сама? — попита той загрижено. И без да чака отговор, продължи: — Искаш ли нещо? Чаша шампанско или чаша чай може би? Моля те, ела и седни. Сигурно си уморена. — Нежно я хвана за ръка, беше застанал така, че от него се излъчваше обич.

— Нищо не искам, благодаря — каза Ема. — И никак не съм уморена. Всъщност никога не съм се чувствала по-добре. — Дари го с усмивка, която беше толкова измамно сладка, колкото неговата. Тя най-внимателно издърпа ръката си и каза: — Забавлявам се, като стоя тук и наблюдавам всички. Ще се изненадаш от това, което хората разкриват

за себе си, когато мислят, че никой не ги наблюдава. — Очите ѝ бяха приковани в лицето му.

Тя зачака.

Той се смути от нейния нетрепващ поглед, но успя да запази изражението на лицето си открито и прямо. Само се засмя прекалено бързо и високо, когато каза:

— Голям чешит си, бабо.

„А ти вероятно си страшен шегаджия“ — студено помисли Ема. Тя каза:

— Какво ѝ е на Сара? Страни от всички, с изключение на теб, разбира се.

— Не се чувства добре — бързо отговори той. — Бори се с лоша настинка.

— На мен ми изглежда в цветущо здраве — сухо отбеляза Ема и бързо хвърли поглед към Сара.

Изведнъж Ема отстъпи назад, отдръпна се от Джонатан и отново го погледна право в очите.

— Заедно ли дойдохте тук? Ти кога пристигна в Йоркшир?

— Не, дойдохме поотделно. Сара дойде с влака снощи. Аз дойдох тази сутрин с колата. — Той каза тези думи, като запази достатъчно самообладание и се усмихна.

Ема видя как в светлите му очи съвсем леко проблесна лъжа. Бързо го измери с поглед. Слабата уста на Артър Ейнсли, помисли тя. Каза:

— Радвам се, че днес се грижиш за Сара, Джонатан. Много мило от твоя страна.

Той не каза нищо, смени темата с думите:

— Сигурна ли си, че не искаш да седнеш, бабо?

— Може и да седна.

Поведе я през стаята към Шарлота и Натали и Ема сподави усмивката си. Значи той си мисли, че мястото ми е тук, със старите дами, малко сприхаво отбеляза тя.

Той видя как тя се настани на дивана, каза няколко думи на своите пралели, след което тръгна отново към Сара и изчезна.

Изпълнена с тъга и разочарование, Ема го наблюдаваше как се отдалечава. „Много лошо за Джонатан — смирено помисли тя. — Той, разбира се, не знае това, но е прозрачен като вода. Точно като баща

си.“ Винаги сякаш беше виждала направо през Робин и през целия му живот беше с няколко скока преди *него*, което непрекъснато го дразнеше и безпокоеше. С въздишка на уста Ема се настани сред възглавниците и прие чаша чай, която ѝ предложи един от сервитьорите, след което се обърна към зълвите си. Този следобед Натали, вдовицата на Франк, беше необикновено словоохотлива и скоро взе връх в разговора, като се увлече безкрайно да разказва за единственото си дете Розамунд, което живееше в Италия със своя съпруг дипломат. Шарлота и Ема слушаха и от време на време се споглеждаха развеселени, но Ема бързо загуби интерес. Не след дълго тя потъна в своите безбройни мисли.

Ема никога нямаше да разбере какво я накара точно в този момент изведнъж да постави чашата с чай на масата, да се изправи и да се обърне. По-късно, когато мислеше за това насаме, на нея ѝ се искаше да не беше ставала.

Но тя стана и пред погледа ѝ застана Шейн О’Нийл. Той не я видя. Стоеше сам, облегал на стената в сянката на един висок скрин от епохата на Регентството. На красивото му лице беше изписана такава неподправена любов и такъв болезнен копнеж, че Ема едва не ахна от изненада. Лицето му го издаваше, беше съвсем уязвимо и разкриваше най-силните чувства, които един мъж би могъл да изпитва към жена.

Шейн гледаше толкова напрегнато и с такъв копнеж Пола.

О, боже, помисли Ема и започна да я обхваща ужас. Сърцето ѝ се сви. Колко добре познаваше тя този израз на мъжко лице. Той означаваше страст и желание, непреодолима, неотложна нужда да притежаваш безусловно. И завинаги.

Но нейната внучка го беше забравила. Тя се бе навела до дойката, която люлееше Теса, оправяше кръщелната рокля на детето и му гукаше. Лицето на Пола бе разнежено от майчина любов и цялото ѝ внимание беше погълнато от бебето.

Ема се шокира толкова много от това, което видя, че не можеше да помръдне. Беше се заковала на място, взираше се, без да може да откъсне очи от Шейн, който без съмнение мислеше, че е в безопасност от любопитни очи. Разтърсена от ужасно чувство, Ема протегна напосоки ръка и се хвана за облегалката на дивана.

Но с огромно облекчение видя, че изразът на лицето на Шейн се промени. Изчезна за миг и на негово място се изписа заучен израз на изкуствено постигнато безгрижие, който тя познаваше толкова добре. Той излезе от сянката, без да я забележи, и отново се смеси с гостите. Тя чу отдалече неговия резониращ, гърлен смях, после гласа на Рандолф в отговор на нещо, което той беше казал.

Мъчейки се да подреди мислите си, Ема се размърда, обърна се с лице към стаята. Дали някой друг беше видял Шейн в този съкровен момент, когато беше разголил себе си? Къде беше Джим? Будните очи на Ема бързо огледаха стаята, спряха се върху Емили, която стоеше неподвижна на няколко ярда и ужасена се взираше в нея, а хубавото ѝ младо лице беше потъмняло от тревога.

Ема се намръщи. Тя прикова Емили с разбиращ поглед, след това леко кимна с глава, за да ѝ направи знак да отиде към вратата. Ема бавно излезе от гостната. Беше изпълнена с тъга, сърцето я болеше за Шейн О'Нийл. Когато прекоси каменния коридор, всичко стана кристално ясно за нея и я обзе неизмерима мъка.

Щом влезе в библиотеката, Ема тежко падна на най-близкия стол. Беше изненадана, че краката ѝ я доведоха чак дотук. Коленете ѝ бяха отмалели.

След миг влезе Емили, здраво затвори вратата и безмълвно се облегна на нея.

На Ема ѝ се стори, че тя изглеждаше така, сякаш е видяла призрак. Беше необикновено бледа, лицето ѝ бе стегнато, много напрегнато.

Ема каза:

— Значи си видяла? Как Шейн гледаше Пола?

— Да — прошепна Емили.

— Той е много влюбен в нея — дрезгаво каза Ема. Гърлото ѝ се сви. Спря, овладя се. — Значи ти си знаела това по-рано, Емили. Всъщност вчера едва не го разгласи. Но успя да спреш точно навреме. Така е нали?

— Да, бабче.

— Недей да изглеждаш толкова уплашена, Емили. Ела тук и седни при мен. Трябва да говоря с теб. Това е много тревожно.

Емили притича през стаята и седна на близкия стол. Тя се вгледа съсредоточено в обезпокоеното лице на Ема, което изведнъж започна

да изглежда странно уморено и изтощено. Каза:

— Наистина съжалявам, че трябваше да разбереш. Никога не съм искала да узнаеш за това, бабо. Знаех, че ще ти причини болка.

— Да, така е, боли ме. Но след като вече знам, имам няколко въпроса. На първо място как разбра, че Шейн е влюбен в Пола?

— Виждала съм това изражение на лицето му преди. Беше миналата година в Лондон на сватбата на Пола... когато той мислеше, че никой не го наблюдава. Много приличаше на това, което стана днес. Беше се свил в един ъгъл на приема в „Клариджис“ и не сваляше очи от нея. А освен това начинът, по който се държи... нека да гледаме фактите в лицето, бабо, той от много дълго време се държи сдържано и странно с нея. Всъщност в интерес на истината съвсем я е изоставил. Очевидно не може да издържа да бъде около нея, след като знае, че е омъжена за друг.

Емили нервно прехапа устни.

— Подозирам, че това също е една от причините да прекарва толкова време в чужбина. Знам, че трябва да пътува заради тяхната верига хотели, но неотдавна Мери ми каза как Шейн при най-дребни поводи непрекъснато скача от самолет на самолет. Каза, че напоследък него сякаш не го сдържа на едно място.

— Разбирам — каза Ема. — Значи Шейн никога не ти се е доверявал?

— За бога, не! *Той не би направил това.* Прекалено е горд.

— Да — каза Ема, — знам какво имаш предвид. — За миг се замисли, после каза почти на себе си: — Изглежда, е семейна черта. Фалшива гордост. Каква загуба на време е това. Толкова е глупаво в края на краищата. Няма никакъв смисъл. — Тя отмести поглед и разсеяно се загледа някъде, толкова неща ѝ бяха ясни, толкова много знаеше.

Емили потупа ръката ѝ малко старомодно, по майчински и я подкани:

— Опитай се да не се безпокоиш, бабче. Знам, че обичаш Шейн като свой внук, но нищо не можеш да направиш.

— Съзнавам го, скъпа. Но да се върнем на случилото се в гостната, мислиш ли, че някой друг е видял това, което видяхме ние? Джим например?

— Няколко минути преди да се случи, Джим излезе навън, бабче. Говорих с него, когато последва Антъни и Сали на терасата. После към тях се присъединиха Миранда и близначките. — Емили отново прехапа устни. — *Сара*. Тя цял следобед го гледа крадешком. Може да го е видяла, не съм сигурна.

— Искрено се надявам, че не го е видяла! — разтревожено възкликна Ема.

— И аз. — Емили пое дълбоко въздух и започна с тих глас: — Имаше един човек, който забеляза...

— Кой? — попита Емили и бързо я погледна.

— Уинстън.

— Е, благодаря на бога за този малък късмет. Радвам се, че не е бил някой друг. Върви и го доведи, Емили, и не казвай нито дума. Не там. Наоколо е пълно с Паркърровци, които си пъхат носа навсякъде.

— Да, бабо. — Емили бързо излезе от стаята.

Ема стана, отиде до прозорците и се загледа в своята красива градина. Колко спокойна изглеждаше тя на ярката слънчева светлина. През една врата в гостната има един млад мъж, който има всичко, освен жената, която обича, и затова може би през целия си живот няма да изпита истинско спокойствие. Освен ако не престане да обича Пола. Ема се съмняваше, че това ще стане. Любовта, която тя видя изписана на лицето му, беше вечна. Нейната дълбочина и сила я смразиха до мозъка на костите ѝ. Беше абсолютно убедена, че мъж като Шейн О'Нийл няма да се задоволи да обожава отдалеч. След време чувствата му може лесно да го подтикнат да предприеме по-открити действия. Някой ден той може да се опита да се бори за Пола. И въпреки че Пола не проявяваше интерес към Шейн, според Ема положението беше тревожно. Любовните триъгълници са не само неудобни, те са взривоопасни.

Ема леко въздъхна. Нямаше никакъв отговор, никакъв изход, а да се разсъждава без съмнение е загуба на време.

Мислите ѝ спряха на Пола. Молеше се внучката ѝ до края на живота си да бъде щастлива с Джим Феърли. Ако не е щастлива, Шейн несъмнено би могъл да има успех с нея. Все пак първата година от брака беше изпълнена с идилия. От друга страна, тя самата беше забелязала някои неща, които дадоха храна на мислите ѝ и я накараха да се зачуди на Джим. Инстинктивно знаеше, че той не е подходящ за

Пола, ако става въпрос за вътрешна сила на характера. Пола беше прекомерно упорита и имаше желязна воля. И бе много по-умна от Джим — във всяко отношение.

Ема се възхищаваше на Джим в професионално отношение — той беше блестящ журналист. Освен това го харесваше като човек. Трудно беше да не го харесваш. От друга страна, от известно време Ема беше забелязала, че по много въпроси неговите преценки бяха неточни, особено оценките му за хората. Не беше много придирчив. Харесваше всички и искаше всеки непрекъснато да е щастлив, без изключение. Мразеше споровете и объркан отстъпваше, за да запази мира — а много често това беше в негова вреда. Според Ема един от главните проблеми на Джим беше неговата непреодолима нужда в замяна на това да бъде харесван, да бъде популярен сред всички членове на семейството, сред приятелите и хората в работата му. Тази негова черта тревожеше и дразнеше Ема. Когато си на върха, се чувстваш самотен. И в общи линии не е много мъдро да бъдеш прекалено фамилиарен с подчинените си. Това бързо води до неприятности. Макар и да не искаше да признае, Джим просто не беше същият мащаб като Пола. Щеше ли да издържи в бъдеще? Във всеки брак има проблеми, напрежение, емоционални катаклизми. Какво ще стане с брака им, ако поради липса на жилавост и издръжливост Джим се огъне при натиск? С Пола? С децата им? Тя не обичаше да мисли за бъдещето в такива мрачни краски и веднага пропъди всички лоши мисли от ума си. Те се обичаха много и може би любовта им щеше да превъзмогне всички различия, които вероятно имаха.

Уинстън каза:

— Искала си да ме видиш, лельо Ема? — Изглеждаше нервен и обезпокоен.

— Да — каза Ема и се обърна. Отиде до няколко сложени един до друг стола и направи знак на Уинстън и Емили да дойдат при нея.

Те седнаха срещу нея и зачакаха.

Уинстън остана озадачен, когато Емили го измъкна от гостната, като му прошепна, че Ема я е пратила да го извика. От неспокойното поведение на момичето веднага разбра, че нещо не е наред. Сега безпокойството му се усили, докато бързо пушеше цигарата си. С крайчеца на окото си видя, че скулестото лице на Ема беше силно пребледняло, сякаш застинало над жълтия костюм.

Ема започна направо:

— Преди няколко минути видях как Шейн гледаше Пола по такъв начин, че в мен не остана никакво съмнение за чувствата, които той изпитва към нея. Емили ми каза, че ти също си забелязал.

— Да, забелязах — веднага каза Уинстън, разбираше, че няма никакъв смисъл да отрича или да лъже. Той се стегна и се зачуди какво още щеше да каже тя. Внимателно наблюдаваше лицето ѝ, строго и сериозно.

— Шейн е влюбен в Пола — каза Ема с пресеклив глас.

— Да. И то отчаяно — отвърна Уинстън, като поклати глава. От дълго време се чудеше кога ще излезе наяве това и сега, когато беше станало, той реши, че е най-добре да бъде напълно откровен с Ема. В известен смисъл почувства облекчение, че тя най-сетне е разбрала. Този товар беше прекалено тежък, за да го носи сам.

— *Отчаяно* — тихо повтори Ема. Сърцето ѝ се сви. Уинстън засилваше съмненията ѝ, потвърждаваше заключенията ѝ. Бавно каза: — Шейн говорил ли е за чувствата си с теб, Уинстън?

— Не, лельо Ема, не е. Той е много потаен и дискретен. Но неотдавна забелязах някои неща и от известно време знам за неговата любов към Пола... от мои собствени наблюдения. В крайна сметка през уикенда ние сме в една и съща къща. Ако трябва да бъда искрен, имам чувството, че Шейн *мисли*, че аз знам, но никога не е повдигал този въпрос. Както казах, той е изключително дискретен.

Ема се облегна на стола, сви устни, очите ѝ бяха по-замислени отпреди. След кратко мълчание каза:

— През целия си живот те са били близо един до друг, като две грахови зърна в една шушулка, Уинстън. Как е могъл да я остави да му се изплъзне?

— Мога да изкажа само предположение — промърмори Уинстън, като я гледаше съсредоточено. Той угаси цигарата си с внезапен изблик на гняв. — Стана така, защото те израснаха заедно... искам да кажа, че той е пропуснал най-важното заради подробностите, не е видял това, което е било под носа му. Сигурен съм, че Шейн е открил колко дълбоки са чувствата, които изпитва към нея, едва когато тя се стоди за Джим. А и те се ожениха толкова бързо, след като оповестиха годеща си, че Шейн почти нямаше време да си поеме дъх. Или да действа. Както знаеш, всичко стана много бързо.

При тези думи Уинстън уморено вдигна рамене и отмести поглед, замислен за изключително дълбоката мъка на Шейн. Напоследък тя се беше засилила и бе станала по-видима. Радваше се, че Шейн щеше да замине за САЩ — заради самия него. Отново се обърна към Ема и довърши:

— Това е моето мнение за случилото се, без гаранции, че е правилно, лельо Ема. Аз наистина вярвам, че трябва да се намеси друг мъж, за да накара Шейн да разбере колко много обича Пола.

— Да, мисля, че си прав, Уинстън — каза Ема.

— Мислиш ли, че Пола някога е знаела или знае за неговото отношение към нея? — дрезгаво го попита Емили, като леко докосна ръката му и го погледна.

— Честно казано, не мога да отговоря на този въпрос, Емили. Но аз...

Ема решително го прекъсна:

— Сигурна съм, че тя никога не е имала и няма никаква представа. — Изкашля се и продължи със същия ясен, силен глас: — Това положение на нещата е много трагично за Шейн, но никой нищо не може да направи, най-малкото аз — вече не. Освен това не е моя работа. Всъщност не е работа на никого. Последното нещо, което искам, е Шейн или Пола да станат предмет на разговор за клюкарите в това семейство, а всички знаем, че има няколко души, които с най-голямо удоволствие ще започнат да клюкарстват, може би ще направят от мухата слон. Безрезервно вярвам и на двама ви, на вашата дискретност и лоялност. Трябва обаче да помоля и двамата искрено да ми обещаете, че никога няма да споменавате на никого за това, което видяхте днес следобед. Разбрахте ли?

— Разбира се, че обещавам, бабо — шокирана извика Емили, втренчила ужасен поглед в Ема. — Трябва да знаеш, че никога няма да говоря за Пола и няма да направя нищо, което да я нарани. Същото изпитвам и към Шейн.

— Не съм се съмнявала в теб, Емили. Просто се чувствах принудена да подчертая колко е важно да запазите пълно мълчание по този въпрос. — Тя насочи вниманието си към Уинстън.

Той каза:

— Обещавам, лельо Ема. Обичам Пола и Шейн колкото Емили. И съм склонен да се съглася с теб за клюките в нашето семейство.

Освен това съществува неприкрита ревност към Пола. Към Шейн също, по множество причини. Те са много специални хора, затова очевидно винаги ще бъдат прицел за другите. Устата ми са запечатани, лельо Ема. Моля те, не се тревожи за мен.

— Благодаря — каза Ема и отбеляза наум колко проникателни са думите на Уинстън. Леко се усмихна. — Предпочитам ние също никога да не споменаваме този въпрос отново. Вярвам, че ще бъде най-добре и тримата да забравим за него. Шейн заминава за шест месеца. Да се надяваме, че ще забрави Пола...

— Никога няма да се освободи от нея! — бурно, разгорещено я прекъсна Уинстън. — Не е в характера му... — Той ядосано стисна устни, изпълнен със съжаление, че въобще ги беше отворил.

Но той каза достатъчно, за да даде възможност на Ема да добие ясна представа. „Да — помисли тя, — ето от това се страхувам и аз.“ Каза колкото може по-твърдо:

— Може би той наистина винаги ще я обича, Уинстън. Но той е млад и мъжествен. Не се съмнявам, че има нормални желания и нужди. Да се надяваме, че накрая ще намери някой, който ще посрещне нуждите му и ще му подхожда, жена, която ще може да му помогне да забрави Пола. Искрено се надявам, че той ще изгради живота си както трябва, ще го изпълни със смисъл и щастие.

— Не знам дали ще стане така — промърмори Уинстън, като отново промени решението си. Трябваше да бъде искрен с Ема. В крайна сметка дължеше ѝ това. Хвърли на леля си изпълнен с тъга поглед. И тогава, тъй като можеше винаги да говори с нея без никаква отсянка на притеснение, той направо добави: — Сигурен съм, че той ще продължи да има кратки любовни истории, от които бързо ще се измъква, ще продължи да има сексуални връзки. Не би могъл да ги избегне при начина, по който жените се хвърлят в ръцете му. Знаеш, че Шейн не е светец. И едва ли е от мъжете, които водят целомъдрен живот. В крайна сметка, лельо Ема, човек не трябва да е влюбен в една жена, за да спи с нея.

— Правилно — каза Ема, като повдигна вежда и погледна Емили.

Уинстън забеляза това, но Емили беше голямо момиче. Тя знаеше кое какво е. Продължи, без да спира:

— Предполагам, че няма да искаш да чуеш това, но така или иначе ще ти го кажа. Според мен Шейн никога няма да обича друга жена, освен Пола. Преди няколко минути ти каза, че това е трагично за него. Наистина е така. Но мисля, че е трагично и за Пола. Тя щеше да бъде много по-добре и много по-щастлива с човек като Шейн, отколкото с Джим Феърли.

Резкият тон на Уинстън, без да споменаваме осъдителните му думи, сепна Ема. Тя бързо го погледна с удивление и забеляза неумолимия израз, който личеше на устните му, гневния блясък в очите му. „Той таи злоба към Джим — помисли тя, — затова е ядосан и недоволен. Уинстън е срещу Джим Феърли, защото той е спечелил Пола, изместил е Шейн.“

Ема кимна, без да направи никакъв коментар.

Смръщвайки лице, Емили тихо каза:

— Бедният Шейн, животът е толкова несправедлив.

— Хайде, скъпа, ти разглеждаш нещата само от гледна точка на Шейн — с нежен укор каза Ема. — Може би Пола не мисли, че животът е несправедлив. Сигурна съм, че е щастлива с Джим. Знаем, че го обича. Освен това, Емили, кой ти е казал, че животът е справедлив? Той е много несправедлив и винаги е бил дяволски труден за мен. Как се справяме с живота, как реагираме на трудностите и страданията, как ги превъзмогваме — в крайна сметка ето тези неща са от истинско значение. Трябва всички да бъдем силни, да се учим от своите неприятности, да растем вътрешно и да изграждаме своя характер. Винаги можем да позволим на нещастieto да ни сломи, Емили. Хайде да приключим с този разговор. Тичайте и двамата. Искам за няколко минути да остана сама.

Уинстън отиде до нея и я целуна. Същото направи и Емили. Мълчаливо излязоха заедно.

Ема остана за малко сама със себе си.

Чувстваше се изморена, крайно изтощена. Струваше й се, че е решила един проблем само за да се изправи пред друг. Но животът й никога не е бил по-различен. „Милият, милият Шейн — безмълвно каза тя. — Сърцето ми ще се пръсне за теб. В този случай животът ти е дал лоша карта. Но ти ще оцелееш. Всички оцеляваме.“

Съвсем неочаквано очите й се изпълниха със сълзи, които започнаха да текат по бузите й. Бръкна в джобовете си за носна

кърпичка и избърса набръчканото си старо лице. Имаше чувството, че може да изплаче цели кофи със сълзи. Но не беше в стила ѝ да се предава. Сълзите не решават нищо. Тя издуха нос, сложи носната кърпичка в джоба си, стана и оправи роклята си.

Ема отново отиде до прозорците, пое няколко пъти дълбоко дъх и се опита да се опре на своята голяма вътрешна сила, да мобилизира цялата си воля. Бавно събра сили. Мислите ѝ се върнаха към Шейн. Може би Уинстън беше прав в преценката си. Може би Шейн не беше разбрал колко дълбоко обича Пола, докато не беше станало прекалено късно. Освен това може би е вярвал, че разполага с време, за да я спечели. Когато сме млади, всички мислим, че времето не свършва, въздъхна тя. Годишите сякаш се простират пред нас, вечни и безкрайни. Но не е така... те изчезват за миг, докато премигнем. Блеки се промъкна в ума ѝ. Зачуди се какво би казал той. Веднага реши да не му казва. Това щеше да го разстрои, щеше да го натъжи.

Миналата вечер Блеки бе казал, че животът е прекалено кратък, за да се пилее. Думите му бяха много верни и мъдри особено по отношение на двама стари воители като тях. Изведнъж Ема взе още едно решение. В крайна сметка щеше да приеме поканата на Блеки да отидат на околосветско пътешествие. Нямахше повече да пилее времето си.

Ема се обърна от прозореца, прекоси бързо стаята и излезе от библиотеката. Решително влезе в гостната и започна да търси Блеки, като си представяше изражението на лицето му, когато му каже незабавно да приведе своя План с главно П в действие. Твърдо беше решила да направи това веднага, щом го открие в пълната с хора стая.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мислиш ли, че всички семейства са като нашето?

— Какво *точно* имаш предвид? — попита Уинстън и се обърна с лице към Емили.

— При нас винаги се разиграва някаква драма. Струва ми се, че откакто се помня, никога не е имало нито минута спокойствие. Ако ужасните ни лели и чичовци не се държат чудовищно и не си вадят очите, нашето поколение се кара и създава най-ужасни недоразумения. В интерес на истината през половината от времето се чувствам, сякаш съм на бойно поле, и мисля, че не съм много добър боец.

Уинстън се засмя от тъжния тон на гласа ѝ, отражение на ужасния вид на лицето ѝ.

— Добре се справяш, Емили. Ти си един добър малък побойник, забелязал съм това.

Двамата седнаха заедно на едно старо каменно място в градината в долната част на хълмистата затревена поляна, която се спускаше от широката тераса на фасадата на Прасковата гостна. Зад тях в тъмносиньото небе се издигаше Пенистън Роял, внушителна в своето величие и царствена красота, множеството ѝ прозорци блестяха на слънчевата светлина на късния следобед.

Този път Уинстън каза замислено:

— Но да отговоря на въпроса ти — не мисля, че другите семейства *много* приличат на нашето. В крайна сметка колко от тях имат Ема Харт за матриарх.

Емили се дръпна, намръщи се леко и изви гладката си вежда. Загледа го сериозно в очите и каза:

— Недей да обвиняваш баба за драматичните сцени, които непрекъснато се разиграват. Мисля, че тя бедната е невинен наблюдател. Обзема ме истински гняв, като си помисля колко душевна болка ѝ причиняват някои членове на това семейство.

Уинстън възкликна:

— Не исках да я критикувам, ако смяташ така. Нито за миг не намекнах, че е отговорна за това положение на нещата, Емили.

Съгласен съм с теб — тя не е виновна. Просто исках да кажа, че тъй като е най-забележителната жена на нашето време и е особнячка, неизбежно е около нея да има спорове. Виж, тя е имала много труден и сложен живот и без съмнение го е изживяла пълноценно. Има рояк деца и внуци и ако включиш всички членове на нашето семейство Харт, което трябва да направиш, нейното семейство е *огромно*. По-голямо е от повечето семейства. Не забравяй и другите семейства, към които силно е привързана — О'Нийл и Калински. Събери числата и ще получиш ни повече или ни по-малко цяла армия.

— Всичко, което казваш, е истина, Уинстън. Въпреки това на мен ужасно ми дойде до гуша от тези вътрешни битки и препирни. Просто ми се иска всички да живеем спокойно заедно и да се разбираме, за бога.

— Да... но има още нещо, което трябва да имаш предвид, Емили. В нея и в това семейство има много пари и власт, така че не може да няма ревност, съревнование и всякакви машинации. Струва ми се, че интригите са неизбежни, като се има предвид природата на хората... те *могат* да бъдат негодници, Емили. Егоистични, алчни, преследващи собствените си цели и безмилостни. Аз съм открил, че някои хора няма да се спрат пред нищо, когато са заложили собствените им интереси.

— Нима аз не знам това! — Емили се загледа в мрачните дълбини на езерото, изглеждаше обезпокоена. Накрая вдигна глава и обърна очи към Уинстън. — Когато преди няколко минути споменах драми, аз естествено имах предвид Шейн. Но трябва да призная, че днес следобед усетих някои неща — нали разбираш, *подводни течения*. Както обикновено стаята беше разделена на лагери. Извършваха се много маневри.

— И кой на кого какво правеше? — живо попита Уинстън с възбудено любопитство.

— От една страна, Джонатан и Сара са неразделни дружки. Това е много странно, защото знам, че тя никога не го е харесвала. Не мога да се меся, но въпреки това чувствам, че те готвят нещо. Александър може би подозира за това ново съглашение. Не забеляза ли как странеше днес от тях?

— Сега, след като каза, да. Лично аз никога не съм имал много време за Джонатан Ейнсли. Беше побойник като дете и подобно на всички побойници дълбоко в себе си той е страхливец. Напоследък е

много чаровен, но не очаквам, че през изминалите години се е променил, не и *вътрешно*. Не съм забравил времето, когато ме удари по главата с бухалка за крикет. Отвратителен малък мръсник. Можеше наистина да ме нарани.

— Знам, че е могъл, за мен той винаги е бил ужасен, когато бяхме малки. Все още вярвам, че точно мистър Джонатан срязва гумите на колелото, което ми даде баба, когато навърших десет години, въпреки че той отрече, когато тя го предизвика. Излезе с някакво правдоподобно алиби къде е бил този ден, но аз просто *знам*, че то беше пълна измислица. — Емили се намръщи. — Що се отнася до Сара, тя през целия си живот е била самотна и потайна.

— Знаеш ли какво се казва в такива случаи: тихите води са дълбоки и на дъното е дяволът — отбеляза Уинстън.

Той се наведе, взе камъче и небрежно го хвърли в езерото, като се загледа във вълничките, които започнаха да се образуват около мястото, където падна.

— Имало е случаи, когато съм мислил, че Сара е влюбена в Шейн.

Емили го погледна изненадано.

— Не си единствен — тихо призна тя. — Хм, тя има страшен късмет... — Спря и бързо добави: — Тези думи прозвучаха лошо, а аз не исках да бъда злобна, Уинстън. Харесвам Сара. Тя може да бъде много сладка и на мен наистина ми е мъчно за нея. Сигурно е ужасно да бъдеш влюбен в мъж като Шейн. Може би това даже разбива сърцето. Тя и аз никога не сме били много близки, но винаги съм мислила, че тя е лоялна — до днес. Сега вече не съм сигурна.

— Може би е използвала Джонатан като щит и това е всичко. Беше съвсем ясно, че се опитва да изглежда незабележима поради присъствието на Шейн, не се съмнявам в това.

— Може би си прав. — За да смени темата, Емили каза: — По всичко изглежда, че Джим много харесва Едуина и Антъни. От около един час се е залепил за нашия млад граф. Може би титлите го впечатляват. Както и да е, какво мислиш за това, че Антъни и Сали са се сблизили?

— Антъни е достатъчно свестен, но баща ми не е много щастлив, че Сали се е ангажирала с него, най-вече заради Едуина. Ако Сали се ожени за него, тази заядлива жена изведнъж ще се озове сред нас. Не е

много приятна перспектива. Поради някаква причина тя мрази семейство Харт.

— Това е така, защото баба е Харт! — възкликна Емили. — Едуина винаги е гледала отвисоко на майка си. Колко глупава жена е тя. Аз наистина не мога да я понасям. — Емили извърна поглед, потънала в мисли. След кратко мълчание небрежно каза: — Ти не харесваш Джим Феърли, нали?

Уинстън енергично поклати глава.

— Не, не, бъркаш. Аз наистина го харесвам и, разбира се, високо ценя професионалните му дарби. Просто... — Уинстън сви рамене, направи гримаса. — Познавам Пола по-добре от повечето хора. Зад своята тиха фасада тя е много силна, както знаеш и *ти*. Амбициозна е, работи като кон и отгоре на това е блестящ бизнесмен. Тя е съвсем необикновена за своята възраст и помни ми думата, че колкото повече остарява, толкова повече ще заприличва на Ема. Всъщност е възпитана и подготвена да бъде точно това — следващата Ема Харт. От самата Ема Харт. Така че поради това и поради различията им като личности аз не мога да не мисля, че тя и Джим не си подхождат. Но сигурно съм предубеден... в полза на Шейн. Той е най-добрият ми приятел и е страхотен. Но...

Емили решително се намеси:

— Има нещо, което искам да ти кажа за Джим, Уинстън. Вярвам, че той с много по-дълбок и силен, отколкото мислят някои хора. Пола ми каза, че изпитвал ужасен, мъчителен страх да лети, защото родителите му са загинали при самолетна катастрофа, когато е бил малък. И точно затова е започнал да се занимава с летене и си е купил собствен самолет. Станал е пилот, за да надвие страха си. Знам, че баба мрази, когато той се върти със своята малка ламаринена птица, както го нарича тя, но за него очевидно е важно да го прави, може би е от съществено значение, за да се чувства добре.

Уинстън изглеждаше изненадан.

— Тогава трябва да му призная това. За да се преодолее такъв парализиращ страх, са необходими смелост и кураж. Радвам се, че ми каза, Емили. Така или иначе тъкмо щях да кажа, че може и да бъркам за Пола и Джим. Не съм безгрешен. Може би бракът им ще излезе сполучлив. Аз, разбира се, не искам да се случи нищо лошо на Пола, която много обичам. Нито пък на Джим.

Той спря, ухили се дръзко на Емили и довърши:

— Освен това никой не знае какво всъщност става между двама души или какво се случва, когато са сами в спалнята. Джим може да има скрит чар, знаеш ли. — Той неприлично й смигна.

Емили не можа да се сдържи и се разсмя.

— Ти си порочен, Уинстън. — Очите й палаво блеснаха. — Трябваше да видиш лицето на баба, когато говореше за Шейн и неговите любовни истории, от които бързо се измъква, за сексуалните му връзки. Беше много изразително. И тя непрекъснато ми хвърляше загрижени погледи изпод вежди, сякаш съм още малка, за да се говори за секс в мое присъствие.

— А ти, разбира се, си дама с голям опит, а, Мъниче?

Емили си придаде надменен вид и се изправи на пейката.

— Забрави ли, че вече съм на двадесет и две години? Напълно съм осведомена.

Те си размениха усмивки. Тя видя, че Уинстън истински се забавляваше.

Емили продължи:

— Знаеш ли, не си ме наричал Мъниче, откакто бях точно такава — много малко момиченце.

— Наистина беше. Най-мъничкото от малките дечица на твоята възраст.

— Но изведнъж пораснах. Трябва да ти кажа, че сега съм висока сто шестдесет и пет сантиметра, Уинстън Харт!

— И се хващам на бас, че си много развита млада жена — подразни я той. — Като деца се забавлявахме, нали, Мъниче? Помниш ли деня, в който решихме да играем на древни британци и аз те нарекох кралица Бодичея?

— Как мога да забравя! — високо каза Емили. Лицето й се оживи. — Нарисува ме със синя боя. *Цялата*.

— Не съвсем, защото настояваше да не сваляш гащите и корсажа си. Ти наистина беше скромно малко момиченце, доколкото си спомням.

— Не, не бях! Беше посред зима и в гаража на баба беше много студено. Освен това защо да съм била срамежлива *тогава*? Нямах нищо за показване на петгодишна възраст.

Уинстън я погледна с премерващ, замислен поглед, гледаше я с очите на възрастен мъж.

— Но сега имаш... — Той не довърши изречението, изведнъж се почувства неловко. Тогава силно почувства колко близо до него е тя, вдъхна аромата на парфюма ѝ с дъх на цветя, нежния полъх на лимон от наскоро измитата ѝ коса. Лицето ѝ, обърнато към неговото в този момент, беше доверчиво и загубило предишната си бледност. Приличаше повече на себе си, толкова красива, изящна и сладка като лятна роза, оросена, свежа, невинна.

Уинстън се изкашля, не можа да устои и я притегли по-близо до себе си. Искаше, изпитваше нужда от тази близост. Нежно каза с променен глас:

— Хубаво е, че беше скромно дете, Емили. Ако беше съблякла дрехите си, щях да те боядисам цялата и може би така щях да те убия.

— Откъде можехме да знаем на нашата възраст, че кожата не може да диша през боя. Ти наистина не беше виновен, Уинстън. Аз също бях толкова лоша и в крайна сметка те боядисах тук-там. — Емили се отпусна до него. Тя усещаше присъствието на Уинстън така, както той усещаше нейното и копнееше да удължи този непредвиден, неочакван момент на истинска физическа близост.

Той силно се разсмя:

— Никога няма да забравя ужасния гняв на леля Ема, когато ни намери в гаража. Мислех, че здравата ще ме набие с камшик. Знаеш ли, винаги когато усетя миризма на терпентин, си спомням за този ден. Кълна се пред Бога, че ме изтри два пъти по-силно, отколкото теб. За мен, разбира се, имаше и допълнително наказание, безотговорното десетгодишно момче, което е трябвало да знае по-добре какво прави. Кожата ми беше възпалена дни след това.

Емили стисна ръката му.

— Винаги си навличахме неприятности, нали? Ти беше главатарят, а аз — верният последовател, който предано те следваше и правеше каквото кажеш. Толкова те обожавах, Уинстън.

Той кимна, загледан в двете искрящи очи, пълно отражение на неговите.

Уинстън притаи дъх. Видя как нещо проблесна в зелените дълбини, едно много силно чувство, обожанието, което тя беше

хранила към него като дете. Неочаквано сърцето му започна силно да бие и преди да успее да се възпре, той се наведе и я целуна по устата.

Ръцете на Емили веднага обвиха шията му и тя отвърна на целувката му така пламенно, че той за миг се изненада. Притисна я по-силно и отново я целуна, после я целуна още веднъж още по-страстно. Почувства как в него се надигна и го завладя непреодолимо желание да я притежава. Боже мой, изведнъж стана твърд като скала. Желаше Емили, и то с всяка фибра. Цялото му тяло туптеше от желание да я притежава и това откритие го смая.

Накрая те отпуснаха прегръдката си и се отдръпнаха един от друг, останали без дъх.

С удивление се гледаха.

Лицето на Емили беше зачервено, очите ѝ поразително блестяха и той изведнъж съвсем ясно видя любовта, която пламтеше в тях. Любов към него. Докосна бузата ѝ и усети, че тя гори така, както горяха очите му. Нетърпеливо я притегли отново в обятията си и устните му жадно потърсиха нейните. Целунаха се с бушуваща страст. Езиците им възбуждащо се срещнаха. Той изследваше устата ѝ, поглъщаше я. Притиснаха се по-силно.

Неясно, смътно, в периферията на замъгленото си съзнание Уинстън си припомни как, когато бяха деца, той винаги беше изпитвал желание да я съблече. Изведнъж си припомни отдавна забравените игри, на които играеха на тавана тук... тайни, интимни, вълнуващи игри, когато той за първи път започна да се възбужда. Припомни си как непохватните му детски ръце изследваха малкото ѝ момичешко тяло... искаше отново да го изследва с уверените ръце на опитен мъж, какъвто беше сега, да докосне всяка част от нея, станала вече жена, да проникне в нея, да я притежава напълно. Беше превъзбуден, мислеше, че ще експлодира. Започна да се бори със себе си, за да се овладее. Знаеше, че трябва веднага да прекъсне любовните им ласки, но откри, че не иска да я пусне от ръцете си. Поддаде се на чувството си, започна да я целува по лицето, шията, косата, докосна гърдите ѝ, стегнати под ефирната копринена блуза.

Накрая Емили развали магията, която ги държеше захласнати един в друг. Тя се изтръгна от силната му прегръдка, но направи това нежно, без желание. Взря се в него. На лицето ѝ беше изписано удивление.

— О, Уинстън — прошепна тя, протегна ръка и с два пръста докосна чувствената му, трепереща уста. Задържа я за миг, сякаш го опитомяваше.

Уинстън остана безмълвен.

Седеше сковано на пейката, в очакване вълнението му да премине. Емили стоеше, без да помръдне, до него, загледана в лицето му. Очите му я пронизваха, казаха ѝ толкова много неща.

Накрая той успя да каже сподавено с дебел глас:

— Емили, аз...

— Моля те — разтреперана прошепна тя, — не казвай нищо. Не сега. — Отмести поглед, прехапа устни и му даде малко време да се успокои, да дойде на себе си. След това се изправи, протегна ръка. — Хайде, по-добре да влезем вътре. Става късно.

Той не каза нищо, просто стана. Мълчаливо заизкачваха стълбите, хванати здраво за ръце, всеки от тях, погълнат в себе си, усещаше присъствието на другия.

Емили беше на върха на щастието.

Той отново ме забеляза, помисли тя, сърцето ѝ силно биеше. Най-последно. От шестнадесетгодишна възраст го чакам да ме види като жена. Желая го. Никога не съм спирала да го желая, откакто бяхме деца. О, Уинстън, моля те, изпитай същото, което изпитвам аз. Взе ми ме със себе си. Винаги съм ти принадлежала. Ти се увери в това, когато бях дете.

От своя страна Уинстън беше обхванат от най-различни противоречиви емоции и бурни чувства.

Беше удивен не само от себе си, но и от Емили — бе наистина зашеметен. Преди миг те се бяха прегръщали толкова пламенно и страстно, че той знаеше, че ако бяха в по-подходяща обстановка, щяха да се любят. Нищо нямаше да ги спре. Сближиха се по този начин, без да обмислят това предварително.

Трескавите му мисли отстъпиха място на самоанализ и самооценка, което значително го отрезви. Той се съвзе и си зададе въпроса как можа да се случи това. В крайна сметка тя беше негова братовчедка. Е, трета братовчедка. Познаваше я, откакто беше роден, макар че и през последните десет години ѝ беше обръщал малко внимание. И накрая неизбежно си зададе въпроса как може да изпитва

толкова силни чувства към Емили, след като беше влюбен в Алисън Ридли.

Тази мисъл го тормозеше до полудяване, докато изкачваха високото стълбище. Но когато стъпиха на кръгообразния път и видя как червеното ферари на Шейн изсвистя иззад ъгъла, я забрави. Намали и спря с рязко изскърцване на спирачките.

Шейн свали прозореца, подаде глава навън и се усмихна.

— Къде бяхте? — попита той. — Търсих ви навсякъде, за да ви кажа довиждане.

— Емили се почувства малко зле в претъпканата стая, затова излязохме да подишаме свеж въздух — бързо каза Уинстън. — Накъде си се разбързал толкова в този ранен час?

— И аз като Емили започнах да се чувствам потиснат вътре. Реших да покарам малко. До Харогейт. Трябва да си взема довиждане... с няколко приятели.

Уинстън незабележимо присви очи. Ще се види с Дороти Малит, помисли той. Това ще му се отрази добре. Каза:

— Не закъснявай за вечерята на Алисън. Точно в осем часа.

— Ще дойда навреме, не се тревожи.

Емили попита:

— Ще бъдеш ли тук утре, Шейн?

— Мисля, че не, Емили. — Отвори вратата на колата и слезе. Хвана я и силно я прегърна. — Ще се видим след около шест месеца. Освен ако не дойдеш в Ню Йорк преди това. — Нежно се усмихна. — Леля Ема току-що ми каза, че ще работиш при „Дженрит“. Моите поздравления, малката ми.

— Благодаря, Шейн, много се радвам за това. — Застана на пръсти и го целуна по бузата. — Може би ще дойда, когато започна да пътувам за „Дженрит“. Знаеш ли, ще трябва да ми покажеш града!

— Разбрахме се — засмя се той. — Пази се, Емили.

— Ти също, Шейн.

— Ще се видим по-късно, Уинстън — каза Шейн и се качи отново в колата.

— Да — лаконично отвърна Уинстън. Когато Шейн замина, той странно погледна Емили. — Не си ми казала за „Дженрит“. — Изрече го с вълнение и така се натъжи, че се изненада от себе си.

Тя каза:

— Не съм имала такава възможност, Уинстън.

— Значи ли това, че ще пътуваш много? — попита той и се намръщи.

— Евентуално. Защо? — Емили въпросително вдигна вежда, тайно поласкана от реакцията му.

— О, просто се чудех — промърмори той. Леко се шокира, когато разбра, че не му харесва идеята тя да скита сама по света, да прави покупки за „Дженрит“. Те отново замълчаха и продължиха да вървят по алеята към къщата, но точно преди да влязат, Емили колебливо попита:

— Сериозно ли е? Имам предвид между теб и Алисън?

— Не, разбира се, че не — бързо възкликна Уинстън, след което си зададе въпроса защо беше изрекъл такава безсрамна лъжа. Той се готвеше да направи предложение за женитба на Алисън.

Лицето на Емили светна. Тя каза:

— Съжалявам, че си зает довечера. Надявам се, че ще останеш за вечеря с нас.

— Страхувам се, че не мога. — Уинстън направи гримаса и за свое учудване откри, че вече не очаква с нетърпение вечерята. Засмя се кисело, а когато Емили отвори задната врата, той хвана ръката ѝ и я обърна с лице към себе си. — Какво ще правиш утре?

— Трябва да заведа момичетата в колежа „Харогейт“ след обяда в неделя. Вечерта съм свободна — каза тя и без да мигне, отвърна на изпитателния му поглед. Лицето ѝ грееше в очакване.

— Какво ще кажеш да приготвиш вечерята на един самотен ерген? Бих могъл да дойда в твоя апартамент в Хедингли, Емили — предложи той.

Усмивката изчезна от лицето ѝ и тя поклати глава.

— Невъзможно е, Уинстън. Току-що се преместих тук с баба. Всъщност вчера. Ще освободя апартамента. В противен случай с удоволствие бих ти сготвила нещо.

Уинстън остана загледан в нея, с ръце върху раменете ѝ. В него бушуваха смесени чувства. Беше сигурен, че тя го желае. Той без съмнение също я желаше. Веднага. Между тях стоеше Алисън. О, по дяволите, помисли той, трябваше да вземе решение, за което се надяваше, че няма да има основание да съжалява по-късно.

Вдигна брадичката ѝ и бързо я целуна по устата. Каза с широка усмивка:

— Значи сме съседни. Ела утре вечер в Бек хаус и аз ще сготвя нещо за теб. Обещавам, че ще прекараме приятна вечер. Какво ще кажеш?

— Мисля, че това е страхотна идея, Уинстън — каза тя, преливаща от щастие и вълнение. — В колко часа да дойда?

— Възможно най-рано, скъпа.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В стаята цареше пълен мрак.

През плътно дръпнатите пердета не проникваше никакъв сноп светлина, лампите бяха угасени. Той жадуваше за мрака. Беше балсам за него. Мракът носеше анонимност. Той обичаше да бъде така. Вече не понасяше да се люби на светлина.

Лежеше напълно неподвижен със затворени очи по гръб, дългите му крака бяха опънати пред него, ръцете му бездейно положени отстрани. Рамото му едва докосваше нейното. Чуваше дишането ѝ в нежен ритъм със своето.

Между тях двамата нещата не вървяха.

И нямаше да тръгнат — той знаеше това и се чудеше защо въобще е тук. Трябваше наистина да си отиде. Елегантно да излезе. Веднага. Преглътна, за да потисне гаденето, искаше му се да не беше продължил с две чаши уиски след всичкото шампанско, което изпи. Главата му се въртеше, бе замаян, но не беше пиян. В известен смисъл съжаляваше, че не е.

Тя прошепна името му, нежно, умоляващо, повтори го няколко пъти, докато пръстите ѝ галеха ръката му.

Той беше неподвижен, безмълвен, опитваше се да събере сили, за да стане, да се облече и да си отиде. Чувстваше се безсилен, отпуснат. Ужасният следобед, изпълнен с голямо напрежение и болезнени моменти, плюс усилието, което положи, за да скрие бурните си чувства, го изтощиха, подкопаха неговата издръжливост.

В този момент почувства едва доловимо движение до себе си, но въпреки това не отвори очи.

Тя докосна едно от зърната на гърдите му, отначало колебливо, после по-настойчиво и го стисна с върха на пръстите си. Той разсеяно отмести ръката ѝ, без да си направи труда да обясни, че зърната му не са толкова чувствителни, колкото тя очевидно мислеше. Но беше ѝ казал това преди, нали? Ръката ѝ спря за миг върху гърдите му, след това се плъзна към корема и започна да прави нежни въртеливи движения, като пълзеше надолу към чатала му. Знаеше какво е

намислила и какво се готвеше да направи, но му липсваха сили да я спре или да ѝ каже, че след миг ще си отиде.

Тя започна да го гали. Той почти не ѝ обръщаше внимание, потънал в мислите си. Смътно чу шумолене на чаршафи. Бе се плъзнала надолу по леглото и се беше навела над него. Дългата ѝ коса галеше бедрата му и тогава топлите ѝ устни го обвиха, плътно се затвориха. Беше много изкусна в правенето на любов. Въпреки че главата му се въртеше, въпреки че му се гадеше и не проявяваше интерес към нея, тя бавно, отмерено, безкрайно внимателно и със старателна предпазливост успя да го възбуди. Това го изненада. Когато накрая повдигна глава и плъзна устните си нагоре към корема му, после по гърдите му и спря върху устата му, той откри, че ѝ отвърща автоматично. Но пламенните ѝ целувки събудиха у него нарастващо вълнение.

Той направи внезапно, рязко, бързо движение, стисна я здраво до себе си, след което завъртя и двамата, така че легна върху нея. Ръцете му се потопиха в пухкавия облак тъмна коса, той хвана главата ѝ с ръце и започна да я целува по-страстно и жадно, езиците им се търкаха. Затвори плътно очите си, не искаше да гледа лицето ѝ, притиснато толкова близо до неговото. Пръстите му се отделиха от косата ѝ, плъзнаха се надолу и започнаха да гаят пълните ѝ, чувствени гърди, втвърдяващите се зърна, мушна ръце под гърба ѝ, после под ханша ѝ, повдигна тялото ѝ и го нагласи в извивката на своето. Беше достатъчно твърд, за да проникне в нея бързо, лесно, умело. Те влязоха в ритъм, приповдигаха се и се снишаваха, движенията им се засилиха, започнаха да стават по-бурни. Краката ѝ се издигнаха високо около гърба му, за да прониква той все по-дълбоко в нейната топлина.

Мрак... мрак... приветстваше го... обгръщаше го. Той започна да пада... падаше в безкрайна, бездънна, кадифена яма. Пола. Пола. Пола. Обичам те. Вземи ме. Вземи ме целия. Цялата ми същност. В очите му проблясваха кристално ясни образи на изящното ѝ лице, хванато в капан под клепачите му. Пола, скъпа, безмълвно извика той, о, Пола...

— Шейн! Причиняваш ми болка.

Той чу гласа, сякаш идваше от много далече, беше като нож, който разреза вътрешностите му.

Това го накара да слезе на земята. Върна го в стаята. Върна го при нея. И унищожил настроението, което той толкова грижливо създаде за себе си, само за себе си. Картините от въображението му рухнаха около него.

Той се отпусна върху тялото ѝ и остана напълно неподвижен. Беше сразен, всичките му сили го напуснаха.

Накрая тихо смънка:

— Извинявай, ако съм ти причинил болка, Дороти. Изглежда, не си знам силата. — „Може би ти я знаеш — язвително добави той наум. — Или по-скоро я желаеш.“ Веднага се почувства неловко, че му липсва издръжливост, че не може да доведе любовния акт до съответна кулминация за двамата. „Искаш да кажеш сексуален акт“, помисли той и потръпна. Започна да изпитва погнуса от себе си, от нея, макар че тя едва ли беше виновна.

Дороти каза:

— Каишката на часовника ти се вряза в гърба ми. Но мисля, че точно тогава не трябваше да казвам нещо. Беше на ръба да...

Той нежно, но здраво покри устата ѝ с ръка, за да спре потока от думи. Не искаше да слуша извиненията ѝ. Не каза нито дума, остана дълго да лежи върху нея, сърцето му лудо биеше в ребрената кухня, гърлото му беше свито, сякаш се задушаваше. За щастие тя също мълчеше. Накрая той се приповдигна от тялото ѝ, леко докосна рамото ѝ и стана от разхвърляното легло.

Шейн влезе в банята, заключи вратата и се облегна на нея, изпълнен с голямо облекчение. Потърси с ръка ключа на лампата, запали светлината и започна бързо да премигва от силния блясък. Всичко плуваше пред него, покритият с бели плочки под сякаш се изви нагоре и го удари между очите. Започна отново да му се вие свят и да му се повдига.

Отиде, залитайки, до мивката, наведе се и повърна. Потърси с ръка кранчето и го пусна, за да може шумът на течащата вода да заглуши повръщането му. Повърна отново и отново, докато накрая в стомаха му не остана нищо.

Когато гаденето милостиво премина, той избърса уста с кърпата, изпи няколко чаши студена вода и се облегна на мивката с наведена глава и затворени очи.

Накрая Шейн вдигна глава и се видя в огледалото, гледката не му хареса. Очите му бяха зачервени по краищата и кървясали, лицето му беше подпухнало и зачервено, а разрошената му черна коса стърчеше. От едната страна на устата си забеляза петно от яркочервено червило, взе влажната кърпа и яростно, гневно го изтри. Но гневът му беше насочен единствено към него самия. Нямаше нищо общо с Дороти. Вината не беше нейна. Вината бе изцяло негова.

Той вече не можеше да прави любов с нея както трябва, всъщност с никоя друга жена. Винаги се случваше нещо и го връщаше към действителността и когато разбираше, че не държи Пола в ръцете си, както си представяше, той грохваше, не можеше да довърши до край. Понякога, замаян от пиене, с притъпено въображение и сетива, по някакъв начин успяваше, но дори и тези случаи ставаха все по-редки.

Взря се в лицето си в огледалото и неочаквано го обхвана паника и страх.

Винаги ли щеше да бъде така? До края на живота му? Никога ли вече нямаше да има щастлива сексуална връзка. Нима беше обречен на безплодно съществуване без жена? Ще трябва ли да остане ерген, за да не се излага? За да избегне това ужасно неловко положение, което току-що се случи в леглото на Дороти?

Не беше импотентен. Знаеше, че не страда от подобно нещо. Нещата наистина бяха прости — ако партньорката нахълташе в мислите му, ако наложеше присъствието си, ако не останеше анонимна, той губеше ерекцията си. Макар че полагаше усилия, не можеше да я задържи достатъчно дълго, за да задоволи жената и себе си. Жената, която беше идол за него, заставаше между тях, промъкваше се, правеше го слаб и безсилен, него, който винаги беше считан за добър любовник. За бога, какво щеше да прави? *Как* щеше да се излекува? *Имаше* ли лекарство? Имаше ли нужда да отиде на лекар?

Тишината в стаята го притискаше. Той нямаше готови отговори за това ужасно положение.

Мъката му отново пламна. „По дяволите! Да върви по дяволите!“ — избогохулства наум и за негова изненада очите му неочаквано се изпълниха със сълзи на безсилие, немощ и гняв. Веднага се шокира и се почувства унижен, че така срамно загуби контрол над себе си. За миг му се прииска да забие юмрук в огледалото, да разпръсне този

разплакан образ, който подигравателно се взираше в него. Искаше да унищожи изящно изрисуваните, кристално ясни образи на Пола. Проклетата да е тя. Да заличи тези незаличими отпечатащи от нея, които се бяха врязали толкова дълбоко в изтерзания му, болезнен мозък, сякаш контролираха живота му, оказваха влияние на всичко, което правеше. На моменти се чувстваше безнадеждно подмамен от ярката представа за лицето ѝ, звука на смеха ѝ и нежния глас, който непрекъснато отекваше в главата му. Но всичко това беше толкова здраво заключено във въображението му, че не можеше да го изтрие, колкото и упорито да се опитваше.

Не помръдваше. Ръката му висеше стисната в юмрук с побелели, силно изпъкнали стави. Конвулсивно затвори очи, неспособен да се гледа толкова слаб. Облегна се на стената, за да запази равновесие, чувстваше се безсилен, но накрая започна да се успокоява и дойде на себе си. Обърна се, пристъпи под душа, завъртя крановете и остави водата да тече върху него. Тогава бавно, но с желязна решимост той изпразни сърцето и ума си, прогони всички чувства и емоции.

След няколко минути излезе изпод течащия душ, взе кърпа и енергично се избърса. Намери чист пешкир, уви го около кръста си, потърси с ръка шкафчето под мивката, за да вземе тоалетния несесер, който беше оставил там преди три седмици. Изми зъбите си, прокара електрическата самобръсначка по брадичката си, за да избърсне съвсем леко наболата сутрешна брада, сложи одеколон на лицето си и среса влажната си коса.

Чувстваше се освежен, започна да прилича повече на себе си... хладно съдържан, овладян. За миг се вгледа в отражението си, като се чудеше. Беше едър, здрав мъж на двадесет и седем години, висок сто деветдесет и два сантиметра, с мускулесто, силно и мощно тяло. Имаше развит ум в съчетание с прекрасното си тяло. И все пак... наистина беше много крехък. „Умът е странно нещо — помисли си той, — притежава толкова фино равновесие. А кой може да обясни логиката на сърцето?“

Той се обърна и пое дълбоко въздух, подготви се за неизбежната сцена с Дороти. Беше дошъл при нея против собственото си желание — повече не можеше да отлага, трябваше да я напусне.

Отвори вратата на банята, премигна, когато пристъпи в изпълнената със сенки спалня, очите му привикнаха с мрака. В стаята

беше тихо и се зачуди дали тя не е заспала, молеше се да бъде така. Потърси слепешком дрехите си върху стола, където ги беше захвърлил по-рано, обу гащетата и чорапите си, махна пешкира. Сложи ризата си, бързо я закопча, обу панталоните си и вдигна ципа им.

В този момент лампата до леглото светна и изпълни стаята с ледена светлина.

— Няма да си отидеш! — избухна Дороти. Изглеждаше ужасена, гневна.

Той се обърна.

Не можеше да я погледне. Не беше в състояние да срещне погледа ѝ, знаеше, че ще бъде изпълнен с болка и укор, загледа се в стената от другата страна.

— Трябва да тръгвам — след кратко мълчание каза той. Седна на стола и започна да обува обувките си. Усецаше погледа ѝ върху себе си.

— Нахален си! — извика тя и рязко седна в леглото, при което лицевата му дъска изскърца. Ядосано покри тялото си с чаршафа. — Идваш тук без предупреждение, пиеш от питиетата ми, спиш с мен, играеш си с това и ме оставяш на сухо, като изчезваш за половин час в банята. — Тя го гледаше гневно, добави със същия дрезгав, обвиняващ глас: — След това се промъкваш тук и спокойно продължаваш да се обличаш на тъмно, сякаш не ми дължиш нищо. Очевидно се готвеше да се измъкнеш за проклетата вечеря!

Той премигна. Тихо въздъхна, стана и отиде до леглото. Седна на края, хвана ръката ѝ, искаше да бъде мил, да се раздели приятелски с нея. Тя бързо дръпна ръката си и я притисна към разтрепераната си уста, опитвайки се да сдържи сълзите, които блестяха в тъмните ѝ очи.

Шейн каза с най-нежния си глас:

— Хайде, не се разстройвай. Миналата седмица ти казах за тази вечеря. И когато пристигнах днес следобед, ти напомних за нея. Преди няколко часа тя сякаш не те притесняваше, посрещна ме много сърдечно.

— Е, сега ме притеснява. — Тя се задъха, започна с мъка да произнася думите. — Не мислех, че ще ме изоставиш, и то през последната ти вечер в Йоркшир. Мислех, че ще вечеряме заедно, както обикновено, а това означава да спиш тук тази нощ, Шейн.

Той мълчеше. Притеснено отмести поглед.

Тя изтълкува погрешно мълчанието му.

— Съжалявам, че развалих всичко, Шейн. Искам да кажа в последния момент — прошепна тя, гласът ѝ стана по-мек, по-нежен. Започна да се държи така, че да го спечели отново, да се сдобри с него. — Моля те, кажи, че ми прощаваш. Толкова много те обичам, не мога да издържам, когато се сърдиш.

— Не се сърдя и няма за какво да ти прощавам — промърмори той, като полагаше усилия да не загуби търпение, и в същото време копнееше да си отиде. — Не започвай да се самобичуваш или да се измъчваш. Виж, няма значение, честно ти казвам, че няма значение, Дороти.

Тя долови нещо особено в гласа му. Не беше сигурна какво точно беше то, но въпреки това се подразни.

— За мен има значение — заядливо каза тя и нежността ѝ веднага изчезна. След като той не отговори, тя разгорещено извика: — Този следобед най-после ми доказва това.

— Доказва какво? — с отегчение попита той.

— Че ти не можеш да бъдеш с мен, защото има друга жена. Ти си влюбен в друга, Шейн, и мисля, че си негодник, задето ме използваш така.

Удивен, че тя, без да иска, се натъкна на истината, но опитвайки се да скрие това, той рязко стана. Отдалечи се от леглото.

— Не съм те използвал — запротестира той със стиснати устни. Погледна към вратата.

— Не съм те използвал — имитира го тя с насмешка, безмилостно, с подигравателно извити устни. — Разбира се, че си ме използвал. Освен това между другото мисля, че приятелят ти Уинстън Харт е точно такъв голям негодник като теб, задето не ме покани на официалната вечеря.

— Не я дава той, а Алисън Редли, а тя не те познава, нито знае за нашата връзка. Ти и аз винаги сме били съгласни, че всеки от нас ще води свой живот, ще има свои приятели и няма да се превърнем в някакво специално двуединство — възкликна той, като започна да повишава тон. — Нашата връзка никога с нищо не ни е обвързвала... така искаше ти, ако не се лъжа.

Шейн пое дъх, потисна нарастващото си раздражение.

— Освен това ти никога до днес не си проявявала интерес към моите приятели — напомни ѝ той с хладно безразличие този път, искаше му се тя да не влага във всичко емоции.

— Промених мнението си. Моля те, вземи ме със себе си, Шейн. Искам да дойда. Наистина искам. Това е последната ти нощ. Моля те, скъпи — умоляваше тя и го гледаше с изпълнена с копнеж, сладка усмивка, която застина на лицето ѝ при вида на неговото ледено изражение и неподвижност.

— Знаеш, че това е невъзможно в този късен час. Така или иначе вечерята е с предварително определени места. Виж, не се опитвай да ме измъчваш... — Той уморено тръгна към вратата.

— Знам, че не съм добре дошла в твоята скъпоценна малка клика! — извика тя и се ядоса още повече. — Боже мой, повръща ми се от всички вас! Семействата О'Нийл, Харт, Калински... каква непроницаема, надменна сбирщина сте само. Външни хора не се допускат във вашия затворен клуб, не се допускат да се присъединят към вашия омагьосан кръг. За нас, обикновените хора, няма място сред сноби като вас. Човек би помислил, че сте кралски особи, като ви гледа как се държите, как важничите, маниерничите и имате претенции. И вонящите ви пари — гневно се присмиваше тя, а на лицето ѝ беше изписана горест. — Вие сте само шепа скапани сноби, всеки един от вас. И ако питаш мен, сте проклети кръвосмесители, сгушени заедно в разределения въздух на шикозните ви жилища, изключили външния свят. На човек му се повдига от това!

Смаян от нейната ярост, той я погледна ледено, с все по-голямо презрение. Беше ужасен от думите ѝ, от злобата ѝ, но веднага успя да се овладее и реши да не ѝ позволи да го предизвика да отговори със същото.

Настъпи неприятно мълчание.

— Трябва да тръгвам. Страшно закъснях. — Каза това достатъчно спокойно, но вътрешно кипеше. Прекоси стаята, кръвта му вреше от обидите ѝ, бързо сложи вратовръзката си, вдигна якето си и го преметна през рамо.

— Съжалявам, че се разделяме с такова лошо чувство — каза той и ѝ хвърли укорителен поглед, — но, изглежда, няма какво повече да си кажем. — Вдигна рамене. — Надявах се, че най-малкото, можем да останем приятели.

— *Приятели!* — повтори тя с пронизителен глас и пламна отново. — Сигурно си полудял. Хайде, махай се! Върви при дамата на сърцето си. Няма никакво съмнение, че *тя ще бъде* на скъпоценната ти вечеря! — Истерично се засмя през заслепяващите я сълзи, после избърса очите си, направи усилие да запази последната капка самообладание, но не успя. Подсмръкна и извика: — Трябва да призная, че съм любопитна за едно нещо! Какво непрекъснато те кара да допълзваш обратно в *мое* легло, горещ, разтревожен и изпълнен с желание да си отидеш, след като друга владее сърцето ти? Тя коронована принцеса ли е от едно от семействата? Млада дама, толкова изтънчена, толкова целомъдрена и непорочна, че не би и помислил да я опетниш? Какво има, Шейн, нямаш ли смелост да спиш с *нея*, докато се ожените истински и получите благословията на вашите семейства? Или може би тя не проявява интерес към *теб*? Нима твоят фатален чар не оказва никакво влияние върху *нея*? Нима човек може да ти устои... — Тя преглътна края на изречението, когато видя как по лицето му премина силна болка и разбра, че макар и без да иска, по някакъв начин бе улучила право в целта. — Шейн, съжалявам — незабавно се извини тя и веднага се разкая. Разтревожи се истински, изпълнена със страх, че този път беше отишла твърде далеч.

Скочи от леглото, бързо облече пеньоара си.

— Шейн, прости ми! Не исках да кажа това, не исках да бъда жестока, да ти причиня болка. Аз те обичам, Шейн. Обичам те от първия ден, в който се срещнахме. Моля те, моля те, прости ми. Забрави това, което току-що казах. — Започна да плаче.

Той не отговори. Дори не я погледна.

Излезе. Затръшна вратата завинаги.

Бързо прекоси коридора, излезе от апартамента ѝ и затича по стълбите с главоломна бързина. Главата му пулсираше, стомахът му се сви, отново започна да му се повдига.

Той изтича през поляната, отвори вратата на колата си и пъргаво скочи в нея. Колата забуча и той потегли, ръцете му здраво стискаха кормилото, на лицето му бе изписан гняв, слепоочието му пулсираше.

Когато стигна Стрей, откритата, ветровита земя в центъра на Харогейт, намали и паркира.

Остана седнал с цигара в уста, мобилизира се, успокои изтощените си нерви, а неспокойните му черни очи се загледаха

някъде далеч. Нетърпеливо угаси цигарата, изведнъж почувства омраза към вкуса на никотина. Главата го болеше, в ушите му кънтяха нападите на Дороти Малит. Мнението ѝ беше крайно, излишно при дадените обстоятелства, но тя обикновено се държеше така. Преди също беше проявявала ревност и той вече трябваше да е привикнал с внезапните ѝ раздразнения, с темпераментните ѝ избухвания.

Съвсем неочаквано му хрумна, че той нямаше абсолютно никаква причина да се обвинява за поведението си към нея. Винаги беше внимателен и мил с Дороти. В него имаше благоприличие, беше почтен и честен, освен това никога нямаше нарочно да причини болка на нея или на която и да е друга жена.

Прехвърли през ума си противните неща, които беше казала тя. Думите ѝ за друга жена в живота му го улучиха право в сърцето. Но тя очевидно нанасяше удари напосоки, само предполагаше, тъй като не беше възможно да знае, че той обича Пола. Никой не знаеше. Това беше негова тайна.

Сърцето на Шейн се сви, когато действителността силно го удари по лицето. Нямаше никакъв шанс Пола някога да стане негова. Тя очевидно беше много влюбена в Джим Феърли. През деня видя това изписано на лицето ѝ. Освен това вече беше майка... *те бяха семейство*. Тя явно много се зарадва, когато го видя на кръщаването, но въпреки нежната ѝ топлина, вниманието ѝ бе погълнато от съпруга и бебетата.

Той силно стисна очи, лицето му се изкриви в гримаса от душевна болка. Любовта, която изпитваше към нея, беше безнадеждна, любов без бъдеще. Не можеше да има развитие. Отдавна знаеше това и все пак в ума му се прокрадваше слаба надежда, че нещо може да промени нещата. Това, разбира се, нямаше да стане. Трябваше да изтръгне Пола Феърли от сърцето си, да я изтрие от съзнанието си, както бе решил вчера. Добре съзнаваше, че няма да му е лесно. От друга страна, трябваше да положи усилия да се облекне на вътрешната си сила. Временното му пребиваване в Ню Йорк трябваше да стане ново начало за него... това бе шанс да изгради по достоен начин живота си. Решимостта му се усили.

Шейн отвори очи, обърна глава и погледна през прозореца, за да се отърси от спомените за Пола... най-скъпата му любов. И то омъжена жена, майка, припомни си той.

Премигна и започна да се оглежда.

Забеляза поникналите неотдавна нарциси, които се вееха на бриза... изобилие от парещо жълто на фона на зелената трева. Трябваше да купи цветя за Алисън, разсеяно помисли той и си спомни за вечерята. Поглед на часовника на таблото. Показваше седем и половина. Магазините бяха затворени... и той щеше да закъснее. Но ако непрекъснато натискаше газта, за половин час щеше да успее.

Пусна радиото, завъртя копчето на станцията на Би Би Си с класическа музика. Колата се изпълни с напрегнатите звуци на „Канон“ от Пахелбел. Излезе на главния път.

След минути ферарито летеше към древния град Райпли, в който имаше катедрала и където живееше Алисън Редли. Той сякаш стреляше с мотора и летеше напред, съсредоточен върху пътя пред себе си.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шейн О'Нийл имаше талант на актьор.

Беше го наследил от Блеки и когато имаше нужда, умееше да се възползва от това умение. Както сега.

Той отвори предната врата на Холи Три Котидж, пое няколко пъти дълбоко дъх, придаде си весел вид и тръгна по каменния път.

Спря при вратата на хола, мобилизира вродената си увереност в себе си и пристъпи прага.

В този момент стана такъв, какъвто другите очакваха да бъде — човек без никакви грижи, който държеше света в ръцете си.

Устните му охотно се извиха в усмивка, красивите му очи заблестяха и от него бликаше жизнерадост и сърдечност, когато тръгна с отмерена стъпка към най-близките си приятели — Уинстън Харт, Александър Баркстоун и Майкъл Калински. Алисън и гостенките ѝ не се виждаха никъде и тримата мъже бяха застанали до прозореца близо до голямата маса, която служеше като бар за вечерта.

Докато прекосяваше стаята, Шейн се огледа с интерес, поразен от красотата на главната стая в къщата, която всъщност представляваше две жилища, съединени в едно. Спомни си, че Алисън неотдавна беше свършила ремонта ѝ и бе направила чудеса с нея. Ниският таван от греди и широката каменна камина, и двете от епохата на Тюдорите, придаваха истинската атмосфера на обстановката, но цветните кретонени покривки по диваните и столовете, старите чамови мебели и прозрачните акварели на Сали Харт по варосаните стени допринасяха много за чара ѝ. Това беше обикновена провинциална стая, непретенциозна, в нея нямаше нищо излишно, но въпреки това бе много удобна и уютна, от онези стаи, които харесваше. Каза си, че трябва да поздрави Алисън веднага щом я види.

В момента, в който Шейн спря при приятелите си, те започнаха да се шегуват с него.

Безмилостно го закачаха, че е закъснял, и подхвърляха безбройни намеци за истинската причина за закъснението му. Той приемаше всичко това със сърдечен смях, добронамерено и сам пусна няколко

стрели. Мускулите му се освободиха от преумората и напрежението и той най-после започна да се отпуска, да се чувства удобно и уютно с тримата мъже. След няколко минути отвърщаше с цяло сърце на тяхната топлина, нежност и приятелство, на безгрижното настроение, на веселието, което тази вечер цареше тук.

По едно време той взе цигара, приближи запалката си към върха ѝ и тогава мимолетно си припомни жлъчните, осъдителни думи на Дороти за неговата среда, за техния свят. В едно отношение беше права — те бяха с много силно развито семейно чувство, трябваше да признае това. Ако толкова държаха един на друг, то се дължеше на факта, че бяха отгледани заедно, цял живот бяха близки и вътрешно свързани във всяко отношение. Блеки, Ема и Дейвид Калински, дядото на Майкъл, се бяха погрижили за това. Те бяха преживели много неща заедно в началото на века, бяха споделяли своите ужасни битки и покъсни победи и ненарушимите приятелски връзки се дължаха на тях. Това изключително трио, основатели на три силни йоркширски династии, са били тясно свързани през по-голямата част от живота си, всъщност от деня, в който се бяха срещнали и бяха станали предани един на друг до преждевременната смърт на Дейвид в началото на шестдесетте години. Тъй като техните деца и внуци бяха заедно, откакто се бяха родили, беше съвсем естествено голяма част от тях да останат непоколебимо верни един на друг, близки приятели и постоянни спътници.

По дяволите, помисли Шейн и започна да губи търпение от самия себе си. Защо се тревожа за *нейното* мнение за нас? Такива сме, така живеем, и освен това ние истински, дълбоко държим един на друг. Винаги сме един до друг, когато някой от нас има неприятности и страда — както са постъпвали нашите дядовци и баби, преди да се родим.

Уинстън, изтълкувал погрешно внезапното мълчание на Шейн, каза на другите:

— Хайде, приятели, нека го оставим малко да си поеме дъх. Какво искаш, Шейн? Уиски?

— Не, благодаря. Само газирана вода, моля.

— Какво ти става тази вечер? — попита Уинстън, докато пълнеше чашата. — Не подхожда на един ирландец да пие това безвредно питие.

Шейн се усмихна и взе чашата.

— Пих много шампанско по-рано. Но трябва да призная, че никой от вас не изглежда изтощен, а всички пихте като моряци преди отплаване. — Погледна Майкъл и продължи: — Предполагам, че родителите ти все още са в Хонконг, тъй като не бяха с теб на кръщаването.

— Да. Връщат се след две седмици и тогава аз заминавам за Ню Йорк. Надявам се, че ще можем да се видим, Шейн. Къде ще отседнеш?

— В апартамента на леля Ема на Пето авеню, докато си намеря жилище. Страшно ще се разсърдя, ако не ми се обадиш. — Погледът на Шейн се плъзна покрай Уинстън. Валънтайн Стоун, приятелката на Майкъл, се връщаше в стаята от градината, следвана от Маргьорит Рейнолдс и едно русо момиче. Предположи, че това е американската приятелка на Алисън, причина за тази официална вечеря. Той им махна, след това хвана ръката на Майкъл. — Пръстен ли виждам на пръста на Валънтайн?

— Да, но на дясната ѝ ръка, а не на лявата, идиот такъв! — Майкъл Калински направи физиономия, подсмихна се. — Ти ще научиш пръв, когато реша да направя тази ужасна стъпка, Шейн.

Александър се намеси:

— Чуйте го само... всички знаем, че тя прави с теб каквото поиска, Майк.

— Приказвай колкото си искаш — бързо отвърна Майкъл. — Маргьорит те е насадила на същото положение, толкова здраво те държи за гушата, че дъх не можеш да си поемеш.

Всички се разсмяха.

Александър се изчерви и отвърна:

— Не бъди толкова сигурен. — Поколеба се, след това продължи: — Едно нещо е сигурно обаче — баба харесва Меги, одобрява я. Тя мисли, че трябва да ѝ направя предложение, преди някой друг да я измъкне под носа ми. Трябва да кажа, че Ема Харт има известно доверие на своя внук. — Александър поклати глава, затвори се в себе си както обикновено и продължи да наблюдава Меги с крайчеца на окото си. Тази вечер тя изглеждаше очарователна в своя аленочервен костюм с дантели, светлокафявата ѝ коса старомодно беше вдигната

нагоре в стил „Мадам Помпадур“. Може би той *трябва* да последва съвета на баба си.

Шейн, който трепна вътрешно при думите на Александър, тихо каза:

— Не я оставяй да избяга. Леля Ема е права, тя е много добра партия, Сенди, такова приятно момиче.

Майкъл добави:

— А както всички знаем, светът е пълен с хищни мъже, Александър. По-добре направи каквото казва Ема Харт, преди да е станало много късно.

Шейн се обърна към Уинстън.

— А къде се е скрила *твоята* любов?

— Какво? — попита Уинстън и се изтръгна от обзелите го мисли за Емили. Намръщи се. — За какво говорите?

— *Алисън*. — Шейн се загледа в него и продължи. — Все още не съм поздравил домакинята.

— О! Да, Алисън. Тя хукна в кухнята точно преди да дойдеш — бързо каза Уинстън, опитвайки се да прикрие факта, че се беше замислил за друго. — Скоро ще се върне. Отиде да види дали двете местни момичета, които нае за тази вечер, се справят. Междувременно по-добре да те заведе при почетната гостенка и да те представя. В противен случай Алисън ще ме направи на сол. — Уинстън смигна на Шейн съучастнически. — Приятелката на Алисън живее в Ню Йорк. Ако се държиш както трябва тази вечер, тя дори може да се съгласи да излезе с теб.

— Няма да имам време да се занимавам с жени. Ще бъда много зает с хотела. Престани да се опитваш да ме уреждаш, Уинстън — запротестира Шейн, после помисли и каза: — Все пак защо мислиш, че ще ме заинтересува?

— Защото е доста хубава — отвърна Уинстън.

Шейн не каза нищо, последва приятеля си през дългата стая до камината, където бяха застанали трите жени и разговаряха.

Високата, стройна блондинка наблюдаваше как се приближават и в същото време се опитваше да не се издаде, беше силно поразена от неоспоримото присъствие на Шейн О'Нийл, макар и на такова разстояние. Всъщност тя го беше забелязала веднага щом се върна в стаята. Алисън й беше казала кой и какъв е той... млад потомък на

известна йоркширска фамилия, най-подходящият от всички ергени, роден със златна лъжица в устата, с пари да купи целия свят, ако иска. Освен това имаше външност, която можеше да го заведе, където поиска. И право да бъде в леглото на всяка жена, ако пожелае това, реши тя. Алисън не беше преувеличила.

Шейн целуна Валънтайн и Маргьорит, а Уинстън каза:

— Скай, бих искал да те запозная с Шейн О'Нийл. Шейн, това е Скай Смит от Ню Йорк.

Те се ръкуваха и размениха погледи.

Шейн каза мило, с приятелска усмивка:

— Чух, че това е първото ви пътуване до Йоркшир? Харесва ли ви?

— Много. Толкова е красиво... долините са приказни. През изтеклата седмица Алисън ме разведе набързо навсякъде, докато купувах антики, така че видях голяма част от вашата славна природа.

— Алисън е специалистка и съм сигурен, че ви е помогнала да намерите някои наистина интересни неща. Уинстън ми каза, че сте в същия бизнес — отбеляза Шейн.

— Да, имам малък антикварен магазин на Лексингтън авеню, близо до Шестдесета улица. И за щастие много добри клиенти, които са жадни за английски антики и сребро. — Тя леко се засмя. — Купих половината Йоркшир и сега се безпокоя как следващата седмица ще натоваря на кораб всичко, за да пристигне вкъщи. Моят магазин ще се пръсне.

Валънтайн каза:

— Алисън ми каза, че случайно сте намерили много красиво старо викторианско сребро в Ричмънд. Без съмнение няма да имате никакви проблеми да продадете тези предмети. И то веднага.

— Не, няма — каза Скай и подробно им описа всеки предмет от нейната сребърна колекция. Уинстън се извини и се отдалечи. Шейн се облегна на камината, отегчен от разговора за антиките, слушаше с половин ухо бърборенето на жените. Изучаваше американката. Тя беше очарователна, без съмнение изглеждаше добре. Представителна и очевидно много умна. Въпреки това той веднага разбра, че не е неговият тип. Никога не беше харесвал хладните, първични блондинки, които приличаха на скандинавски ледени девици.

Предпочиташе тъмните, екзотични жени. Като Пола. Пропъди от ума си мисълта за нея.

След като постоя при тях колкото изискваше учтивостта, той каза:

— Трябва да отида да намеря Алисън. Моля да ме извините. — Кимна леко и изчезна, тръгна по тесния коридор към кухнята. Но когато минаваше край малката интимна столова, видя през отворената врата Алисън. Тя съсредоточено разглеждаше масата.

— Ето ви и вас, мисис Ридли! — възкликна той и влезе вътре, притегли я към себе си и сърдечно я прегърна. — Моите поздравления! Къщата изглежда чудесно. И така, защо се криеш от мен. Започнах да мисля, че ме наказваш, задето закъснях толкова.

— Не мога да постъпя така с теб, мили Шейн. Ти можеш да правиш всичко — никога няма да ти се разсърдя.

— По-добре Уинстън да не чува такива неща. Ще ревнува.

Лицето на Алисън помръкна и тя каза със сподавен глас:

— Не съм толкова сигурна...

Шейн я погледна въпросително.

— Какво означава това?

Алисън вдигна рамене, наведе се над масата, премести една малка сребърна птичка по-близо до нейната половинка и обърна глава.

Лицето на Шейн изразяваше пълно недоумение, докато я чакаше да свърши да подрежда масата и да отговори на въпроса му. Но тъй като тя не спря, той нежно я хвана за ръката и я обърна към себе си. Веднага разбра, че е разстроена.

— Хей, какво има? — тихо прошепна той, устремил поглед в мрачното ѝ лице.

— Нищо. Наистина... — започна тя, но се поколеба и спря. Накрая отривисто каза: — О, няма да лъжа теб, Шейн. Откакто пристигна тази вечер, Уинстън се държи особено с мен. Не прилича на себе си. Като обезумял е. — Светлосивите ѝ очи внимателно наблюдаваха лицето му. — Случило ли се е нещо следобед. Нещо, което може би го е разстроило?

Шейн поклати глава.

— Доколкото знам, не, Алисън.

— Мисля, че нещо се е случило. В противен случай странното му държание сигурно е свързано с мен, с нас. Може би е загубил

интерес към мен.

— Сигурен съм, че грешиш.

— Аз не съм сигурна, Шейн. Познавам Уинстън почти толкова добре, колкото теб. Той обикновено е весел, нежен и сърдечен. През последните няколко месеца нещата между нас вървяха чудесно. До такава степен, че имах чувството, че може би скоро ще ми направи предложение за женитба. Начинът, по който се държеше, ме караше да мисля така... Каза ми колко много ме харесва баща му и което може би е по-важно, Ема Харт. Когато пристигна, забелязах промяна в него... беше различен, замислен. Дойде късно, след като обеща да дойде преди другите гости, за да ми помогне да преместим голямата маса и да свършим някои други неща, а сам знаеш, че той никога не закъснява. Това, разбира се, няма значение. Но беше хладен, малко рязък дори и аз естествено се изненадах. Когато започнахме да пием, се оправи, след като пристигнаха Александър и Меги, но, честно казано, наистина е сдържан. Съвсем не е в неговия стил да бъде толкова потиснат.

Шейн се учуди повече от всякога. Бързо си припомни какво се беше случило следобеда и се запита дали не е станало нещо, което да е разтревожило Уинстън. Но доколкото знаеше, нямаше нищо неприятно и Уинстън му беше изглеждал спокоен.

Той каза:

— Слушай, сигурно е нещо, свързано с работата му. Това ми изглежда най-правдоподобното обяснение. Да, сигурно е разтревожен за нещо във връзка с работата си. — Той насърчително се усмихна. — Убеден съм, че настроението му няма нищо общо с вашите взаимоотношения. Освен това той без съмнение не е загубил интерес към теб. Как можеш да си помислиш такова нещо?

Тя го изгледа и се усмихна със съжаление.

— Жените усещат тези неща.

Шейн възкликна:

— Неправилно тълкуваш нещата, представяш си най-лошото. — Той хвана ръката ѝ, мушна я под своята и я заведе до вратата. — Хайде, нека да се върнем в хола, ще ти взема едно хубаво, силно питие. Аз също мога да изпия едно. — Очите му бяха топли, сърдечни. — Ще видиш, Уинстън ще се държи с теб така, както винаги се е държал.

— Ти изглеждаш по-сигурен в това, отколкото ми говори моето чувство — тихо отвърна тя. Но когато се върна при гостите, опряна на ръката на Шейн, тя придаде безгрижно изражение на лицето си, благодарна за моралната му подкрепа.

По-късно, докато вечеряха, Шейн реши, че Алисън беше права в едно отношение: Уинстън наистина беше малко променен.

Седеше на почетното място на масата и въпреки че беше приятен и очарователен и съвършено играеше ролята на добър домакин, Шейн откри, че в очите му пробягваше замисленост, усети престорената нотка в смеха му, долови фалша на веселото му настроение.

За да отвлече вниманието на гостите и да даде възможност на Уинстън да си откъдне, Шейн стана душата на вечерята. Беше общителен, разговорлив, духовит и забавен. Особено внимателен бе с Алисън, от чиято дясна страна седеше, доволен, че тя реагираше положително и с напредването на вечерта изглеждаше по-спокойна и отпусната.

Накрая тя сложи край на вечерята, когато след десерта каза:

— Хайде да прием чай и други напитки в хола.

— Това е чудесна идея — възкликна Уинстън и топло ѝ се усмихна, не беше се усмихвал толкова сърдечно, откакто пристигна. Той стана пръв и изведе Алисън и другите жени от трапезарията, Шейн го последва заедно с Майкъл и Александър.

Уинстън веднага отиде до масата с напитките и започна да налива различни питиета за гостенките. Шейн се приближи до него и опитвайки се да придаде нехаен тон на думите си, каза:

— За мен едно голямо „Бони Принц Чарли“, моля.

— Откога пиеш това ужасно нещо? — попита Уинстън и вдигна поглед. Той се усмихна и продължи да налива белия *crème de menthe* върху натрошения лед, който беше сложил в една чаша.

— Защо не ти харесва? Когато бяхме малки, ти го обичаше колкото мен, пиеше го на големи глътки, когато леля Ема не гледаше.

— Да, но ако си спомням правилно, и на двамата ни се повдигаше от него. Но добре, щом искаш. — Уинстън напълни една чаша, подаде я на Шейн с усмивка на уста и сипа коняк за Майкъл, Александър и себе си.

Шейн стоеше и го наблюдаваше. Накрая тихо попита:

— Добре ли си?

Уинстън рязко вдигна глава.

— Разбира се, че съм добре. Защо питаш?

— Тази вечер изглеждаш малко различен.

— Имах дълъг, тежък ден. Страхувам се, че малко съм уморен. Направи ми една услуга, върви при Скай и я питай дали е променила решението си да пийне нещо след вечеря, докато аз чинно занеса тези питиета на другите. Алисън ще дойде всеки миг с кафето. — Уинстън взе подноса и тръгна из стаята, като тихо си подсвирваше с уста.

Шейн го проследи с поглед и замислено присви очи. Уинстън сега изглеждаше нормално и може би беше казал истината, че е уморен. Шейн отиде при Скай Смит, която седеше сама на широката каменна камина.

— Вие не пиете. Опитайте това — властно каза той и ѝ подаде чашата.

Тя я взе, леко я подуши и въпросително вдигна поглед.

— „Бони Принц Чарли“ — обясни Шейн.

— Какво е това?

Той се разсмя:

— Драмбуи. Хайде, пийнете, няма да ви отрови.

При тези думи тя отпи и кимна в знак на одобрение.

— Има необичаен вкус. Харесва ми. Благодаря, Шейн.

— Стойте тук. Веднага се връщам. — Той се върна след миг с едно драмбуи за себе си, седна до нея и чукна чашата си в нейната. — Наздраве.

— Наздраве. — Скай го погледна с крайчеца на окото си. Той наистина беше красив. Може би прекалено красив. Мъже, които приличаха на Шейн О'Нийл, я ужасяваха. На тях обикновено не можеше да се вярва — прекалено много изкушения се изпречваха на пътя им.

Шейн вдъхна за миг питието, сложи чашата си на камината и каза:

— Имате ли нещо против да запаля една пура?

— Съвсем не. Кажете ми нещо — защо драмбуи се нарича „Бони Принц Чарли“.

— Защото, когато Бони Принц Чарли отишъл в Шотландия през 1745 година, за да се опита да си върне трона на своите предци, той получил помощ от член на фамилията Макинън от Скай. В знак на

благодарност принц Чарли му дал рецептата на своето питие. Оттогава тайната на неговото приготвяне е останала в семейство Макинън и драмбуи е получило името си от легендата. Като стана дума за остров Скай, така ли се пише вашето име — с й накрая?

— Да, но истинското ми име е Шуйлер. То е холандско. Фамилно име. Имам чувството, че мама е била на мнение, че обикновеното старо име Смит е имало нужда малко да се съживи. — Тя бавно се усмихна.

— Това е много хубаво име. Отива ви — галантно каза той.

— Искрено благодаря, сър.

Замълчаха.

Скай Смит се опитваше да реши дали да не му предложи да ѝ се обади в Ню Йорк, без това да прозвучи нахално. Не се интересуваеше от него като любовник. От друга страна, по време на вечерята беше открила, че той я привлича почти против волята ѝ. Беше забавен, приятен за компания и прекрасен човек, макар и малко суетен и прекалено самоуверен. Но може би можеха да станат приятели.

Шейн все още мислеше за Уинстън и тайно го наблюдаваше. Беше седнал на един диван в другия край на стаята с чаша в ръка, изглеждаше спокоен. Проблемът, който го беше смущавал по-рано, очевидно се беше разрешил или отпаднал като маловажен. Той изведнъж се разсмя искрено и започна да закача Алисън. Шейн забеляза, че лицето ѝ сияеше. Достатъчно по този въпрос, помисли той, бяха се обезпокоили за нищо. Почувства облекчение. На следващия ден заминаваше и не искаше да мисли, че ще изостави най-скъпия си приятел, когато той има неприятности.

Накрая Скай заговори и прекъсна размишленията на Шейн:

— Надявам се, че думите ми няма да прозвучат предизвикателно или нещо подобно, но ако мога с нещо да ви бъда полезна в Ню Йорк, можете да ми се обадите. — В желанието си да изглежда по-делова, тя бързо добави: — В каталога магазинът е при антикварните магазини Бранд Смит.

— Много мило от ваша страна. Ще ви се обадя — каза Шейн и се изненада, че прие предложението ѝ с такава готовност. Смукна от пурата си, реши, че трябва да обясни, и продължи: — Не познавам много хора в Ню Йорк. Само няколко адвокати, които работят за

нашата компания. О, запознах се също с един човек на име Рос Нелсън. Банкер.

— О — възкликна тя.

Шейн се вгледа в нея, видя изненадата в очите ѝ. Дали това не беше шок?

— Значи познавате Рос — каза той с възбудено любопитство.

— Не. Не, не го познавам — твърде бързо отвърна тя. — Чувала съм за него, чела съм за него във вестниците, но това е всичко.

Шейн кимна и по някаква необяснима за него причина веднага промени темата. Но докато разговаряха за други неща, той остана с впечатлението, че Скай Смит познаваше много по-добре прочутия мистър Нелсън, отколкото искаше да покаже. И той се запита защо беше решила да излъже.

Шейн О'Нийл замина за Йоркшир на следващата сутрин.

Беше ранна утрин. Мъглата се беше разстлала от долините и високите скалисти склонове и подобно на плащ от сива дантела бе обгърнала ливадите и от части скриваше дърветата, каменните стени и къщите, сгушени в гънките на полетата. Всички те бяха сякаш едва оформени образи, призрочни и илюзорни под далечното смръщено небе. От надвисналите клони капеше роса, искреше върху дивите цветя, блестеше в жилите плетове и се стичаше на малки поточета от двете обрасли с трева страни на междуселския път. Нищо не трепваше в плуващите талази мъгла, цареше неземаен покой, цялата околност сякаш бе застинала в неподвижност, пейзажът бе приказен... пейзажът на детските му мечти.

Постепенно на смътно очертания хоризонт започна да изгрява ранното слънце, струящите му полегати лъчи пронизваха въздуха и осветяваха купола на студеното, бледнеещо небе с неочаквано, изумително сияние. А през горната част на отрупаните с листа корони на дърветата блестяха подобните на миражи комини на Пенистън Роял, докоснати от далечната слънчева светлина. Къщата на детските му мечти. Но в детските му мечти имаше една друга къща... вила край морето, където се бяха смели, играли и мечтали през веселите, безгрижни дни на летата от тяхното детство, където не се беше променило нищо и времето бе вечно.

Тя беше винаги там с него... в тази вила, разположена високо на скалите над осветеното от слънцето море, очите ѝ с цвят на лятно небе бяха изпълнени със смях, а усмивките ѝ с нежност, предназначени наистина само за него. Приказни пейзажи... приказни къщи... приказно дете от детските му мечти... завинаги заключени в сърцето и ума му... негови постоянни спътници, бледи сенки в келтската му душа.

Сега той заминаваше... толкова далеч... изоставяше ги. Но той никога не ги изоставяше. Където и да отидеше, ги носеше със себе си... те никога не се променяха... това бяха детските му мечти... Пола, Пенистън Роял и вилата край слънчевото море...

Колата тръгна по тесните, лъкатушещи селски пътеки, мина покрай голямата желязна порта на Пенистън Роял, продължи през селото със същото име и излезе на главния път. Пред погледа на Шейн залетяха познатите знаци: Саут Стенли, Райпли, Харогейт. Алудли.

Когато влезе с грохот в Лийдс, намали, въпреки че нямаше движение. По улиците не се виждаше никой, беше безлюдно в този ранен час и нямаше признаци на живот. Сивият, мръсен, витален Лийдс, големият индустриален град на севера, седалището на властта на Ема и семействата на неговия дядо и Дейвид Калински.

След като обиколи Сити Скуеър, където се издигаше статуята на Черния принц, той мина покрай пощата и Куинс хотел, продължи по късата стръмнина до Сити Стейшън и се отправи към М1, пътят, който води на юг към Лондон. Щом излезе на магистралата, Шейн увеличи скоростта и я намали чак когато премина границата на графството... и остави Йоркшир назад.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Градината беше нейното вълшебно място. Винаги успяваше да предаде на Пола усещане за задоволство от постигнатото и ѝ бе добър лечител в моменти на безсилие или когато изпитваше нужда да се избави от стресовите и напрежението на работата си. Започнеше ли да планира една градина, тя отпускате напълно юздите на въображението си и всяко парче земя, което попадеше в сигурните ѝ и талантиливи ръце, се преобразяваше сякаш по чудо, превръщаше се в поразително свидетелство за нейния инстинктивен усет към природата.

Всъщност тя беше градинар с вдъхновение. Вплиташе цветя, растения, дървета и храсти в гоблен с живи цветове и съчетания, които смайваха погледа с неотразимата си красота. И все пак, въпреки че беше внимателно планирана, нито една от нейните градини не изглеждаше и в най-малка степен предварително обмислена.

Те имаха неподправена старинна атмосфера, защото тя ги засаждаше изобилно със старомодни типично английски цветя и храсти. Градината, която сега наричаше своя и която бе обработвала в продължение на цяла година, започваше да изглежда точно така.

Но за разлика от друг път тя почти не я забелязваше.

Стоеше неподвижна на ръба на терасата, втречена в дългата зелена ивица трева, без да я вижда, лицето ѝ бе замислено. Мислеше за Джим. Кавгата им предната вечер беше ужасна и въпреки че накрая се сдобриха — в леглото, където обикновено успяваха да забравят гнева си един към друг — тя все още не беше се успокоила. Скараха се за Едуина. Отново. И накрая спечели той, защото тя, силно влюбена в съпруга си, беше безнадеждно слаба, когато нещо касаеше него. И така се съгласи да забавлява Едуина тази вечер, да ѝ покаже къщата и градината, да ѝ предложи коктейли, преди да излязат за вечеря. Но сега на Пола ѝ се искаше да е била по-твърда с него. В ранните утринни часове, след като я люби, той я увещава, закача и размива, докато тя не се съгласи да направи това, което искаше той. Беше я въртял изкусно на малкия си пръст и сега изведнъж тя се изпълни с негодувание.

Пое дълбоко дъх и решително тръгна към алпинеума, който строеше, като се опитваше да се отърси от мислите за яростната кавга. „Няма да тая злоба — каза си твърдо тя. — Трябва да се освободя от гнева си, преди той да се прибере довечера.“ Коленичи и продължи работата, която бе започнала по-рано същия ден, твърдо решена да подреди тази упорита купчина камъни, изпълнена с горещо желание да направи алпинеума толкова красив, колкото алпинеума в морската къща на баба й.

Както обикновено ставаше, Пола насочи цялото си внимание в работата, позволи спокойствието на природата да я обхване, докато утешаващата й красота я завладя и тя намери покой в себе си.

Пола откри любовта си към земята и всичко, което расте, още като дете. Беше осемгодишна.

Същата година Ема купи къща, която да използва по време на пролетните и летните училищни ваканции на внуците си. Наричаше се „Гнездото на чаплата“ и се намираше на високите скали край Скарбъроу с изглед към светлите пясъци и оловносивия залив отсреща, по викториански пищна със сложната украса на дървения си портал, големите слънчеви стаи и обширна градина, която бе същинска пустош, когато Ема за първи път придоби права над имението.

Освен че искаше място, където да може да прекарва ваканциите с невръстното си домочадие и да се наслаждава на компанията му, Ема имаше още една сериозна причина да купи „Гнездото на чаплата“. Отдавна чувстваше неотложна нужда да има пълен контрол и влияние над внуците си за по-дълги периоди от време. Целта ѝ бе проста. Искаше да ги научи на някои от основните неща в живота, на практическите страни на ежедневието и да се увери, че те разбират истинската стойност на парите. За Ема от години беше нетърпимо, че повечето от децата ѝ бяха свикнали да живеят в разкош, без да се замислят за цената на своето разглезено съществуване, и бяха прекалено зависими от цели армии прислужници, които се грижеха дори за най-дребните им нужди. И така, по своя неподражаем начин, тя си изработи план, когато реши, че внуците ѝ трябва да бъдат отгледани така, че да са по-малко глезени, да разчитат повече на себе си и да бъдат трезвомислещи по отношение на паричните въпроси.

— Има една йоркширска поговорка и тя е следната — каза тя един ден на своя банкер инвеститор Хенри Роситър: — От баба до внуче — дървени нальми. Е, можеш да бъдеш сигурен, че при мен това няма да се случи. — Веднага след това разписа чека за къщата.

„Гнездото на чаплата“ беше отговорът на много неща, за които мислеше. А и щеше да стане нейното училище. За тази цел Ема реши, че е правилно да наеме само една домашна прислужница, местна жена от града, която щеше да идва всеки ден. И каза на доста жизнерадостната, закръглена госпожа Бонифейс, че основното ѝ задължение е да се грижи за морската вила, когато семейството не пребивава там. Ема продължи да очертава своите доста необичайни планове. Обясни, че твърдо е решила да се грижи сама за домакинството с помощта на многобройните си внуци. Каквото и да си беше помислила госпожа Бонифейс за това необичайно състояние на нещата, тя никога не го изрече. Прие плана на Ема с ентузиазъм и ако се съди по поведението ѝ, очевидно се почувства привилегирована да работи за известното семейство Харт.

Умна и лицемер от най-висока класа, Ема не сподели с никого, най-малко с внуците си, своите намерения или мотиви. Едва след като получи къщата и нае госпожа Бонифейс, тя им разказа за „Гнездото на чаплата“, но с такива ярки краски и обгърна всичко с такъв романтичен ореол, че всички бяха в трескаво очакване. Гледаха на цялата идея за къщата край морето като на голямо приключение, след като щяха да бъдат сами с Ема и далече от родителите си.

Ема веднага усети, че режимът, който бе въвела, се оказа нещо като шок, и се усмихваше вътрешно, когато ги гледаше как се блъскат наоколо с четки и кофи, автоматични и неавтоматични метли, мебелочистител и бърсалки за прах и невъобразими дъски за гладене. В кухнята ставаха огромни бедствия: продънени тигани, обгорени до въглен съдове и отвратителна, безвкусна храна. Мърмореха за изгорени пръсти, плюски, главоболия, артрит в коляното и други незначителни болезки — истински и въображаеми, някои от които се струаха на Ема безкрайно пресилени.

Джонатан беше този, който измисли най-находчивото и изобретателно извинение, за да се измъкне от своите дребни задължения, когато един ден ѝ каза, че е разтегнал ахилесовото си сухожилие, докато косил ливадата, и че е много осакатен, за да върши

още работа същия ден. Ема беше и стъписана, и впечатлена от находчивостта му. Кимна с най-голямо съчувствие. И за да покаже на това тъй опитно момченце, че е много по-умна, отколкото той мислеше, му обясни с дяволски живописни термини точно как се лекува разтегнато ахилесово сухожилие.

— И така, след като изпитваш такива ужасни мъки, по-добре ще е да те закарам до лекарския кабинет, за да може лекарят да се заеме с теб незабавно — каза тя и посегна за чантата си и ключовете на колата.

Джонатан веднага предложи да изчакат няколко часа, в случай че болката премине. Очевидно тя премина. Той се възстанови удивително бързо, защото, както изглежда, перспективата да прекара остатъка от пролетта скован в неудобна гипсова превръзка от върха на пръстите на краката му до кръста или да остане с госпожа Бонифейс, когато братовчедите му се върнат на училище, а баба му — в Пенистън Роял, не го привличаше.

През тези първи седмици в къщата край Скарбъроу те скоро свикнаха с установения ред. Момчетата бързо започнаха да показват определени умения в домакинската работа и готвенето, а момчетата с готовност се научиха да се справят с по-тежката домакинска работа, плевяха градината и косяха поляната. На никого не се позволяваше да кръшка от задълженията си. Ема не беше човек, който би търпял дълго каквито и да било глупости и беше относително строга: не показваше никакви предпочитания към един или друг.

— Не ми се е случвало да чуя някой да е умрял от търкане на пода или лъскане на сребърни прибори — обичаше да казва тя, ако някой от тях посмееше да се оплаква или да измисля несъществуващи болести, както беше направил Джонатан.

Всяко непокорно дете, което бе набрало достатъчно кураж да протестира или да послъже, веднага пребледняваше под втренчения стоманенозелен поглед, щом си спомнеше как трудно се бе отървал Джонатан.

А когато дойде време всички да стегнат багажа и да напуснат къщата край морето, Ема се поздрави и призна, че те бяха истински воители. Посрещнаха нещата, без да показват недоволството си, и наистина се стегнаха, за да й доставят удоволствие. Що се отнася до нея, експериментът се оказа безспорен успех. Всяка следваща година,

когато суровата йоркширска зима отстъпваше на по-топлото време, тя ги събираше и закарваше в Скарбъроу.

Накрая братовчедите Харт и внуците на О'Нийл и Калински станаха редовни посетители. Когато пристигнаха да прекарат юли и август край морето, дори те получиха справедлив дял от ежедневните задължения и нямаха друг избор, освен да запретнат весело ръкави. Бързо разбраха, че няма да бъдат поканени отново, ако не се съобразяват с желанията на Ема и не изпълняват задълженията си.

Децата наричаха Ема зад гърба ѝ „генерала“ и поради строгите ѝ правила и закони в действителност често се чувстваха така, сякаш живееха във военен лагер. От друга страна, те наистина се забавляваха през онези щастливи, безгрижни години и накрая им беше толкова весело заедно, че дори на домакинската работа гледаха като на игра. За голямо учудване на родителите им и огромно задоволство на Ема всеки от тях започна да чака с такова нетърпение тези временни пребивавания в малкото морско градче, че с ожесточение отхвърляше всякакви други покани за лятото. Настояваха да се върнат в „Гнездото на чаплата“ веднага щом Ема отключеше къщата.

Въпреки собственото си ужасно пристрастие към работата и малко други неща Ема беше достатъчно умна, за да прозре, че нейната „малка шайка разбойници“, както ги наричаше тя, се нуждаеше от много възможности, за да намерят отдушник, и от множество приятни задължения, за да запълнят дългите летни дни.

— Само от работа без почивка се затъпява — повтаряше непрекъснато тя на госпожа Бонифейс и след това продължаваше да измисля вълнуващи проекти, в които тя и децата можеха да участват заедно.

Водеше ги на интересни експедиции по крайбрежието, до Уитби, залива Робин Худ и Фламбъроу хед, даваше им множество други награди за тяхното усърдие и старание. Правеха посещения на местното кино и малкия градски театър, ходеха на спокойни пикници на скалите, возеха се на лодка в залива и си устройваха плувни забави на брега. Често ходеха на риболов с местните рибари и бяха във възторг, когато им позволяваха да задържат част от улова. В тези приятни дни те се връщаха в „Гнездото на чаплата“ и приготвяха малкото количество риба за вечеря на Ема, а тя я изяждаше, сякаш бе приготвена от главния готвач на „Риц“. Когато времето беше облачно и

морето бурно, Ема организираше състезания с яйца и лъжички и експедиции за търсене на съкровища из градината. И тъй като добре познаваше алчната природа на децата, тя винаги осигуряваше много специални съкровища, които си струваха търсенето. Също така винаги осигуряваше повече от необходимите неща за всяко едно дете. Обикновено оставяше явни следи за онези, които оставаха с празни ръце и разплакани или разочаровани лица. В дъждовните дни, когато се налагаше да останат въкъщи, играеха игри на отгатване или поставяха свои пиеси.

Една година момчетата си сформираха собствен състав.

Нарекоха се „Чаплите“, Шейн и Уинстън бяха главните подбудители и организатори. Шейн се самоназначи за ръководител на състава. Освен това свиреше на пиано и пееше. Александър бе на барабаните и цимбалите, Филип надуваше флейтата, Джонатан стържеше с цигулката, а Майкъл Калински свиреше с хармониката. Уинстън се мислеше за най-важния и талантлив член на ансамбъла. Той обсеби тромпета като собствен инструмент и горещо настояваше, че е новият Бике Байдърбек, без съмнение, вдъхновен от един филм, на който ги беше завела Ема и който се наричаше „Младият мъж с хорна“. Сара се зачуди на глас къде ли се е научил да свири, а Ема леко се усмихна и каза, че не се е учил и именно в това е бедата. Понякога ѝ се струваше, че ще ѝ се пукнат тъпанчетата, когато какофонията от звуци изпълваше къщата по време на репетициите, които ѝ изглеждаха безкрайни.

Накрая, повярвали, че са достатъчно шлифовани, за да се представят пред публика, „Чаплите“ поканиха Ема и момичетата на концерт в градината. Ема ги наблюдаваше учудена и тайно се забавляваше с техните сложни и безкрайни приготовления. Извадиха шезлонги, стъкмиха малка сцена от подпрени на тухли дъски и докараха пианото близо до нея. Най-старателно облякоха своите „снаряжения“, както ги наричаха те — новите си бели фланели за крикет и лъскави алени атлазени ризи, шити без съмнение в някоя от фабриките на Калински, както прецени Ема. Вързаха около шиите си пурпурни атлазени кърпи, а на главите си шикозно килнаха весели сламени шапки.

Щом ги видя от прозореца на спалнята си да се събират на сцената, Ема веднага се преоблече в официална копринена рокля и

забърза по коридора към стаята на момичетата. Настоя да облекат най-хубавите си памучни рокли в чест на радостния повод и те всички излязоха навън малко след четири часа, облечени в своите премени, на хубавите им млади лица бяха изписани любопитство и очакване.

Докато слушаше как „Чаплите“ интерпретираха модни популярни песни и една-две стари балади, Ема откри, че концертът ѝ доставя удоволствие, и доста се учуди на откритието, че те все пак не бяха чак толкова лоши музиканти. Накрая на концерта тя похвали момчетата, като се смееше весело, докато изразяваше възхищението си от тях. Момчетата се смяха също, отвърнаха от все сърце на нейните щедри прегръдки и продължиха да свирят безмилостно през цялото лято за голям ужас на момичетата. Щом ги чуеха да репетираат, те започваха да ги имитират на шега, кикотеха се силно и заявяваха, че „Чаплите“ вонят чак до небето.

Шейн също като Уинстън беше изключително суетен относно музикалните си способности и най-вече относно гласа си. Скоро взе мерки критично настроените млади същества от женски под да бъдат подобаващо сплашени. Една нощ всички те откриха по един зловонен предмет в леглото си — от жаби и умрели риби с изцъклени очи до суров лук или торбички със сяр. Ответната мярка на Шейн даде резултат. След ужасна нощ на сменяне на чаршафи, широко отваряне на прозорци и изсипване на хубавите парфюми на Ема по стаите никое от момичетата не посмя да използва думата „вонящ“ през останалата част от ваканцията. Поне не по адрес на „Чаплите“.

Бавно, но съвсем съзнателно през онези години Ема се стремеше да внуши на всяко дете колко важни са колективният дух, умението да играеш играта, да си добър партньор и да спазваш правилата. Задължения и отговорност бяха вечните думи на устата ѝ, защото бе непреклонна в своята решимост да въоръжи всеки от тях със здрави принципи и правилни наставления за бъдещето, когато щяха да станат възрастни. Учеше ги какво значи чест, почтеност, честност и вяност, наред с още много други неща. Но в нейните често силни и сурови изявления винаги прозираше дълбоко скрита доброта и тя се отнасяше с тях с много обич и разбиране, и истинско приятелство. Приятелство, което повечето от тях нямаше да забравят до края на живота си. Дълбоко в сърцето си Ема съжаляваше, че е пренебрегвала собствените си деца в определени моменти от живота си, докато те

растяха и се развиваха. Искаше внуците ѝ да извлекат полза от грешките, които бе направила в миналото, а щеше да бъде още по-добре, ако същото направеха и нейните племенници, племеннички и внуците на най-близките ѝ приятели.

Но от всички години, прекарани във високата стара вила на скалите, най-значимата за Пола бе първата пролет на 1952 година, която завинаги щеше да остане в сърцето и мислите ѝ. Точно през тази година тя забеляза влечението си към природата и непреодолимото желание, по-скоро истинска нужда, да кара всичко да расте.

Една априлска събота, когато вятърът навън бушуваше, тя се разхождаше из градината с малката Емили, за която Ема ѝ бе наредила да се грижи. Пола се огледа, жадните ѝ млади очи поглъщаха всичко. Храстите бяха подрязани, живият плет — добре оформен, а поляните — окосени от момчетата почти до съвършенство, така че приличаха на топове гладко смарагдовозелено кадифе, разгънати така, че се докосваха чак до високите каменни стени. Кътчето земя зад къщата сега бе необичайно безупречно и напълно лишено от собствен облик.

Удиви се на себе си, когато неочаквано осъзна как *би могла* да изглежда градината, ако бе правилно засадена. Пред осемгодишното момиче изникна видение, то видя в детското си въображение редица тъкани, форми и огромни експлозии от цветове... пишно розово и бледомораво, ослепително червено и синьо, искрящо жълто, различни нюанси на топли кехлибарени, портокалови, златисти цветове и снежнобяло. Мигновено си представи ослепителна смесица от цветя и шубраци... гъсти храсти рододендрони с деликатно оформените си венчелистчета и тъмни, гланцирани листа, светли божури, сякаш ваяни от восък в съвършенството си... наведени клонки на азалии, отрупани до долу с тежки искрящи цветове... купища великолепни напръстничета, които едва докосват весели лалета и нарциси... и сгушени удобно до земята, изящни лехи маргаритки, иглики и теменуги, а ледените кокиченца разпръснати небрежно под дърветата.

И когато си представи всичко това, тя разбра какво трябваше да направи. Да сътвори най-красивата градина — градина за нейната баба. Щеше да я напълни с всички възможни цветя, с изключение на рози, разбира се. Поради някаква незнйна причина баба ѝ мразеше розите, отвращаваше се от аромата им. Казваше, че ѝ става лошо от тях, и не можеше да понася присъствието им в къщата или градината

си. Тя се втурна в къщата, кипеше от вълнение. Младото ѝ лице бе зачервено, очите ѝ искряха. Пола връхлетя върху своята касичка с пари и бързо я отвори с ножичките за бродерия.

Когато пенитата и шилингите изпопадаха, Емили нервно извика:

— Ще си намериш белята, когато баба открие, че си разбила новата си касичка и си откраднала парите.

Пола поклати глава.

— Не, няма. А и не ги крада. Всичко това е мое. Спестила съм го от моите седмични джобни пари.

Въоръжена със скъпоценното си съкровище и следвана от вярната Емили, тя решително отиде в града.

Както се оказа, Емили стана истинска досадница в Скарбъроу и Пола скоро започна да съжалява, че я беше довела. Емили искаше да спрат за миди и морски охлюви на щанда за риба, а след това и за лимонада в близкото кафе, като твърдеше, че е гладна и жадна, и в изблик на своенравие тропна с крак.

Пола я изгледа строго.

— Как може да си гладна? Току-що обядвахме. А ти яде най-много от всички. От ден на ден заприличваш все повече на малко дебело свинче.

Тя забърза напред, като остави Емили да върви зад нея и да се муси.

— Злоба — изкрещя Емили и закрачи по-бързо, като се стремеше да не изостава от по-големите крачки на братовчедка си.

Пола хвърли поглед през рамо и рече:

— Мисля, че имаш тения.

Тя каза това така внезапно и грубо, че Емили се закова на място. Замълча шокирана за миг, след това се затича след Пола толкова бързо, колкото можеха да я носят малките ѝ крачета.

— Какви страхотии говориш — изкрещя с цяло гърло Емили. Беше ужасена от думите на Пола и само мисълта, че някой огромен червей може да расте в нея, я изстрелваше незабавно напред.

— Нямам червей! Нямам!

Пое въздух и задъхано каза:

— Имам ли, Пола? О, моля те, моля те, кажи ми, че нямам. Може ли баба да го улови и да го изтегли навън?

— О, не ставай глупава! — отсече Пола с нарастващо раздражение, решена да постигне целта си и изпълнена с нетърпение да открие магазин за цветя, където се продават луковици и растения.

— Не се чувствам добре, Пола. Става ми лошо.

— От пудинга с маслото е.

— Не, не е — хленчеше Емили. — От мисълта за моя червей е. Чувствам се ужасно. Ще повърна — заплаши детето. Емили пребледня и очите ѝ се насълзиха.

Пола веднага се натъжи. Наистина обичаше малката Емили и рядко се държеше зле с нея. Прегърна повдигащите се раменца на петгодишното момиченце и погали меката ѝ руса косица.

— Хайде, хайде, не плачи, Емили. Сигурна съм, че нямаш тения, наистина! Да умра, ако лъжа.

Накрая Емили спря да плаче и затърси кърпичка в джоба на жилетката си. Издуха шумно носа си и тогава доверчиво хвана ръката на Пола и запристъпва мълчаливо край нея, укротена и успокоена, докато вървяха по крайбрежната улица край множеството чудати старомодни магазинчета. Накрая тя събра кураж и се осмели да прошепне плахо:

— Ами я си представи, че имам? Какво ще правя с моя...

— Забранявам ти да обсъждаш отвратителния си червей, ужасно малко момиче! — възкликна Пола, станала отново нетърпелива. — Знаеш ли какво, Емили Баркстоун, ти си истинска напаст. Ужасна напаст. Ще те изпратя в Ковънтри, ако не млъкнеш.

Емили бе сразена.

— Но ти винаги казваш, че съм ти любимката. Искаш да кажеш, че съм ти любимата напаст, нали? — попита Емили, като бързаше да не изостава и гледаше в очакване по-голямата си братовчедка, която боготвореше.

Пола се разсмя. Придърпа Емили и прегърна малкото топчесто детенце.

— Да, ти си ми любимата напаст, печена ябълчице. И понеже знам, че ще бъдеш послушно момиче, и ще спреш да се държиш като глезено бебе, ще ти издам една много, много специална тайна.

Емили бе толкова поласкана, че сълзите ѝ секнаха и зелените ѝ очи се разшириха.

— Каква тайна?

— Ще направя градина за баба, една великолепна градина. Затова отидохме в Скарбъроу — за да купим семената и нещата, от които имам нужда. Но ти не трябва да й казваш нищо. Това е една много, много голяма тайна!

— Обещавам! Обещавам! — Емили беше развълнувана.

През следващия половин час, през който двете момиченца скитаха от цветар на цветар, Пола бе омаяла напълно Емили. Обясни й така, че да разбере чудесните неща, които щеше да засади в градината. Описа цветовете и венчелистчетата, листенцата и уханието на цветята с най-малки подробности, а Емили беше така очарована и възхитена от това, че е част от такова сериозно начинание, че скоро забрави за червея. Бавно и ревностно Пола най-сетне избра любимите цветя на баба си и направи покупката. Излязоха от последния магазин за цветя с чанта, препълнена с луковици, пакетчета семена и каталози по градинарство.

Когато стигнаха горния край на улицата, Емили вдигна очи към Пола и се усмихна много сладко, а на кръглото й личице се появиха трапчинки.

— В такъв случай може ли сега да отидем до щанда с морските охлюви?

— Емили! Отново ставаш досадна! По-добре се дръж прилично.

Емили не обърна внимание на това възмущение.

— Имам по-добра идея. Хайде да отидем до „Гранд“ за чай. Много бих искала. Можем да вземем пасти със сметана, сандвичи с краставица, кифли с ягодов мармалад, извара и...

— Нямам повече пари — твърдо обяви Пола, като се надяваше да срине тази идея незабавно.

— Надраскай нещо на сметката, както прави баба — предложи Емили.

— Няма да ходим в „Гранд“ и точка. Затова млъкни. Виж, Емили, стига си се разтакавала... става късно. По-добре да побързаме.

Преди да пристигнат в „Гнездото на чаплата“, момиченцата бяха станали отново неразделни приятелки. Емили веднага се предложи за помощник, като с това искаше да се подмаже на братовчедка си, както винаги, търсейки одобрението и обичта на Пола. Сви се на земята и предложи доброволно мнението си с детско, пискливо гласче. След като бе наблюдавала Пола известно време, Емили каза:

— Бас държа, че ако някой има зелени ръце, то това си ти.

— Казва се „златни ръце“ — поправи я Пола, без да вдига поглед от работата, върху която се бе съсредоточила. Тя продължи да копае плодородната земя, садеше първите си цветя с върховна самоувереност, не си помисли дори за миг, че е възможно те да не пораснат и цъфнат. Събираше градинарските инструменти, когато Емили я стресна, като скокна и закрещя от ужас.

— Ох! Ох! — пищеше Емили, подскачаше нагоре-надолу и тръскаше полата си като луда.

— Какво ти става, глупаче? Сега ще докараш баба и тогава градината няма да бъде изненада.

— Червей! Виж, там — до краката ти! Пълзеше по полата ми! Пфу! Целият е мръсен и сгърчен.

Емили беше побеляла като тебешир и трепереше.

За втори път този ден Пола бе осенена от вдъхновението и съобразително се възползва от шанса. Грабна лопатката и я заби в червея, като го срязва на две. Натрупа пръст отгоре му и се усмихна весело и тържествуващо.

— Сигурно е бил твоят червей. Предполагам, че сам е решил да те напусне. А аз го убих и сега всичко е наред.

Пола вдигна малката кутия с инструментите и след като кимна на Емили да я последва, забърза нагоре по градинската пътека към бараката. Внезапно тя спря и след секунда размисъл каза:

— Но е по-добре да не споменаваме нищо за него пред баба, защото може да те накара да пиеш някакво лекарство за по-сигурно, за да не хванеш друг.

Емили се разтрепери само от мисълта за това.

По-късно същото лято, когато Пола и Емили се върнаха във вилата край морето, едва се сдържаха, когато видяха разцъфналата градина. Множество цветя бяха изникнали по време на отсъствието им и най-различните видове, които Пола беше избрала, изпъстриха тъмната земя с грейналите си цветове като кутия с боички.

Ема бе трогната, когато през първия си ден в „Гнездото на чаплата“ двете момичета я поведоха през градината, за да ѝ покажат всичко, което Пола бе засадила, и я поглеждаха с очакване, наблюдавайки лицето ѝ, за да видят как ще реагира. Емили ѝ разказа всичко за ходенето им до Скарбъроу, въпреки че внимателно избягваше

всякакво споменаване на червеи. Ема беше разбрала за малката им експедиция през пролетта, но се престори на изненадана. Похвали и двете, че са толкова умни, и като осъзна възможностите на Пола като един обещаващ специалист по градинарство, я окуражи да продължи със своето хоби.

И така, през онази година започна дългата и страстна любов на Пола към градинарството. Оттогава не спря да засажда, плеви, подрязва и окопава.

Получила одобрението на Ема, тя отгледа градина и със зеленчуци и подправки в йоркширското имение на баба си и най-сетне — създаде известната алея с рододендроните. Тя й отне цели години, за да я обмисли, засади и отгледа и беше още един пример за нейната решимост да бъде най-добрата във всичко, с което се захване, а в случая това бе едно доста ефектно доказателство. Но от всички градини онази в „Гнездото на чаплата“ си остана най-скъпа за нея.

Припомни си я този следобед, седемнадесет години след като я бе започнала, докато стоеше там, изправена и изпълнена с напрежение. Свали градинарските си ръкавици, сложи ги на количката и се дръпна назад да огледа алпинеума.

Най-сетне започва да се оформя, помисли си тя. Да разкрасява градината на Едуин Феърли й доставяше не по-малко удоволствие, отколкото й бе доставила първата й градина.

След смъртта на Едуин Феърли Джим бе наследил къщата му в Харогейт, наречена Лонг Медоу. Там Пола бе отишла да живее като булка преди почти цяла година. Въпреки че сградата бе солидна и добре ремонтирана, имаше спешна нужда да бъде пре моделирана и украсена отново. Затова пък Едуин Феърли бе взел мерки градинарят му да се грижи за земята с благоговение. Все пак на градината липсваше цвят, тъй като умрелите цветя и цветни храсти почти не бяха заменени с други. Пола забеляза тези недостатъци веднага, след като градината стана нейна, и изпитваше горещо желание да започне работа по нея. Както и да е, къщата беше на първо място и все пак тя успя да се справи и с двете едновременно и внесе в тях съвсем нови идеи и свежи допълнения. Като погледна цветните бордюри, тя реши, че непосилният й труд през последните единадесет месеца не е отишъл напразно. Градината бе нейният собствен свят, там намираще спасение

и духовно обогатяване, като прогонваше професионалните и личните си проблеми.

Е, за кратко. През последния час и нещо не беше се сещала за кавгата им от предната вечер. Сега споменът за острите им думи я прободде отново. Проблемът беше, че Джим можеше да бъде страшно упорит. Но тогава и тя можеше, и то много често го правеше, за свое собствено раздражение. „И двамата трябва да сме малко по-гъвкави — мислеше си тя, — иначе винаги ще се караме по някои въпроси.“ Смешното беше, че никога не бяха имали разногласия, преди да се оженият, и никакви сериозни кавги, преди проблемът относно Едуина да се беше появил. Наистина кръстосаха шпаги заради нея. Тя презираше леля си, Джим много я харесваше. Това беше проблемът.

Съвсем неочаквано Пола си спомни нещо, което ѝ бе казала баба ѝ предната година, думи на обич, точно преди сватбата ѝ. Звучаха отново съвсем ясно в съзнанието ѝ.

— Любовта е шепа семена, бракът — градината — беше казала кротко Ема, — и както твоите градини, Пола, бракът изисква изцяло да му се отдадеш, нуждае се от усилен труд, от много обич и грижи. Бъди безмилостна към плевелите. Изтръгвай ги, преди да са се хванали здраво. Посвети се на брака си така, както се посвещаваши на градините си, и всичко ще бъде наред. Запомни, че и бракът трябва да бъде подхранван отново и отново, ако искаш той да разцъфти...

Мъдри думи, мислеше си Пола, като ги прехвърляше в главата си. Затвори очи. Кавгата им беше плевел, нали? Затова трябваше да се изкорени. Веднага. Трябва да я захвърли настрани, преди да се е хванала здраво. Единственият начин за това бе да отстрани различията им относно Едуина.

Пола отвори очи и се усмихна на себе си. Внезапно се почувства по-добре. Издърпа високите си ботуши, обувките си и влезе в къщата. Тя обичаше Джим. И той я обичаше. Това беше единственото, което имаше някакво значение. Когато се запъти нагоре по стълбите към детската стая, на сърцето ѝ бе по-леко, тя сякаш летеше.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нора, детегледачката, която се грижеше за близнаците на семейство Феърли, седеше и шиеше в един люлеещ се стол в детската стая. Когато усмихнатото лице на Пола се появи край вратата, тя вдигна пръст към устните си и тихо ѝ направи знак да не говори.

Пола веднага кимна, че е разбрала, и изрече безшумно:

— Ще се върна след малко. Ще се изкъпя.

След като се наслади за петнадесет минути на горещата вана, Пола се почувства подмладена. Но докато се бършеше енергично, призна пред себе си, че топлата вода бе облекчила умореното ѝ тяло, но това усещане за добро физическо състояние произлизаше от решението да се отнася с повече разбиране към чувствата на Джим към Едуина. Пола току-що го бе взела в градината. Да, това бе единственото становище, което би могла да възприеме, и сега разбираше това по-ясно от всякога. Каквото и друго отношение да имаше, би значело изцяло да застане срещу себе си. Тя просто щеше да погледне на всичко отвисоко, така както би направила баба ѝ при подобно стечение на обстоятелствата. Баба ѝ беше твърде изключителна жена, за да отстъпи пред нещо толкова незначително, и тя щеше да положи всички усилия да постъпи точно по същия начин.

Пола облече хавлията си и се върна в спалнята. Тя беше просторна, с висок таван и заоблен прозорец с изглед към градината и беше съвсем различна от времето, когато Едуин Феърли беше жив.

Когато Пола видя стаята, дъхът ѝ спря. Стоеше с широко отворени от ужас очи пред тъмните сини памучни тапети и тежките масивни мебели, натъпкани в недостатъчното пространство. Спалнята бе в унисон с останалата част от викторианската къща, която представляваше съмнителен паметник на една отминала епоха. Всички стаи бяха старомодно обзаведени, тъмни, безжизнени и потискащи. Къщата я смаза с мрачните си, сенчести стаи, остарели мебели, претрупани драперии и грозни лампи. Чудеше се отчаяна как въобще би могла някога да живее в Лонг Медоу и поне малко да почувства

удобство и щастие или да отглежда деца в такова мрачно и нерадостно обкръжение.

Но Джим бе настоял да се нанесат и бе отказал категорично дори само да погледне хубавата стара чифликчийска къща, която Уинстън бе открил за нея в Уест Танфийлд. И така, тя бе длъжна да се съгласи, за да има мир, но само при уговорката, че Джим ще ѝ даде картбланш за обновяване и премебелиране на цялата къща. За щастие той се беше съгласил и тя го направи незабавно, преди да се опита да я убеди да живее сред безнадеждния безпорядък от неописуеми мебели, които дядо му бе тъй усърдно трупал през целия си живот. Подновяването на къщата бе сватбеният им подарък от нейните родители. Майка ѝ бе помогнала да придаде изцяло нов вид на нещата с такава експедитивност, смелост и решителност, че дори Ема бе учудена и някак развеселена от тяхната бързина. Изхвърлиха всичко, с изключение на няколко ценни мебели, сред които бюрото на Едуин, едно венецианско огледало и фин френски провинциален шкаф от светло дъбово дърво, както и няколко маслени картини. Светлите пастелни цветове, които бяха избрали с Дейзи за стаите, веднага придадоха на къщата въздушна лекота и я отвориха, внесоха в нея усещането за простор и свобода. Красиви тъкани, порцелан и нефритени лампи заедно с очарователни селски антики, които майка ѝ бе открила, прибавиха към атмосферата привлекателност и живот, подсказваха елегантност и удобство.

Тъмната синя спалня бе превърната в будоар в жълто, бяло, прасковено и светлозелено, като тези цветове присъстваха отново навсякъде в тапетите на цветя и подхождаха на дамските и китайските лампи. Въпреки че Джим бе изказал мнение, че белият килим е доста непрактичен, по-късно той бе признал, че стаята е хубава и е обзаведена с вкус. И за голямо облекчение на Пола бе харесал и останалата част на къщата.

Спалнята им изглеждаше, слънчева и спокойна през този следобед, когато тя zakрачи безшумно към тоалетната масичка, сложена в извивката на прозореца. Седна и след като разреса косата си, се гримира — бе готова за предстоящата вечер. Мислите ѝ задълго се спряха върху баба ѝ. Колко хубава изглеждаше на кръщаването, толкова чаровна и грациозна, тъй жизнена и пълна с енергия и дух, че всички други бледнееха пред нея. Джим бе казал същото относно баба

й по време на вечерята в събота в „Червеният лъв“ в Саут Стенли, където бяха отишли да вечерят сами. След това той бе изпаднал за няколко минути в едно от онези негови странни мълчаливи състояния и тя бе разбрала, че мисли за дядо си.

Пола сложи червилото на масичката, извъртя се в стола и остана загледана в пространството. Спомни си вечерта, в която Джим за първи път я бе довел в тази къща, за да се запознае със сър Едуин Феърли.

Сцената се разигра отново пред нея, още жива в съзнанието ѝ.

Той дремеше пред камината в малката облицована с борово дърво библиотека и се стресна, когато те пристигнаха. Прекоси стаята, сърдечно усмихнат, с протегнатата ръка. Деликатен, белокоос старец, чудесен в своята доброта и вежливост. Когато приближи на няколко крачки от нея, стъпките му станаха несигурни, щом я видя по-ясно на слабата светлина. Лицето му издаваше, че е силно объркан, и я гледаше, сякаш бе видял призрак, докато Джим ги представяше един на друг. Разбира се, за него това наистина бе привидение. Бе видял в нея духа на Ема Харт, макар тя и Джим да не го бяха разбрали тогава. Но сигурно бе отминал приликата като просто съвпадение, защото почти веднага възвърна самообладанието си. След това, когато седна на масата, той я запита с какво се занимава и тя каза, че работи за баба си, Ема Харт, също като Джим, но че е назначена към магазините. Нещо го разтърси, така както седеше на стола, но той се овладя и впи очи в нея още по-напрегнато. Те внезапно оживяха от нарастващ интерес и нескрито жадно любопитство. Питаше я за родителите ѝ и за нейния живот, а тя му отговаряше искрено. Той се усмихна, кимна, потупа ръката ѝ и каза, че е чудесна млада жена и че одобрява връзката им. След това го срещна още няколко пъти. Винаги беше гостоприемен и очевидно много радостен, че я вижда. След като тя и Джим се разделиха, той явно е бил неутешим и много се разстроил, като виждал как се отдалечават един от друг, така поне бе казал Джим.

Сър Едуин бе починал, преди да се сдобрят и оженят с благословията на Ема.

Бе задавала на баба си безброй много въпроси относно Едуин, след като вече тяхната отминала история излезе наяве и не стоеше в изгнание в килера при другите скелети, които Ема беше скрила там.

Ема, която дотогава бе замаскирала някои страни от ранната си младост, внезапно се показа доста разговорчива и учудващо откровена.

Разказа на Пола как се бе свързала с Едуин, докато работила като прислужница във Феърли Хол, как са се сблизили, след като майките и на двамата починали. Говореше за долините и Върха на света и пещерата, където се подслонили от яростната буря и където Едуин я прелъстил.

— О, Едуин Феърли не беше лош човек — беше казала баба й само няколко седмици по-рано, когато обсъждаха нещата отново, — само ужасно, ужасно слаб и се страхуваше от баща си и беше твърде зависим от средата си. Естествено. Така беше в онези дни, знаеш, говорим за преди шестдесет години. И все пак често ми се е искало той да не е бил толкова страхлив, да е направил някакво усилие да ми помогне, докато носех детето му. Тогава може би нямаше да го мразя толкова.

Ема сви рамене.

— Но ето какво стана. Така се случи. Оцелях, нали? Шестнадесетгодишна, а очаквах незаконно дете и понеже не исках да посрамвам баща си, избягах в Лийдс, при Блеки. Той беше единственият ми приятел в онова ужасно положение. И Лора, разбира се, макар по онова време Блеки още да не беше женен за моята прелестна Лора. Родих детето. Останалото знаеш.

Пола я попита защо е кръстила детето Едуина.

— Особена, по-скоро спонтанна грешка на езика — отговори Ема със сух смях. — Не съм мислила в момента. Или може би е по-правилно да се каже, че съм мислила за Едуин.

— Но, за бога, как се справи, бабо? — попита Пола с насълзени очи, а сърцето й я болеше, като си представяше ужасните изпитания на младата Ема, с които тя е трябвало да се справя сама, без пукната пара и без семейство.

— Ами няколко неща ми помогнаха — отбеляза Ема със странна усмивка — и те ме спасиха.

Пола кротко настоя да продължи нататък и Ема каза:

— Ами да видим, силен характер, физическа издръжливост, притежавах малко интелект, не лош външен вид и най-важното — непреклонна воля за успех. Плюс дяволски много кураж, като си помисля сега. Но това е достатъчно за днес.

Ема внезапно прекъсна разговора.

Сега Пола си мислеше, че Едуин Феърли е бил не просто слаб. Бил е и безхарактерен. Прехвърли мислите си върху баба си. Обзе я гордост и огромна обич към кея. Ема Харт беше силна. С огромната си сила и безмерен кураж тя бе завладяла целия проклет свят. Не прекланяла никога глава, нито тогава, нито сега. Внезапно в мислите ѝ се появи Едуина. Това дете, родено с името Феърли, бе причинявало на Ема единствено болка от самата си поява на белия свят. „И това е причината да не мога да я понасям и да съм близо до нея — промърмори Пола. — Защо не може Джим да разбере“, питаше се тя и отхвърли веднага този въпрос. Едуина ѝ създаде проблеми напоследък, но само защото тя бе позволила това. В тази игра Едуина бе незначителна фигура. Баба каза това преди няколко седмици и както обикновено бе абсолютно права.

Часовникът отмери половинката час. Пола го погледна, видя, че е четири и половина. Нямахше повече време за губене и се откъсна от спомените. Скочи на крака и отиде до шкафа с нейните дрехи, откри чифт сиви фланелени панталони и бяла копринена риза и бързо ги облече. Стъпките ѝ звъннаха решително, докато прекосяваше коридора на горния етаж и влезе в детската стая.

Нора надникна от малката кухничка, която някога е била огромен шкаф и която Пола бе прекроила в кухненско килерче към детската стая. Тя каза с бутилка мляко в ръка:

— Тъкмо щях да започвам да ги храня, госпожо Феърли.

— Значи идвам тъкмо навреме, за да ти помогна, Нора.

Пола се наведе над по-близкото детско креватче. Теса беше вече будна и я зяпаше със смайващо зелени очи като очите на прабаба ѝ и внезапно започна да гука и да рита във въздуха с малките си дебели крачета. Пола вдигна дъщеря си, като я държеше здраво, целуна мъхестата детска главичка и меката пухкава бузка, а сърцето ѝ се сви от обич. Подържа Теса още една секунда, преди да я върне в креватчето. Момиченцето веднага се разплака.

Пола погледна надолу към Теса и докато ѝ говореше, в гласа ѝ звънеше весел смях.

— Е, добричката ми, не си ли ти по-непослушната, госпожице Феърли. Но в това семейство не си играем на любимци. Трябва да дам няколко целувки и на братчето ти, нали, а и да му обърна също и малко внимание.

Сякаш бе разбрало, момиченцето спря да плаче. Пола пристъпи към другото креватче и видя Лорн, който я гледаше сериозно. Тя го взе на ръце и го прегърна също така пламенно, както бе прегърнала сестричката му, и изпита същите дълбоки чувства на закрила и нежна обич.

— О, скъпи — прошепна тя, допряла устни до бузката му, тъй топла и влажна. — Татко ти е прав, ти си една малка кукличка.

Тя целуна Лорн, изпъна напред ръце и го задържа така, усмихна му се широко и поклати глава.

— Но ти си винаги тъй сериозен, Лорн. Приличаш ми на старец, Бога ми, имаш такъв мъдър и трезв поглед, сякаш на този свят няма нищо, което да не знаеш.

Пола седна на малкото канапе до прозорците. Друсаше Лорн на коленете си и това сякаш се харесваше на детето, тъй като то веднага започна да се кикоти и лигави и размаха стиснатите си юмручета, сякаш щастлив и радостен, че живее.

— Ще нахраня Лорн, тъй и тъй съм го взела, Нора, а ти можеш да се погрижиш за по-гласовитата му сестра — каза Пола.

— Да, госпожо Феърли — усмихна ѝ се Нора и погледна към креватчето на Теса. — Тя е едно малко дяволче, ако трябва да съм честна. Със сигурност иска да се увери, че всички съзнават присъствието ѝ.

Докато хранеха близнаците, Пола и Нора бърбреха безцелно по адрес на бебетата и нещата около грижите за тях. В един момент Пола обясни, че е пригодила работната си програма така, че да се помества в режима, който тогава спазваха близнаците. След това продължи:

— Така че ще се връщам вкъщи по-рано, за да ти помагам да ги храниш и къпеш. Но тази вечер, страхувам се, няма да мога да остана с теб за къпането, Нора. Ще имаме гости за аперитива, преди да излезем за вечеря.

— Да, разбирам, госпожо Феърли. — Нора повдигна Теса на ръце. Облегна бебето на рамото си и я потупа по гръбчето.

Момиченцето се оригна няколко пъти.

Това накара Пола да се усмихне.

Нора каза:

— Не е ли едно дяволче! Няма значение как, но винаги ще накара другите да я чуят. Но е добро бебче, както и Лорн.

Пола кимна.

— Да се благодарим за това. Но знаеш ли, че майка ми и баба ми смятат, че Теса ще бъде черната овца на семейството.

Тя се усмихна на себе си и се замисли над това, после се отпусна назад на възглавничките, съсредоточена върху Лорн.

Пола обичаше тези спокойни минути сред децата си, далеч от суматохата и неистовото темпо на трескавия си професионален живот. Всичко в голямата и същевременно удобна детска стая говореше за спокойствие и хармония — боядисаните в бяло стени, мебелите със сини и розови акценти и картинките с детски стихчета на стените. Златистите слънчеви лъчи се процеждаха през тънките завеси, леко издути от ветреца. Въздухът бе пропит от смесения мирис на бебета, талк, варено мляко и току-що изгладени дрехи. Тя погледна надолу към сина си, доволно захапал шишенцето си, и погали малката му руса главица. Каква късметлийка съм, помисли си тя. За колко много неща трябва да съм благодарна — тези възхитителни, здрави и красиви бебета, баба ми и родителите ми, вълнуваща работа и най-важното — най-чудесния съпруг. Внезапно я обзе нетърпение да дочака Джим да се върне вкъщи от вестника, за да му каже колко много го обича и колко много съжالياва за нелепите им кавги относно леля им.

— Радвам се, че всичко е минало добре през първия ти ден, Емили, но не се преработвай тази седмица. Изглеждаш ми страшно уморена — каза Пола. — Моля те, опитай се да влезеш в разумен ритъм. — Тя се облегна назад и придърпа телефона през бялото плетено писалище, както имаше навик да прави.

— О, да, ще го направя, не се тревожи — възкликна Емили. Гласът ѝ по телефона се усили малко. — Баба вече ми каза да спазвам редовни работни часове и да не се опитвам да преглътна всичко наведнъж. Но при „Дженрит“ всичко е толкова вълнуващо, Пола, смятам толкова неща да усвоя и да науча. Лен Харви е страхотен, сигурно ще се разбираме добре. Казва, че ще ходим в Хонконг следващия месец. Да правим покупки. Възможно е да отидем до континента, в Китай. Нещо свързано със закупуване на свинска четина или мустаци.

Смехът на Пола иззвъня.

— За бога, какво говориш?

— Четки от свински косми. Били най-добрите, доколкото разбирам. Пола тук е направо изумително. Никога не съм осъзнавала колко много стока купуваме зад граница. „Дженрит“ е компанията с най-голям внос в цяла Англия. Е, една от най-големите. Продаваме всичко — изкуствени мигли, перуки, козметика, коприна и атлаз, тенджери и тигани...

— Да не говорим за свинските мустаци... — пошегува се Пола.
— Да, знаех го, Емили, и мисля, че това е чудесна работа за теб. Много отговорна, но съм сигурна, че ще се справиш. Да ти кажа честно, печена ябълчице, вече ми липсваш, а си там само от един ден.

— И ти на мен. Ще ми липсва също и работата с теб. Но все пак не е като да се разделим и да ме се видим вече. Какво те накара да ми кажеш „печена ябълчице“ точно сега? Не си го правила от години.

Пола се разсмя по телефона.

— Работих в градината днес. Правих алпинеум и си мислех за първата градина, която посадих в „Гнездото на чаплатата“. Помниш ли, когато те заведох в Скарбъроу?

— Как бих могла да забравя. Оттогава изпитвам ужас от червеи — прекъсна я Емили с безгрижен смях. — Тогавя аз си бях като печена ябълчица, нали? Или по-скоро като дундеста топка.

— Но вече не, Мъниче. Слушай, искаш ли да дойдеш с нас на вечеря довечера? Ще ходим при баба... или поне си мисля, че там е решил да ни води Джим.

— Бих искала, но се страхувам, че не мога. Както и да е, кои ние?

— Сали, Антъни и леля Едуина.

— О, господи, не ти завиждам, Пола — изохка Емили... — Щях да дойда, ако можех, за морална подкрепа. Както и да е... — спря внезапно тя и се разкикоти. — Имам една доста странна среща.

— О! С кого?

— С тайния ми любовник.

— И кой е той? — бързо запита Пола. Любопитството ѝ бе възбудено.

— Ако ти кажа, вече няма да е тайният ми любовник, нали — отговори загадъчно Емили. — Много е специален и внушителен и когато му дойде времето, тоест ако му дойде времето, ти ще си първата, която ще узнае.

Смях заглуши гласа ѝ.

— Срещата ли съм го? — опипа почвата Пола, както обикновено майчински загрижена за Емили.

— Няма да кажа нито дума повече за него. — Тъй като искаше да промени темата, Емили попита с по-сериозен тон: — Между другото, баба защо ходи в Лондон днес следобед?

— Каза нещо относно стягането на нов гардероб за пътешествието ѝ с Блеки до разни далечни места. Защо питаш?

— И на мен това ми каза, но се чудех дали има и някоя друга причина. На теб винаги казва всичко.

— Какви други причини би могло да има? — Въпросът на Пола прозвуча озадачено.

— Ами отби се да ме види преди малко и изглеждаше, сякаш е тръгнала на война! Знаеш лицето ѝ какво изражение придобива, когато се готви за битка. Неумолимо е, струва ми се, най-точната дума.

Пола мълчеше замислена на другия край. Стоеше, загледана навън към градината, а гладкото ѝ чело бе помрачено над свитите вежди.

— Сигурна съм, че не е била по работа в Лондон, Емили — каза тя след кратка пауза и се засмя непринудено. — Между другото, вече би трябвало да знаеш, че баба винаги изглежда неумолима. Това е станало обичайното ѝ изражение. Освен това сигурно е бързала, когато си я видяла. Майка и татко са се върнали с нея и тя не е искала да ги кара да чакат в колата. Знам, че е твърде заета с дрехите. Вчера ми каза, че ще попаднат сред най-различни климати, а и няма да ги има в продължение на три месеца. Нека погледнем реално, Емили, предстои ѝ доста трудната задача да избере подходящи неща.

— Сигурно си права — бавно отстъпи Емили, без да е напълно убедена. — Много се вълнува за пътешествието. Само за него ми говори през целия уикенд.

— Ще ѝ се отрази добре. Това е първата истинска почивка, която е имала от години насам. Няма търпение да види Филип и да посети Дънуун. Винаги е прекарвала толкова хубаво там с дядо. Слушай, скъпа ябълчице, като става дума за братчето ми, ще бъда окачена на въжето. Вчера ми се обади по телефона от Сидни и аз обещах днес да му пиша и да му разкажа за кръщаването. Трябва да свърша с писмото, преди Джим да се прибере вкъщи.

— Разбирам. Благодаря, че ми се обади, Пола. Ще се видим през седмицата! Поздрави Филип от мен. Чао.

Пола измърмори дочуване, затвори слушалката и незабавно започна да пише писмото на Филип. По-малкият ѝ брат се възстановяваше след заболяване от пневмония и тя, родителите ѝ и баба ѝ решиха, че е неразумно и излишно да го измъкват от Австралия само за един ден. Докато пишеше, Пола преживя уикенда отново, изпълни писмото с подробности за церемонията в църквата, за приема след това, както и за новините около цялото семейство и общите им приятели, най-вече семейство О'Нийл и Калински.

След като изпълни три страници с дребния си четлив почерк, тя вдигна поглед от листа и се замисли за Филип. Винаги се бяха чувствали близки, бяха добри приятели и той ѝ липсваше. Виждаше, че и тя, родителите им и баба им също му липсваха и че понякога го обхваща ужасна носталгия по Англия. От друга страна, Дънуун, овцевъдната им ферма в Куунамбъл, Ню Саут Уелс, бе разпалвала въображението му още от неговото детство и тя вярваше, че сега той ѝ се е отдал изцяло. Освен това управлението на огромните им австралийски имения, които дядо ѝ, Пол Макгил, бе оставил на Ема, бе страхотно предизвикателство. Знаеше, че Филип изпитва неизразимо удоволствие от работата си. През тази последна година той най-сетне се бе установил на едно място и бе започнал пълноценен и наситен живот, което я радваше. Завърши писмото, написа адреса и запечата плика, след това стана и отиде до другия край на стаята. Наведе се и вдигна няколко цветчета, които бяха паднали от светлорозовата азалия, сложи ги в един пепелник на керамичната цилиндрична масичка и се огледа, като се чудеше дали да сервира напитките тук, или в хола.

Въпреки че Пола гледаше на тази любима стая като на нейно лично местенце в къщата, напоследък тя се ползваше и от другите. Често намираще Джим да чете там и повечето от гостите им автоматично се насочваха към нея. В действителност стаята представляваше оранжерия, типична за втората половина на деветнадесети век във викторианските жилища, след като Джоузеф Пакстън използва за първи път железни подпори за парниците. Пола смяташе оранжерията, както и градината, за едно от малкото ѝ истински притежания в Лонг Медоу. Беше готическа по замисъл и тя я изпълни с тропически зелени растения, ниски дървета и екзотични

орхидеи, а също и красива редица от малки и пъстри цветни храсти. Елховозеленият под и бяло-зелените бръшлянени щампи, които бе избрала за плетените мебели и застланите до пода масички, създаваха спокойна, мирна атмосфера, а оранжерията сякаш се сливаше с градината отвъд стъклените стени. След като Пола я ремонтира, тя се оказа допълнителна дневна стая, както и неин кабинет сред освежителното обкръжение на една цъфтяща през цялата година градина.

Когато се обърна, погледът ѝ попадна върху една от премираните ѝ хортензии. Обезпокои се, когато видя обезцветените ѝ крайчета. Продължи да я оглежда замислено, докато пронизителният звън на телефона я накара да се върне до писалището. Вдигна слушалката и бодро каза „ало“.

— Как е майчицата — попита Миранда О'Нийл с очарователния си мелодичен глас.

— Добре съм, Мери. Ти как си, скъпа?

— Изтощена, ако искаш да чуеш истината. Цял ден се съсипах от работа, а вчера почти през цялото време бях в кантората. Разработвах идеята си за бутиците „Харт“ в хотелите ни. Вярвам, че успях да изложя някои наистина приложими планове. Искам утре да ги покажа на баща си и си мислех, че ако имаш време, може да се съберем по-късно тази седмица.

— Разбира се, че имам и трябва да призная, че си страшно бърза и крайно старателна.

— Благодаря! Леля Ема беше изключително ентузиазирана, когато говорих с нея в събота и не исках да губя никакво време. Както баба ти винаги казва, времето е пари. Освен това, ако решим да го направим, площта за бутиците трябва да бъде включена в новите архитектурни планове, а те ще бъдат на чертожната маса много скоро.

— Разбирам, че времето играе важна роля за строителните ти и ремонтни програми, Мери. Затова нека се видим в сряда. Около два часа?

— Чудесно, нека бъде в кантората ми.

Миранда се засмя под мустак и каза:

— Нали е страхотна новина, че леля Ема и дядо ще заминат на светско пътешествие? За всички вкъщи беше истинска сензация.

— И за нас... И на двамата ще се отрази добре.

Мери каза:

— Трябваше да го видиш тази сутрин. Не можах да повярвам, когато се появи в кантората подранил и сияещ. Седеше зад бюрото си за пръв път от месеци насам, обаждаше се по телефона, суетеше се и влудяваше старата си секретарка. Постоянно ѝ повтаряше: „Първа класа, първа класа, Гerti! Това трябва да е едно първокласно пътешествие“. Съгласието на леля Ема да отиде с него го е подмладило... не че някога е остарявал, всъщност винаги е бил толкова жизнен и въодушевен. Но знаеш ли, той доста се ядоса, когато споменах идеята си за бутиците. Направо ми изрева насреща да не забърквам Ема в това. Каза, че не иска моите дребни работи да пречат на Плана му с главно П. Сто часа ми трябваша, за да го успокоя.

— Как успя да го направиш? — попита Пола, като се смееше безгласно, докато се опитваше да си представи Блеки разгневен, което беше доста трудно.

— Когато най-после успях да взема думата, казах, че леля Ема няма нищо общо, а ние можем да се справим отлично без тях. Тогава той се усмихна широко и каза, че съм неговото скъпо умно момиченце, но в никакъв случай да не му се мяркам през следващите няколко дни, защото бил много претоварен и страшно зает! Всеки би си помислил, че ще заминават на сватбено пътешествие.

— Както знаеш, той наистина ѝ е дал такъв пръстен, Мери.

— Колко *мило*. Те наистина са мила възрастна двойка.

Пола се засмя.

— Едва ли бих определила моята баба и твоя дядо като двойка мили възрастни хора. Блеки и Ема повече ми приличат на бомба със закъснител. А не ми ли каза точно ти онзи ден, че са непоправими, когато са заедно? — припомни Пола на Миранда.

За да залази благоприличие, Мери се засмя заедно с Пола и призна:

— Вярно, наистина го казах, права си. А между другото, като говорим за леля Ема, не знам какъв подарък да ѝ направя за осемдесетия ѝ рожден ден. От дни наред се мъча да измисля нещо. Имаш ли някакви идеи?

— Сигурно се шегуващ. Ние всички имаме един проблем. Мама и татко обсъждаха същото с мен днес по време на обяда. Емили също

непрекъснато ми мърмори да измисля нещо, което да купи тя. Наистина и аз, както всички останали, не знам.

— Добре, нека да поговорим отново в сряда — каза Мери. — Трябва да тръгвам, Пола. Баща ми ме чака. Налага се да прегледам някои от първите редакции за отпечатване — относно купуването на хотела в Ню Йорк. Надявам се на Бога той да хареса една от версиите, в противен случай ще работя на бюрото си до полунощ — оплака се Миранда. — Напоследък сякаш съм станала впрегатен кон. Нищо чудно, че от известно време нямам никакъв личен живот.

— Току-що казах на Емили да не се престарава много при „Дженрит“. Добре е и ти да направиш същото — предупреди я Пола.

— Ти ли го казваш — каза Миранда и глухо се засмя.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Покритото с мрамор входно антре водеше към зимната градина и Пола чу стъпките на Джим веднага щом той влезе в къщата. Тя бе застанала до прецъфтялата хортензия и държеше в ръката си повехналия лист. Обърна се с лице, изпълнено с очакване и нежност.

— Здравей, скъпи — каза тя, когато той слезе по стълбите, и бързо тръгна към него, без да скрива нетърпението, с което го очакваше.

— Здравей — отвърна той.

Срещнаха се в средата на стаята. Той допря устни до лицето ѝ и се отпусна на един стол, без да каже нищо.

Пола стоеше права и не откъсваше поглед от него, а очите ѝ бяха озадачени. Гласът му беше толкова безразличен, а целувката така механична, сякаш не беше той.

— Има ли нещо, Джим? — веднага попита тя.

Той поклати глава и отговори:

— Просто съм уморен. — На лицето му се появи онази мила и разсеяна усмивка, която тя добре познаваше. — Стана произшествие в Харогейт, струпача се коли и движението се задръсти. Едва си пробивахме път в продължение на мили. Отчайващо, по-скоро изтощително.

— Колко ужасно. Съжалявам. Наистина ти е дошло много. Да ти приготвя ли нещо за пиене? — предложи тя, не съвсем удовлетворена от това обяснение, но решена да не насилва нещата в момента.

— Чудесна идея. — Гласът му се оживи. — Благодаря ти, джин с тоник ще ми подейства добре.

— Отивам да донеса малко лед — каза тя и тръгна към изхода на градината.

— Извикай Мег. Тя може да го донесе. — Той се намръщи. — Звънецът не е повреден пак, нали?

— Не, но ще стане по-бързо, ако отида аз — каза Пола през рамо от стълбите.

— Понякога се чудя защо изобщо имаме прислужница. — В гласа му се чувстваше леко раздразнение, той вдигна глава и я погледна с бледосивите си очи.

Отвърна на погледа му, доловила критика в гласа му, и отговори спокойно:

— Тя е ужасно заета в момента, а и баба ни възпита да не разчитаме само на прислугата, както много пъти вече съм ти казвала.

И без да дочака отговор, излезе бързо навън, но от хола чу как той тежко въздъхна. Може би е просто от умората, имал е тежък ден в редакцията, трудно пътуване до вкъщи, плюс изтощителен уикенд, помисли си Пола, като се мъчеше да убеди себе си, че това бяха истинските причини за странното му поведение. Той рядко изпаднаше в лошо настроение, но не до такава степен. Когато отвори кухненската врата, тя забеляза, че все още държи повехналото листо. Беше се смачкало в ръката ѝ. „Спокойно — каза си тя, — мрачното му настроение нищо не означава. Ще се оправи, след като пийне.“

— Госпожо Феърли, мислите ли, че съм приготвила достатъчно сандвичи — каза Мег и посочи сребърния поднос, като прекъсна работата си за момент.

— Да, Мег, а и възбуждат апетита. Благодаря ти. Би ли напълнила съда за лед.

Когато прислужницата забърза към хладилника, Пола хвърли листото в боклука и изми ръцете си на мивката.

Докато я нямаше, Джим беше станал от стола и когато тя се върна с леда, го завари да гледа навън към градината. Беше в профил, но въпреки това тя успя да забележи сърдитата извивка на устните му, а щом се обърна, видя празния поглед в очите му. Успя да прогони въпросите, които нахлуха в главата ѝ, и тръгна бързо към масичката за сервиране, където бяха бутилките и подноса с чашите. Започна да налива джин и тоник и без да се обърне към него, каза:

— Помислих си, че ще пийнем тук по-късно или може би предпочиташ хола?

— Където искаш ти. — Гласът му беше безразличен. Като се мъчеше да запази спокойствие, тя продължи, без да повишава тон:

— Джим, направи ли резервация в „Гранби“?

— Да, запазих маса за осем и тридесет часа. Антъни се обади и каза, че няма да успеят да дойдат тук преди седем и петнадесет. Имаме

цял час да си починем.

— Да.

Безпокойството в нея растеше. Той несъмнено се държеше странно и тя се зачуди дали още не е забравил кавгата им от предната нощ. Но нали беше спечелил той, а по време на закуската бе разговорлив и в добро настроение. Реши на всяка цена да открие причината за неговото безпокойство. Сипа водка и тоник и на себе си, въпреки че рядко пиеше алкохол.

След първата глътка Джим видимо се оживи, запали цигара и по навик попита:

— Обаждал ли се е някой днес?

— Емили, Мери О'Нийл. И баба, разбира се. Обади се веднага щом ти излезе, за да ми съобщи, че за няколко дни заминава за Лондон. — Пола го погледна в лицето и дълбоко въздъхна. — Защо говорим за незначителни неща, Джим, когато си разтревожен. Знаем, че нещо не е наред. Каж ми какво има, скъпи.

Той мълчеше.

Тя се наведе към него в очакване, без да откъсва очи от неговите.

— Виж, искам да знам какво те тревожи — настоятелно каза тя.

Джим тежко въздъхна.

— Мисля, че няма смисъл да отлагам. Имах малко спречкване с Уинстън днес и...

Пола се засмя с облекчение.

— Това ли било? И друг път си се карал с него и всичко се е оправяло. Така ще стане и този път...

— Подадох оставка — без заобикалки каза Джим.

Тя го погледна с недоумение, без да знае какво да каже. Тъмните ѝ вежди се смръщиха.

— *Подал си оставка?*

— Като директор на компанията — бързо добави той. — Беше приета веднага.

Пола стоеше като ударена от гръм, без да откъсва очи от него. Успя да се съвземе от шока и попита:

— Но защо? Защо не ми каза веднага? Каква е причината? Просто не разбирам...

Тя не се доизказа и сковано седна на стола.

— Нямахте нищо за казване. Самият аз не знаех, че ще подам оставка, докато не го направих.

— Но, Джим, това е смешно. — Тя направи усилие да се засмее. — Скарването ти с Уинстън не може да бъде повод да предприемаш такава драстична стъпка. В крайна сметка последната дума има баба. Тя те назначи и тя ще те върне на този пост. Ще сложи Уинстън на място, ще се оправи с него. Ще ѝ се обади по телефона веднага щом се събудя утре сутринта.

Тя му се усмихна окуражително, но усмивката ѝ изчезна, когато го видя как рязко махна с ръка, нещо, съвсем необичайно за него.

— Страхувам се, че не ме разбра правилно. Уинстън не ме принуди да подам оставка. Направих го по собствено желание. Страшно много исках да го направя, въпреки че самият аз не осъзнавах това, преди да се появи тази възможност. Затова наистина не желая да бъда върнат на този пост.

— Но защо не, за бога — извика тя, чувстваше се объркана и обезпокоена, лицето ѝ помръкна.

— Тази работа не ми харесва. Никога не съм я харесвал. Когато Уинстън дойде при мен тази сутрин, той направо ме попита дали искам да продължавам да бъда директор и докато говореше, аз разбрах, уверих се, Пола, че не желая. Никога не съм се справял особено добре с административна работа, нито пък съм проявявал интерес към нея, казах това на Уинстън и той отвърна, че от известно време също усещал това. Изтъкна, че може би ще е по-добре за мен да се занимавам с журналистика, да управлявам вестниците, а не компанията. Напълно съм съгласен с него, затова подадох оставка. Това е всичко. — Той вдигна рамене и леко се усмихна.

— *Това е всичко?* — повтори Пола със съмнение. Беше ужасена от постъпката и отношението му. — Не мога да повярвам на ушите си. Действаш така, сякаш това е без значение, като че ли е нещо незначително, а всъщност е ужасно сериозно. Изумена съм от твоето нехайство и небрежност.

— Не се ядосвай толкова. Честно казано, чувствам облекчение.

— Облекчението е последното нещо, което би трябвало да те вълнува. Къде остана дългът? Отговорността? Баба толкова много ти вярваше, гласува ти доверие, като те назначи за директор миналата година. Мисля, че си я разочаровал, и то много.

— Съжалявам, че приемаш нещата по този начин, Пола, защото не мога да се съглася с теб. Не съм излъгал баба. Не съм се отказал да бъда главен редактор на два от най-големите вестника в консорциума. Ще върша това, което най-добре мога, ще бъда вестникар, при това дяволски добър.

Той се облегна на стола, кръстоса крака и отвърна на пронизващия ѝ поглед, без да трепне. Лицето му изразяваше непреклонност.

— А кой ще поеме компанията, след като ти се отказваш?

— Уинстън, разбира се.

— Ти знаеш много добре, че той не желае този пост.

— Нито пък аз.

Пола гневно присви устни. Друга мисъл завладя съзнанието ѝ и тя ядосано възкликна:

— Надявам се, че това твое внезапно и доста екстравагантно решение не означава, че баба ще трябва да отложи пътуването си с Блеки. Тя наистина се нуждае от тази почивка. Какво каза тя? Предполагам, че си ѝ съобщил.

— Разбира се, че я уведомих. Уинстън и аз отидохме до магазина на обяд, за да се срещнем с нея. Баба ти прие оставката ми и Уинстън се съгласи да поеме длъжността и съвсем не изглеждаше притеснен от това. Баба няма да отложи почивката си, сигурен съм в това. — Той се наведе напред и хвана ръката ѝ. — Хайде, отпусни се. Ти се разстройваш най-много от всички. Баба ти и Уинстън ме разбраха. Те не коментираха. Всичко мина много бързо, без излишни приказки.

— Ти просто не си разбрал реакциите им — съвсем отчаяно промълви тя.

Джим се засмя.

— Сега ти ставаш смешна, Пола. Познавам и двамата достатъчно добре и мога да те уверя, че всичко е наред.

На Пола ѝ беше трудно веднага да отговори. Изумена беше от липсата му на проникателност и предположението му, че всичко е наред, показваше, че не преценява нещата добре. Очевидно не беше разбрал какво е накарало баба ѝ и Уинстън да се съгласят с него. Веднага се досети, че са го направили, защото са нямали друг избор. И за да вървят нормално нещата в компанията, те са решили да бъдат единни. Ние сме такива, помисли си тя. Поемаме отговорността и

изпълняваме задълженията си, независимо от трудностите. Нещата съвсем не бяха наред, както той ги представи.

Джим я наблюдаваше и се опитваше да отгатне мислите ѝ, но виолетовите ѝ очи бяха помръкнали и неразгадаеми.

— Моля те, опитай се да ме разбереш — неспокойно каза той. — Баба ти и Уинстън го направиха. Нека да не обсъждаме повече моята оставка. Това е свършен факт и няма смисъл, нали?

Пола не каза нищо. Облегна се назад и бавно протегна ръка към чашата си. Бързо отпи. Настъпи дълго мълчание, накрая тя каза:

— Джим, наистина искам да премислиш всичко. Има и още нещо, което баба се канеше да ти съобщи лично, но знам, че не би имала нищо против да ти го кажа сега. Има намерение да промени завещанието си. В момента нейните акции във вестникарската компания са част от авоарите на „Харт ентърпрайс“, които, както знаеш, моите братовчеди трябва да наследят. Но тя реши да остави акциите на близнаците — на нашите деца — затова знам, че за нея е наистина важно ти да си изцяло ангажиран с компанията. Не ме интересува какво ти е казала тази сутрин, абсолютно съм убедена, че е ужасно разочарована от решението ти да се откажеш от управлението.

Джим се засмя и я прекъсна. Пола го погледна изпитателно и се зачуди дали беше разбрала причината за смеха му.

Той каза търпеливо с мек, спокоен глас:

— Пола, баба ти ще промени завещанието си, независимо от това дали съм директор, главен редактор или нито едно от двете. Тя ще остави акциите си на нашите деца, защото има причини за това.

— Какви причини?

— Първо, те са потомци на Феърли и, второ, тя се чувства виновна.

Пола примигна, без да разбира думите му, после изведнъж се досети и съсредоточено го погледна. Надяваше се, че не е схванала добре смисъла на думите му. Пое дълбоко дъх, за да потисне вълнението си и бавно попита:

— Виновна за какво по-точно?

— За това, че измъкна „Морнинг Газет“ от дядо ми и грабна управлението на компанията — веднага отговори той и запали цигара.

— Говориш така, сякаш е откраднала компанията. Много добре знаеш, че дядо ти доведе вестника до банкрут и баба ми нямаше вина

за това. Често си казвал, че той е бил отличен адвокат, но лош бизнесмен. Не е нужно да ти напомням, че и останалите акционери са настоявали баба да поеме нещата в свои ръце. Тя ги спаси от фалит, в това число и дядо ти. Той е натрупал цяло състояние от акциите си.

— Да, права си — особено за това, че е управлявал вестника лошо, но мисля, че някак си е щял да се оправи, макар и трудно, ако баба ти не беше връхлетяла и обсебила всичко. — Той отпи от питието си и продължи да пуши.

— Вестникът наистина щеше да фалира. В какво положение щеше да се намира дядо ти тогава — стрелна го с очи тя. — В безизходица.

— Виж, Пола, не се шокирай толкова. Само ти припомням фактите. И двамата знаем, че баба разори семейство Феърли — иронично се усмихна той. — И двамата сме достатъчно зрели и би било глупаво да се преструваме, че не го разбираме само защото сме женени. Знаеш, че всичко това наистина се е случило. Ние не можем да променим нещата и е безсмислено да се караме, след като всичко отдавна е минало.

Пола изтръпна, напълно онемяла. Стомахът ѝ се сви от неприятната изненада. Думите му още кънтяха в главата ѝ, търпението ѝ се изчерпа, напрежението от последните няколко седмици отново я завладя.

— Тя е разорила Феърли толкова, колкото и аз. Станало е така, че Адам Феърли и неговият най-голям син Джералд сами са сторили това. Дали ти се иска да вярваш, или не, твоят праядо и прачичо са били небрежни и много лоши бизнесмени. А дори и да ги беше разорила, за нищо на света не бих я обвинявала. Щях да я поздравя за победата. Семейство Феърли се е отнесло към баба ми отвратително. А колкото до твоя дядо светец, това, което той ѝ е причинил, е... неописуемо. — Тя се задъхваше от вълнение. — Недостойно, разбираш ли? Нали Едуин е бил изряден и възпитан младеж? Прелъстил я на шестнадесет години и после я зарязал да се оправя сама. Дори и пръста си не е помръднал да ѝ помогне. Колкото до...

— Знам всичко — прекъсна я Джим, като се чудеше как да успокои гнева ѝ.

Тя рязко го прекъсна:

— Това, което може би не знаеш, е, че твоят прачичо Джералд се е опитал да я изнасили, и, повярвай ми, няма жена, която би забравила това. Недей да защитаваш Феърли пред мен. Не разбирам как е възможно да заставаш срещу баба ми след всичко, което тя направи за теб. Може би, защото искаш да омаловажиш факта, че бягаш от дълга си към нея. — Пола спря да говори. Беше толкова възбудена, че цялата трепереше като лист. Стаята сякаш изведнъж изстина.

И двамата бяха стъписани и не откъсваха очи един от друг. Лицето на Пола бе бледо, а очите ѝ бяха обезумели. Лицето на Джим сякаш се беше удължило от шока. Болката, която той почувства, го срази. Беше силно изненадан от изблика ѝ и неприятно учуден, че тя беше решила да изопачи думите му, казани без зъл умисъл.

— Пола, моля те, не защитавах семейство Феърли, нито упреквах Ема — съвсем искрено възкликна той. — Как можеш да си помислиш, че бих направил такова нещо. Винаги съм я уважавал и почитал, още от първия ден, в който започнах да работя при нея. И я заобичах от момента, в който се оженихме. Тя е прекрасна жена и аз не мога да не ценя всичко, което е направила за мен.

— Радвам се да го чуя.

Джим притаи дъх и потръпна от сарказма в гласа ѝ.

— Пола, моля те, не ме гледай така. Ти изобщо не ме разбра.

Тя не отговори и обърна лице към зеленината, която обграждаше стъклениите стени на зимната градина. Джим скочи, хвана я за ръце, повдигна я от стола и я прегърна.

— Скъпа, моля те, изслушай ме. Обичам те. Миналото е без значение. И баба ще потвърди това. Съжалявам, че започнах този разговор. Това, което те взаимно са си причинили преди повече от половин век, няма нищо общо с нас. Някак си и двамата загубихме самообладание заради моята оставка. Преувеличихме нещата. Няма причини да се разстройваш толкова много. Моля те, успокой се. — Докато ѝ говореше, той я заведе до канапето, сложи я върху него, хвана ръката ѝ и я погледна с умоляващи очи. — Съгласен съм с теб, че това, което дядо ми е сторил, наистина е ужасно. И той самият го знаеше. До края на живота си носеше чувство за вина в себе си. Всъщност постъпките му на младини разбиха живота му. Преди да почине, той ми призна всичко. Съжаляваше за загубата на Ема и тяхното дете, не е преставал да я обича, а преди да почине, всичко, което искаше, беше да

получи прошка от нея. Когато умираше, той ме умоляваше да отида при Ема и да поискам прошка за всичко, което неговото семейство ѝ е причинило и най-вече самият той. Не помниш ли? Казах ти това. Разговаряхме с баба в нощта, когато тя обяви годеща ни.

— Да — отговори Пола.

— Преди да почине, аз предадох последните му думи на баба. Той ми каза: „Джим, няма да намеря покой в гроба, ако Ема не ми прости. Моли я за прошка, Джим, за да може изтерзаната ми душа да намери покой“. Когато казах това на Ема, тя се просълзи и отвърна: „Мисля, че дядо ти е страдал повече от мен“. И Ема му прости. Прости на всички от семейството. Защо не направиш това и ти?

Тя рязко вдигна глава, изненадана от въпроса му.

— О, Джим, аз... — Замълча за малко, преди да довърши. — Няма какво да прощавам. Мисля, че ти не ме разбра правилно.

— Може би. Но ти беше толкова ядосана и така крещеше, когато говореше за Феърли...

— Да, нервите ми не издържаха, но ти ме предизвика, като каза, че баба изпитвала вина. Познавам я, и то много по-добре от теб и съм убедена, че тя не се чувства виновна.

— Значи съм сбъркал — каза той с лека усмивка. — Извинявай. — Гласът му бе по-спокоен и самият той почувства облекчение.

— Ти грешиш и за още нещо.

— Какво е то?

— Миналото. Току-що каза, че миналото няма значение, но не съм съгласна с теб. Миналото винаги се връща, то ни преследва и ние не можем да избягаме от него. Ние сме негови заложници. Баба може и да е казала, че миналото не е важно, но тя не вярва в това. Често ми е повтаряла, че миналото не може да се промени, и аз също мисля така.

— Греховете на бащите и всичко останало — това ли имаш предвид? — тихо я попита той.

— Да.

Джим въздъхна и поклати глава. Пола го гледаше внимателно.

— Искам да те питам нещо. Може и да не ти хареса, но съм длъжна да ти задам този въпрос. — Тя изчака, без да откъсва очи от него.

— Пола, аз съм твой съпруг, обичам те и ние трябва да сме напълно честни и откровени един към друг. Разбира се, че можеш да

ме питаш за всичко. Какво е то?

Преди да отговори, тя си пое дъх.

— Изпитваш ли неприятно чувство към баба? Заради това, че тя е собственичка на „Газет“, а не ти. Ако дядо ти беше успял да задържи контрола, ти щеше да наследиш вестника.

Джим ахна от учудване, без да сваля очи от нея. После се засмя.

— Ако изпитвах неприязън — огорчение или ревност — едва ли бих подал оставка от директорския пост. Щях да кроя планове как да обсебя вестника или най-малкото да получа по-голяма власт. Отдавна бих ти намекнал да повлияеш на баба да остави акциите на децата ни, така че аз да получа пълен контрол чрез техните дялове. При тази възможност бих станал голяма клечка в компанията след смъртта на Ема. Всъщност тя би станала моя, така да се каже, тъй като аз щях да поема бизнеса, докато те станат пълнолетни. — Той поклати глава и отново се засмя: — Как мислиш, не бих ли могъл да направя това?

— Предполагам, че да — призна Пола с пресъхнал глас и изведнъж се почувства изтощена.

Джим каза:

— Пола, сигурно вече си разбрала, че аз не се домогвам до парите, нито пък се стремя към власт. Харесва ми да работя във вестниците като главен редактор, признавам това, но не желая да се занимавам с бизнес и управление.

— Дори и когато знаеш, че вестникарската компания ще принадлежи един ден на децата ти?

— Вярвам на Уинстън. Той ще си върши добре работата. Не забравяй, че има доста голям дял от капитала в консорциума, той и Харт притежават половината компания. Притежава четиридесет и осем процента от акциите, не забравяй това.

Пола знаеше, че беше безсмислено да продължава да спори с Джим в момента. Тя се изправи.

— Мисля, че трябва да изляза навън. Имам нужда от чист въздух.

Джим също се изправи и загрижено я погледна.

— Добре ли си? Ужасно си бледа.

— Да, наистина съм добре. Защо не останеш няколко минути при децата, преди да се преоблечеш за вечеря. Аз ще дойда след малко. Просто чувствам нужда да се поразходя в градината.

Когато тя тръгна към вратата, той я хвана за ръка, обърна я към себе си и нежно я попита:

— Нали сме приятели, скъпа?

— Да, разбира се — увери го тя, забелязала безпокойство в очите му и усетила молба в гласа му.

Пола бавно тръгна през градината, заобиколи дърветата и пое по тясната пътека към втората поляна, която се спускаше към горичката и езерото.

Беше доста разстроена от кавгата и още не можеше да овладее чувствата си. За да се съвземе, тя приседна на стълбите пред бялата вила, спокойна, че е сама. Ужасно съжеляваше, че беше загубила самообладание и беше избухнала, и единственото ѝ извинение бе предизвикателството на Джим. Думите му, че баба ѝ се чувствала виновна към семейство Феърли, я вбесиха и кръвта ѝ кипна. Думите му бяха смешни, а оставката му — абсурдна.

Въпреки че беше много разтревожена от неговите импулсивни и безотговорни думи, тя се чувстваше по-объркана и изненадана от сблъсъка между тях. Това скарване беше много по-сериозно, отколкото скандалите заради Едуина. Най-важното за всеки брак, доверието, беше разклатено. Това я накара да се замисли за Джим, за чувствата му към баба ѝ и неговата преданост към Ема. В главата ѝ се въртяха много въпроси. Дали той има зъб на Ема, защото тя притежава всичко, което семейство Феърли някога са имали? Може би подсъзнателно, без сам да разбира това. Тя ясно разбра, че това не беше изключено. Той първи беше започнал с миналото и ако то нямаше значение, защо беше повдигнал този въпрос? Може би причината за това беше възмущението и огорчението, което изпитваше. Изтръпна при тази мисъл. Това са най-опасните чувства, подобно на рак, те разяждат човека отвътре. Имат разрушителна сила и слагат отпечатъка си върху всяка човешка постъпка. И все пак, когато попита Джим дали изпитва озлобление към баба ѝ, той явно бе смаян и отговорът му бе искрен. За нея не беше трудно да отгатва чувствата му. Той не беше фалшив, точно обратното — характерът му бе открит.

Пола се облегна на парапета и притвори очи, мислите ѝ не спираха, оценяваше и анализираше нещата бързо и точно. Вярваше, че познава Джим, но наистина ли беше така? Може би беше грубо от нейна страна да мисли, че толкова добре може да проникне в душата

му? До каква степен може да се опознае друг човек? Понякога тя откриваше, че ѝ е трудно и невъзможно да разбира тези, които ѝ бяха най-близки, с които беше израснала. Щом членовете на нейното семейство и най-старите ѝ приятели бяха често загадка за нея, как беше възможно да разбере човек, който познаваше едва от една година, мъж, който спокойно можеше да бъде наречен непознат, въпреки че ѝ беше съпруг. Започваше да разбира, че не трябва да съди прибързано за хората. Повечето от тях са много трудни за разбиране. Понякога и самите те не осъзнават мотивите за постъпките си. До каква степен Джеймс Артър Феърли познаваше себе си? Тези натрапчиви въпроси не излизаха от главата ѝ, накрая тя успя да ги прогони и въздъхна, разбрала, че няма готови отговори. Отвори очи и погледна ръцете си, отпуснати в скута. Напрежението ѝ бе намаляло и сега, когато гневът ѝ напълно премина, можеше да мисли обективно. Призна си, че реакцията ѝ към Джим бе жестока. Но той ужасно я беше предизвикал, без да иска, разбира се. И двамата сбъркаха и ако той беше направил грешка, тогава със сигурност бе сгрешила и тя. Всеки може да сбърка. Той се беше защищавал от яростните ѝ словесни атаки и тя бе усетила искреност в гласа му, беше забелязала неподправената любов, изписана на лицето му. Изведнъж ѝ се стори недопустимо Джим да храни лоши чувства към баба ѝ. Тя беше длъжна да вярва в това, трябваше да му вярва, защото нямаше доказателства за обратното. Ако не му повярва, взаимоотношенията им щяха да бъдат поставени под заплаха. Освен това той беше казал нещо, което не можеше да се пренебрегне. Беше заявил, че едва ли би се оттеглил от директорското място, ако е огорчен, озлобен или пък смята, че „Газет“ му принадлежи по право. Напротив, би се стремил към абсолютна власт. Не можеше да се отрече, че думите му бяха основателни. Човек, подтикван от ярост да търси реванш или победа, едва ли би напуснал бойното поле. Той би обмислял как да нанесе съкрушителен удар.

Мислите за неговата оставка все по-настойчиво нахлуваха в ума ѝ, но тя успя да ги потисне. Взе разумното решение да не мисли за това в момента. Едва ли бе удачно да подхваща този разговор отново, след като гостите им щяха да пристигнат всеки момент. И особено след като Едуина щеше да бъде сред тях. Тя, разбира се, нямаше да ѝ даде възможност да усети, че нещо между тях не е наред.

Джим стоеше на прозореца, откъдето виждаше Пола, седнала на стълбите пред вилата. Той не откъсваше очи от нея и му се искаше по-скоро да се прибере. Трябваше да оправи нещата между тях.

Не искаше да я нарани, когато спомена за онази стара, овехтяла история за Ема Харт и разоряването на семейство Феърли. Беше постъпил нетактично и нямаше смисъл да отрича това. Глупаво беше от негова страна да не допусне, че Пола ще реагира толкова остро. Джим уморено въздъхна. Според него тя се вживяваше прекалено много. В крайна сметка фактите бяха факти и не можеха да се пренебрегнат. Но жена му реагираше неразумно по отношение на баба си, като я боготвореше по такъв начин. Тя бе готова да извади очите на всеки, който дръзнеше да направи и най-малкия намек, че Ема не е идеална. Не че той някога е казал нещо лошо за нея, но той нямаше право да критикува или да осъжда Ема Харт.

Сети се отново за разкритието на Пола, че Джералд Феърли се е опитал да изнасили Ема Харт. То бе несъмнено вярно и мисълта за това му беше толкова отвратителна, че дори изтръпна. Името на Джералд се споменава много рядко, той бе усетил презрението и отвращението, изписани на лицето на дядо му, и едва сега разбираше причината за това. Джим учудено поклати глава, мислеше за това колко преплетени са били съдбите на Феърли и Харт в началото на века, въпреки че едва ли трябваше да бъде отговорен за постъпките на своите прадеди.

Да, баба много пъти му беше показвала истинските си чувства към него — той имаше неоспорими доказателства за това. Прехвърли наум всички случаи... тя го беше назначила за главен редактор, след като имаше и други, също толкова квалифицирани кандидати, сложи край на кръвната вражда с Феърли заради него, благослови брака му с любимата си внучка. Всъщност Ема Харт винаги беше правила всичко възможно, за да му достави радост, и стоеше на негова страна — постъпките ѝ говореха най-добре за това. Баба убеди Пола да живее тук, в Лонг Медоу, защото той желаше това. Съгласи се близнаците да бъдат кръстени в църквата на Феърли и не възрази, когато той покани Едуина. Единствено Пола недоволстваше от нея, от тази нещастна жена, която никога никому не беше сторила зло.

Джим се изправи, беше нетърпелив и се чудеше колко време Пола смяташе да стои навън. Погледна часовника си с раздражение.

Ако тя не се върнеше след малко, той щеше да излезе, за да разговаря с нея в градината. Искаше да бъде сигурен, че тя разбира, че Ема не беше разочарована от него. Сутринта, когато ѝ съобщи, че иска да се оттегли, баба се съгласи и му каза, че цени неговата честност. „Щом искаш това, трябва да го направиш — с лека усмивка каза Ема, — аз ще съм последният човек, който ще те спре.“ Ема беше състрадателна и човечна и го обичаше по свой начин. Той беше честен към нея. Между тях имаше някаква особена връзка. Никога не говореха за нея, но тя съществуваше.

С голямо облекчение Джим видя, че Пола се качва по пътеката. Слава богу, връщаше се вкъщи. Успокои се, въпреки че бе невъзможно да отгатне мислите ѝ от разстояние, нито да бъде сигурен в реакцията ѝ. Струваше му се, че тя постоянно го държи в напрежение и го кара да се съмнява. Пола беше темпераментна, понякога му беше трудно с нея, но нито една жена не беше го пленявала толкова силно. А тя го беше пленила, без дори да се опитва да прави това. Между тях съществуваше огромно физическо привличане, изпитваха силно и непреодолимо сексуално желание един към друг. Пола беше толкова задълбочена, сериозна и сложна за разбиране, че той често се чувстваше объркан и не знаеше какво да мисли. Въпреки това харесваше нейната загадъчност и искреност, вълнуваше се и от страстта ѝ, от желанието ѝ да се слее с него в леглото. Жените, с които беше имал връзки преди Пола, често се оплакваха от сексуалната му сила. Възприемаха я за ненормална и не можеха да му импонират. Плашеха се от неговата неизтощимост. Но не и Пола... Тя никога не се оплакваше, посрещаше го винаги с отворени обятия, с еднакво силно желание да се отдаде на любовния акт и той никога не можеше да ѝ се насити. Знаеше, че и тя изпитва същото.

Пола бе най-прекрасното нещо на света, което му се беше случвало, и той с всеки изминат ден все по-ясно осъзнаваше това. За него беше истинско щастие, че се запозна с нея в самолета на връщане от Париж. Отново се сети за това, припомни си и най-малката подробност от първата им среща. Името ѝ му се беше сторило познато, а прекрасното ѝ лице му напомни за някого, но той не успя да се сети коя е тя. По-късно същата нощ, неспокоен и буден, обладан от мисълта за нея, той се досети. Припомни си, че тя е дъщеря на Дейвид Еймъри, управител на магазините на Харт, и внучка на Ема Харт, при която

работеше. Изведнъж се почувства уплашен и стъписан. Не можа да мигне цяла нощ, разтревожен от това положение на нещата и произтичащите от него усложнения. На другата сутрин, объркан, разтревожен и раздвоен, той се чудеше дали да не отложи вечерята с нея, определена за същата вечер. Накрая не можа да устои на желанието си отново да я види и отиде в ресторант „Мирабел“. Беше възбуден и сърцето му биеше лудо. Когато един от сервитьорите спомена нещо по адрес на баба й, той усети благоприятна възможност за себе си. Възползва се от повода и я попита за името на баба й. Пола му отговори, без да се колебае. Каза го съвсем просто, с което улесни нещата за него и изненадан от себе си, той откри, че връзката й с Ема Харт вече нямаше значение за него. Изключително силното привличане, което чувстваше към нея, взе връх и до края на вечерята той вече се беше влюбил. Реши да се ожени за нея дори с риск да бъде уволнен от Ема, а Пола да бъде лишена от наследство.

Джим си припомни нощта един месец след първата им среща, когато накрая успя да спи с нея. Неочаквано в съзнанието му изплуваха еротични образи и той пламна от желание отново да я притежава. Знаеше какво да направи, когато тя влезе в стаята, знаеше как да оправи нещата между тях. Думите и дългите обяснения бяха безсмислени и без значение. Важни бяха действията. Да, това бе най-добрият, единственият начин да заличи следите от тяхната разпра.

Пола влезе в спалнята и Джим веднага усети, че тя е спокойна, а цветът на лицето й бе напълно нормален. Приблужи се до нея, взе ръцете й в своите и каза:

— Не понасям тези ужасни скандали.

— Нито пък аз.

Без да говори повече, той хвана лицето й и устните му чувствено докоснаха нейните. Беше напълно възбуден, прегърна я, притегли я поблизо до себе си и притисна тялото й в извивката на своето. Ръцете му се плъзнаха по гърба й, обхванаха ханша й и станаха нетърпеливи. Тя трябваше да разбере колко е развълнуван, трябваше да разбере, че възнамерява да я притежава веднага.

Пола отвърна на целувките му, после бързо и нежно го отблъсна.

— Джим, моля те. Те ще дойдат всеки момент. Нямаме време.

Той я целуна още веднъж и я накара да замълчи, поведе я към леглото. Умишлено я накара да се отпусне върху него, легна до нея и

уви дългите си крака около тялото ѝ. С изгарящ от възмущение глас прошепна:

— Желая те. *Сега*. Бързо, преди да са дошли. Имаме време. Това винаги е оправяло нещата между нас. Хайде, съблечи се заради мен.

Пола се опита да възрази, чувстваше се уморена и манипулирана отново. Той вече разкопчаваше блузата ѝ и тя преглътна думите си. Беше много по-лесно, когато се съгласяваше с него — бе го разбрала през последната година. Джим вярваше, че сексът можеше да реши всичките им проблеми. Но не беше така.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В шест и половина сутринта Пола тръгна от Лонг Медоу на път към кантората си, строго елегантна в спретнато ушития си черен костюм, с бяла копринена блуза.

След неспокойна нощ, изпълнена с тревоги, в която трескаво се бе мятала и обръщала в леглото, тя стана по-рано от обикновено. В този час само Нора беше на крак и приготвяше шишетата за бебетата. Пола прекара петнадесет спокойни минути с нея и близнаците в детската стая, след което слезе в кухнята. Докато припряно пиеше чая си, тя написа набързо бележка на Джим, в която обясняваше, че я очаква труден ден в магазина и иска да поеме работата веднага.

Това бе истина само отчасти. Пола изпитваше настояща необходимост да събере обърканите си мисли и да прецени ситуацията. Можеше да направи това само ако останеше насаме със себе си — а единственото време, през което не беше заобиколена от хора, бе, когато се занимаваше с градината или шофираше.

Когато подкара колата надолу по застланата с чакъл алея, тя осъзна, че с облекчение бяга от къщи. Днес атмосферата там ѝ се струваше по-задушаваща от всякога. При все че се радваше на земята и на оранжерията, тя не успя да се привърже към Лонг Медоу, колкото и привлекателна да бе обстановката, която бяха създали с майка си. Както бе казала баба ѝ: „И двете направихте всичко, каквото можахте, но от всяка върба свирка не става“.

И каквото и да си въобразяваше Джим, къщата беше потискаща. Баба ѝ също добре го усещаше и рядко ги навестяваше, като предпочиташе вместо това те да я посещават в Пенистън Роял. Освен това бе изключително трудно да се поддържа ефикасно. Бе зле проектирана — с безкрайни стълбища, лъкатушещи коридори и мрачни ниши. Мег и домашната прислужница, мисис Коу, се оплакваха непрестанно и дори Нора — значително по-млада от тях — постоянно роптаеше в последно време от болки в краката си. Джим гледаше с недоверие на техните оплаквания. Той обичаше Лонг Медоу и тя идеално знаеше, че и през ум не му минаваше да се преместят другаде,

така че нямаше смисъл да се мечтае за друг дом — по-практичен и съответстващ на техните нужди.

Той е себичен.

Пола така силно се изненада от тази неочаквана мисъл, че цялата настръхна и стисна по-здро̀во волана. Взря се напрегнато в пътя пред себе си и очите ѝ се замъглиха от тревога. „Каква несправедлива и непочтена мисъл“, нахо̀ка се тя. Но колкото и да се мъчеше да си втълпи, че греши по отношение на Джим, това не ѝ се удаваше. Това си беше самата истина. От месеци насам тя се опитваше да не обръща внимание на тази смущаваща, неприятна негова черта и постоянно намираще какви ли не извинения за него. Внезапно се оказа, че това повече не е възможно. Трябваше да престане да си прави илюзии по отношение на Джим, да се вгледа решително в действителността и да си даде сметка, че той винаги правеше само това, което *той считаше за уместно*. Той създаваше фалшивото впечатление на внимателен човек, особено в контактите си с колеги и приятели — или що се отнасяше до дребни и незначителни неща. Тогава той се превиваше от любезност и внимание. Но когато възникваха по-сериозни проблеми, се заинатяваше като магаре и правеше всичко възможно да се наложи, пренебрегвайки чуждата воля. Такава беше двойствеността на характера му и това започваше да я тревожи.

Пола мълчаливо въздъхна. И двамата бяха неотстъпчиви, но тя поне не беше толкова инатлива. Сепната, Пола осъзна, че Джим е абсолютно твърдоглав човек. Тази негова черта я озадачаваше от месеци наред, макар че не желаше и дори се страхуваше да си го признае.

Опита се да хвърли критичен поглед върху съвместния им живот от година насам и внезапно откри, че може да си припомни безброй примери за тази вродена негова твърдоглавост. Та нима той не бе отказал категорично да приеме предложението на баба ѝ да закупят нов малък самолет — да не говорим за неразборията относно плановете за тяхната венчавка. Той беше непреклонен, когато баба ѝ го посъветва да се отърве от разнебитения си четириместен самолет и му предложи да закупи нов, по-модерен — и то на нейна сметка. И понеже беше напълно наясно относно неговата гордост, баба ѝ бе действала дипломатично, изтъквайки колко би ѝ се искало да притежава самолет на компанията, с който да разполага

непосредствено — а кой би могъл да избере най-подходящия, ако не той? Но Джим не пожела да отстъпи от позициите си и Ема вдигна ръце, вбесена от неговата упоритост.

Скоро след това той заяви на родителите ѝ и на Ема, че желае сватбената церемония да се състои в църквата във Феърли. Всички се стреснаха от това предложение, но най-силно — тя. Освен че селската църква бе твърде малка, за да подслони триста човека, тя и родителите ѝ възнамеряваха да направят сватбата в Лондон, след което да дадат прием в хотел „Кларидж“. Баба ѝ настояваше сватбата да бъде ефектна, елегантна и блестяща. Тогава майка ѝ се противопостави на идеята на Джим. Дейзи му обясни, че уреждането на сватбата не е негова грижа, тъй като това е било винаги прерогатив на родителите на младоженката. Умната Дейзи! Тя спечели победата, като просто му посочи правилния етикет, подходящата форма. В този случай не му оставаше друго, освен смирено да отстъпи.

Но той бързо възвърна самочувствието си и следващото сражение се проведе по повод закупуването на Лонг Медоу. Този път Джим беше победителят — но в известен смисъл поради доброволното отстъпление на противника. Тя се съгласи да живее там, само и само да има мир помежду им, както и поради съветите на баба си да бъде отстъпчива. „В Джим е силно изявено мъжкото начало и неговото е — отбеляза баба ѝ. — Съгласна съм, че къщата е чудовищна, но за него е особено важно той да бъде инициаторът и да ти предложи дом по свой собствен избор. По-добре би било за теб да приемеш условията му.“

Поради същата причина тя и баба ѝ се бяха примирили с желанието му да направят кръщавката на близнаците в църквата във Феърли, при все че първоначално Ема отхвърли това предложение, не особено очарована от идеята да пропътува целия този път до Феърли, до старите познати места. Тя рядко се отбиваше сега *там*.

Пола намали скоростта и спря на крайпътния светофар, унесена в безплодни размисли за тази първа година от техния брак. Хората твърдяха, че това е най-трудната година за съпрузите, и навярно някои неприятни открития през този период следваше да бъдат неизбежни. Натисна газта и колата преодоля с ръмжене баира, после заобиколи Стрей и се насочи към главното шосе за Лийдс. „Струва ми се, че трябва да се съглася и с прекрасно прекарания ни меден месец“,

измърмори тя под носа си и после злъчно се засмя. Та той се беше обявил дори против един истински меден месец — и вместо да заминат на слънчевата Ривиера, той направо я бе отвлякъл в Лейк Дистрикт. И понеже беше влюбена в него до уши и се чувстваше еуфорично, тя пожела да му угоди и прие предложението му, макар Франция да ѝ се струваше далеч по-привлекателна. Когато пристигнаха в Уиндърмер, ги приветства безжалостно сурово време, придружено от гръмотевична буря, и цяла седмица прекараха в зъзнене пред огнището в апартамента си в хотела и в леглото, правейки любов.

Неусетно бе обхваната от мисълта за сексуалния им живот. Тя бе влюбена в Джим и бе привлечена от него физически, изпитваше естествено желание и имаше нормално отношение към секса. Но с течение на времето ѝ ставаше все по-ясно, че Джим е прекалено възбудим. Денонощните му маратони взеха да я уморяват, дори ѝ станаха досадни. Освен секса, в брака съществуваха и други значими неща. Но той беше ненаситен, без всякаква мяра и този безсмислен секс не я изпълваше с особено възхищение. Понякога силно ѝ се искаше той да притежава повече финес, по-тънко разбиране на женското тяло — за *нейното* тяло, за *собствените* ѝ потребности. И макар да си го признаваше твърде неохотно, дълбоко в себе си тя бе убедена, че Джим е тъй себичен в любовта, както и във всичко останало — винаги търсеше удоволствие само за себе си и никога не се съобразяваше с нея. Ставаше ѝ все по-трудно и по-трудно да се справя с ненаситните му сексуални потребности, с нуждата му да прави любов постоянно. Работата ѝ изискваше голяма енергия, вечер тя жадуваше за сън, но той явно бе неуморим.

Изведнъж я обхвана силен гняв само като се сети за начина, по който той използваше секса като противоотрова за техните скандали. Негодуванието ѝ се засили, тъй като се почувства манипулирана. Струваше ѝ се невероятно той да си въобразява, че проблемите им ще се изпарят във въздуха, ей така, стига само да сключат телата си в плътна прегръдка. Естествено, това не ставаше — впоследствие конфликтите се появяваха пак. И, разбира се, оставаха неразрешени.

„О, господи, ако той би пожелал да разговаря с мен — помисли си Пола. — Нужно е да общуваме помежду си. Вместо това той се прикрива зад очарователната външност и шегите си и когато се опитам да споделя с него чувствата си, ми се присмива.“ Да, наистина Джим

се преструваше по детски, че проблеми между тях не съществуват. Тя никога не успяваше да го предразположи към откровеност, колкото и да се стараеше. Понякога ѝ се струваше, че е стигнала до задънена улица. Бе настъпил повратен момент в брака им. „И то — само за една година“, каза си тя удивено. Дали не бе направила ужасна грешка? И разводът ли беше единственото ѝ разрешение?

Само при мисълта за раздяла я обхвана ужас, който бързо прерасна в истинска паника. Челото ѝ се ороси от капчици пот и тя вътрешно потрепери. Забави скоростта на колата, която сега се движеше пълзешком. Зави в първата пресечка и спря. Облегна глава на волана и притвори очи. Разводът ѝ се струваше немислим. Беше изумена, че подобна мисъл можеше да ѝ мине през ума. Тя го обичаше... истински го обичаше. И въпреки проблемите те се разбираха за толкова много важни неща. Освен това съществуваха и близнаците — Лорн и Теса се нуждаеха от баща, тъй както и тя се нуждаеше от Джим.

За миг тя се стресна от мисълта, че е несправедлива към съпруга си, че струпва върху него вина след вина, с нарастващо озлобление — и то зад гърба му, без той да има възможност да се оправдае. Той бе хубав, добър човек, имаше толкова прекрасни качества. Дължна бе заради него да признае в честен разговор със себе си множеството му достойнства.

И тя започна наум да ги изрежда. Той проявяваше разбиране към работата ѝ. Оценяваше стремежа ѝ да побеждава конкурентите си на пазара. Никога не се опитваше да възпрепятства кариерата ѝ, нито пък се оплакваше от прекомерната ѝ натовареност в магазина и от късните часове, в които се прибираше. „Поне в това отношение той има някакви познания — призна тя с благодарност, — а и ми дава възможност да бъда самата себе си. Аз също така не го заплашвам с нищо.“ После, той бе роден да бъде разкошен баща — това бе очевидно. И без съмнение я обожаваше и ѝ беше предан. Джим не беше донжуан, за да я мами с други жени. Той бе „мъж за една жена“, изцяло посветен на семейството си и брачния живот, и тя му беше благодарна за това.

Пола се изправи и приглади косата си. „Нужно е да осигуря духовно пространство за развитието на тази връзка — реши тя. — За мен тя има жизненоважно значение, а зная също, че е необходима и на

Джим.“ Спомни си нещо, което веднъж ѝ бе казала баба ѝ... че жената е тази, която създава брака. Пола ѝ вярваше. Баба ѝ беше мъдра и опитна жена — тя бе преживяла много, бе видяла много. Никой не знаеше толкова неща за брака, колкото Ема Харт.

Пола реши да се отнася с разбиране към Джим, доколкото ѝ бе възможно. Щеше да вложи допълнителни усилия и време в изграждането на техните взаимоотношения. Щеше да бъде любеща и толерантна. Би било незряло от нейна страна, ако не го направеше. „В края на краищата всеки има кусури и не можеш да престанеш да обичаш някого само защото има някакви недостатъци. Трябва да го обичаш въпреки тях.“

Пола запали колата и излезе на заден ход от страничната пресечка. Мислите ѝ се отправиха към баба ѝ и отказа на Джим, докато увеличаваше скоростта по шосето, водещо към Алудли. Макар и да бе убедена, че Джим подценява реакцията на баба ѝ относно неговото решение, тя въпреки всичко се надяваше да не му е чак толкова сърдита. Не искаше Ема да се настройва срещу Джим.

* * *

Половин час по-късно Пола седеше зад бюрото си в кантората на магазина „Харт“ в Лийдс и разговаряше с баба си, която бе успяла да завари в апартамента ѝ в Белгрейв Скуеър.

— Съжалявам, че те събудих — извини се Пола, макар и да подозираше, че угризенията ѝ са излишни.

Топлият, звънлив глас на Ема проехтя в слушалката и потвърди предчувствията ѝ.

— Тъкмо пиех чая си и чаках да ми се обадиш. Искаш да разговаряме за Джим и неговата оставка, нали?

— Да, бабо. Бях доста смутена снощи, когато ми каза какво е направил, и, естествено, много се разстроих. Струва ми се, че той те разочарова в най-неподходящия момент — когато се готвиш за заминаване. Постоянно си мисля, че навярно си доста засегната от него.

— Малко — отвърна Ема. — Реших обаче да не го увещавам да остане на поста си директор на издателство, не при тези обстоятелства.

Работата не му е по сърце, Пола, и това не ми харесва. По-добре е да се махне.

— Да — съгласи се спокойно Пола. — А как реагира Уинстън? Сигурно е страшно ядосан.

— Е, така беше в първия момент и за миг си помислих, че ще избухне, когато му заявих, че той трябва да поеме работата. Но се съгласи почти веднага. Знаеш добре, че няма кой друг да го замести.

— Чувствам се отвратително в тази ситуация, бабо. Няма какво друго да ти кажа, освен че страшно съжалявам. Според мен Джим не трябваше да постъпва така. Мисля, че той е просто безотговорен. Той не е съгласен с мен, разбира се. — След известна пауза Пола продължи: — Не се опитвам да го извиня, бабо, но трябваше да разбере, че Джим не е като нас, що се отнася до изпълнението на задълженията. През всички тези години, в които се трудехме за теб, вършехме и работа, която не ни бе по вкуса, но тя не ни затормозяваше — а и придобихме богати знания и опит. Зная, че не бива да правя сравнения, но снощи, докато Джим говореше, се сетих за малката Емили. Тя постъпи много умно, като отиде на работа в „Дженрит“, изпълнена с най-решителни намерения.

— Да, така е — съгласи се Ема и после бързо добави с по-мек глас: — Не трябва да бъдеш толкова строга към Джим, скъпа Пола. Хората имат някакви граници и не забравяй, че той не е отгледан в такава среда като теб и братовчедите ти. Както и да е, нека бъдем благодарни за таланта, който прояви като директор. Той е блестящ, най-добрият в този бизнес и тъкмо поради това му възложих тази работа преди години. А сега, след като се отказва от този пост, върху плещите ни се стоварва голяма тежест.

— Разбирам. Той обича вестникарския бизнес и затова преуспя в журналистиката. — На Пола малко ѝ олекна и тя продължи: — Трябва да защитя Джим в едно отношение... Той беше напълно честен спрямо тебе и затова трябва да му гласуваме доверие. Той е като открита карта, бабо.

— Не е нужно да ми го казваш, Пола. Джим не е лицемерен, далеч съм от тази мисъл, и вчера сутринта му казах, че ценя високо неговата откровеност. Колебливите и неуравновесени служители са истинско нещастие за мен.

— Значи не му се сърдиш много? — попита Пола и здраво стисна телефонната слушалка, притаила дъх.

— Това бе само моментно чувство вчера, но бързо се разсея — каза Ема. — Не бива да позволяваме емоциите ни да се намесват в бизнеса, нужно е да действваме винаги от позициите на разума — натяквах ти го цял живот. Съжалявам, че сега трябва да го повторя.

— Това е добре. Трябва да призная, че ме облекчаваш, като ми говориш по този начин, бабо. Той никога не е искал съзнателно да те нарани или разтревожи.

Ема остави тази забележка да мине покрай ушите ѝ, считайки я за маловажна, и каза:

— Искам да се поуспокоиш, Пола. Това не е всъщност твой проблем. Както и да е, всичко е под нашия контрол. Когато вчера разговарях с Уинстън, след като Джим си отиде, стори ми се — и то, доста убедително, че нещата отсега нататък в „Консолидейтед“ няма да се развият *по-различно*. Уинстън си седеше там и се оплакваше, като мърмореше и мърмореше до безкрай, че е претрупан с работа, после започна да изрежда настоящите си задължения и поиска да разбере как мога да се надявам той да се справи с всичко наведнъж. И докато ми надуваше главата с приказки, започнах да осъзнавам, че всъщност именно той се е нагърбил с административните и търговски проблеми на „Консолидейтед“ от толкова време насам. Той е функционирал като директор, без дори да го съзнава. Казах му това, казах му, че сега му се отрежда по-висока длъжност — стига да се справя с чудовищните си задължения — но с голямо повишение на заплатата. Знаеш, че Уинстън има силно развито чувство за хумор — и започна да се смее. После каза: „Дявол да го вземе, лельо Ема, след като и двамата се мислим за толкова умни, как по-рано не осъзнахме колко интелигентен съм аз“. И така, скъпа, не трябва да се тревожиш нито за мен, нито за „Консолидейтед“ или за Уинстън.

— Радвам се да чуя това, бабо. Слушай, мога ли да те попитам нещо? Става дума за дяловете ти в „Консолидейтед“. Защо си променила завещанието си и си ги оставила на близнаците?

— Какъв смешен въпрос. Мислех, че всичко е повече от ясно, мислех, че си ме разбрала. Че то е толкова просто — оставям дяловете си в компанията на вестника на близнаците, защото са твои деца, Пола.

Каква друга може да е причината? — измърмори Ема крайно озадачена.

— Никаква. Само те питах, това е всичко — отвърна Пола. — Онзи ден обаче ми хрумна, че решението ти има нещо общо с Джим. Нали знаеш — понеже е от семейство Феърли. Искам да кажа, че ако неговият дядо бе задържал „Газет“, той днес щеше да е негово притежание, не съм ли права?

Ема избухна в силен смях.

— Много се съмнявам — възкликна развеселено тя. Но се овладя веднага и сериозно поясни: — Едуин Феърли щеше със сигурност да загуби вестника, както ти бях казала преди. Освен това семейство Феърли притежаваше само „Йоркшир Морнинг Газет“ и никой друг от вестниците в компанията „Консолидейтед“. Знаеш, че останалите спечелих аз самата с помощта на братята си. — Ироничният ѝ смях отново отекна в слушалката. — Навярно си мислиш, че се чувствам виновна по отношение на семейство Феърли — възбудено подметна тя, очевидно забавлявайки се от тази мисъл.

— Разбира се, че не — възкликна Пола разгорещено и в същия миг съжали, че е повдигнала изобщо този проблем, съзнавайки, че в случая тя е правата, а Джим изцяло греши.

— Надявам се да е така, скъпо мое дете — каза Ема, потиснала вече своята възбуда. — Винаги съм си признавала, че дадох на семейство Феърли няколко ритника, и то доста силнички, докато те вършеха глупост след глупост, следвайки пътя, който сами си бяха избрали. Но мога да те уверя, че и за миг не съм загубила съня си от това, което извърших. Напротив, радвах се, че съм ги поставила на място и излязох победител от тази битка. Така че изобщо недей да си мислиш, че ме преследва някакво чувство за вина относно съдбата на покойните Феърли или на Джим, що се отнася до това. А ако той ти е внушил нещо подобно, можеш да му съобщиш от мое име, че греши, че изцяло греши.

— О, не, той не е повдигал този въпрос — хладнокръвно излъга Пола, тъй като знаеше, че ако разкрие истината на баба си, това силно ще я подразни. — Тази мисъл ми хрумна просто случайно, нали знаеш, че главата ми все нещо мъдрува.

Ема тихичко се разсмя под носа си поради прибързания отговор на Пола, който ѝ звучеше твърде неубедително.

— Надявам се, че сега, след като изяснихме обстоятелствата около оставката на Джим, ще се почувстваш по-добре — каза тя.

— Да, бабо, ти винаги си ми помагала да видя нещата в истинската им светлина.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Десет дни по-късно Ема така и не можеше да проумее как бе успяла да се справи с всичко, което трябваше да свърши в Лондон. Тя беше извършила ред чудеса, справяйки се с повече задачи за този кратък период от време, отколкото през последните шест месеца. Или поне така ѝ се струваше този следобед, докато преглеждаше чековете си в жълтия си финансов тефтер.

Бе посетила различните си предприятия, за да се увери, че всичко е в идеален порядък и че не са се появили неочаквани препятствия по време на дългото ѝ отсъствие. Срећнала се бе няколко пъти с адвокатите си, както и с финансовия си съветник Хенри Роситър — с Хенри прекараха две великолепни вечери в приятна компания.

Проведе няколко заседания с Уинстън и Александър, разгледа със Сара всички модели за пролетната колекция облекло в стил „Лейди Хамилтън“ — 1970 година, и се справи с нашумялата около нея нова рекламна кампания. Оставаше до късно в магазина, тичаше назад-напред, чевръста и енергична, подтиквайки всички към по-усилена работа, разпалвайки творческата искра в умовете, намери дори време да стегне багажа си с толкова важния за нея гардероб за околосветското си пътешествие с Блеки.

Ема успя да уреди всичко — освен проблема с Джонатан. Той ѝ беше враг. Не знаеше поради каква причина точно, нито можеше да я докаже. Въпреки това в нея нарастваше убеждението, че на този свой внук тя не бива да се доверява.

Отвори една папка върху бюрото си и проникателният ѝ поглед щателно огледа сведенията на частните детективи, които бе наела за наблюдение над деловите предприятия на Джонатан и частния му живот. Те не бяха довели до никаква следа, но това не можа да я убеди, че той е невинен. Фирмата „Грейвз и Сондерсън“ трябваше да разрови нещата по-надълбоко и по-нашироко. Тя беше уверена, че някъде се крие нещо нередно.

През целия си живот Ема Харт бе съумявала да прониква в най-потайните кътчета на човешката душа — да отгатва от пръв поглед характера на членовете на семейството си, на приятелите си и даже на своите противници. Сякаш някакъв демон ѝ подсказваше нещата. Тя притежаваше също така свръхчувствителна, вградена в нея антена, с която обикновено биват надарени устойчивите и оцеляващи хора, някакво шесто чувство, което ѝ помагаше да улавя вибрации — и добри, и лоши — но особено лоши. И освен това, разбира се, силна интуиция, на която трябваше да се доверява, да се осланя на нея безусловно, тъй като знаеше, че тя никога няма да я подведе. От известно време насам сборът от всичките ѝ ясновидски качества сигнализираше тревога, нещо, което се кроеше против нея — макар засега да не можеше да долови нищо конкретно. При все това то витаеше някъде наоколо — като че ли кръжеше в тъмнината, неуловимо и непонятно.

Погледът ѝ се спря върху краткия параграф за Себастиан Крос. Той и Джонатан бяха дори приятели. Между тях всъщност съществуваше съвсем интимна близост — но доста извън границите на нормалното, както ѝ се струваше. Първоначално, когато разбра за тяхната им връзка, още от времето на ученическите им години в Итън, тя се запита дали в нея няма нещо хомосексуално — но очевидно не беше така, както със сигурност твърдеше мистър Грейвз. Ема решително захлопна папката. Нямаше никакъв смисъл да чете и препрочита наново. Това бе чиста загуба на време. Освен това тя бе успяла вече да прерови всичко из основи в търсене и на най-слабата улика, на най-незабележимата следа — но не бе стигнала до никъде. Ема мушна папката в бюрото, заключи чекмеджето, изгубила вече всякакво желание да си блъска главата върху възможността за предателство.

Обхванаха я горчиви мисли. Тъжно и болезнено беше за нея да прибегва до такива ужасни мерки, от които тръпки побиваха човека — да пусне детективи по следите на член от семейството си. Но не знаеше какво друго да направи. Бе предприела тази драстична мярка — да шпионира някого — само веднъж в миналото. И тогава, както и сега, това ѝ се струваше ужасно и отблъскващо, свършено в разрез с нейната натура. Преди около четиридесет години тя бе намерила за уместно да проследи действията на втория си съпруг, за да защити и

себе си и децата. Внезапно прозря горчивата ирония на сегашната ситуация. Вторият ѝ мъж, Артър Ейнсли, беше дядо на Джонатан.

Ема се облегна назад върху стола и се замисли върху друг неприятен проблем — дали да сподели подозренията си срещу Джонатан с Александър и Пола. Навярно най-умното решение би било да им се довери. Ами ако нещо се случеше, докато бъде в чужбина? Какво би станало, ако се разболееш? Или ако предаде богу дух? Не че толкова се опасяваше от последното. Здравето ѝ бе добро, чувстваше се изпълнена със сила и виталност и, определено, беше по-енергична отвсякога. От друга страна обаче, след няколко дни щеше да навърши осемдесет години. Може би, като предпазна мярка, трябваше да им го каже. Те бяха главните ѝ наследници. Един ден империята ѝ щеше да бъде под техен контрол...

На вратата се почука и тя каза:

— Влезте.

В стаята надникна Гей Слоун.

— Имате ли нужда от нещо, мисис Харт? — запита личната ѝ секретарка.

Ема поклати глава.

— Не, Гей, благодаря ти много. Няма смисъл да висиш тук напразно. Можеш да си тръгваш.

— Благодаря, мисис Харт. До утре. Желая ви спокойна нощ.

— Лека нощ, скъпа Гей.

Десет минути по-късно дойде Пола. Ема вдигна поглед от книгата върху бюрото си и лицето ѝ просия, но после внезапно очите ѝ се присвиха.

— Пола, изглеждаш ужасно изморена! — възкликна тя, изразявайки шумно тревогата си. — Имаш сенки под очите и цялата си пребледняла. Сигурна ли си, че всичко при теб е наред?

— Да — увери я Пола, жално се усмихна и се свлече на стола срещу бюрото ѝ. — Имах ужасен ден. Безкрайни проблеми с Френската седмица, планирана за юли.

— Какви проблеми по-точно? — попита Ема, приведе се над бюрото и опря брадичка върху дланите си.

— Проблеми с хората най-вече. Нали знаеш — характери всякакви, едни се наежили, други си навирили носовете. Но успях да се справя и всичко протече добре. Макар и много да ми липсваше

Емили, бабо. Тя толкова умело се справяше с нашите по-специални случаи и действаше успокояващо на всекиго.

— Това е част от таланта на Емили, винаги съм си го мислела. Зная, че на управителите на магазините им трепереха коленете от нея, но те в крайна сметка ѝ се подчиняваха безпрекословно, тъй като успяваше да им въздейства с чара си. Може би трябва да си помислиш за някой помощник — някой, който да замести Емили. — Ема повдигна вежди. — Защо не?

— О, не зная — сви Пола рамене. — Мисля, че мога да се справя, както и да е, не се тревожи за това. Успяхме напълно да овладеем ситуацията с Френската седмица и засега не вярвам да изникнат други чак толкова големи трудности. Не дай боже! Между другото, успя ли да хвърлиш поглед върху проекта за бутиците? И разговаря ли с Мери?

— Да. Днес следобед. Цял час разглеждах проектите, после ѝ позвъних и ѝ казах, че и двете имате моята благословия. Ти си права, Пола, планът ви е великолепен и трябва здравата да се захванем с бутиците.

— О, толкова се радвам, че си съгласна, бабо! — Пола изглеждаше силно зарадвана и добави: — Мери работи усилено и именно тя заслужава да ѝ се гласува доверие, не аз. Съвсем случайно споменах вчера на Емили за нашето рисковано начинание. Тъй като следващия месец тя заминава за Хонконг, хрумна ми, че може да хвърли око за нещо по-специално за нашите бутици. Знаеш добре какво може да се намери там — сламени шапки и чанти, сандали, пъстри шалове, летни бижута — изобщо всичко, което би било подходящо за празнично и курортно облекло.

Ема кимна одобрително.

— Доста находчива идея, Емили умее да разпознава мигновено модните стоки. — Тя се позамисли, сложи малка купчина книжа в една синя папка, после вдигна поглед и се вгледа във внучка си изпитателно. — Каза ли ти Емили нещо по-особено? Имам предвид, сподели ли нещо с теб?

Пола се засмя.

— Предполагам, че имаш предвид новия ѝ приятел. Трябва да призная, че беше доста съдържана с мен, а това не ѝ е присъщо. Знаеш, че винаги сме споделяли тайните си. Обаче тя не ми каза нищо за

новата си любов, освен няколко случайно подхвърлени намека, че е великолепен и твърде особен. Нарича го също така „загадъчната си любов“. Не, „тайната си любов“. Имай предвид, че даже не съм сигурна дали той наистина ѝ е любовник. — Но за да не изложи Емили, тъй като не искаше баба ѝ да остане с погрешни впечатления за морала на съвременните девойки, накрая реши да посмекчи малко нещата: — Нали знаеш, че тя понякога е склонна да преувеличава.

Ема спотаи усмивката си, тъй като всичко ѝ беше пределно ясно.

— Не е нужно да защитаващ Емили пред мен, Пола, скъпа. Зная, че тя не е безразсъдна... Тя не следва стъпките на майка си, в това съм абсолютно уверена. Обаче той наистина ѝ е любовник.

Пола запита озадачена:

— Откъде знаеш?

— Е, получих информацията направо от източника — заяви Ема и уморените ѝ очи внезапно се оживиха от проблесналите в тях палави искрици. Тя се облегна на дивана, загледа се в Пола и се засмя.

— Имаш вид на малко дете, извършило пакост, бабо — усмихна се Пола. — И кой е този източник?

— *Емили*. Тя ми разказа всичко за себе си. И тъй наречената „тайна любов“ вече не е никаква тайна, нито пък е загадка. — Устните на Ема трепнаха закачливо при вида на пълното недоумение, изписано върху лицето на Пола.

— О! — Това бе всичко, което съумя да произнесе тя.

Ведрият смях на Ема прокълтя в стаята.

— Емили дойде да ме види онзи ден вечерта и както винаги беше доста откровена. Каза ми: „Бабо, ужасно съм влюбена и това е много сериозно. Спя с него, но не искам да се тревожиш. Взимам противозачатъчни хапчета“. Това не ме учуди, тъй като тя винаги е била практично момиче. Емили е благоразумна — също като теб. Мисля, че Елизабет трябва да вземе пример от вас двете. Е, да си призная, малко се постреснах, но не бях шокирана, при все че Емили очакваше от мен подобна реакция. Понякога си задавам въпроса дали това момиче не си въобразява, че съм Дева Мария. Както и да е, тя беше толкова откровена, че направо ми трогна душата. — Ема замълча и се усмихна с онази своя особена усмивка, от която цялото ѝ лице се озаряваше от лъчиста светлина. — Нашата малка Емили е сега на седмото небе, скъпа. Тя е истински влюбена. Много, много силно.

— Но кой е той? — любопитстваше Пола. — Казваш, че не е тайнствена личност — следователно трябва да е някой, когото познавам.

— О, да, така е — засмя се Ема и очите ѝ засияха. Сега тя се забавляваше, като дразнеше Пола, доволна, че се е отървала от неприятните си мисли за тази мътна история около Джонатан.

— Хайде де, не бъди толкова лоша! — взе да я увещава Пола през смях, заразена от веселото настроение на баба си. — Каж ми *името му*, за бога! Умирам от нетърпение.

— Уинстън.

— *Уинстън!* — възкликна Пола и виолетовите ѝ очи се разшириха от изумление. — Не мога да повярвам!

— Но се налага, тъй като това е самата истина. И недей да ме гледаш така втрещено. Уинстън е идеална партия — нека си признаем, той е толкова чаровен, с толкова положителни качества. Пък и е доста хубавичък. Май на мене се е метнал.

Пола се запревива от смях, развеселена от тази кокетна проява на суета от страна на баба си. И потвърди:

— Да, бабо, забелязвам от време на време тази поразителна прилика между вас. — После, поуспокоена, продължи: — *Единствената* причина за моето изумление е, че новината дойде за мен *неочаквано* като гръм от ясно небе, а и малко ме смути... искам да кажа, Уинстън и Емили... божичко, кога успяха да завържат тази романтична връзка? Откога започна всичко това? — Внезапно Пола смръщи черните си вежди. — О, господи, ами какво ще стане със симпатичната Алисън Ридли?

— Да, Алисън е наистина симпатична. Малко тъжно наистина — винаги съм харесвала тази млада жена. Но се боя, че той е скъсал с нея. Вчера в разговор с Уинстън стана дума за Алисън и той ми каза, че отишъл при нея и ѝ обяснил колкото може по-мило и по-спокойно, че всичко между тях е приключило. А що се отнася до първата част на твоя въпрос, мисля, че Емили и Уинстън осъзнаха дълбочината на своите чувства в деня на кръщавката. Тогава Уинстън ме запитва дали имам нещо против връзката му с Емили и аз, разбира се, му отвърнах, че не само нямам нищо против, ами даже съм очарована.

Ема още веднъж се приведе над бюрото — лицето ѝ бе озарено от дълбоко почувствано щастие. Тя сподели:

— Имах тази сутрин делова среща с Уинстън и след като приключихме разговора, той ми показа пръстена, който е купил за Емили. Беше с изумруд. — Ема помълча, после каза: — Уинстън ми поиска ръката на Емили. Дадох съгласието си. Ще обявят годеща си тази седмица, преди да замина за Ню Йорк.

— О, бабо, не е ли малко прибързано? — запита Пола тихо и някак загрижено погледна Ема.

— Не бих казала, скъпа — отбеляза Ема. — Та те не се познават от вчера. Израснаха заедно и мисля, че сега са напълно наясно по отношение на чувствата си един към друг. Едва ли биха им се случили неприятни изненади, след като се оженят. Разбира се, сватбата ще трябва да почака до *следващото* лято, след като се върна от Австралия. Но откровено казано, спокойна съм, че ще има кой да се грижи за Емили. Знаеш, че няма да съм около нея цяла вечност. Да, много съм доволна, че те двамата свиват гнездо, ужасно съм доволна — наистина. Такава чудесна топлина чувствам тук... — Тя сложи ръка на сърцето си, продължавайки да се усмихва.

— Ако ти и Емили сте щастливи, то и аз съм щастлива — каза Пола. — Като си помислиш само, че тя и Уинстън бяха толкова привързани един към друг като деца. Те невероятно си подхождат. Мога ли да ѝ се обадя, бабо, за да ѝ честитя? — Пола посегна към телефона върху бюрото на Ема.

Но Ема я спря:

— Мисля, че няма да я намериш в Белгрейв Скуеър. Щяха да ходят с Уинстън на театър тази вечер и навярно вече са тръгнали. — Ема погледна часовника си и кимна. — Да, вече минава седем. Ще трябва да ѝ позвъниш по-късно. Между другото, струва ми се, че е време да напусна това място — тук съм от седем часа сутринта. Ще го направя и имам чувството, че трябва да се поразтърпчеш и ти. — Ема се изправи и изгледа Пола намръщено, когато и тя стана от мястото си. — Сигурна ли си, че се чувстваш добре?

Пола уморено се усмихна.

— По-добре от всякога — излъга тя, тъй като не искаше да тревожи баба си.

Но Ема забеляза, че Пола изглежда силно изтощена и потисната. Никога не я бе виждала в този вид и това я разтревожи. И тъй като не желаше да обсъжда повече този проблем, тя се обърна и взе чантата

си. Едва забележимо присви устни. Глождеше я неясното предчувствие, че зад непринудената миловидност, сърдечния чар и момчешките маниери на Джим се криеше нелек характер. Но тя *нямаше намерение* да любопитства, нито да преживява житейските драми на своята внучка вместо нея самата.

След като напуснаха кантората, Ема каза:

— Ангажирала съм маса в „Кънингам“, надявам се, че обичаш риба.

— Да, при все че не съм особено гладна, бабо.

По-късно, когато отидоха да вечерят в рибния ресторант и специализирания бюфет за стриди „Мейфеър“, външният вид на Пола претърпя пълна промяна, което зарадва Ема. Пребледнялото ѝ лице придоби мек седефеноровозов оттенък, от очите ѝ изчезна напрегнатият и блуждаещ израз и тя видимо се отпусна. Когато поднесоха кафето, Пола до такава степен възвърна своето нормално състояние, че Ема взе решението: тя ще накара Пола да ѝ се довери. Преди да напуснат „Кънингам“ тази вечер, ще спомене накратко за подозренията си към Джонатан, но уж случайно, между другото. Чувстваше, че е необходимо да предупреди Пола, макар, от друга страна, да не желаше да я тревожи прекомерно. А утре, когато отиде да вечеря с Александър, ще го уведоми за положението. В известен смисъл за нея бе най-важно той да бъде нащрек и да вземе съответните предпазни мерки, тъй като Джонатан Ейнсли работеше за предприятията на Харт.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Бе тридесети април и днес тя навършваше осемдесет години.

Събуди се както винаги рано и докато лежеше, отърсвайки се от сънливата си замаяност, тя си помисли: „Днес е особен ден, нали?“. И след това в миг си припомни защо този ден е различен от другите. *Бе нейният рожден ден.*

Ема мразеше да се излежава, след като веднъж се е събудила, и затова спусна нозете си на пода и полуусмихната, с леки стъпки прекоси килима и се приближи към прозореца. *Тя бе победила.* Никога не си бе представяла, че ще живее толкова дълго. Да, тя беше с единадесет години по-възрастна от този век. През 1889 година, в онази малка къщурка в Топ Фийлд във Феърли майка ѝ, Елизабет Харт, ѝ бе дала живот.

Дръпна завесата и погледна навън. Усмихна се широко. Бе великолепен ден, окъпан от лъчиста светлина с изумителен блясък. Небето бе кристално синьо и безоблачно и дърветата под нея на Белгрейв Скуеър, светлозелени и отрупани в цвят, полюшваха натежалите си клони под лекия ветреца, с блещукащи сред тях слънчеви искрици.

Беше родена в ден като този — в благоуханен пролетен ден, както някога веднъж ѝ бе казала майка ѝ, ден, необикновено топъл за този сезон, особено за хладния северен климат на Йоркшир.

Ема се протегна. Чувстваше се бодра и освежена след добрия сън и както винаги енергична. „Огън и жулел“, помисли си тя и веднага в паметта ѝ изникна образът на брат ѝ Уинстън. Това бе любимият му шеговит израз, когато я виждаше цялата да прелива от ентусиазъм, сила и предприемчивост. Така ѝ се искаше той да е жив — както и помладият ѝ брат, Франк. Прониза я внезапна тъга — но тя бе мимолетна. Днес не беше ден за самосъжаление, за тъга по онези, които тъй силно беше обичала и които бяха напуснали този свят. Днес бе ден за ведри мисли. Ден за празнуване. За вглеждане в бъдещето, за размисъл над младото поколение... за внуците ѝ.

Макар и да бе загубила любовта на всичките си деца, с изключение на Дейзи, Ема изпитваше дълбоко задоволство от мисълта, че тяхното поколение щеше да понесе факела напред, да продължи огромната династия, която бе създала, да запази могъщата ѝ финансова империя.

Рязко се спря по средата на стаята и се запита дали този династичен импулс в нея не бе подхранван от някакво жестоко себелюбие, от невероятна суета. Не беше сигурна. Но беше успяла да проумее едно — за да се създаде династия, каквато тя бе създала, бе абсолютно необходимо да имаш амбиция от най-голям мащаб и да я вселиш и у другите.

Ема силно се разсмя. Оправдано бе да си мисли, че бе гледала на себе си като на по-голяма от живота, съвсем различна от останалите и напълно несломима — че не бе изобщо смъртна. „Егоцентризъм“ — помисли си тя и смехът ѝ още веднъж прокънтя в стаята. Враговете ѝ често я наричаха голям, върховен егоист. Защо не? Това бе самата истина. Без своето огромно его тя никога не би извършила това, което бе успяла да извърши, не би постигнала всичко, което бе желала. Това нейно его, тази вяра в себе си ѝ бяха вдъхнали смелост и самочувствие, бяха я тласкали напред и нависоко, право към върха. Към блестящия апогеи на успеха.

Е, тя нямаше излишно време тази сутрин да размишлява върху своите подбуди, да анализира вътрешните сили, които я бяха направлявали през целия ѝ жизнен път. Бе направила това, което чувстваше, че трябва да направи — и това беше всичко, много просто. Запъти се към банята, за да се приготви за деня, който я очакваше, и отпъди от съзнанието си всички тези мисли, считайки ги за маловажни.

Един час по-късно, след като се бе изкъпала, облякла и закусила, Ема се втурна надолу по стъпалата към втория етаж на мезонета си. Изглеждаше свежа и жизнерадостна в леката си вълнена дреха със строго очертана линия, в делфиновосив цвят. Към нея бе прибавила прекрасни бижута — сапфирени обеци и брошка в съответстващ цвят, закачена на рамото ѝ, двойна перлена огърлица, венчалния пръстен на Пол и големия диамант на Блеки. Всяко косъмче от безупречната прическа на блестящата ѝ сребърна коса си бе на мястото, гримът ѝ

беше превъзходен, а леката ѝ, гъвкава походка изобщо не съответстваше на възрастта ѝ.

Ема живееше все още в Белгрейв Скуеър, в елегантната, красиво обзаведена къща, която Пол Макгил бе купил за тях през лятото на 1925 година, скоро след раждането на дъщеря им Дейзи. Тогава, съобразявайки се със страха на Ема от злобни клюки и неохотата ѝ да излага на показ връзката им, с непреодолимата ѝ потребност да бъде във всяко отношение сдържана и предпазлива, той бе преустроил къщата в две отделни жилища. И не си бе спестил усилията в това начинание. Известният архитект, когото ангажира, проектира приземния етаж в самостоятелна малка квартира за Пол, а трите етажа над него бяха преобразени в луксозен троен апартамент за Ема, Дейзи и бавачката, както и за останалата част от персонала. За страничния наблюдател партерната квартира и големият, обширен апартамент, издигащ се на трите етажа по-горе, представляваха изцяло отделени едно от друго, напълно самостоятелни жилища, всяко със свой собствен вход. Но двете се свързваха помежду си чрез вътрешен асансьор, който водеше от квартирата на Пол към елегантното, просторно фоайе в апартамента на Ема на горния етаж. Благодарение на този асансьор двете жилища заживяха ефикасно като общ дом.

През годините на войната непосредствено след злополуката с Пол, при която той окуця, и трагичното му самоубийство в Австралия през 1939 година, Ема заключи неговия апартамент. Тъй като не бе в състояние да влиза там, без да я обхванат неописуема тъга и разкъсващо сърцето отчаяние, тя съзнателно избягваше тези стаи, но продължи да поддържа в тях идеална чистота. През 1948 година, когато най-сетне събра смелост да влезе в неговите владения, тя промени обзавеждането на стаите с по-съвременна мебелировка. Оттогава използваше малкия партерен апартамент като гостна за приятелите на своите внуци.

Когато влезе в кабинета на иконома си Паркър, Ема го завари зает с подреждането на утринната ѝ поща. Средно голямата стая беше светла и приятна, уютно обзаведена със старинни провинциални мебели.

— Честит рожден ден, мисис Харт — поздрави я Паркър, вдигна поглед към нея и се усмихна. — Доста тежка е пощата днес, мадам.

— О, боже, виждам добре! — възкликна Ема. Икономът бе подредил на отделни купчини потресаващо количество писма върху дивана и методично разтваряше едно след друго с нож за разрязване на хартия, като отделяше поздравителните честитки и изхвърляше пликите в кошчето.

Ема се присъедини към дейността му, но скоро трябваше да прекъсне, за да отговаря на немлъкващия телефон, а малко по-късно звънецът на вратата се скъса да звъни от нескончаемия поток цветя и подаръци. Паркър и домакинята, мисис Рамзи, шетаха с претрупани ръце и оставиха Ема сама да се справя с пощата.

Около единадесет и половина, когато дейността беше в разгара си, неочаквано, без всякакво предупреждение, в стаята се появи Дейзи Макгил Еймъри.

Най-младата дъщеря на Ема щеше да навърши през месец май четиридесет и четири години, но външността ѝ не съответстваше на тази възраст. Имаше стройна фигура, мека и къдрава черна коса обрамчваше нежното ѝ чисто лице, а в блестящите ѝ сини очи се оглеждаше прекрасната ѝ душа и ведрият ѝ и спокоен характер. За разлика от дъщеря си Пола, която харесваше екстравагантното „шик“ облекло и имаше пиетет към модерното, Дейзи приличаше повече на майка си във вкуса си към дрехите. Тя предпочиташе винаги меките платове, женствените модели и тази сутрин носеше прост лилав вълнен костюм и съответстваща му по цвят блуза със свободно спуснато отпред жабо, златни бижута и оригинални черна лачена чанта и обувки.

— Честит рожден ден, мамо — произнесе Дейзи още от вратата с озарено от обич лице и грейнали от нежност очи.

Ема вдигна поглед от купчината пликите и щастливо се усмихна. Бе очарована да види Дейзи и да се порадва на ведрото ѝ присъствие. Ема стана от бюрото си и се завтече да я посрещне.

— Това е от нас... Дейвид и аз се надяваме да го харесаш, мами. — Тя се засмя: — Ужасно е трудно човек да намери подарък за теб, тъй като си имаш всичко. — Тя връчи на Ема един пакет.

— Благодаря ти, Дейзи. Ти си човекът с най-изискания вкус, когото познавам, и съм уверена, че ще е нещо прекрасно.

Ема се отпусна на дивана и започна да разопакова подаръка на Дейзи.

— Каква врява е днес! На моите години!

Дейзи разбра, че майка ѝ се радва въпреки протестите си. Седна до нея и каза:

— Но, мами, точно сега е моментът. Това е важен ден за теб... ти трябва да поседнеш, да си отпочинеш и да вкусиш от аромата на всяка негова минута.

— Може би си права. Но изглежда, че изобщо няма да успея да намина в магазина тази сутрин.

Дейзи я изгледа слисано със сините си очи.

— Не можеш да отидеш на работа тази сутрин, скъпа, това е...

— Защо не? — прекъсна я Ема. — *Аз винаги ходя на работа.*

— Но не и днес! Няма да е уместно. — Дейзи енергично поклати глава. — Освен това — тя замълча и погледна часовника си — след малко възнамерявам да те заведа на обяд.

— Но аз...

— Няма „но“, скъпа мамо — каза Дейзи с развеселен, но същевременно категоричен глас. — Аз не съм току-така дъщеря на Ема и Пол Макгил. И мога да бъда толкова упорита, колкото и вие, когато съм си наумила. А това е един от дните, в които се налагам аз. Безпрекословно. Не сме обядвали заедно от толкова дълго време, а след няколко дни ти ще заминеш с чичо Блеки — и ще отсъстваш месеци, доколкото съм информирана. Моля те, не ме разочаровай, отдавна съм предвидила всичко и вече съм ангажирала маса в „Мирабел“.

Ема се усмихна на Дейзи, която бе нейната любимка, най-скъпото ѝ дете. Винаги ѝ бе трудно да ѝ откаже каквото и да било.

— Добре — отстъпи тя най-накрая. — Ще обядваме заедно и след това ще отида в магазина. О, Дейзи, прекрасна е! — възкликна Ема и се загледа в хубавата, ръчно изработена златна вечерна чанта, която държеше в ръце. — О, скъпа, колко е красива. — С видимо удоволствие тя я обърна, отвори я, погледна вътре и пак я закопча. После я разглежда още няколко секунди, пхна я обратно в предпазния калф от черна кожа, приведе се напред и целуна дъщеря си. — Благодаря ти, Дейзи, невероятна е. И е много подходяща за моето пътуване, тъй като ще отива на всичките ми вечерни тоалети.

Дейзи кимна, доволна и успокоена, че е успяла с подаръка.

— Това си помислихме и ние с Дейвид — дълго време умувахме какъв по-необикновен подарък да ти поднесем. Сигурна ли си, че харесваш модела? Ако не го одобряваш, „Аспри“ ще бъдат щастливи да ти изпратят два-три други дизайна, за да ги разгледаш.

— Не, не, не искам нищо друго. Тази ми харесва — увери я Ема.
— Всъщност ще изляза с нея още довечера.

Телефонът иззвъня.

— Да се обадя ли, мами?

— Да, скъпа, ако обичаш.

Дейзи вдигна слушалката и отговори ясно и отсечено. Последва кратка размяна на любезности и след миг тя каза:

— Ще видя дали ще може да ти се обади. Днес тук е голяма суматоха. Минутка, моля. — Дейзи притисна слушалката с ръка и погледна майка си. — Елизабет е. Върнала се е в Лондон. Искаш ли да говориш с нея?

— Разбира се, ей сега ще ѝ се обадя. — Ема се приближи до бюрото. Дори да беше изненадана, с нищо не го показва и гласът ѝ прозвуча уверено: — Здравей, Елизабет. — Седна на стола, облегна се назад, намести слушалката върху рамото си и се заигра с писалката си върху ониксовата подставка. — Благодаря — отговори тя кратко. — Да, солидна възраст е това, но наистина не се чувствам на осемдесет години. По-скоро на петдесет и пет. А и съм в цветущо здраве.

Последва нова пауза. Ема впери поглед в стената насреща си. Очите ѝ леко се присвиха и в същия миг тя отсече с глас, недопускащ възражения:

— Мисля, че Уинстън просто прояви учтивост, като поиска моето разрешение. Не беше чак толкова необходимо. Излишно е да ти припомням, че Емили е пълнолетна. Може да прави каквото пожелае. И не, не съм разговаряла с Тони. Мисля, че е работа на Емили да поднесе новината на баща си.

Ема замълча, докато по-голямата ѝ дъщеря дърдореше безкрайно от другия край на слушалката. Погледна Дейзи и направи гримаса, комично извърщайки очи нагоре. Търпението ѝ взе да се изчерпва и тя отново прекъсна разговора:

— Мислех, че ми се обади, за да ми честитиш рождения ден, Елизабет, а не да ми се оплакваш за годежа на Емили.

Иронична усмивка плъзна по лицето на Ема, докато изслушваше протестите на Елизабет, че тя съвсем не се оплаква.

— Радвам се да го чуя — каза Ема в слушалката, — тъй като иначе това би било говорене на вятъра. А сега похвали се, как мина пътуването ти до Хаити. И как я караш с новия си приятел — Марк Дебоан?

В продължение на няколко минути Елизабет възбудено бърбореше нещо в ухото ѝ и най-накрая Ема набързо приключи разговора:

— Добре, радвам се, че си щастлива, и благодаря още веднъж за обаждането ти и за подаръка. Навярно ще пристигне всяка минута. Довиждане, Елизабет. — Тя затвори слушалката.

Дейзи попита:

— Да не би да се тревожи за Емили и Уинстън?

Ема злъчно се засмя:

— Разбира се, че не. Само вдига шум около себе си, тъй като не е осведомена първа — преди мен. Добре познаваш Елизабет — тя е ангажирана винаги единствено със собствената си персона. Но беше любезно от нейна страна да ми позвъни за рождения ден. — Ема се върна на дивана. Хвърли на Дейзи странен поглед и леко потръпна. — Обади ми се Едуина, а малко по-рано позвъниха Робин и Кит... Трябва да ти кажа, че бях силно изненадана да чуя синовете си. От времето на онзи ураган, който вдигнаха около завещанието ми миналата година — ни вест, ни кост от тях. А днес се бяха разтопили от внимание! Можеш ли да си представиш?

— Може би съжаляват за случилото се, мамо, и искат да ти се извинят?

— Съмнявам се — въздъхна тихо Ема. — Твърде скептична съм, за да повярвам, че са променили отношението си към мен. По-скоро мисля, че зад тези обаждания се крият съпругите им — Джун и Валери са били винаги тактични жени. Просто се чудя как са успели да се справят със синовете ми през всичките тези години. Кит прави разни машинации. Робин плете интриги. О, стига! — Ема гальовно притисна между дланите си ръката на Дейзи. — Трябва да те попитам нещо, скъпа. Става дума за къщата... Сигурна ли си, че не я искаш?

Дейзи трепна и възкликна изненадано:

— Но ти остави къщата на Сара, нали?

— Да. Обаче ѝ я завещах само защото миналата година, когато обсъждахме този въпрос, ми даде да разбера, че не си заинтересована от притежанието ѝ. Но тя трябва да принадлежи на теб и децата ти. В края на краищата баща ти я купи за нас.

— Зная, и винаги съм обожавала тази къща. Тя е съхранила толкова скъпи за мен спомени за детството ми, за татко и теб, за прекрасното време, което тримата прекарахме тук заедно. Но тя е доста голяма и...

Ема нетърпеливо махна с ръка.

— Не, ако си я представиш като две отделни жилища. Аз я преустроих някога така, за да запазим приличие за пред хората... — Ема се засмя. — Боже мой, Дейзи, как се промениха времената. Хората живеят заедно толкова открито днес... Както и да е, да се върнем към въпроса за разпределението на къщата. Струва ми се, че трябва да промениш решението си. Имаш вече внуци. Филип ще се ожени някой ден — и то доста скоро, предполагам. Той ще има свои деца, може дори да поиска да ги прати на училище в Англия. Две отделни квартири под един общ покрив — какво по-хубаво от това.

— Не зная какво да кажа, мамо. Макар и доводите ти да са толкова убедителни...

— Помисли си добре. Винаги мога да променя завещанието си.

— Но ти ми остави толкова много... повече, отколкото се нуждая. Би било алчно от моя страна да приема тази къща.

— Това са излишни угризения, Дейзи. По право тя се пада на теб. А ако се откажеш — мисля, че ще е по-добре да я завещая на Пола или на Филип.

— Ами Сара?

— Тя не е член на семейство Макгил.

Дейзи замислено прехапа устни.

— Добре. Ще направя каквото ми каза — ще си помисля за това. Виж какво, мамо, зная, че жена с огромно богатство като теб трябва да държи делата си винаги в изправност. Но откровено казано, ненавиждам всякакъв вид дискусии около завещанието и смъртта ти. От подобни разговори направо стомахът ми се обръща. Аз не съм в състояние да понеса изобщо мисълта за твоята смърт — още повече пък да обсъждаме проблема толкова грубо откровено. Направо ми призлява.

Ема погледна Дейзи, без да каже нищо. Стисна по-силно ръката ѝ, облегна се върху дивана и продължи да я гледа внимателно.

Дейзи си пое дълбоко дъх, изтласка рязко въздуха от гърдите си и измъчено се усмихна.

— Извини ме, не исках да бъда толкова рязка. Но не ми харесват подобни разговори — особено в ден като днешния. Не забравяй, че днес е твоят празник.

— Разбирам. — Известно време двете мълчаха и после Ема запита с възможно най-мек глас: — Добра майка ли бях за теб, Дейзи, скъпа?

— Как е възможно да се съмняваш! — извика Дейзи и лицето ѝ се удължи от безпокойство. Големите ѝ блестящи очи, с дълбокия син цвят на метличина неочаквано се просълзиха. — Ти си най-прекрасната майка, за която някой би могъл да мечтае — винаги тъй любеща, тъй разбираща и внимателна. — Дейзи посрещна с ясни очи втренчения поглед на Ема, взря се дълбоко в покритото ѝ със ситни бръчици лице и сърцето ѝ се разтопи от безгранична любов, която изпитваше към тази великолепна жена, вдъхнала ѝ живот. Знаеше, че суровите ѝ маниери и вечно непреклонното ѝ изражение бяха само повърхностна характеристика, маска за прикритие на необятната ѝ душевност, изтъкана от любов и милосърдие. Ема Харт беше сложна, многостранна натура и противно на това, което някои си мислеха, тя бе далеч по-уязвима и чувствителна от другите.

Нежното лице на Дейзи бе озарено от избликналите чувства на обожание и преданост към майка ѝ.

— Ти си толкова необикновена, мамо. — Дейзи помълча, взря се отново в очите на Ема и поклати глава удивено. — Ти си най-благородният и обичен човек, когото познавам. За мен бе голямо щастие да те имам до себе си през всичките тези години. Чувствам се наистина благословена.

Ема бе дълбоко развълнувана.

— Благодаря ти, Дейзи, за хубавите думи. — Погледът ѝ се зарея някъде далеч и после тя промълви с тъжен глас: — Претърпях пълен неуспех с твоите братя и сестри. Не бих понесла мисълта, че съм те разочаровала по някакъв начин в този живот... че не съм успяла да ти даря най-голямата си и съкровена обич.

— Ти ми даде всичко... Просто нямам думи да изкажа своята признателност. И не мисли, че си претърпяла неуспех с другите. Нима татко не каза веднъж, че всеки изковава сам собствената си съдба? Че самите ние сме отговорни за това, което сме? За делата си, добри или лоши, които вършим?

— Да, така каза...

— Тогава *вярвай* в тези думи, мамо. Те са самата истина.

— Щом го казваш, скъпа...

Ема замълча за миг, замислена върху казаното от дъщеря си. Гордееше се с Дейзи, с прекрасната жена, в която се бе превърнала тя. Зад цялата ѝ външна миловидност и приятни обноски, зад неуловимия ѝ чар се криеше твърд и устойчив характер, огромна издръжливост и смелост. Ема знаеше, че когато се наложи, Дейзи можеше да бъде твърда като гранит и непоколебима в решенията си. Това се отнасяше особено до принципите и убежденията ѝ. Дейзи, толкова младолика, бе също така с ярко изразен младежки манталитет. Бе весела и жизнерадостна, което предаваше и на околните — освен това тя бе от рядко срещания тип жени, които се харесват както на мъжете, така и на представителките на своя пол. Ема разбираше, че за повечето хора беше трудно, да не кажем невъзможно, да изпитват неприязнени чувства към Дейзи. Тя беше тъй цялостно и хармонично изградена, тъй чиста и почтена, тъй човечна и внимателна — че във всяко отношение превъзхождаше останалите. И ако братята и сестрите ѝ завиждаха и дори се озлобяваха срещу нея — те въпреки това отстъпваха пред силата и обаянието на личността ѝ и пред изключителната ѝ прямота. Но именно благодарение на добротата, почтеността и усета ѝ за справедливост тя поддържаше равновесие и относителен мир сред тях. Изобщо Дейзи беше съвестта на семейството.

— Имаш доста разсеян вид, мамо. Мечтаеш ли си за нещо? Така дълбоко потъна в себе си изведнъж, за какво си мислиш? — Дейзи се приведе над Ема, вгледа се в лицето ѝ и нежно я докосна по бузата.

— О, за нищо особено. — Ема излезе от самовгълбението си и изгледа одобрително облеклото на Дейзи. — Ще трябва може би да отида да се преоблека. Нали ще обядваме в „Мирабел“.

— Няма нужда, скъпа. И така изглеждаш чудесно.

— Добре, няма. Но какво да облека за довечера? Блеки ми каза, че ще се появи в смокинг. Мислиш ли, че той наистина държи да ме

види в дълга рокля? В края на краищата ще бъдем само осем човека.

„О, господи — помисли си Дейзи, — да видим какво ще стане, когато разбере, че не са осем, а почти шестдесет.“ Запита се дали майка ѝ няма да се подразни от тържеството, с което искаха да я изненадат. Дейзи се прокашля и като се молеше гласът ѝ да прозвучи по-небрежно, отбеляза:

— Но чичо Блеки държи вечерта да бъде празнична, малко по-специална. Онзи ден ми каза: „Колко пъти се случва в живота на човека да празнува осемдесетгодишен юбилей?“. И естествено, бях съгласна с него, че е нужно да бъдеш във вечерен тоалет. Е, не че трябва непременно да приличаш на грандама, ммм, исках да кажа, да облечеш дълга рокля... Лично за себе си избрах копринена рокля в електриковосиньо. А ако бях на твое място, бих облякла някоя от твоите великолепни дрехи от шифон...

— Това е добро решение. Имам зелена шифонена рокля, която ми стои вълшебно. О, боже, отново се звъни на вратата! Надявам се, че този път поне не са цветя. Това място все повече започва да ми прилича на погребална зала.

— Мамо! Какво ужасно сравнение!

Дейзи пъргаво скочи, с бързи стъпки прекоси хола и подметна през рамо:

— Навярно това е подаръкът на Елизабет — или на Робин и Кит. Отивам да попитам Паркър.

Преди още Ема да е разбрала какво става, и Дейзи вече бе в стаята.

— Подарък е, мамо. — Тя надникна във фойето, подаде знак с глава, след това застана до камината, под портрета на Пол Макгил.

Ема, проникателна както винаги, я изгледа с подозрение.

— Какво става? Приличаш точно на баща си, когато нещо си е наумил. — Очите ѝ за миг се спряха върху портрета на Пол и после отново се насочиха към Дейзи. Нямахше съмнение чия дъщеря бе тя. Приликата ѝ с него днес бе по-очевидна от всякога: същите яркосини очи, същата черна коса, същата трапчинка на брадичката. — Хайде, какво криеш от мен?

Дейзи погледна с очакване към вратата и кимна. Една след друга в стаята влязоха Аманда и Франческа с тържествена походка. Те се спряха в центъра на хола и погледнаха право в Ема.

— Честит рожден ден, бабо, честит рожден ден — пропяха те ентусиазирано в дует, макар и малко фалшиво.

Сара, Емили и Пола ги последваха в стаята и застанаха зад помладите си братовчедки. Запяха хорowo:

— Честит рожден ден, мила бабо! — изгледаха я те с обич.

— Свети боже, какво е всичко това? — извика Ема, напълно стъписана. Тя зяпна към внучките си, после се обърна към близначките и попита:

— А вие двете какво правите тук? Сроkwт още не е завършил, нали?

Дейзи се намеси:

— Аз ги взех от училище за няколко дни, мамо. Ще останат при мен и Дейвид. В края на краищата днес е рожденият ти ден.

— Знаех си, че ми кроите нещо — каза Ема и хвърли на Дейзи остър, пронизателен поглед. — Да си призная, предчувствах, че сте се наговорили с Блеки. Подозирам също така, че сте замислили и някакво честване довечера.

Дейзи запази напълно безстрастен израз. Но преди да съумее да обясни какwото и да било, Емили пристъпи няколко крачки напред. Тя подаде на Франческа пакет в красива опаковка и леко докосна Аманда по рамото.

— Не сте забравили речта си, нали?

— Как ли пък не — просъска Аманда негодуващо, грабна ръката на Франческа, леко сръга сестра си и двете се приближиха към Ема.

Петнадесетгодишните момичета си поеха дълбоко дъх и подеха старателно, като произнасяха отчетливо всяка дума:

— Бабо, този подарък е от внуците ти: от Филип, Антъни, Александър, Джонатан, Пола, Сара, Емили, Франческа и мен. Всеки от нас има свой принос в него, така че успяхме да ти поднесем нещо особено за осемдесетгодишния ти рожден ден. Даряваме ти го с най-голяма любов.

Аманда се приближи към Ема, наведе се и я целуна. Франческа я последва и тогава ѝ поднесоха подаръка.

— Благодаря ви, момичета — каза Ема на близначките. — Кратката ви реч беше много мило произнесена, Аманда. Добре направена. — Тя погледна сестрите и братовчедките им. — Благодаря на всички ви.

Ема седеше неподвижно, с подаръка върху коленете си. Огледа всяка една от внучките си, скупчили се в групичка, усмихна им се и бавно поклати глава, като си мислеше колко са хубави и чаровни. Очите ѝ се просълзиха, тя премигна, вгледа се в пакета и се постара да прикрие емоционалната си реакция от тази неочаквана семейна сцена. Развързвайки тъмночервената панделка, за да извади предмета от кутията, за свое голямо учудване забеляза, че ръцете ѝ треперят.

Подаръкът представляваше часовник във формата на яйце, изработен от най-финия полупрозрачен син емайл, който бе виждала някога. На върха му бе поставено миниатюрно петленце от емайл, украсено с диаманти, рубини и сапфири. Ема се удиви на дизайна и съвършената художествена изработка и оцени часовника като прекрасна творба на изкуството — какъвто той действително беше.

— Направен е от Фаберже, нали? — промълви тя едва чуто най-сетне.

— Да — отвърна Емили. — Всъщност, бабо, това е императорското великденско яйце, направено от Фаберже за руската императрица Мария Фьодоровна. Синът ѝ, Николай II, последният руски цар, го е поръчал специално за нея.

— Но как, за бога, успяхте да се сдобиеете с тази рядка скъпоценност? — попита Ема със страхопочитание. Като тънък познавач на изкуството и колекционер, тя знаеше, че произведенията на Фаберже увеличават с времето стойността си на уникати.

— Пола разбра за часовника от Хенри Роситър — отвърна Емили. — Той научил, че творбата ще се продава на търг миналата седмица, при Сотби.

— И Хенри отиде на търга от ваше име, така ли?

— Не, бабо. Ние всички отидохме вкупом, с изключение на близначките, които, разбира се, бяха на училище. Хенри дойде с нас въпреки това. Пола ни извика и ние проведохме съзаклятнически разговор. Съгласихме се веднага, че трябва да се опитаме да купим часовника за теб — като колективен подарък от всички ни. Беше изключително вълнуващо! На няколко пъти едва не загубихме, но продължавахме да наддаваме, повдигайки цената над останалите. И неочаквано успяхме! Бяхме толкова развълнувани, бабо!

— И аз също се вълнувам, скъпи мои. — Ема обгърна всички с ласкав поглед.

Внезапно се появи Паркър, последван от Дейзи, с поднос чаши, препълнени с искрящо шампанско. Всички отпиха, после наобиколиха Ема, отново ѝ пожелаха щастлив рожден ден и вдигнаха наздравица.

След като радостната възбуда попремина, Ема се обърна към Дейзи и я попита:

— Нали щяхме да ходим на обяд в „Мирабел“? Или тази ваша, хитра уловка ще ми попречи да отида в магазина?

Дейзи се усмихна.

— Разбира се, че отиваме на обяд — всички, които присъстваме тук. Антъни, Александър, Джонатан и Дейвид ще дойдат също с нас. Трябва да забравиш за работата си днес, мамо.

Ема понечи да защити правото си по този въпрос, но после срещна онзи особен поглед на Дейзи, нетърпящ каквито и да било възражения, и примирено замълча.

Свечеряваше се.

Ема прекоси фойето, толкова тъмно и спокойно в този час на деня, и с леки стъпки влезе в кабинета си.

Тя бе облечена за специалния вечерен прием, който Блеки даваше в „Риц“, с къса, семпло скроена рокля от пластове резедав и тъмнозелен шифон, с широко спускащи се ръкави, тип кимоно.

Изумрудите на Макгил, блестящи върху шията, ушите и ръцете ѝ изглеждаха великолепно на фона на преливащите се зелени нюанси на фината тъкан, дълбокият огнен отблясък на скъпоценните камъни се усилваше от повторението на цветовите акценти.

„Да, това е добър избор“ — констатира Ема, след като хвърли мимоходом бегъл поглед върху отражението си в единственото огледало в стаята. Без да спира, тя прекоси килима и шумоленето на дрехата ѝ бе единственият звук, нарушаващ тишината, докато сновеше наоколо с обичайните си леки и чевръсти стъпки.

Приближи се до масичката, върху която бяха струпани многобройните ѝ подаръци, взе императорското великденско яйце и го занесе в хола.

Постави го на лека масичка в старинен стил, близо до камината, и го загледа с възхищение. Несъмнено, това бе най-прекрасният подарък, който някога бе получавала. Изгаряше от нетърпение да го покаже на Блеки.

Сепна се от острия звън на вратата и веднага дочу стъпките на Паркър, отекващи във фоайето, после — затръшването на вратата, приглушени гласове.

Само след миг Блеки беше вече в стаята, издокаран в превъзходен смокинг, с широко усмихнато лице и ярко блестящи черни очи — целият преливащ от жизнерадостна възбуда.

— Честит рожден ден, скъпа моя — избоботи той, спря пред нея и я грабна в прегръдките си. После я пусна, отстъпи встрани, взе ръцете ѝ в своите и надникна в очите ѝ — ритуален жест, установен между тях от толкова много години. — Тази вечер си по-красива от всякога, Ема — каза той с лъчезарна усмивка и се наведе да я целуне.

— Благодаря, Блеки. — Ема отвърна на усмивката му и се отправи към дивана. — Каза ли на Паркър какво би искал да пийнеш?

— Естествено. Моето си питие. — Той се настани на стола срещу нея, изпълвайки го целия с тежкото си тяло. — Не мисли, че съм дошъл с празни ръце — подаръкът за рождения ти ден те чака отвън. Ще отида да го взема...

Прекъсна го дискретно почукване на вратата и икономът влезе в стаята с любимото сухо ирландско уиски за Блеки и чаша бяло вино за Ема.

Когато останаха сами, Блеки вдигна чашата си.

— За твое здраве, миличка! И да отпразнуваме заедно още много, много рождени дни.

— Убедена съм в това — засмя се Ема. — Наздраве и за нашето пътуване, Блеки, скъпи.

— За великото пътешествие! — Едва отпил глътка, Блеки се вдигна от стола. — Не мърдай — нареди той — и когато ти кажа да затвориш очи, искам да го направиш, и внимавай, недей да хитруваш.

Ема остана да го чака и разбра, че той помагаше на Паркър за нещо, заслуша се в тихото мърморене на иконома и отговорите на Блеки, после дочу шумоленето на разкъсана хартия.

— Затвори очи — даде нареждане Блеки от вратата няколко секунди по-късно. — И помни какво ти казах, няма да надничаш, Ема!

— Няма — увери го тя със звънлив глас от напирания в гърдите ѝ смях. Застана съвършено неподвижно, отпусна ръце върху скута си и неочаквано се почувства отново малко момиченце, онова бедно слугинче, което бе получило първия подарък в живота си, увит в

сребърна хартия, завързана със сребърна панделка. Той беше от него — онази евтина зелена стъклена брошка, към която бе съхранила обичта си за цял живот. Все още я пазеше в кутията си за бижута заедно с нейния фин дубликат от изумруди, който Блеки ѝ бе поднесъл покъсно. Но някога, преди много години, това късче зелено стъкло бе най-скъпото ѝ, най-ценно притежание.

— Хайде, сега! — извика Блеки.

Ема бавно отвори очи. В картината, която той държеше пред нея, тя веднага разпозна почерка на племенницата си Сали Харт. Ема възкликна от радостно изумление — но веднага след това внезапно я прониза такава остра болка, такава мъчителна носталгия от нахлулите в душата ѝ спомени... Усети буца в гърлото си. Напрегна очите си, взря се във всеки детайл, във всяко докосване на четката и само гледаше и гледаше пленителната живопис, неспособна да пророни дума.

— О, Блеки — промълви тя накрая, — толкова е прекрасна... блатата край Феърли. Моите поляни, където за първи път се срещнахме.

— Погледни малко по-отблизо, скъпа моя.

— Не е нужно, виждам добре — това е Покривът на света. — Тя вдигна очи и поклати гласа изумено. — Какъв многозначителен подарък е това, скъпи мой стари приятелю. Картината е изключителна. Да, струва ми се, че мога да протегна ръка и да откъсна няколко стръкчета пирен, както правех за майка си. — Тя леко докосна платното с пръст. — Мога да чуя ромона на този малък ручей, его тук, в ъгълчето, и звънтежа на кристалната му вода, спускаща се върху блестящите камъчета. Всичко е толкова... толкова истинско, мога да вдъхна дори аромата на боровинките, орловата папрат и пирена. О, Блеки, скъпи...

Ема го погледна и се усмихна със своята неподражаема усмивка, после отново се вгледа в картината.

— Но това е истинско йоркширско небе, нали? Тъй ясно и изпълнено с трептяща светлина. Какъв огромен талант има това момиче — само Търнър и Ван Гог са могли да уловят по такъв начин истинската същност на светлината върху платното. Да, Сали е надминала самата себе си с тази творба.

Радост и задоволство огряха насеченото му, изразително лице.

— Сам заведох Сали там и ѝ показах точно това място. И тя ходеше да рисува там ден след ден, дълго време. Искаше да усъвършенства картината до последния детайл — както исках и аз. Мисля, че накрая постигна това, което желаше.

— Наистина е така. Благодаря, толкова съм ти благодарна, че ти е хрумнало да ми направиш такъв необикновен подарък.

Блеки каза тихо:

— Накарах я да напише следното на гърба. С четка. — Той обърна картината и показа красивия надпис. — Няма да можеш да го прочетеш без очилата си, така че ще ти прочета какво я помолих да напише. То гласи: „На Ема Харт, по случай осемдесетия ѝ рожден ден, с любов — от нейния приятел за цял живот Блеки О’Нийл“. Отдолу е прибавена датата.

За втори път през този ден Ема бе дълбоко развълнувана. Не можа да произнесе нито дума и се обърна бързо назад, за да скрие сълзите в очите си. Седна, отпи глътка вино, овладя се и накрая промърмори:

— Това е прекрасно, наистина е прекрасно, скъпи мой.

Блеки подпря картината върху малката масичка и след като се увери, че я е изправил фронтално пред нея, той се върна на мястото си и вдигна чашата с уиски.

— И наистина това е време, обхващащо цял живот, Ема. Шестдесет години, по-точно. — Той извърна глава към картината. — Ах, Покривът на света — така майка ти наричаше скалите при Рамсдън Крагс. Никога няма да забравя деня, когато ме завари залутан из поляните, и тогава се изкатерихме на Гил и за пръв път видяхме Крагс.

Ема проследи погледа му. Повече от шест десетилетия отлетяха изведнъж и тя се видя на четиринадесет години. Бедното малко слугинче, скитащо из блатата в ранни зори, в износените си високи обувки и старото протрито палто, което Кук ѝ бе подарил. Това палто бе също така скъпоценност за нея, макар че тогава и беше малко тясно и едва я предпазваше от дъжда и снега и от пронизващия северен вятър.

Сега тя отправи поглед към Блеки и го видя такъв, какъвто бе тази вечер — но добре помнеше как изглеждаше той тогава, в грубите си тъмносиви работни дрехи, с евтиния платнен каскет, килнат по

хлапашки на една страна, и торбата с инструменти, провесена на широкото му рамо. „Хулиганска“ — бе нарекъл Кук мръсната стара торба от зебло, в която Блеки държеше своето най-ценно имущество — чуковете, мистрията и дъската за хоросан.

Ема бавно каза:

— Кой си е представял някога, че и двамата ще доживеем до такава дълбока старост... че ще постигнем толкова много в живота си... огромна сила, неизмеримо богатство... че ще се превърнем в това, което сме днес.

Блеки я изгледа странно и се засмя тихичко на удивлението, стаено в гласа ѝ.

— Никога не съм се съмнявал в розовото ни бъдеще — заяви той с тъжния си бас, клокочещ от веселие. — Бях ти казал, че ще стана важен джентълмен, истински милионер, и че ти ще бъдеш голяма дама. Забележи обаче, скъпа моя — едно ще ти призная — че никога не съм очаквал да станеш толкова велика.

И двамата се усмигнаха, дълго се гледаха един друг в мъдрите си, стари очи, уверени в любовта и приятелството си, проникнали дълбоко в тайнството на истинското взаимно разбиране, тъй както никой друг на света. Толкова много години... толкова много споделен опит ги свързваше помежду им. Връзката между тях бе здрава като стомана и неразривна.

Известно време се възцари пълно мълчание.

Най-накрая Блеки вдигна глава.

— Хайде, миличка, разкажи ми за днешния си ден.

— Едно нещо ме изненада, Блеки. Те се обадиха. *Заговорниците*. Направо се смаях, като чух по телефона синовете си и Елизабет. Искях да го споделя с теб. Тя се е върнала в Лондон, разбира се. Без съмнение — с френския си приятел. Едуина ми звънна тази сутрин и беше много любезна — ако искаш, ми вярвай. Може би най-сетне е решила да се държи по-добре. Имах и още две удивителни обаждания... те наистина ме трогнаха. — Очите ѝ блеснаха. — Филип позвъни от Сидни и твоят Шейн от Ню Йорк. Не е ли чудесно? — Той кимна усмихнато и тя продължи: — Изглежда, че твоят и моят внук са замислили тържества по случай рождения ми ден, когато ги посетим в градовете им, така че бъди подготвен за това. — Ема описа с ръка широк кръг около стаята.

— Погледни само — цветя, картички и толкова много подаръци. Освен това обядвах в „Мирабел“ с Дейзи, Дейвид и внуците си.

Тя му описа всеки детайл от обедното им тържество, после му разказа как я бяха грабнали от ресторанта в три и половина и я бяха завели в магазина в Найтбридж. Триумфално бе въведена от внуците си в заседателната зала, където бе приветствана от главните си служители, предварително подготвили за нея малко тържество.

Когато, почти останала без дъх, привърши разказа си, Ема стана, взе императорското яйце и каза доверително:

— Ето какво ми подариха моите внуци. Също като твоята картина, това е изключително ценен подарък. На тези две съкровища ще се радвам винаги.

— И тъй, доволен съм, че си прекарала чудесен ден. Така трябва да бъде винаги. — Блеки се изправи. — Хайде, мисля, че е време да тръгваме. Ще се отбием в апартамента на Брайън за глътка шампанско, преди да слезем на вечеря.

Десет минути по-късно, когато пристигнаха в хотел „Риц“ на Пикадили, Блеки поведе Ема нагоре по стъпалата. Той се спря за малко на рецепцията и помоли младия мъж зад гишето да уведоми сина му, мистър Брайън О’Нийл, за тяхното пристигане и му връчи номера на апартамента.

— Разбира се, мистър О’Нийл. — Младият хотелиер се усмихна на Ема. — Добър вечер, мисис Харт.

Ема учтиво отвърна на поздрава и след като Блеки му благодари, те прекосиха фоайето, без да съзнават каква невероятна двойка представляват за околните, които извъръщаха глави след тях.

Ема мълчаливо влезе в асансьора и докато пътуваха нагоре, Блеки няколко пъти я погледна крадешком, мъчейки се да отгатне по изражението ѝ дали е подразбрала нещо за толкова потайно планираното тържество. Нямаше и понятие за какво си мисли. Лицето ѝ както винаги беше непроницаемо. Надяваше се Ема да не се изненада неприятно въпреки предупрежденията на Дейзи, че от майка ѝ може да се очаква всичко. Но той добре познаваше своята Ема и разбираше, че понякога тя се държи като дете. Тя обичаше изненадите, подаръците и празничните събития особено когато се отнасяха до нея.

„Това е поради лишенията, които е изпитвала в младостта си“ — каза си той. В онези дни тя не притежаваше нищо — нищо с някаква

реална ценност. Не, не бе съвсем така. Тя бе надарена с удивителна външност, с ум, издръжливост, с цветущо здраве и необикновена смелост. Да не говорим за ужасната ѝ гордост. Ах, тази нейна гордост и срамът, който бе преживяла поради нея и поради това, че беше бедна. „Но бедността не е престъпление, при все че по-богатите хора те карат винаги да се чувстваш като престъпник“ — му каза тя веднъж с потъмнели от гняв очи. Да, той помнеше всичко... Ема бе изпитала много повече тъга и болка в този живот, отколкото ѝ бе отредено. Но тя нямаше повече да страда, нямаше да търпи лишения, нямаше повече да изпитва болка. И двамата бяха вече твърде стари, за да се занимават с трагедии. Трагедиите бяха за младите.

Най-после те се спряха пред вратата на апартамента. Блеки се усмихна скришом. Телефонното обаждане от рецепцията трябваше да послужи като предупредителен сигнал за Брайън и Дейзи да възцарят сред гостите пълна тишина. Очевидно се бяха справили добре. В коридора беше толкова тихо, че игла да бе паднала, щеше да се чуе.

Отправяйки към Ема последен бърз поглед, Блеки вдигна ръка и почука на вратата. Дейзи почти веднага я отвори.

— Заповядайте, мамо, чичо Блеки. Чакаме ви. Влизайте.

Блеки подбутна Ема пред себе си и влезе вътре след нея.

— *Честит рожден ден!* — екнаха дружно петдесет и осем гърла.

За всеки стана ясно, че Ема бе като ударена от гръм. Тя зяпна изумено към тълпата от роднини и приятели, събрали се, за да отпразнуват рождения ѝ ден, и лицето и шията ѝ се заляха от червенина. Тя моментално се извърна към Блеки и прошепна:

— Ах, дявол такъв! Защо не ме предупреди? Поне да ми беше загатнал нещо!

Той се усмихна широко, доволен от това, че тайната уговорка бе стриктно спазена.

— Не посмях. Дейзи заяви, че думичка ако продумам, ще ме убие. И не ми казвай, че си неприятно изненадана, защото по лицето ти познавам, че не е така!

— Вярно е — призна тя и най-сетне можа да се усмихне.

Извърна глава, огледа претъпканата стая и моментално застина на място. Леката ѝ усмивка ставаше все по-широка при вида на познатите лица, които радостно я приветстваха.

Тук бяха двамата ѝ синове, Кит Лаудър и Робин Ейнсли, със съпругите си Джун и Валери. Между дъщерите ѝ Едуина и Елизабет стоеше изискан и невероятно красив мъж. Тя предположи, че това трябва да е прословутият Марк Дебоан от „Международната проститутска гилдия“, както саркастично го бе окачествила Емили. При все това той имаше чаровна усмивка и сияйна аура. Елизабет, разбира се, си падаше винаги по хубавичките мъже. Е, не беше нейна работа сега да я критикува. Мъжете, споделяли живота ѝ, бяха всички с доста приятна външност.

Дейзи се беше присъединила към гостите и стоеше под ръка с Дейвид, до зълвите ѝ, възрастните дами Шарлот и Натали, издокарани като кукли, целите обкичени с бижута. Пола и Джим сновяха около тях, Уинстън кавалерстваше на Емили, Аманда и Франческа и явно се забавляваше от ролята си на опекун. Погледът на Ема се задържа върху лявата ръка на Емили и тя намигна на внучката си, като забеляза блестящия изумруден годежен пръстен.

Надникна над главите им в съседната стая и видя Сара, Джонатан, Александър и приятелката му Меги Рейнолдс, скупчили се на вратата. Отляво стоеше семейство Калински, а до тях — Брайън, Джералдин и Мери О'Нийл. Вдясно забеляза останалата част на семейство Харт. Лъчезарното лице на Рандолф надничаше иззад раменете на двете му дъщери, Вивиан и Сали. Внукът ѝ Антъни се усмихваше, застанал до Сали.

Хенри Роситър се бе облегал на камината в срещуположния край на съседния апартамент. „Изглежда по-добре от всякога“, каза си Ема и се загледа в новата му приятелка, известния модел Дженифър Глен. Тя беше по-млада от него поне с четиридесет години. „Това е най-сигурният начин да си осигуриш инфаркт, скъпи Хенри“, си помисли Ема развеселено. Гей Слоун, личната ѝ секретарка, красеше дясната страна на Хенри, а останалата част от гостите се състоеше от стари приятели и близки делови съдружници, като Лен Харви, който управляваше „Дженрит“, и съпругата му Моника.

Първоначалното стъписване на Ема напълно се разсея за тези няколко минути, в които тя, застанала неподвижно, съзерцаваше множеството. Сега бе успяла да възвърне пълния контрол над себе си, над всички останали и над цялото тържество. И с властната си, горда

осанка и извънредно елегантния си вид тя пристъпи напред и леко наведе глава.

— Е — възкликна тя и звънливият ѝ, ясен глас наруши най-сетне тишината, — никога не съм и предполагала, че толкова много хора могат да запазят нещо в тайна. И то най-вече от мен!

Около нея избухна силен смях и тя се понесе плавно сред множеството, приемайки сърдечни поздрави и пожелания с неотразимо изящество, на което малцина бяха способни.

Блеки, застанал до Дейзи, наблюдаваше как Ема обикаля наоколо, раздавайки на всекиго неподражаемия си чар. „Ах, как добре умее да се справя“, промърмори той под носа си. Широка усмивка грейна на лицето му и очите му се присвиха сред ситни бръчици от смях. Обърна се развеселен към Дейзи:

— А ти се тревожеше до смърт, че може да не хареса това празненство. Само я погледни... тя е в самата си стихия, властваща над всички — Нейно Кралско Височество.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Час по-късно, точно в осем, Блеки поведе Ема по дългия коридор към отделната, със специално предназначение зала на ресторанта, където щеше да се отпразнува тази забележителна вечер.

Блеки се приведе към Ема и прошепна в ухото ѝ:

— Дейзи не искаше да оскърби чувствата на никого, нито да бъде упрекната в пристрастност — затова децата и внуците ти няма да седят на нашата маса.

— И е постъпила много умно — промърмори Ема и изви устни в прикрит смях. Да, Дейзи бе единственият истински дипломат в семейството. От друга страна, тя знаеше, че синовете ѝ не биха били особено очаровани да седнат до нея. Ема все още не можеше да повярва, че изобщо бяха благоволили да я удостоят с вниманието си. Присъствието на Елизабет не я изненада. Можеше да се предположи, че дъщеря ѝ се надява да завърже някое и друго приятелство, тъй като тя винаги дебнеше своя най-голям шанс в живота. „Без съмнение — помисли си Ема — тя ще се заумилква около някой с намерението да изкопчи от него повечко пари. Другите ѝ подбуди биха били да види децата си и да се изфука с красивия си приятел.“ Колкото до Едуина — тя искаше да спечели благоразположението на Антъни, който би укорил майка си, ако тя беше отклонила поканата.

Бавно тя се отпрати с Блеки към главната маса, която беше заобиколена от всяка страна с по две други маси, наредени в полукръг около малка танцова площадка. На срещуположната страна на този квадрат от полиран паркет оркестърът вече изпълняваше отбрани популярни мелодии.

Наблюдателният поглед на Ема отбеляза всяка подробност. В трептящия отблясък на светлината на свещите, излъчвана отвсякъде, залата приличаше на очарователна лятна градина с купища цветя, подредени наоколо, и с малки пъстри букетчета, красящи масите. Те бяха застлани със седефенорови покривки и кристалът, среброто и финият китайски порцелан върху тях пръскаха ярки искрици.

Ема кимна доволна, усмихна се одобрително и когато спряха пред тяхната маса, каза на Блеки:

— Каква приятна обстановка е създала Дейзи... толкова е празнично.

Блеки просия.

— Да, тя поработи усилено с управителя за този банкет и сама пое грижата за всичко. — Той издърпа стола ѝ и я покани да седне, но сам остана прав.

След като се настани на своето място, Ема хвърли поглед върху визитките с имената на гостите от двете си страни и каза:

— Виждам, че ти ще бъдеш отдясно, а Хенри — от другата ми страна, но кой друг ще ни прави компания?

— Шарлот и Натали, разбира се, Лен и Моника Харви, и приятелката на Хенри — Дженифър. Ще бъдат още Марк и Рони Калински със съпругите си, така че общо ставаме дванадесет човека.

— О, *радвам се*, че част от семейство Калински ще бъде с нас. Постоянно се сецам за Дейвид тази вечер — така би ми се искало сега той да е тук. При все че Рони не прилича толкова на Дейвид, колкото Марк, в някои отношения ми напомня силно за баща си. Взел е нещо от претенциозните му маниери, не мислиш ли?

— Съгласен съм с теб, скъпа. А, ето го и Рандолф с майка си и леля си.

Ема се обърна и поздрави Шарлот и Натали, а Блеки, с присъщата му елегантност и малко старомодна галантност, покани на масата зълвите на Ема.

Рандолф, безцеремонен и сърдечен като винаги, стисна Ема за рамото и избоботи:

— Седнал съм на масата на Брайън, ето там. Но ще се върна пак, лельо Ема — намигна ѝ той. — Възнамерявам да измоля благоволението ти поне за един танц.

Ема каза през смях:

— Само фокстрот, Рандолф — но нищо по-енергично.

— Имаш го от мен.

Майка му се наведе към Ема и ѝ прошепна доверително:

— Емили е най-голямата награда за моя внук. Повече от радостна съм, че са се сгодили.

— И аз, Шарлот. Много мило от твоя страна, че даде на Емили перлената огърлица като подарък за годежа ѝ. Спомням си, когато ти я подари Уинстън.

Лицето на Шарлот просия.

— Да, когато се сгодихме през 1919 година. А какво ще стане със сватбата им, Ема? Надявам се да се оженят в Йоркшир. Но днес разговарях с Елизабет и тя, изглежда, мисли да направят сватбата в Лондон.

— Хайде, хайде — каза Ема сухо. — На твое място не бих се тревожила. На Елизабет ѝ хрумват винаги велики идеи — обикновено твърде себични. При тези обстоятелства мисля, че Емили и Уинстън сами трябва да вземат решение. А те вече ми казаха, че искат да се оженят в Райпли Катедрал. Мисля, че това е чудесна идея — после ще можем да дадем прием у дома.

Трите жени продължиха да обсъждат сватбата на Емили и да кроят планове за идното лято още известно време, след което Ема започна да им разправя за предстоящото си пътешествие с Блеки и местата, които щяха да посетят на път за Австралия.

Блеки упътваше прииждащия поток от гости и за кратко време залата се изпълни, като всеки бе настанен на съответното му място. Келнерите сновяха между масите и пълнеха чашите с бяло вино. Във въздуха витаеше весело и празнично настроение. Ехтеше смях, какофонията на гласовете се издигаше в кресчендо и жизнерадостната глъч се смесваше със звуците на леката, приятна музика, идваща от дъното на залата.

Проницателният поглед на Ема скоро забеляза, че семейството и приятелите ѝ се забавляват от все сърце и навярно преживяват един от най-хубавите моменти в живота си. След като бе сервирана пушената съомга, някои от по-младите гости веднага заеха танцовата площадка. Ема ги наблюдаваше, изпълнена с гордост, и си мислеше колко привлекателни изглеждаха момичетата в красивите си рокли и младите мъже в елегантните си вечерни жакети. Двойките се въртяха във вихрен танц, ясните им млади лица грееха от щастие, очите им горяха, пълни с надежда и безкрайни очаквания от бъдещето — животът бе пред тях, предлагайки им толкова много възможности.

Приятното, усмихнато лице на Джонатан сега беше под директния прицел на погледа ѝ и докато той се носеше с младата

Аманда по излъскания паркет, за миг тя се запита дали не бе сгрешила в подозренията си към него. Отпъди веднага тази мисъл от главата си, тъй като не желаше тази вечер да се занимава с проблеми, и се загледа в баща му. Робин танцуваше с природената си сестра Дейзи и разпръскваше наоколо своя чар. Тъмният, с екзотична външност Робин, бе някога любимият ѝ син — блестящ член на Парламента, станал политически благонадежден след няколко успешни битки, в които бе проявил своята непреклонност. Е, той беше проникателен и находчив, що се отнасяше до неговата кариера. Бе политик с твърди убеждения, ревностен изпълнител на дълга си и — трябваше да си признае — беше доста популярен в Лейбъристката партия, да не говорим за избирателите в Лийдс.

Блеки я изтръгна от замислеността ѝ с леко докосване по ръката, издърпа стола назад и каза:

— Хайде, Ема, дължиш ми първия танц.

Той гордо я поведе сред залата, подхвана я в ръцете си и двамата се понесоха плавно, в лека стъпка, под звуците на оркестъра, изпълняващ отбрани потпури от Коул Портър.

Блеки съзнаваше впечатлението, което произвежда тяхната двойка, и щръкнал с една глава над Ема, какъвто си беше висок, забеляза, че сега те са центърът на атракцията, че всеки е приковал очи към тях. Той улови пронизителния поглед на Кит, леко наведе глава, усмихна се и се огледа за Робин. Ето го там, кръжеше с Дейзи на дансинга тъй плавно, тъй гладко... тъй мазно. Блеки презираше синовете на Ема заради предателското им отношение към майка си и в този момент се питаше дали някой от тях си дава сметка колко глупаво бе да сплетничат против тази великолепна жена и да се мъчат да я надхитрят. Та това бе все едно да риташ срещу ръжен. Естествено, тя беше успяла да ги обезвреди. Тя побеждаваше винаги.

Ема прошепна през рамото на Блеки:

— Виж, всички гледат към нас и ни одумват.

— Значи нищо не се е променило.

Ема само се усмихна и те мълчаливо довършиха танца.

Празничната вечер беше в своя разгар и протичаше, несмущавана от нищо. Гостите опитваха вкусните деликатеси, отпиваха от превъзходните вина, разговаряха, шегуваха се, смееха се и танцуваха — толкова непринудено и безгрижно, че Ема се учуди.

Струваше ѝ се, че поне веднъж сред тях няма подмолни настроения. Сякаш бе обявено негласно примирие между отделните враждуващи фракции, сякаш временно бяха забравили за омразата, съперничеството, завистта и неприязънта помежду си. Утре навярно отново щяха да се хванат един друг за гушите, но тази вечер всички бяха приятелски и дружелюбно настроени.

Може би така изглеждаше само на пръв поглед, но при все това тя беше доволна, че се държаха с подобаващото за случая приличие.

Ема също се забавляваше добре, но с отминаването на часовете осъзнаваше, че вечерта предизвиква у нея доста смесени чувства. Нахлуха неканени спомени... и радостни, и сърцераздирателни. В паметта ѝ се връзваха откъслечни мигове от живота ѝ, а и самото място будеше в нея такава носталгия. Хотел „Риц“ бе неразривно свързан с Пол и първите години, които прекараха заедно — бяха толкова щастливи тогава, в края на войната, преди той да се завърне на окопите във Франция. За известно време Пол Макгил изцяло обсеби мисълта ѝ и тя потъна дълбоко в себе си, пренасяйки се в миналото, и очите ѝ се замъглиха. Но тогава чу от съседната маса жизнерадостния смях на Дейзи и в миг погледна стреснато от насилственото втурване на реалността в съзнанието ѝ. Отърси се от временно обхваналата я тъга и строго си напомни, че в последно време бе решила да гледа само напред, в бъдещето.

Блеки, който усещаше добре колебанията в настроението ѝ, се постара да я въвлече в разговор и скоро успя да я разсмее. Внезапно той прекъсна по средата случката, която ѝ разказваше, и възкликна:

— Дръж се, скъпа, идва Рандолф да поиска обещания му танц.

— Тогава ще танцувам — каза Ема и позволи да бъде отвлечена от лъчезарния си племенник. Едва бяха направили една обиколка на дансинга, и Джонатан пое Ема, като след няколко минути на свой ред я отстъпи на Уинстън. Следващият, който открадна Ема, бе Антъни и скоро Александър потупа братовчед си по рамото, за да довърши валса с нея.

Когато музиката спря, Александър задържа Ема в ръцете си, бавно направи още няколко стъпки с нея по средата на танцовата площадка и я погледна със загадъчно изражение.

Ема се взря в лицето му въпросително.

— Какво има, Сенди? Имаш вид на човек, който иска да сподели нещо изключително важно.

— Така е, бабо. — Той се приведе по-близо към нея и ѝ прошепна нещо в ухото.

— Разбира се — усмихна се Ема. На свой ред тя му прошепна нещо през рамо, докато я изпровождаше до нейната маса.

Ема седна, обърна се към Блеки и започна да си вее с ръка, разгорещена от танца.

— Това се казва марафон. Да ти призная истината, струва ми се, че вече съм твърде стара, за да се въртя като пумпал по танцовите площадки.

— Какво? Младо момиче като теб! *Никога*. Както и да е, струва ми се, че истински се забавляваш — засмя се Блеки.

— Така е, скъпи. Какво прекрасно тържество — всички са приятелски настроени един към друг. — Но преди да получи отговор, тя го погледна твърдо. — Наистина е така, знаеш добре.

— Ах, може би си права — каза той накрая лаконично и твърде уклончиво. Никак не бе сигурен, че е права, тъй като изненадващата дружелюбност на децата ѝ му се струваше подозрителна. Но от друга страна, те се държаха прилично и в този момент единствено това имаше значение за него. След няколко дни двамата щяха да летят до Ню Йорк и когато Ема се отдалечеше от тях, членовете на семейството ѝ отново щяха да влязат в смъртна вражда помежду си.

Изведнъж врявата утихна и всички се спогледаха, когато светлината на стенните свещници и полилея рязко отслабна. Последва оглушителен барабанен туш. Появи се келнер, тласкащ пред себе си количка с огромна торта, украсена с осем свещи, които ярко блестяха в притъмнената зала.

В мига, когато келнерът се спря в центъра на залата, оркестърът изпълни рефрена на „Честит рожден ден“ и повечето гости се присъединиха към водещия глас на Блеки и запяха въодушевено. Когато музиката спря, Блеки кавалерски помогна на Ема да се изправи от стола и двамата се упътиха към огромната торта и заедно духнаха свещите. Ема взе ножа, отрязва първото парче и усмихвайки се и кимайки на гостите, се върна обратно на масата си.

Започна да се лее шампанско, келнерите сновяха наоколо с тортата и след като сервираха на всеки, Дейзи се изправи и задрънка с

лъжицата по чашата.

— Мога ли да помоля за малко внимание!

Разговорите секнаха и всички отправиха поглед към тях.

— Благодаря ви — каза Дейзи. — Благодаря ви, че дойдохте тази вечер да отпразнуваме рождения ден на майка ми. Двамата с Блеки сме очаровани, че успяхте да запазите нашата тайна. Познах по лицето на майка, когато дойде, че е истински изненадана.

Дейзи дари всички с най-топлата си усмивка и продължи:

— През последните няколко седмици при нас дойдоха различни членове на семейството и приятели с предложението да произнесат няколко думи, да отдадат почитта си на Ема Харт тази вечер. За нас беше доста голям проблем кого да изберем, тъй като знаехме, че великата дама, чийто юбилей честваме сега, неминуемо ще изгуби търпение, ако трябва да изслуша толкова много речи. Тогава Блеки излезе с най-доброто предложение — но преди да ви съобщя името на първия оратор, бих желала майка ми и всички вие да знаете от кого получихме заявки.

Дейзи взе един списък, надникна в него, вдигна глава и насочи погледа си право към Ема.

— Всички твои внуци искат да те поздравят горещо, мамо, като представители на третото поколение на нашето семейство. Робин и Елизабет желаеха да кажат нещо от наше име — от името на твоите деца. Хенри, Джим, Лен и Брайън помолиха да ти предадем най-сърдечни поздравии от многобройните ти приятели и съдружници в бизнеса.

Ема благосклонно сведе глава, погледна първо вдясно, после вляво, изразявайки признателността си към онези, които Дейзи спомена.

Дейзи продължи:

— Както вече ви казах, Блеки намери решението на нашия малък проблем по най-подходящия начин според мен. Сега ще ви представя първия оратор — мистър Роналд Калински.

Рони се изправи. Той беше красив мъж с властна осанка, със сурово лице и прошарена тъмна къдрава коса. Бе наследил очите на баща си и баба си — Янеса Калински. Те имаха нюанси на най-светлото синьо и изглеждаха още по-изумителни на контрастния фон на обветреното му лице.

— Скъпи Ема, Дейзи, Блеки, дами и господа — започна той и великолепната му усмивка разкри блестящи бели зъби. Той притежаваше магнетичен чар и изискани маниери и като председател на управителния съвет на промишлените предприятия „Калински“ бе свикнал да изнася официални речи.

— Тук присъстват мнозина от приятелите на Ема и сътрудниците ѝ в бизнеса, убеден съм обаче, че те няма да се обидят, ако нарека, тази вечер семейно празненство. По-точно, събиране на три семейства: Харт, О’Нийл и Калински. Преди около половин век трима млади хора станаха най-близки приятели — Ема, Блеки и Дейвид, баща ми. От това, което са ми разказвали, зная, че това приятелство е изглеждало изненадващо, дори ексцентрично на много хора, които не са проумявали какво може да свързва един немормон с един ирландски католик и един евреин. Но тези трима млади хора са знаели. Те са осъзнали сходството помежду си, видели са един в друг качества, които са се превърнали в техен общ знаменател. Били са топлосърдечни, амбициозни, превъзхождащи останалите и изпълнени с надежди. Споделяли са общи амбиции, общи пътища и решението да преуспеят на всяка цена, при това, без да жертват достойнството, честността и приятелството си. Били са състрадателни и великодушни. Триото скоро се обединило, свързано чрез любовта и взаимоуважението — и останали докрай предани един на друг — до смъртта на баща ми преди няколко години.

Рони леко промени позата си и направи кратка пауза, за да си поеме дъх.

— Някои от вас може и да не знаят това — отбеляза той след малко, — но тримата си дадоха прякора „Тримата мускетари“ и когато Блеки ме помоли да ви кажа няколко думи тази вечер, отдавайки почит на Ема, ми каза също, че трябва да заместя третия мускетар, който не е вече между нас. Баща ми.

Рони отпи глътка вода и отправи погледа си към главната маса.

— Ема Харт е най-забележителната жена, която познавам, и качествата ѝ са толкова многобройни, че е трудно, дори невъзможно да се изтъкне някое от тях като отличителен белег. Но ако Дейвид Калински присъстваше тук тази вечер, той би пожелал да ви разкаже за огромната, изключителна смелост на Ема Харт. Това свое качество тя прояви за пръв път пред семейство Калински през 1905 година, когато

е била на шестнадесет години. Позволете ми да ви разкажа този случай. Един ден, когато обикаляла из района Норд Стрийт на Лийдс, за да търси работа, тя попаднала на група хулигани, които били нападнали човек на средна възраст. Той имал нужда от помощ, тъй като, повален на земята, се бил присвил до една стена, за да се предпази от камъните, с които го замеряли. Без да се замисли нито за миг за състоянието си — Ема била бременна тогава, младото момиче, съвсем само на безлюдната улица, се втурнало на помощ. Смело тя разгонила нападателите. След като помогнала на мъжа да се изправи и прегледала раните му, тя събрала разхвърляните наоколо пакети и настояла да го придружи до дома му в Лейландс. Името на този мъж било Ейбрахам Калински. Това бил моят дядо. Докато Ема го съпровождала до безопасното му, скромно домашно убежище, тя попитала Ейбрахам защо хулиганите го замеряли с камъни. Ейбрахам отвърнал: „Защото съм евреин“. Младата Ема се стъписала при тези думи и Ейбрахам започнал да ѝ обяснява, че евреите в Лийдс са преследвани поради своята религия, правилата и обичаите си, които изглеждали чужди на местните хора. Разказал ѝ за страхотните жестокости, на които били подложени евреите от мародерстващите банди хулигани, които нахлували в Лейландс, еврейското гето, и нападали домовете им. Ема била отвратена и вбесена, когато чула всичко това. И веднага осъдила тези нападатели, като ги нарекла жестоки, брутални и невежи.

Рони Калински поклати замислено глава и погледна Ема с израз на дълбоко възхищение и любов. Той каза бавно:

— От онзи паметен ден досега тази изключителна жена винаги се е борела срещу глупостта, невежеството и всяка неправда, осъждала е порочните черти, които е разпознавала в някои хора още от най-крехка възраст. Отвращавала се е от религиозните и етнически предразсъдъци — всъщност от всякакъв вид предразсъдъци. И смелостта ѝ никога не я напусна. Тя ставаше все по-голяма с времето. Ема Харт остана последователна във вярата си в справедливостта, истината и почтеността.

Хенри Роситър заръкопляска, другите го последваха и Рони въдвори отново тишина.

— Баща ми веднъж каза, че Ема, Блеки и той са спомогнали за благоденствието и известността на нашия град, тъй като са съумели да

се издигнат над голямата си бедност в младежките си години, но именно Ема, най-много от всички, остави трайна следа върху Лийдс. И той каза самата истина, тъй като е всепризнат големият ѝ принос в индустрията и благотворителната дейност — който продължава и днес. Тук бих искал обаче да добавя нещо от себе си и то е следното: Ема е изключителен пример за всеки от нас. Не само за членовете на трите тясно свързани семейства, но и за приятелите и за деловите си партньори. Трябва да се гордеем с това, че я познаваме, че сме част от нейното обкръжение. Ема Харт ни почита дълбоко с преданото си приятелство и любовта си. Тази вечер тя ни удостоява с най-голямата чест да присъства сред нас. И така, от името на баща ми и всички членове на семейство Калински, присъстващи и отсъстващи, ви каня да вдигнем тост за Ема Харт. За жената с изключителна смелост и несломим дух, която никога не се остави да бъде победена, която ѝ до днес стои гордо изправена, толкова високо, че се извисява над всички ни.

Рони вдигна чашата си:

— За Ема Харт.

След като всички последваха жеста му, Рони заяви:

— А сега Блеки ще произнесе няколко думи.

Блеки се изправи.

— Благодаря ти, Рони. Дейвид не би могъл да го каже по-добре, а твоят личен принос в приветствените ти слова към Ема бе тъй подобаващ на тържествения случай, тъй затрогващ. Както ти каза Дейзи, Ема има силна нетърпимост към хвалебствените слова. И тъй като добре зная, че тя счита и най-кратките речи за неискрено ласкателство, ще бъда много кратък. — Блеки се засмя: — Е, доколкото мога. Естествено е по повод на това значително събитие — осемдесетгодишния юбилей на Ема — да почувствам нуждата да кажа няколко хубави думи за нея.

И докато Блеки темпераментно говореше за силата на характера ѝ, за способността ѝ да се справя с препятствията, за огромните ѝ постижения в бизнеса, Ема спокойно седеше, облегната на стола. Тя слушаше само с половин ухо. Речта на Рони събуди в нея спомени за ранните ѝ начинания. Замисли се за повратния момент в живота си, когато започна да преуспява, за дългия път, който беше извървяла, и се

учуди сама на себе си как бе съумяла да се справи с всичко това, което бе постигнала, и то предимно със собствените си ръце.

Но скоро осъзна, че множество очи са вперени в нея и в Блеки и се събуди от спомените си. Старият ѝ приятел бе свършил разказа си за отминалите времена и сега говореше за настоящето. Мислите ѝ мигом се отправиха към сегашния ѝ живот.

„Е — помисли си тя, — какъвто и да е бил животът ми, имам пълната подкрепа на внуците си и това си заслужаваше усилията.“ И съвсем неочаквано, като внезапно прозрение, всичко ѝ стана ясно. Толкова ясно, че за известно време беше изумена от самата себе си. Тя разбра какво бе длъжна да направи тази вечер, какъв ход щяха да приемат действията ѝ.

Блеки се приближаваше вече към финала.

— Най-голямата привилегия в живота ми беше да съм неин приятел. Така че ви моля да се присъедините към поздравителната, която вдигам за Ема с цялото си сърце. — Блеки се наведе и взе чашата си. Вдигна я високо и се усмихна на Ема.

— Ема, ти си забележителна жена в най-възвишения смисъл на думата. Нека още дълго време бъдеш с нас. За твое здраве, Ема.

Гореща вълна обля лицето на Ема при вида на усмихнатите ѝ приятели и роднини, вдигнали тост за нея.

След като всички седнаха по местата си, Блеки обяви:

— Давам думата на нашата дълбоко почитаема гостенка, Ема Харт.

Ема се изправи, заобиколи стола си и го придърпа под масата. Сключи ръце зад гърба си, очите ѝ бавно огледаха залата и погледът ѝ се спря за миг върху всеки един от присъстващите. Най-накрая тя каза:

— Благодаря на всички ви, че почетохте рождения ми ден, благодаря за цветята и прекрасните подаръци, които днес ми изпратихте. Бях много развълнувана. Искам също така да изразя благодарността си към Блеки и Дейзи за организирането на това тържество, на което те бяха великолепни домакини.

Погледът ѝ се спря върху Рони Калински и навлажнените ѝ очи ярко заблестяха изпод обсипаните ѝ със ситни бръчици клепачи.

— Толкова се радвам, че всички сте тук със семействата си тази вечер, Рони. Благодаря за щедрите слова, за това, че говори от името на баща си. Дейвид толкова много ни липсва. — После се обърна към

Блеки: — Ти каза също много хубави неща за мен... благодаря ти, Блеки.

След това, с по-отривист, решителен глас, Ема съобщи:

— Както мнозина от вас знаят, Емили и Уинстън ще се оженят догодина. Обаче те решиха официално аз да обявя годежа им тази вечер. Изглежда, че романтиката е присъща на семейство Харт. Александър също ме помоли да обявя годежа му с Маргьорит Рейнолдс. Така че нека вдигнем чаши за бъдещото щастие на тези млади хора.

Отново бе вдигнат тост сред възбуден шепот и възклицания. Ема изчака вълнението да стихне и здраво стисна облегалката на стола. Изражението ѝ бе любезно, но присвитите ѝ зелени очи наблюдаваха всички внимателно. Тя добре знаеше какво точно ще каже, при все че бе решила да направи това съобщение само преди десетина минути.

Пола обаче нито за миг не се заблуди от приветливото ѝ изражение. Тя веднага разпозна онзи особен, неумолим блясък в очите ѝ, който предвещаваше нещо. Баба ѝ явно възнамеряваше да пусне някоя от своите поредни бомби. Пола изтръпна от напрежение, като се питаше какво ли ще се случи сега. Нямахме и представа. Очите ѝ се приковаха върху лицето на Ема. Колко величествено изглеждаше баба ѝ в този момент, помисли си тя, тъй гордо изправена, владееща изцяло себе си и публиката.

Ема леко се раздвижи — в меката светлина на множеството свещи изумрудите ѝ заблестяха по-ярко и в този момент тя изглеждаше обгърнатата от трептящо сияние. „Сила — помисли си Пола, — баба ми излъчва неимоверна сила.“

Наоколо се възцари пълна тишина. Всички бяха отправили поглед към Ема в очакване на изненадата.

Най-накрая Ема проговори. Гласът ѝ прокълтя ясен и чист, изпълвайки залата:

— В живота на всеки човек идва време, когато трябва да се оттегли, за да се чуят по-млади гласове, за да се открият по-широки перспективи. Тази вечер това време настъпи за мен? — Ема направи пауза, за да придаде по-голяма тежест на думите си.

Последва общо възклицание.

— Аз си отивам. Оттеглям се доброволно. Внезапно ми хрумна тази вечер, че съм заслужила правото да дам най-сетне малко почивка

на тези стари кости, да се отпусна за пръв път в живота си, а освен това знаете, че възнамерявам и малко да се позабавлявам.

Тя звънко се засмя и обхвана с поглед цялата зала. Никой не можа да скрие пълното си удивление.

— Колко изненадани изглеждате — отбеляза тя малко безцеремонно. — Е, може би и аз съм изненадана от самата себе си. Но взех това решение по време на речите. Както си седях и слушах разказите за живота си, хрумна ми изведнъж, че сега е най-подходящото време да се оттегля. И то по един достоен начин. Всеки знае, че с Блеки възнамеряваме да направим околосветско пътешествие. Щастлива съм да ви съобщя, че реших да прекарам остатъка от живота си на тази земя с моя най-стар, най-скъп и верен приятел.

Ема се извърна, вдигна ръка и леко я постави върху широкото рамо на Блеки. После сподели с по-доверителен тон:

— Блеки ми каза онзи ден: „Хайде да остареем заедно, най-хубавото тепърва ни предстои“. И вие знаете, че той може и да е прав.

Всички бяха застинали по местата си в пълно мълчание. Продължаваха да я гледат внимателно, тъй като предчувстваха, че тази стройна, среброкоса жена, излъчваща такава огромна сила, има още какво да им каже.

Ема напусна мястото си и бързо тръгна към другите маси. Спря се пред Александър и той моментално скочи от стола. Очите му ярко блестяха на фона на бялото му лице. Усетила, че и той също е зашеметен от изненада, тя леко докосна ръката му, като че ли искаше да му вдъхне кураж.

— Внукът ми Александър току-що оглави промишлените предприятия „Харт“. — Тя му протегна ръка. Той я стисна и погледна Ема безмълвно. — Моите поздравления, Александър. — Той изломоти нещо в знак на благодарност.

С достолепна походка Ема се отправи към срещуположната по диагонал маса, чувствайки как напрежението и скритата възбуда витаят наоколо. Застана пред Пола. Пола дръпна рязко стола си и скочи на крака тъй бързо, както и Александър.

Ема взе ръката на младата жена и я задържа в своята. „Колко е студена“ — помисли си тя разсеяно и здраво я стисна — с желанието

да влее в Пола, която бе започнала да трепери, част от огромната си енергия.

Още веднъж пронизателните зелени очи на Ема огледаха множеството.

— Търговското обединение на всички универсални магазини на Харт от тази вечер нататък ще бъде управлявано от внучката ми Пола Макгил Еймъри Феърли.

Ема се обърна към Пола и задържа задълго твърдия си поглед върху виолетово-сините ѝ очи. После се усмихна със своята неподражаема усмивка, която огряваше лицето ѝ със светлина.

— Задължавам ви да останете верни на моята мечта.

ВТОРА ЧАСТ НАСЛЕДНИЦАТА

*„Страстите създават
интригата. Предава ни това, което е
неискрено в самите нас.“*

Джордж
Мереди

*„Създават ме — или не ме
създават — не нещата, които ми се
случват, а моето отношение към
тях. Това е единственото, за което
Бог се грижи.“*

Св. Йоан

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Бе останала сама за две седмици — време, през което се посъживи и укрепна след голямата преумора, черпейки в известен смисъл сили от собственото са уединение.

Но днес, в този топъл и приятен неделен ден, изпита внезапен изблик на удоволствие при мисълта, че ще види Емили. Братовчедка й щеше да дойде с колата си от Пенистън Роял за следобедния чай и тя с нетърпение очакваше нейната поява.

Пола премести масичката от ковано желязо на терасата и се втурна към поляната, за да нагледа близнаците. Лорн и Теса спяха спокойно в двойната количка, поставена на сянка. Изглеждаха толкова доволни в съня си, че тя не успя да сдържи усмивката си, след което се върна на терасата, за да чака Емили.

Бе един от онези характерни за средата на месец септември в Йоркшир, топли слънчеви следобеди, които съперничеха на най-красивите дни от разгара на лятото. Небето бе кристално синьо, ясно и лъчисто, и във въздуха се носеха малки пухкави облачета, които от време на време за миг засенчваха слънцето, греещо ярко още от сутринта.

Градините на Лонг Медоу бяха събрали върху пъстрата си палитра всичките багри на есента и в топлия въздух се разнасяше уханието на околните цветя и храсти.

Пола се обтегна на шезлонга, окъпана от златистата слънчева светлина, и мислите й свободно се рееха, откъснати от всички проблеми. Тишината я успокояваше като балсам след особено претоварената й седмица, по време на която не бе имала и минута почивка. Бяха провели ежегодния есенен моден панаир за пет дни — манекените бяха дефилирали в Бърд Кейдж по обяд най-новите стилове в готовото зимно облекло, всеки следобед в три часа се провеждаше модно шоу на дизайнерските проекти в шивашкия салон. Освен ангажиментите си с модата Харт, имаха и други специални събития през миналата седмица — откриването на готварско училище, ежедневните сеанси на художници по грима в козметичните салони, а в

четвъртък вечерта бе даден коктейл по случай откриването на нова художествена галерия в магазина и изложба на живописни и акварелни творби на Сали Харт. *Вернисажът* бе имал голям успех и повечето от живописните платна на Сали с пейзажи от Йоркшир, Дейлс и Лейк Дистрикт бяха вече продадени. Докато се занимаваше с тази странична дейност, Пола същевременно бе длъжна да се справя и с ежедневните си работни ангажименти, тъй като считаше, че сега всеки отдел се нуждаеше от специалното ѝ внимание. За голямо нейно огорчение двама от пласъорите ѝ се отказаха от поръчките си във вторник и тя трябваше незабавно да намери други. Сметна също така за необходимо да освободи от длъжност в петък следобед закупчика на бижутерия поради некомпетентност, а това бе твърде неприятна сцена. Но ежедневните проблеми и пренапрегнатата работа за нея бяха в реда на нещата — те бяха част от установената практика на преуспяващия ѝ бизнес. Въпреки това Пола осъзнаваше, че се претоварва повече от всякога, откакто Джим бе заминал в чужбина — ставаше в пет сутринта, за да бъде в магазина в шест и половина часа, а после бързаше за къщи, за да нахрани и изкъпе близнаците.

Вечерите прекарваше сама, не излизаше от къщи и не общуваше с никого и освен Сади Харт единствените хора, с които се срещаше, бяха членовете на домашния ѝ персонал, колегите в бизнеса и неколцина приятели, с които се бе видяла при откриването на галерията. По време на тези две седмица на пълно уединение в личния си живот Пола осъзна колко жизнено необходими са за нея тези паузи на абсолютно спокойствие и почивка в края на френетичния ѝ работен ден. Напрегнатата работа в тази професия изискваше пълна концентрация и това често пъти я съсипе от преумора. Необходимо бе за здравето ѝ да остава от време на време насаме със себе си, за да събере сили и да се посъживи от силното изтощение. Имаше нужда от спокоен размисъл, от преглед на работния си график, от съставяне на планове за бъдещето, докато се разхождаше в градината, играеше си с бебетата или просто слушаше класическа музика в прохладната зеленина на оранжерията.

С горчива усмивка Пола трябваше да си признае, че дори да бе поискала да се позабавлява, да потърси някакво развлечение по време на отсъствието на Джим — нямаше с кого. Уинстън беше отишъл при Джим в Торонто, където се провеждаше световна конференция на

вестникарските издатели, редактори и собственици. Но основната причина за отпътуването на Уинстън бе желанието му да започне преговори с една канадска хартиена фабрика, подлежаща на продажба. Надяваше се да се сдобие с нея за Обединената вестникарска компания в Йоркшир. Миранда О'Нийл бе заминала за Барбадос по повод откриването на техен нов хотел и строежа на бутик от веригата универсални магазини „Харт“. Сали я беше придружила в качеството на съветник по модата и като организатор на пространственото оформление и аранжирането на витрините. Александър прекарваше отпуска си в Южна Франция с Мери Рейнолдс — бяха отседнали в къщата на Ема в Кап Мартин. А Емили едва снощи се бе завърнала от Париж, изпратена със специалната поръчка да закупи стока за „Дженрит“.

Джонатан бе единственият член на семейството, останал тук, но *техните* пътища се бяха разминали. Затова и Пола силно се изненада, когато в сряда той се отби в магазина да я види. Преди да го е запитала още какво прави в Йоркшир, той заяви, при това доста безцеремонно — както си помисли тя — че е дошъл в Лийдс по юридически въпроси във връзка с промишлените предприятия „Харт“. Загуби цял час от скъпоценното й време в празно дърдорене, макар и няколко пъти сякаш между другото я попита кога баба й ще се завърне от Австралия. Тя му отвърна неохотно, че няма и представа — което бе самата истина — без да се впуска в повече подробности. По природа твърде предпазлива, Пола не изпитваше особена симпатия към Джонатан Ейнсли и винаги бе нащрек с него. Това нейно чувство се усили, след като Ема сигнализира за опасност и сподели с нея тревогите си относно неговата лоялност.

След неочакваното оттегляне на баба си и заминаването й на околосветско пътешествие — преди около пет месеца — тя се срещна с Александър в Лондон, за да обсъдят заедно цялостната ситуация. Решиха да се срещат веднъж месечно, за да обсъждат делови проблеми, отнасящи се до огромната империя, която управляваха, както и да обменят помежду си всякакъв вид информация.

След първата си среща те стигнаха до заключението, че трябва да предупредят Емили за подозренията на Ема към Джонатан. Поканиха я на обяд следващия ден, на който й разкриха своята тайна и й предложиха да участва в ежемесечните им разгорещени дискусии. И

тримата бяха на едно мнение по въпроса, че трябва да държат Джонатан под строго наблюдение. По взаимно съгласие решиха също да изключат Сара от конфиденциалните си разговори, усещайки, че близостта ѝ с Джонатан е доста съмнителна. Така Пола, Емили и Александър се самоопределиха като триумвират, който взе непоколебимото решение да управлява компаниите на Ема така, както желаше тя.

Остъклената врата на хола беше отворена и слабо от дъното на съседната стая Пола чу часовника на баща ѝ да отброява четири удара. Тя стана от шезлонга, влезе в къщата и се отправи към кухнята. Сложи шишетата с храната за бебетата в съд с вода, за да ги притопли по-късно, нареди върху подноса сандвичите за чая, подсладени кифлички, конфитюр от ягоди, сметанов кейк и извади от шкафа кутийката с чай. Десет минути по-късно, привършила с приготвянията, тя чу шум от кола по алеята, водеща към дома, надникна през прозореца и видя Емили да излиза от разнебитения си ягуар.

Емили се втурна в кухнята с обичайната си жизнерадостност, усмихната щастливо. Приближи се до Пола и я прегърна.

— Извини ме, че закъснях — каза Емили, но тази стара браква непрекъснато ми правеше номера по пътя. Мисля, че трябва скоро да се изфукам и да си купя нова кола.

Пола се засмя.

— Не си закъсняла, но мисля, че си права за ягуара. Някога той бе виждал и по-добри времена. Както и да е — добре дошла, Емили.

— Хубаво е да си отново у дома — макар и Париж да ми харесва много. Той е любимият ми град. — Емили седна на крайчеца на един кухненски стол, докато Пола шеташе около печката. — Имаш ли новини от някого? По-точно от баба?

— Да. — Пола се извърна с чайника в ръка. — Тя ми телефонира в сряда вечерта. Искаше да разбере как сме се справили с *вернисажа* и с откриването на галерията — нали знаеш, че това бе един от любимите ѝ проекти миналата година. Каза, че отиват с Блеки и Филип в Куунамбъл за няколко дни. Изпраща ти сърдечни поздрави.

— Започвам да си мисля, че няма да се върне никога. Каза ли ти какви са плановете ѝ за по-нататък?

— Да. Намислили са с Блеки да напуснат Сидни в средата на октомври и да се отправят към Ню Йорк, преди да се завърнат тук

някъде в средата на ноември. Обеща да си бъде вкъщи за Коледа.

— Боже мой, какъв дълъг път! Нямам търпение да я видя час по-скоро. Без баба не е същото, нали?

— Не е. — Пола погледна Емили и се навъси. — Лицето ти прилича на дъждовен облак, Емили. Да нямаш никакви проблеми с „Дженрит“?

Емили поклати глава.

— Не, всичко е наред. Липсва ми баба, това е — въпреки че се оттегли, се чувствам доста уверена, когато зная, че е някъде наблизо. А сега е чак на другия край на света.

— Разбирам те много добре — каза Пола бавно, тъй като самата тя остро усещаше отсъствието на Ема. Ужасяваше се само при мисълта какво би станало, как биха се справили, когато един ден баба ѝ напусне този свят. Моментално изхвърли от главата си тези мрачни, потискащи мисли и принудено се усмихна.

— Ела, Емили, ела да излезем на терасата. Да изпием чая си в градината — днес е толкова хубав ден. Но първо трябва да нахраним бебетата. Нора ме помоли да смени деня си тази седмица, Мег не идва никога тук в неделите, така че трябва да се справя сама. Всъщност — това ми доставя удоволствие.

Емили я последва във на терасата. Тя се затича надолу към градината при бебешката люлка.

— И двамата са се събудили — извика тя през рамо, наведе се над люлката, погали близнаците по пухкавите бузки и започна да издава гугукащи звуци.

— Мънички сладурчета — промърмори Пола и вдигна Лорн на ръце. — Време е за папане, момчето ми.

Емили прегърна Теса и двете млади жени се върнаха на терасата. Половин час по-късно, след като децата бяха грижливо нахранили, ги върнаха обратно в количката и Пола влезе в къщата. След малко тя се върна с подноса със сладкиши.

Наля чая и попита:

— Имаш ли никакви новини от Уинстън?

— Да, снощи ми телефонира. Заминал е за Ванкувър. Вече преговаря с директорите на онази хартиена фабрика и мисли, че ще уреди сделката. Имат да обсъдят още някои подробности, но той каза, че всичко е въпрос на още няколко дни. Заяви твърде оптимистично, че

фабриката ще бъде чудесна придобивка за „Консолидейтед“. Както и да е, възнамерява след това да се отбие в Ню Йорк и да прекара няколко дни с Шейн. Очевидно сега той е в Барбадос за откриването на хотела и ще се върне в Ню Йорк в средата на другата седмица.

— Радвам се да чуя, че сделката е сключена! — възкликна Пола.
— Когато разговарях с Джим преди няколко дни, той беше несигурен за резултата и сподели с мен, че Уинстън е в лошо настроение. Очевидно не е бил прав или нещата коренно са се променили оттогава.
— Тя отпи от чая си и продължи: — Като стана дума за Барбадос... Сара замина там преди десетина дни, за да помогне на Мери в разопаковането на колекцията „Лейди Хамилтън“ и аранжирането на бутика. Надявам се, че ще имат достатъчно време...

Емили възкликна:

— Сара е заминала за Барбадос! Защо е било нужно това? — Тя тресна чашата си върху масата тъй силно, че Пола едва не подскочи.

Тя погледна Емили изненадано.

— Господи, защо така освирепя изведнъж? Сара считаше за дълг да замине. Всъщност тя много искаше да замине. Понеже управлява модния ни отдел, а бутиците ни търгуват най-много с плажно и курортно облекло в стил „Лейди Хамилтън“ — то, предполагам, че е имала основания. Освен това аз не желая да ѝ се бъркам в делата. Тя не общува твърде много с мен... а с брат ти. Добре познаваш Сара — тя винаги се счита за господар на самата себе си.

— О, добре. — Емили сви рамене и се опита да се държи така, сякаш Сара изобщо не я интересуваше. Но изобретателният ѝ ум надушваше и скритите подбуди на това заминаване. Тя беше убедена, че единственото, което можеше да заинтересува Сара в този момент, е присъствието на Шейн О'Нийл в Барбадос. Сара навярно беше разбрала от Миранда, че той ще замине на Карибските острови за откриването на хотела. Тя очевидно вършеше голяма глупост в този момент — да се хвърли на врата на Шейн.

— Бедният Александър. Обадих му се вчера, преди да тръгна от Париж, и разбрах, че мама му се изтърсила без каквото и да е предупреждение, от горе на това довякла със себе си онзи Марк Дебоан. Настанили се във вилата на баба и тя заявила, че има правото да ходи там със скъпите си дъщери. Сенди каза, че била досадна като муха и се държала много високомерно. Струва ми се, че Аманда и

Франческа горят от желание да се върнат по-скоро у дома. От години насам не им остава време да се видят с мама.

— О, какъв срам, че му създават проблеми точно по време на отпуска му — той с такова нетърпение чакаше да замине. Няма ли да се върнат скоро сестрите ти?

— Да, трябва да постъпят в „Харогейт Колидж“ в края на месеца. Радвам се, че баба се съгласи да останат тук още един семестър, преди да ги изпрати в Швейцария. Мисля, че не са очаровани от идеята да бъдат толкова далеч от нея, но...

Емили замълча, изправи рязко светлорусата си глава и наостри уши.

— Не звъни ли телефонът?

— Да. Връщам се след секунда. — Пола се втурна в хола и грабна слушалката.

Още не бе произнесла и дума и чу от отсрещната страна възбуден женски глас:

— Джим! Ти ли си?

— Здравей, лельо Едуина — каза тя учудена. — Пола е на телефона. Джим не е у дома. Замина за Канада, по делова работа.

Пола веднага разбра по гласа ѝ — висок и писклив — че е разтревожена, и попита:

— Случило ли се е нещо?

Едуина започна да бърбори толкова истерично, че Пола не можа да схване нищо. Говореше несвързано и объркано. Пола я слуша още няколко секунди, а после я обхвана нарастваща тревога. Най-сетне я прекъсна:

— Лельо Едуина, не мога да разбера нито дума от това, което ми казваш. Моля те, говори по-ясно и по-бавно.

Пола чу как Едуина си пое дъх. Последва кратка пауза.

— Бедната Мин... — захълца Едуина. — Съпругата на Антъни... Тя е... тя е... *мъртва*. Намериха я... удавена... в езерото при Клонлуглин. И... и... — Едуина не бе в състояние да продължи и се разрида.

Пола изтръпна от главата до петите. Безброй въпроси нахлуха в съзнанието ѝ. Как се беше удавила тя? Нещастен случай? Самоубийство? И какво търсеше тя в Клонлуглин, след като с Антъни

се бяха вече разделили. Леля ѝ се беше поуспокоила и хлипането ѝ временно утихна. Гласът на Пола бе изпълнен със съчувствие:

— Съжалявам, толкова съжалявам. Това е навярно страшен удар за теб.

Едуина изхълца.

— Не е само Мин... Бедният Антъни... Пола, полицията е тук! Отново разпитват Антъни. Бедното ми момче! Не зная какво да направя! Бих искала да говоря с Джим. Толкова ми е мъчно, също така, че мама не е в Англия. Тя би намерила начин да се справи с тази бъркотия. О, боже мой, какво да направя?

Пола потръпна. Мозъкът ѝ пъргаво заработи, опитвайки се да разбере за какво намекуваше Едуина.

— Какво означава „идване на полицията“? Да не искаш да кажеш, че са заподозрели Антъни в смъртта на Мин?

От отсрещната страна на телефона настъпи зловеща тишина. После се чу ужасеният шепот на Едуина:

— Да.

Пола се отпусна тежко на стола. По кожата на ръцете я полазиха тръпки и усети в гърдите си бясното биене на сърцето си. Обхвана я паника, която мигновено прерасна в гневно избухване:

— Каква нелепост! Вашата местна полиция е шайка от идиоти! Да заподозрат Антъни в уб... — Пола прехапа езика си при споменаването на тази дума. Отново възкликна: — Та това е абсурд!

— Те мислят, че той я е уб... — заекна Едуина, тъй като и тя не бе в състояние да произнесе немислимото.

Пола се опита да се овладее и каза с възможно най-твърд глас:

— Лельо Едуина, моля те, започни от самото начало и ми разкажи всичко! Баба и Джим може и да ги няма, но аз съм тук и ще направя всичко възможно да ти помогна — но трябва да бъдеш абсолютно откровена с мен, за да предприема най-вярната стъпка.

— Да. Да. Добре. — Едуина, изглежда, се беше поуспокоила и макар на няколко пъти да се обърка, тя съумя да даде на Пола важни сведения за намирането на тялото на Мин рано сутринта, за идването на полицията, извикана от Антъни, за това, как си тръгнали и два часа по-късно отново пристигнали. След щателно изследване на имението те се настанили с Антъни в библиотеката на Клонлуглин и все още били там с него.

Когато Едуина привърши разказа си, Пола каза:

— Всичко това ми звучи твърде нелепо. Мин навярно е претърпяла злополука. — Тя се поколеба. — Слушай — продължи тя. — Мисля, че това е само обикновена формалност. Искам да кажа, идването на полицията тази сутрин.

— Не, не! — извика Едуина. — Не е формалност. Мин ни създаваше доста проблеми в последно време. Преди няколко седмици промени намеренията си относно развода. Отказа да продължи делото. Случиха се и някои други неща. Ужасни неща. — После добави бързо, с толкова тих глас, че Пола се напрегна, за да я чуе. — Ето защо полицията е тук.

— Добре би било да ми доразкажеш всичко — каза Пола решително, макар и в самата нея ужасът да нарастваше с всяка секунда.

Едуина преглътна сълзите си.

— Да, мисля, че трябва. Неприятностите започнаха всъщност още преди месец. Мин дойде тук — беше се преместила да живее в Уейлърфорд — и ни дойде до гуша със своите отворителни сцени. Понякога така се напиваше, че чак залиташе. Започна да вдига на Антъни страхотни скандали и за лош късмет направи няколко неприятни сцени пред домашния персонал и работниците в имението. Един ден имаха страхотна кавга в селото, когато тя се опита да заговори Антъни. Всички тези грубости и скандали предизвикаха неизбежни клюки, а и гостуването на Сали Харт малко преди това само усложни ситуацията. Имаше какви ли не приказки — отворителни приказки — за „другата жена“.

Пола само простена.

— Нека за миг се върнем малко по-назад. Какво искаш да кажеш с думата „грубости“?

— О, груби думи преди всичко. Крясъци и ругатни от страна на Мин. Антъни се вбеси миналата седмица, когато тя цъфна в имението събота вечерта. Той имаше гости, присъствах и аз. Проведоха — истинска битка — словесен двубой, искам да кажа — и тя удари Антъни със стика за голф. Той я блъсна встрани — съвсем естествена реакция, мисля. Е, тя падна на земята. Нищо й нямаше, но тя се престори на пребита от бой. Направи цял театър от това, започна да крещи, че Антъни иска да я...

— Продължавай, лельо Едуина — окуражи я Пола, когато гласът отсреща за дълго замлъкна.

В слушалката се чу тежко дишане и Едуина се разхълца:

— Мин крещеше... нещо такова... че Антъни иска да я убие и погребее и нищо чудно, ако някой ден я намерят мъртва. И то много скоро. Няколко души чуха всичко това. И аз също.

— О, господи! — Сърцето на Пола се преобърна и опасенията ѝ прераснаха в истински ужас. Не си бе помислила за миг дори, че братовчед ѝ е убил съпругата си, но сега чак ѝ стана ясно защо полицията е насочила подозренията си към Антъни. Мислите ѝ се объркаха, но скоро се съвзе и си каза, че трябва непременно да се опита да разреши тази дилема. Но откъде да започне? Кого най-напред да подкрепи?

Пола каза със спокоен и твърд глас, несъответстващ на вътрешната ѝ напрегнатост:

— Всички тези сцени и скандали нямат никакво значение, в края на краищата. Полицията се нуждае от убедителни доказателства, преди да предприеме нещо — да арестува Антъни или да го обвини в убийство. Кога се е удавила тя? Той има ли алиби? Положително няма.

— Не са сигурни за точния час на смъртта... поне така казаха. Ще ѝ направят аутопсия. — Едуина продължи с нещастен глас: — Алиби? Не, това е ужасният проблем. Антъни няма алиби.

— Къде беше той вчера? По-точно снощи? Това са навярно най-важните часове.

— Снощи... — повтори Едуина, сякаш смутена. После бързо каза: — Да, да, разбирам какво имаш предвид. Мин пристигна в Клонлуглин вчера към пет часа следобед. Видях колата ѝ да се движи от прозореца на стаята си в Дауър Хаус. Телефонирах на Антъни, да го предупредя. Той много се ядоса. Каза ми, че тръгва веднага с ландровъра си към езерото, с надеждата да избегне тази среща.

— И направи ли го? Отиде ли там?

— Да. Но тя, изглежда, го е видяла да кара натам или просто се е досетила накъде се е запътил. Това бе едно от любимите му места. Последва го в тази посока и...

— И са се скарали край езерото? — прекъсна я Пола.

— О, не! Той изобщо не е разговарял с нея! — извика Едуина. — Виж какво, той забелязал нейното „мини“ отдалеч — местността е

съвсем равна наоколо. Просто се качил в ландровъра и се канел да се върне у дома по обиколния път. Но не се отдалечил много, когато колата му засякла. Антъни я оставил там и се върнал вкъщи пеша. Искал да избяга от Мин — нима не разбираш?

— Да. И оставил колата край езерото — това ли искаш да кажеш? — запита Пола и се замисли дали това може да бъде уличаващо доказателство.

— Разбира се, че я оставил там. Колата изобщо отказала да запали, не могъл да я помръдне... — каза Едуина и високият ѝ писклив глас отново затрепери.

— Моля те, не плачи, лелю Едуина — взе да я успокоява Пола. — Много е важно сега да се овладееш. Моля те.

— Да, да. Ще се опитам — подсмръкна тя. Пола я чу да издухва носа си, след което леля ѝ продължи:

— Ти не познаваш Клонлуглин, Пола — местността е доста обширна. На Антъни му бе нужен цял час, за да се върне пешком. Трябвало да изкачи хълма, да мине през гората, после през полето, за да се озове на пътя, който пресича имението и води към селото. Той...

— Път! — възкликна Пола и веднага се хвана за този детайл. — Нима не е забелязал някого?

— Не, никого не е видял. Поне не ми е споменавал за това. Както и да е, Антъни се върнал у дома към шест и половина. Точно тогава ми телефонира и се оплака, че ландровърът му се повредил. Каза, че ще се преоблече за вечеря и ще се видим по-късно. Отидох при него около седем часа. Ядохме и пихме, но през цялото време Антъни беше много нервен — направо не беше на себе си. Разбираш ли, той мислеше, че Мин ще се появи изневиделица и ще започне отново да се държи скандално.

— Но тя не дойде, нали?

— Не, бяхме сами цялата вечер. Както ти обясних, Антъни бе много разстроен — изпрати ме до Дауър Хаус в около девет и тридесет, а може би — девет и четиридесет и пет и след това се върна в Клонлуглин.

— А кой откри тялото на Мин?

— Управителят на имението. Карал колата си покрай езерото рано сутринта и видял ландровъра, видял и нейното „мини“. И тогава намерил... — Едуина избухна в сърцераздирателен плач.

Пола се опита да успокои леля си и да ѝ вдъхне увереност:

— Моля те, лельо Едуина, не губи кураж. Убедена съм, че всичко ще се оправи. — Молеше се да е така.

— Но аз много се страхувам за него — простена Едуина през сълзи, — наистина много се страхувам.

— Сега ме послушай и, моля те, направи това, което ти казвам — каза Пола с категоричен глас, поемайки цялата отговорност за ситуацията. — Не се обаждай по телефона на никого, а ако ти позвънят, затваряй слушалката колкото може по-скоро. Искам линията между нас да е свободна. Ще ти се обадя след малко. Надявам се, че в момента си в Дауър Хаус?

— Да — поколеба се Едуина и попита: — Но какво възнамеряваш да направиш?

— Мисля, че би било добре майка ми да дойде и да постои при теб няколко дни. Сега не трябва да оставаш сама. Предполагам, че ще бъде заведено следствено дело. Главното, което искам от теб, е да не се измъчваш. Тревогите с нищо няма да помогнат. Зная, че не ти е лесно, но трябва да имаш кураж. Ще ти позвъня след около един час.

— Б-благодаря ти, П-пола — заекна Едуина.

Казаха си „довиждане“ и разговорът приключи. Пола незабавно вдигна слушалката и позвъни в апартамента на родителите си в Лондон. Линията даваше заето. Затвори телефона и нетърпеливо стана от стола, мислейки, че би било по-добре първо да разкаже всичко на Емили.

Пола прекоси дневната и се спъна в една маса, като едва не падна върху нея. Изправи я, излезе на терасата и примижа от ярката слънчева светлина.

Като чу трясъка, Емили се обърна и се засмя:

— Тромаво мече такова... — Но изведнъж млъкна и очите ѝ се разшириха.

— Какво се е случило? — попита Емили разтревожено. — Пребледняла си като мъртвец.

Пола се отпусна на стола.

— Имам проблеми, доста сериозни проблеми, Емили. Трябва да се справя с тях — и надявам се, че ще ми помогнеш. Моля те, ела вътре. Трябва да се обадя на майка ми. Ще си спестя времето за обяснения, докато слушаш разговора ни.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Нали не мислиш, че той го е направил?

Пола рязко вдигна глава.

— Разбира се, че не! — Погледна Емили, която бе седнала срещу нея на дивана в зимната градина. Лицето ѝ се напрегна и тя смръщи чело.

— Защо? Ти мислиш ли го?

Емили възкликна без колебание:

— Не. Не мисля, че е способен на такова нещо. — Последва пауза и Емили прехапа устни. После каза припряно: — От друга страна, ти спомена нещо...

— Аз? Какво искаш да кажеш? Кога?

— О, не днес, Пола, а преди няколко месеца, когато ти и Александър ме заведохте на обяд, след като баба замина. Спомняш ли си — това беше денят, когато говорихме за Джонатан. Както и за Сара. Ти отбеляза нещо интересно тогава — запомнила съм го до днес. Каза, че ние никога не познаваме *истински* другите хора, дори и най-близките ни — и знаем твърде малко за личния живот на човека. Направи ми силно впечатление колко верни са тези думи и, нека си признаем, ние изобщо нямаме представа що за човек е Антъни. Не сме общували много с него.

— Права си. Но аз го усещам инстинктивно, Емили. Просто зная, че той няма нищо общо със смъртта на Мин. Вярно е, че обстоятелствата *изглеждат* доста подозрителни, но... — Пола енергично поклати глава. — Не вярвам, че той я е убил. Убедена съм, че това е нещастен случай. Или самоубийство... Виж, Емили, баба е най-проницателният човек, когото познавам — тя идеално чете душите на хората и веднага надушва недостатъците им. Тя добре познава Антъни и...

— Дори и най-хубавите хора могат да извършат убийство — прекъсна я тихо Емили. — Ако върху тях е упражнено насилие или са извадени от търпение. Какво ще кажеш например за престъпленията, породени от страстите?

— Ние трябва да предположим, че Антъни е невинен! Това е английският закон в края на краищата — „невинен поради липса на доказателства“.

— Моля те, не мисли, че си внушавам, че той я е убил. Просто разсъждавах, това е всичко. Да ти призная откровено, споделям хипотезата ти за самоубийство. Но при все това надявам се да не е така. Помисли само колко страшно би се отразило това на Сали и Антъни — да живеят с мисълта, че Мин е посегнала на живота си заради тях.

— Да, и на мен ми мина през ума. Това би им се отразило твърде зле — каза Пола и очите ѝ потъмняха от тревога. Погледна часовника си. — Бих искала майка ми да се обади час по-скоро. Надявам се да няма проблеми с полета си до Ирландия.

Емили също погледна часовника си.

— Минали са едва петнадесет минути, Пола. Дай ѝ възможност да се свърже. През това време нека прегледаме отново списъка с нашите задачи.

— Правилно — отговори Пола, тъй като разбираше, че работата ще ѝ помогне да потисне терзаещите я тревожни мисли. Отвори бележника си, вгледа се в него и каза:

— *Първо:* Мама пристига в Ирландия колкото може по-скоро, да удържи там положението. Тя вече здраво се е заела с това, така че... — Пола взе писалката и зачеркна тази точка. — *Второ:* Баща ми трябва да се обади на Филип в Куунамбъл между девет и десет часа, за да го предупреди. Пази боже, баба да не разбере за тази история първо от вестниците. Татко мисли, че трябва да направи това веднага след като мама вземе самолета. — И тази точка беше зачеркната и тя продължи да чете на глас: — *Трето:* Да се попречи на вестниците да разгласят тази бъркотия. Ще се обадя на Сам Фелоус от „Йоркшир Морнинг Газет“ и на Пит Смит от нашия вечерен вестник. Всъщност трябва, да се обадя на всички вестници от компанията. Не мога да установя контрол над националната преса, но трябва да се уверя, че поне вестниците, които притежаваме, няма да отделят нито ред. *Четвърто:* Да се обърнем към Хенри Роситър за юридически съвет. Можем да изпратим Джон Крофърд. Като семеен адвокат той може да представлява Антъни, ако това се наложи. *Пето:* Да влезем във връзка с Джим и Уинстън и да ги уведомим какво се е случило. — Тя вдигна

поглед. — Можеш ти да проведеш този телефонен разговор, Емили, но чак когато овладеем положението. Не бих искала някой от тях да грабне самолета и да ни се изгърси точно сега на главата. *Шесто:* Обади се на Едуина, за да я успокоиш, и поговори с Антъни. Кажу ми какво сме предприели до този момент. *Седмо:* Да се издири Сали Харт. Това също можеш да свършиш ти.

— Добре. — Емили надникна през вратата на оранжерията към хола. Телефонът бе пред очите ѝ. — Мисля, че можеш да останеш тук, на бюрото си, а аз да използвам телефона в хола. Така ще можем да се виждаме и да разговаряме по-лесно между телефонните обаждания.

— Добра идея. Слушай, трябва да поговоря с Фелоус и да го отстраня от пътя ни.

— Да, а аз ще се опитам да намеря Сали. Каза ли ти тя в четвъртък кога точно заминава за Лейк Дистрикт?

— Не, а и не исках да я разпитвам, но сигурно чичо Рандолф знае. Не му споменавай нищо за това, не още — предупреди я Пола.

— Боже мой, разбира се. Та той ще се побърка. — Емили скочи от стола. — Ако някой позвъни от другата линия, докато разговаряш с Фелоус, ще отговоря аз. Навярно ще е майка ти.

Когато Емили изтича навън, Пола вдигна слушалката и позвъни на редактора на „Йоркшир Морнинг Газет“. Той се отзова на второто позвъняване и Пола бързо размени с него обичайните любезности.

— Сам, обаждам ти се по семейни проблеми. С братовчед ми, граф Дънвейл, се е случила страшна трагедия. Съпругата му се е удавила в езерото на тяхното имение в Ирландия.

— Това наистина е трагедия — каза Фелоус. — Ще възложя незабавно на някой от моите сътрудници да напише некролога.

— Не, не, Сам. Причината, поради която ти се обаждам, е молбата ми нищо да не се съобщава във вестника. Убедена съм, че радиото ще спомене нещо довечера или утре. Във всеки случай бих искала тази история да бъде потулена. Никакви обяснения.

— *Но защо не?* — попита той. — Ако радиото съобщи новината, националната преса веднага ще я разгласи. Ще бъде нелепо, ако не споменем...

— Сам — прекъсна го Пола спокойно, — трябва да си разбрал досега, че Ема Харт не желае да се разпространява *абсолютно нищо* във връзка със семейството ѝ в нейните вестници.

— Зная това — изсумтя той, — но случаят е по-различен. На какво ще прилича, ако всички вестници в страната отразят случая, а ние — не? Какъв вестник ще бъдем тогава, в края на краищата? Макар и определено да не обичам потискащите новини.

— Тогава навярно работиш в неподходящ за теб вестник, Сам. Защото, повярвай, Ема Харт управлява нещата тук и би било добре за теб да я уважиш.

— Ще се обадя на Джим и Уинстън в Канада. Те оглавяват вестниците и ми се струва, че именно те трябва да решават какво да се отпечати и какво — не.

— В тяхно отсъствие и в отсъствието на баба ми аз решавам, и единствено аз. Казах ти вече какво да направиш. *Никакви* обяснения. *Никакъв* некролог.

— Щом го казваш ти — отвърна той със зле прикрито раздражение.

— *Казвам го*. Благодаря ти, Сам, и довиждане.

Пола затвори слушалката, силно ядосана. Придърпа телефонния указател към себе си, намери домашния номер на Пит Смит, тъй като редакцията на вечерния вестник не работеше в неделя. Надяваше се той да не си послужи със същите аргументи. Тъкмо се канеше да набере номера, и Емили се втурна надолу по стъпалата. Пола я изгледа в очакване.

— Майка ми ли беше?

— Да. По-право, чичо Дейвид. „Еър Лингус“ има полет рано тази вечер, но той мисли, че леля Дейзи няма да може да отиде на летището навреме. Така че успял да осигури пътуването на майка ти с частен самолет. Чичо Дейвид ще се обади на леля Едуина ей сега, за да я уведоми, че леля Дейзи е вече на път. Майка ти в момента приготвя багажа си. Ще ни позвъни, преди да тръгне от апартамента.

— Слава богу. Говори ли с чичо Рандолф?

— Не, не си беше у дома. Но Вивиан ми каза, че Сали скоро ще се върне в Мидълхам. В Лейк Дистрикт вали дъжд, така че тя си е взела статива и е потеглила за вкъщи.

— Любопитстваше ли?

— Не особено. Казах й, че искаш да говориш със Сали, и бързо затворих телефона.

— Страхувам се да ѝ го кажа — промърмори Пола мрачно, с дълбоко загрижен поглед.

— Да, новината ще ѝ прозвучи ужасно, но трябва да ѝ се съобщи. И то персонално, не мислиш ли?

— *Абсолютно* задължително. Е, да не губим време. Да продължим работата, Емили.

— Какво ще правим сега?

— Би ли довела близнаците вкъщи, ако обичаш? Можеш да се отбиеш с количката за малко тук. Трябва да се обадя и на другите главни редактори.

— Да, отивам, ще се върна ей сега.

Пола намери Пит Смит, редактора на „Йоркшир Ивнинг Стандарт“, в дома му в Неързбъроу. Повтори му това, което беше казала на Сам Фелоус. Пит изрази съболезнованията си по повод нещастния случай и се съгласи с решението ѝ без всякакви уговорки.

— Как така ще разглася новината, Пола? — каза ѝ Пит. — Познавам добре мисис Харт. Тя би ме одрала жив, ако се появи дори и един ред за вашето семейство, независимо от обстоятелствата.

— Имах доста големи затруднения със Сам Фелоус — сподели тревогата си Пола. — Надявам се да не срещна подобна съпротива от другите редактори.

— Няма. Сам е по-особен случаи. Човек трудно може да се разбере с него. Ако нямаш нищо против, мога да се обадя и на другите наши вестници — „Донкастър“, „Шефилд“, „Брадфорд“ и „Дарлингтън“.

— О, би ли го направил, Пит? Би било чудесно. Високо ценя помощта ти. Благодаря ти много.

Едва беше затворила слушалката, и се чу звън. Беше майка ѝ.

— Здравей, скъпа — обади се Дейзи с обичайния си спокоен и овладян глас. — Вече тръгвам. Ще взема такси до летището, за да може баща ти да остане тук, в апартамента, в случай че имаш нужда от него. Той разговаря с Едуина преди няколко минути. Каза, че малко се е поуспокоила. Полицията е напуснала имението. Антъни е при нея, чакат да им позвъниш.

— Зная. Ще им се обадя веднага щом приключим разговора. Благодаря ти, мамо, че пожела да заминеш в Ирландия. Единствено ти

можеш да се справиш с положението. Едуина ти има доверие, а и ти си толкова тактична, че можеш да се справиш далеч по-добре от нея.

— За бога, Пола, нямам нищо против. Ние сме едно семейство и трябва да се подкрепяме взаимно. Но каква отвратителна ситуация! Не мога да разбера защо е трябвало да идва полиция. Това ми се струва доста безцеремонно. И баща ти е на същото мнение. Както и да е, безкрайните разговори няма да решат проблема. Трябва да побързам. Довиждане, скъпа.

— Довиждане, мамо. Желая ти лек път. Ще поговорим утре.

Емили внимателно слезе с количката по двете стъпала към зимната градина. Пола преглеждаше бележника си.

— Първо ще позвъня на Хенри, след това ще се свържа с Ирландия. — След като набра номера на Хенри, Пола набързо информира Емили за разговорите си с Пит Смит и с майка си.

От дома на Хенри в Глостършър се обади неговата икономка. Пола разговаря кратко с нея, затвори телефона и каза на Емили:

— Изпуснала съм го. Току-що е тръгнал за Лондон. Навярно ще пристигне там към осем и тридесет. Дали да се обадя на адвокатите на баба, или да изчакам Хенри?

— Не зная... Какво, мислиш, би направила баба на наше място? — И веднага си даде отговор: — Би разговаряла първо с Хенри.

— Така мисля и аз — съгласи се Пола, отпуснала ръка на телефонната слушалка. После дълбоко си пое дъх и се приготви да разговаря с Едуина в Клонлуглин. Вдигна слушалката, но веднага я върна обратно.

— Сали може да позвъни всяка минута. Трябва да говорим с нея, Емили, така че нека сега решим какво точно да ѝ кажем.

Двете млади жени дълго се гледаха разтревожени.

Най-накрая Пола заяви:

— Струва ми се, че най-мъдрото решение би било да я излъжем, че аз имам проблем и искам веднага да говоря с нея, затова я моля да дойде незабавно тук.

— Но тя ще поиска да разбере какво се е случило! — извика Емили ядосано. — Зная, че рано или късно трябва да ѝ кажем всичко право в очите, но се чу я какво да ѝ обясним на първо време.

— Ти ще се справиш най-добре. Измисли там нещо, но без да споменаваш нищо конкретно. Ти умееш да увърташ нещата, Емили.

— Аз да умея! — Емили изгледа Пола стъписано. — Е, щом ти го казваш... — Тя сви рамене и се отправи към детската количка, от която се разнасяше плачът на Теса.

Пола скочи от стола и последва братовчедка си.

— И двамата са се подмокрили и трябва да ги преобуем. Хайде все пак да ги заведем горе — и тогава ще можеш да им приготвиш шишетата.

— Нора няма да дойде днес, така ли? — простена Емили.

— Винаги така се получава — измърмори Пола, взе дъщеричката си на ръце и я залюшка, издавайки тихи, приспивни звуци.

* * *

— Дауър Хаус в Клонлуглин — обади се мъжки глас, когато петнадесет минути по-късно Пола направи връзка с Ирландия.

Тя съобщи името си, помоли за разговор с графа и след миг Антъни беше на телефона.

— Пола, здравей. Благодаря ти за всичко, за товара, с който се нагърби. Много съм ти задължен. Майка ми беше малко разтревожена — не знаеше какво да направи и изгуби самообладание, когато дойде полицията.

— Разбрах вече това, няма нищо. Радвам се, че мога да ти бъда от полза, доколкото е по силите ми. Ти как се чувстваш?

— Добре. Много добре — увери я той. — Хванал съм се здраво в ръце в тази ситуация. Всичко е ужасно неприятно, разбира се, но се надявам нещата да се оправят.

— Да — каза Пола, като долови моментално, че той не се чувства ни най-малко добре. Гласът му беше вял и изтощен. Но тя самата се постара да звучи по-бодро и добави: — Всичко това ще приключи в рамките на двадесет и четири часа. Ще видиш. Опитай се междувременно да се успокоиш. Бих искала да разбера какво се е случило, но преди всичко трябва да те уведомя, че Емили разговаря със Сали преди пет минути. Тя ще дойде при нас. Засега си мисли, че аз имам някакви неприятности. Намерихме за по-разумно да не ѝ казваме нищо по телефона.

— Радвам се, че си се свързала с нея, Пола. Много се тревожих за нея. Не знаех къде да я търся из Лейк Дистрикт. Когато разговарях с нея в петък, тя ми каза, че ще ми се обади в понеделник или вторник. Би ли я помолила да ми позвъни, след като ѝ обясниш тази ужасна история?

— Разбира се. Какви са последните новини? Разбрах от майка ти, че полицията е напуснала имението... Очевидно не са те обвинили в...

— Как биха могли! — прекъсна я той разгорещено. — Не съм направил нищо лошо, Пола! Нямам нищо общо със смъртта на Мин... — Гласът му пресекна и последва пауза, докато той се опитваше да дойде на себе си. След малко заговори по-уверено, с извинителен тон: — Съжалявам, че изгубих контрол. Това бе ужасен шок за мен. Ние имахме големи кавги и тя наистина беше нетърпима, но никога не съм искал да се случи нещо подобно... — Той млъкна.

Пола чуваше в слушалката тежкото му дишане, докато той се мъчеше да се овладее. Заговори му меко:

— Трябва да бъдеш силен. Скоро ще бъдеш в пълна безопасност, Антъни, обещавам ти.

Най-сетне той заговори:

— Страшно си добра, Пола. Страшно много ми помагаш. Е — въздъхна той и добави измъчено, — вече са установили времето на настъпването на смъртта. Местният лекар е направил изследването. Той е на мнение, че е между десет и половина и дванадесет в полунощ.

Устата на Пола пресъхна. Според това, което беше ѝ казала Едуина, Антъни я бе завел до дома ѝ в около девет и тридесет часа, а после се бе върнал вкъщи. Ако наистина беше така, то едва ли би могъл да има алиби за това, къде е бил по време на тези от решаващо значение критични часове. Но не направи на глас никакъв коментар, за да не го разтревожи още повече.

— Майка ти спомена нещо за аутопсия...

— О, да. Надявам се това да стане утре. Следствието и съдът ще произнесат решението си в сряда или четвъртък. Всичко тук се протака. — Последва друга тежка въздишка и Антъни сподели: — За всичко е виновен този проклет ландровър. Не съм убеден, че полицията ми вярва за това, че колата ми се е повредила онзи следобед.

— Да — отвърна Пола. — Но сигурен ли си, че никой не е забелязал колата ти там късно следобед точно когато се е повредила?

Някои от работниците в имението, да речем? Това би доказало на полицията, че говориш истината.

— Нямахме никого наоколо, това място на имението е доста безлюдно и е на доста голямо разстояние от дома. Съмнявам се, че е имало някой наоколо. Обаче има едно обнадеждаващо обстоятелство. Доста добра новина. Полицията е получила сведение, което ще ме оправдае. Те са разпитвали всички през последните няколко часа... домашния персонал, работниците в имението... и Бриджит, моята домакиня, им е казала, че ме е видяла вкъщи между единадесет и дванадесет часа вечерта.

— Защо не ми съобщи за това по-рано! Та ти имаш алиби! — Пола си отдъхна с облекчение.

— Да, имам. Надявам се полицията да повярва на думите ѝ.

— Защо да не повярват? — попита тя разтревожена.

— Не ме разбирай криво, Пола. Нямам причини да мисля, че няма да ѝ повярват, но Бриджит е работила в Клонлуглин през целия си живот. Майка ѝ е служила тук като домакиня и тя, и аз — е, един вид израснахме заедно. Моля се на Бога полицията да не помисли, че е излъгала, за да ме защити. Разбери, тя твърдо е настоявала на своето.

Доста озадачена, Пола попита нервно:

— Но защо не си казал това по-рано на полицията? Ако действително си бил с нея снощи, след като си изпратил майка си, тогава сигурно...

— Не съм бил с нея — прекъсна я Антъни. — Всъщност изобщо не съм я виждал. Бриджит страда от мигрена и снощи е имала пристъп. Почистила кухнята след вечеря и тогава болката ѝ станала нетърпима. Минала покрай библиотеката, като се качвала към стаята си. Там — както обяснила — светело и вратата била отворена, надникнала в нея и ме видяла да чета. Но не ми се обадила поради непоносимата си болка. Качила се горе, взела хапчетата си и се върнала в кухнята. Направила си чай, отпуснала се на креслото за около половин час, след което довършила работата си, наредила кухнята за закуска и едва след полунощ отишла да си легне. Отново надникнала през отворената врата на библиотеката. По същото време аз работех върху счетоводните книги на имението, изчислявах нещо, и тя не поискала да ме безпокои, просто се качила горе, без дори да ми пожелае „лека нощ“. Това бе почивният ѝ ден и не беше тук, когато дойде полицията.

— О, Антъни, това е най-добрата новина, която чух днес!

— Да, така е. Макар че тя е единственият човек, който ме е забелязал през тези решаващи часове. Двете прислужници, които работят тук, си бяха отишли вече в селото — те идват само през деня. Така че няма кой да потвърди сведенията ѝ, а и освен това всеки тук знае, че е силно привързана към мен и е изключително предана на нашето семейство. Полицията би могла — подчертавам, казвам само „би могла“ — да се усъмни в думите ѝ, да си помисли, че двамата сме измислили едно фалшиво алиби.

Пола почувства тежест в сърцето си и за миг почти всичките ѝ надежди се изпариха във въздуха.

— О, боже, недей да го казваш.

— Трябва да бъда подготвен за най-лошото и да гледам обективно на ситуацията — каза Антъни. От друга страна обаче, не виждам как полицията би могла да я освободи и да заяви, че тя лъже, без да е убедена в това, а зная, че тя не отстъпва от думите си.

Пола се обтегна върху стола и каза бавно:

— Да, така е. Но след като се свържа с Хенри Роситър, за да получа от него юридически съвет, ще му предложа да намерим криминалист.

— Почакай малко! — извика Антъни. — Това вече надминава всичко! — Той бе съкрушен от тази идея. — Казах ти вече, Пола, не съм извършил нищо нередно! Криминалист. Боже мой, това ме кара да се чувствам като престъпник.

— Разбира се, че не е така — отсече Пола, решена да не отстъпва от намерението си. — И нека чуем първо какво ще каже Хенри Роситър. Доверявам се на мнението му, както се е доверявала и баба през всичките тези години. Той няма да ни подведе. Моля те, Антъни, недей да правиш прибързани и необмислени заключения.

— Добре, да чуем мнението на Хенри — съгласи се той, макар и доста неохотно.

След като приключиха разговора, Пола седна на бюрото си в зимната градина. Прокара пръсти през косата си, разтърка очи и отново се вгледа в точките от списъка. Трябваше да се обади на още трима човека — на Джим, на Уинстън и на Хенри Роситър. Погледна часовника си и видя, че е станало седем и половина. „Хенри ще отсъства поне още един час“ — помисли си тя — навярно и Емили още

не се беше свързала с Джим и Уинстън в Канада, тъй като приготвяше храната за бебетата в детската стая. Пола се отправи натам, за да се присъедини към работата ѝ.

Настаниха се удобно, всяка с по едно бебе в ръце, и Пола ѝ разказа за разговора си с Антъни.

Емили я слушаше внимателно, придържайки бутилката, и няколко пъти кимна с разбиране.

— Това е най-същественото... че Бриджит е осигурила на Антъни алиби.

Те се смълчаха и насочиха вниманието си върху бебетата. Тогава много тихо, но със стоманен глас Пола произнесе:

— Нито един внук на Ема Харт няма да застане на подсъдимата скамейка, обвинен в убийство. *Аз ти го обещавам.*

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Надявам се, че *наистина* разбираш защо трябваше да те излъжем, Сали — каза Пола меко.

— Да. И добре направихте. — Сали Харт преглътна и нервно се прокашля. Гласът ѝ трепереше, когато продължи: — Ако Емили ми беше казала истината по телефона, мисля, че щях да направя по пътя някоя катастрофа.

Пола кимна и се вгледа в братовчедка си внимателно, разтревожена за нея.

През последните петнадесет минути след разказа на Пола за събитията в Ирландия Сали бе успяла да се овладее. Пола ѝ се възхити за самообладанието, с което посрещна ужасната новина, без да трепне. „Не знаех, че е толкова смела“, помисли си Пола. Сали бе възпитана в стоицизъм още като дете. „Гръбнакът на Харт“ — я наричаше баба им. Да, въпреки тази изключителна проява на сила Пола знаеше, че Сали е потресена. Издаваха го очите ѝ с цвят на метличина, придобили стъклен блясък, и прекрасното ѝ лице, пребледняло от уплаха.

Сали седеше тъй вдървено на стола, сякаш бе парализирана от разказа на Пола, и тя с дълбоко съчувствие хвана ръката ѝ. Изплаши се от мъртвешката ѝ студенина и каза:

— Сали, цялата си замръзнала! Позволи ми да ти налея малко бренди или да ти направя чаша чай. Имаш нужда да изпиеш нещо топло.

— Не, не, благодаря. — Сали направи безуспешен опит да се усмихне и очите ѝ, втренчени в Пола, внезапно се насълзиха.

— Антъни навярно е в ужасно напрежение — каза тя неуверено и млъкна. Сега вече сълзите рукнаха неудържимо от големите ѝ сини очи и се затъркаляха по пепелявите ѝ бузи. Тя не помръдна и не издаде нито звук.

Пола се изправи, приближи се до Сали, застана на колене пред нея и я прегърна.

— О, скъпа, всичко ще се оправи — промърмори тя с най-голяма нежност, изпълнена със съчувствие. — Недей да се бориш със сълзите.

По-добре е да си поплачеш, за да ти попремине болката, понякога плачът много помага. Успокоява човека.

Сали се приведе към Пола и раменете ѝ се затресоха. Пола я замилва по гладката черна коса и постепенно ужасното мълчаливо ридание престана. Скоро Сали се изправи и избърса мокрото си лице с широките си длани на художник.

— Извини ме — промълви тя с пресипнал глас. Правеше отчаян опит да се овладее, преглъщайки сълзите си. — Толкова много го обичам, Пола. Не мога да понеса това, което е преживял... Той е толкова самотен там сега. Сигурна съм, че леля Едуина не може да му помогне. Тя навярно е стоварила цялата вина върху мен. — Сали поклати глава отчаяно. — О, господи! — Тя притисна длани към изкривеното си от болка лице. — Той се нуждае от мен...

Пола, която се бе върнала на стола си, замръзна при тези думи. Задържа дъха си и здраво стисна устни. Знаеше какво трябва да ѝ каже, но пресметна, че ще бъде по-разумно да изчака, докато се успокои напълно.

Емили, която се суетеше около вратата на хола, хвърли на Пола предупредителен поглед и енергично завъртя глава. Произнесе беззвучно:

— *Не ѝ позволявай и да припари там!*

Пола кимна и ѝ даде знак да влезе в стаята. Емили бързо седна на съседния стол. Тихо каза:

— Боя се, че нямаме късмет. Никой не отговаря от стаите на Джим и Уинстън. Помолих да им предадат да се обадят веднага щом се приберат в хотела.

При все че Емили говореше шепнешком, Сали я чу и при споменаването на името на брат си, махна ръка от лицето си. Тръсна глава и погледна Емили право в очите.

— Бих искала Уинстън да е тук. Чувствам се толкова *безпомощна*...

— Аз също бих желала той да е при нас — отвърна Емили топло и погали майчински ръката на Сали. — Но не си безпомощна, тъй като ние сме с теб. Всичко ще се оправи, казвам ти го съвсем откровено. Пола е във вихъра си — овладяла е изцяло положението, всичко е взела под внимание. Недей да се тревожиш.

— Ще направя всичко, което е по силите ми. — Сали се обърна към Пола. — Още не съм ти благодарила, ти си чудесна. И ти също, Емили. Много съм ви задължена.

Пола забеляза, че Сали се е посъвзела, и каза:

— За едно нещо само трябва да те предупредя — моля те, недей да ходиш в Ирландия при Антъни. Зная, че сърцето ти се е свило, че си ужасно разтревожена за него, но ти наистина не трябва да ходиш там. Не можеш да направиш нищо конструктивно, а и откровено казано, присъствието ти там би било крайно неуместно.

Сали трепна.

— Но аз нямам намерение да ходя в *Клонлуглин*! Зная, че там вече са се разпространили какви ли не отвратителни сплетни. Антъни ми каза за това преди около седмица — той споделя с мен всичко. Естествено, че не искам да наливам масло в огъня! Но, Пола, аз трябва да замина за Ирландия — ще отида в Уестфорд или по-добре в Дъблин. Ще замина утре. Мога да тръгна още сутринта от летището в Манчестър и ще бъда там само след няколко часа. Така поне ще съм малко по-близо до него, отколкото тук, в Йоркшир.

— Не! — извика Пола с непривична за нея острота. — Не бива да заминаваш. Ще останеш тук — дори да се наложи да те държа под ключ!

— Но аз...

— *Няма да ти позволя да заминеш за Ирландия.* — Пола изгледа братовчедка си твърдо и устните ѝ се свиха в решителна линия.

Сали изгледа на свой ред предизвикателно Пола и в ясните ѝ сини очи проблесна упорство. Решила бе да защити правото си.

— Разбирам аргументите ти. Но от друга страна, каква вреда би предизвикало присъствието ми в Дъблин? — Пола не отвърна нищо и Сали продължи: — Той е на стотици километри от Клонлуглин. — Тя замълча и се намръщи. — Ако съм в Дъблин, Антъни ще знае поне, че съм близо до него и ще можем отново да бъдем заедно, след като приключи следствието — добави тя колебливо, сякаш изгубила предишната си самоувереност. Отново започна да трепери, склочи ръце върху скута си, опита да се овладее и очите ѝ внезапно се проясниха: — Той има нужда от мен, Пола, нима не разбираш? Не разбираш ли, че в този момент аз трябва да бъда до него?

Пола каза със заповеднически тон:

— А сега изслушай ме, при това много внимателно. Не можеш да помогнеш на Антъни каквото и да се опиташ да направиш. Напротив, ще му причиниш непоправима вреда, появявайки се в Ирландия. Ако заподозрат Антъни в убийство, именно ти можеш да им бъдеш идеалният мотив. В отсъствието на баба аз съм натоварена с отговорността за това семейство и би трябвало да разбереш, че аз определям всички правила. Следователно, Сали, настоявам да останеш тук!

Сали се сви на стола, стъписана от непреклонността на Пола. Тя не знаеше колко силна може да бъде братовчедка ѝ, когато поиска.

Пола и Емили наблюдаваха Сали и си размениха разбиращи погледи. Емили първа наруши мълчанието. Докосна ръката на Сали и каза:

— Моля те, Сал, приеми съвета на Пола.

Със сърцето си Сали копнееше да бъде с Антъни, тъй като вярваше, че той има голяма нужда от нея в тези ужасни за него мигове. Но с разума си започна да проумява, че ако отиде при него, би извършила непоправима грешка. Пола бе права във всичко, което ѝ каза. „Послушай гласа на разума, а не на сърцето“, смъмри се тя.

— Ще остана тук — прошепна Сали, облегна се на стола и притисна с пръсти пламналите си слепоочия.

Пола въздъхна с облекчение.

— Благодарна съм на Бога за това. А сега, ако желаеш, можеш да позвъниш на Антъни. Той изгаря от нетърпение да говори с теб и ти можеш прекрасно да го успокоиш, като му дадеш да разбере колко добре си се справила с всичко.

Сали скочи от стола.

— Да, да, веднага трябва да говоря с него.

— Защо не отидеш в спалнята ми, където е спокойно и уединено? — предложи ѝ Пола.

— Благодаря, ще то направя. — Сали се спря на вратата, обърна глава и погледна Пола. — Ти си най-непреклонният човек, когото познавам — каза тя и изчезна в полумрака на къщата.

Пола зяпна изненадано и се втренчи в Емили без думи.

Емили каза:

— Лично аз бих приела това като комплимент. И мисля, че е време и ти да отидеш при телефона. Нали не искаш да изпуснеш

Хенри Роситър? Вече минава осем и половина.

Седнаха заедно на терасата, наслаждавайки се на обаятелната тишина на градините, в този час обгърнати от плаща на тъмносиньото небе, сред което трептяха ярки звезди. Бе ясна и безоблачна нощ. Посребреното връхче на кръглата луна проблясваше иззад върховете на далечните дървета, полюшващи се и шумолящи под топлия вечерен ветрец.

— Не зная как се чувстваш ти, но аз съм напълно грохнала — каза Емили, нарушавайки най-сетне тишината, и се вгледа в Пола сред полумрака на настъпващата вечер.

Пола обърна лице към нея и внезапно то се озари от ярката светлина на лампите в хола зад тях. Емили забеляза веднага, че суровата и непристъпна маска бе изчезнала от него и в изражението на братовчедка ѝ се бе възцарила отново предишната прекрасна мекота и топлина.

След известно мълчание Пола отвърна:

— Да си призная, и аз доста се поуморих. Но поне приключихме с най-важните телефонни разговори. — Тя вдигна чашата си с бяло вино и отпи голяма глътка. — Идеята ти беше чудесна, Емили. Да седиш и да чакаш да се обадят Джим или Уинстън, е ужасно изморително и досадно.

— Да, така е. Питам се дали баща ти е успял да се свърже с Филип. Вече трябва да е към девет и половина.

Под погледна часовника си и кимна.

— Почти. Трябва да му дадем възможност да се свърже с Австралия. Навярно това ще стане в най-скоро време. — Пола се прокашля и продължи: — Искаше ми се Сали да остане по-дълго. Мислиш ли, че наистина беше добре, когато си тръгна?

— Определено беше по-спокойна, когато слезе долу, но изглеждаше ужасно потисната.

— Е, това е съвсем понятно.

Емили не отвърна нищо. Пораздвижи се в стола си, взе чашата си и отпи.

— Забеляза ли някаква промяна в Сали? Нямам предвид, когато си тръгна, а изобщо.

— Доста е понапълняла.

Емили стисна здраво чашата си и прошепна:

— Имам ужасното чувство... бих казала, че... Мисля, че Сали е бременна.

Пола въздъхна. Най-лошите ѝ опасения се бяха потвърдили.

— Страхувах се, че ще го кажеш, Емили. И аз съм на същото мнение.

— О, по дяволите! — избухна Емили и повиши глас: — Само това ни липсваше! Учудена съм, че не забеляза състоянието ѝ на изложбата. Или?

— Не. Спомням си само, че беше облечена в широка ленена рокля. Пък и тогава бях толкова изтормозена, заобиколена от хора. Но когато дойде тази вечер, бях поразена от пълнотата ѝ, особено в бюста. Но бях тъй загрижена за неприятната новина, която трябваше да ѝ сервирам, че не се замислих за фигурата ѝ. Забелязах промяната, когато се изправи до камината малко преди да си тръгне. Тогава най-ясно си личеше.

— Точно в този момент го забелязах и аз. О, господи, Пола, какво ще стане, когато разбере чичо Рандолф! — простена силно Емили. — Толкова бих искала баба да е тук сега.

— И аз също — но тя не е тук и няма защо да я караме да се връща без нужда. Трябва да се справим сами по възможно най-добрия начин. — Пола потърка умореното си лице и тежко въздъхна: — О, боже мой, каква ужасна каша се е забъркала. Горката Сали! — Тя тъжно поклати глава. — Толкова ми е жал за нея... — Пола не довърши изречението си и се вгледа в полумрака, изпълнена с лоши предчувствия за ситуацията в Ирландия.

Емили внезапно се обади:

— Е, ако е бременна, няма проблеми. Поне ще могат да се оженят — сега, след като...

— Емили! — Пола извърна глава, погледна възмутено братовчедка си, изпълнена с ужас. — *Не го казвай* — предупреди я тя.

— О, съжалявам — извини се Емили бързо, но не се сдържа и добави с типичната ѝ обезоръжаваща откровеност: — Каквото и да казваш, това си е самата истина.

Пола ѝ хвърли унищожителен поглед.

Емили взе бутилката бяло вино от кофичката с лед, напълни отново чашите и попита:

— Дали да не споменем на Уинстън, че Сали е бременна?

— Да не си посмяла! Няма да казваме нищо на никого, дори и на баба. Не бих искала точно тя да се тревожи. Колкото до останалата част на семейството, ти знаеш какви са клюкари. Само един намек, че Сали е бременна, и това значи да налеем масло в огъня. Освен това нека бъдем безпристрастни, Емили. Ние *не знаем*, че тя очаква дете. Може би в последно време просто е понапълняла.

— Да — каза Емили, — съществува такава възможност, а и ние не искаме да даваме на определени хора излишен повод за разговори.

Тя замълча, отпусна се на стола и се загледа навън в градината. Тя бе придобила магически, почти въздушен нюанс. На лунната светлина дърветата се бяха преобразили в трептящо сребро и всичко наоколо бе окъпано в удивително сияние.

— Толкова е спокойно, толкова е красиво — промърмори Емили. — Бих могла да остана тук завинаги. Но щом искаш да бъдем тази вечер заедно, ще трябва да прескоча до Пенистън Роял, за да си взема работното облекло за утре. Казах вече на Хилда какво да ми приготви и тя навярно е подредила куфара ми, така че няма дълго да се бавя.

Пола се изтръгна от собствената си замисленост.

— Щом се налага да се отбиеш там, вземи моята кола, Емили. Ягуарът е вече готов за бунището. Никак не ми се ще да заседнеш някъде в тъмнината по пътя. — Пола се изправи. — Ще отида да видя бебетата и след това ще приготвя вечерята. Обичаш ли пържено месо със зеленчуци? — попита тя, взе кофичката с лед и тръгна към стаята.

— Да, и още как! Толкова е вкусно. Напомня ми за летата, прекарани в „Гнездото на чаплатата“ с баба, когато бяхме малки — в неделя вечер винаги имахме на трапезата си пържено месо със зеленчуци. О, какви времена бяха тогава! Освен това видях, че в хладилника ти са останали доста зеленчуци. Можем да ги използваме. Гладна съм като вълк.

Пола я погледна през рамо и поклати глава удивено.

— Нищо ли никога не се отразява на апетита ти, Печена ябълко?

Емили прие на свой ред шегата, като се засмя някак самодоволно:

— Мисля, че не, Бобово стъбло! — отвърна ѝ тя, изричайки детския прякор на Пола. — Слушай, хуквам вече. Ще се върна колкото може по-скоро, а ако позвъни Уинстън, предай му моите най-сърдечни поздравя.

Както обикновено, в неделя вечерта Харогейт беше безлюден, почти без улично движение и за няколко минути Емили излезе на главното шосе край Райли и уверено зафуча към Пенистън Роял.

И понеже Пола ѝ бе казала, че може да вземе която и да е от двете коли в гаража, Емили предпочете да шофира колата на Джим „Остин-Мартин“.

За известно време се съсредоточи, за да почувства мощния двигател изпод ръцете си, като се радваше на плавното движение и усещането за сигурност в чудесно конструираната, с красив дизайн кола.

И наистина бе много приятно да размени с тази кола грохналия си ягуар, който бе така разнебитен, че на практика бе вече излязъл от употреба и навярно бе станал опасен.

Емили беше привързана към стария си ягуар по чисто сантиментални причини, тъй като преди време той бе принадлежал на Уинстън. Беше ѝ го продал преди четири години и докато братската им привързаност разцъфтяваше в любовна връзка, да кара тази кола за нея бе равносилно да се чувства по-близо до него. Сега това вече нямаше значение, тъй като Уинстън бе станал напълно неин, откакто се бяха сгодили. И ягуарът се превърна за нея в една досадна беля, като на всичко отгоре се разваляше винаги в най-неподходящия момент. Баба ѝ постоянно ѝ натякваше да се отърве от него веднъж завинаги и тя реши да го направи още следващата седмица. Чудеше се каква кола да си купи. Може би „Остин-Мартин“? Защо не? Това беше стабилна кола, конструирана като танк. Емили започна да си мечтае за леки коли, но малко след това мислите ѝ наново се отправиха към събитията в Ирландия.

„Повредата на ландровъра е лош късмет за Антъни — помисли си Емили. — Ако това не беше станало, всичко щеше да е наред. Случаят щеше да бъде веднъж завинаги приключен. Жалко, че не се е върнал да го вземе преди вечеря... Но по всяка вероятност, той се е опитвал да избегне срещата с Мин. Бедната жена... да умре по този начин... да се удавиш е най-лошата смърт... ужасяваща.“

Емили неволно потръпна при мисълта за нещастния случай, правейки всичко възможно да отстрани от въображението си гледката на клокочещия въртоп на студената, черна вода, завличаща Мин надолу към мрачното дъно. Тя преглътна и здраво стисна волана. Бе

наследила страха на баба си от вода — и също като Ема не можеше да плува и усърдно избягваше лодките, морето, езерата, дори и най-невинните плувни басейни. Всичко, свързано с водата, я ужасяваше.

В опита си да прогони живата образна картина на смъртта на Мин Стендиш тя включи радиото на колата, завъртя копчето, но не успя да намери любимата си станция и го загаси. През прозореца на колата забеляза пътния знак, който показваше, че приближава Райпли, намали скоростта при навлизането си в малкото селце и след като то остана зад гърба ѝ, отново натисна газта на път за Саут Стенли.

Неочаквано я обхвана такава ужасна мисъл, че мускулите на лицето ѝ се напрегнаха и за миг изгуби контрол над волана, разтърсена от най-мрачно предчувствие. Колата кривна встрани. Незабавно я овладя и насочи цялото си внимание върху пътя, като ѝ мина през ума, че ако не се концентрира, ще направи катастрофа.

Но при все това ужасната мисъл не я напускате. Това бе по-скоро въпрос — и той кръжеше и кръжеше в съзнанието ѝ по най-влудяващ начин, докато не доби накрая ясна формулировка. Запита се защо не ѝ бе хрумнал по-рано. Най-сетне трябваше да погледне нещата право в очите. Какво всъщност *бе правила* Мин покрай езерото *пет часа*, преди да се удави?

В онези лета, които прекарваха заедно в „Гнездото на чаплата“, Ема Харт бе научила внуците си на много неща. Най-важното от тях бе умението да анализираш проблема до последния детайл, да го огледаш от всяка негова страна. Сега мозъкът на Емили започна чевръсто да работи по начина, по който я бе тренирала Ема.

Веднага ѝ хрумна един възможен отговор на въпроса: Мин не беше прекарала пет часа край езерото, тъй като изобщо не е била там вчера следобед. За пръв път е отишла там късно вечерта. „О, господи — помисли си Емили и затрепери неудържимо, — та това означава, че Антъни е излъгал! Но това не бе възможно! Дори той да бе отговорен за нейната смърт, защо не беше отместил ландровъра си? Защо го беше оставил край езерото?“

„Започни отначало — заповяда си Емили. — Премисли всичко логично и най-напред тръгни от предположението, че е възможно той да лъже.“ И в съзнанието ѝ възникна следната верига от събития:

„Антъни вечеря с Едуина. След това я отвежда до дома ѝ в Дауър Хаус. Връща се в Клонлуглин в около десет часа. Скоро след това

неочаквано пристига Мин. Спречкват се. Той побягва, скача в ландровъра си и потегля. Мин го следва и го настига на брега на езерото. Отново се карат, тя става агресивна и следва модела си на поведение от последните няколко седмици. Той се защитава. Започват да се бият. По случайност той я убива. Хвърля тялото ѝ в езерото, за да прилича на нещастен случай. Тогава колата му отказва да запали или се поврежда. Не му остава нищо друго, освен да се прибере у дома си пеша.“

„Тази хипотеза е напълно вероятна“, помисли си Емили неохотно. Но ако наистина бе така, защо не се бе върнал по-късно на езерото, за да прибере ландровъра си? Последната глупост, която би могъл да направи, бе да го остави точно там.

Умът ѝ бясно галопираше и първоначалното ѝ хрумване прерасна в следното заключение:

„Антъни решава, че е рисковано да се опита да изтегли оттам ландровъра си късно вечерта. Мисли, че е по-добре да го направи рано следващата сутрин. Но управителят на имението е на крака още от зори и го открива пръв. С помощта на Едуина Антъни скалъпва някаква правдоподобна версия за пристигането на Мин рано следобед и обяснява, че колата му се е повредила по това време. Той хитро блъфира, като разчита на това, че всеки би заключил — както направих и аз, че само един напълно невинен човек би оставил такова уличаващо доказателство на местопрестъплението. От друга страна обаче, Антъни има алиби за онези критични часове късно вечерта. Икономката го е видяла. Но може ли да се вярва на Бриджит?“

Дали разказът на Антъни не беше само огромен куп лъжи? Не беше ли това един изключително дързък, майсторски скалъпен блъф?

Когато Емили премина през селото Пенистън и зави към имението на баба си, тя си помисли, че само един ужасно хладнокръвен и безмилостен човек би имал дързостта да осъществи плана си така успешно. „Беше ли Антъни такъв човек? Не. А откъде знаеш това, Емили Баркстоун? Нали само преди няколко часа сама убеждаваше Пола, че никоя от двете не го познава добре?“

Ужасена от тези мисли, Емили направи всичко възможно да ги отпъди от съзнанието си. Паркира колата и влезе в къщата.

Хилда, икономката на майка ѝ, тъкмо излизаше от вратата, водеща към кухнята и помещенията за прислугата в задната част на

дома. Като я видя, върху лицето ѝ цъфна широка усмивка.

— Заповядайте, мис Емили — каза тя и се вгледа в нея разтревожено иззад очилата си. — Не ми се виждате никак добре — промърмори тя. — Защо не дойдете в кухнята, за да изпиете чаша чай?

— Благодаря ти, Хилда, но трябва незабавно да се върна при мис Пола. Добре съм — казвам ти го искрено, но се чувствам малко уморена. — Емили скалъпи върху лицето си мила усмивка.

— Багажът ви е там — каза Хилда и измъкна пътната чанта иззад едно от тежките кресла в стил „Тюдор“. Подаде ѝ я и каза: — Какви страшни новини... направо ужасяващи. Сърцето ми се обърна, мис Емили, повярвайте. След телефонното ви обаждане трябваше да седна и да изпия глътка бренди. Бедният граф... О, божичко, каква трагедия. Но животът е толкова непредвидим, нали? — Тя скръбно поклати глава, после майчински взе ръката на Емили и я изпрати до вратата. — Мисис Харт научи ли вече? Говорихте ли с нея?

— Не, Хилда. Мистър Дейвид се опитва да се свърже с мистър Филип в Австралия. Не се тревожи, с баба всичко ще бъде наред.

— О, не се и съмнявам, мис Емили. Но ми се струва толкова несправедливо. Тъкмо когато ѝ се удаде възможност за малко почивка, за едно приятно пътуване, и трябваше да се случи тази ужасна история. Животът на горката ви баба е бил винаги пълен с грижи и тревоги... Надявах се, че най-сетне се е отървала от тях.

— Да, Хилда, и аз мисля така. Но нали сама каза — случват ни се непредвидени неща, невинаги можем да управляваме живота.

Емили се запъти към главния вход, огледа се наоколо, както правеше винаги, вдъхвайки с наслада от красотата на Стон Хол. Но сега внезапно осъзна колко спокойна бе обстановката тук. Всичко бе огряно от прекрасна, топла светлина, огънят в огромната открита камина пращеше, както винаги през есента и зимата, а в нишата на широкото стълбище бяха разпръснати декоративни саксии със златни и бронзови хризантеми. Да, този хол изглеждаше винаги по един и същи начин — чак до пиринчената урна върху масата с посаден в нея червенолист бук.

Неговият неизменен изглед пораждаше в Емили силното усещане за сигурност. Присъствието на Ема се чувстваше толкова осезаемо, тъй силно в този миг, че тя се успокои и страховете ѝ започнаха да се разсейват. Баба ѝ бе невероятна жена с остър и

проницателен поглед за човешката душа. Тя обичаше Антъни и му имаше доверие... не защото ѝ бе внук, а заради характера и достойнствата му.

Емили се обърна и дари Хилда с очарователната си усмивка с трапчинки. Зелените ѝ очи бяха сериозни, а гласът ѝ уверен:

— Не се тревожи, Хилда, баба лесно ще се справи с всичко. И много ти благодаря, че приготви чантата ми.

— Няма защо, мис Емили, и да шофирате внимателно, чувате ли?

Емили се сбогува с Хилда, притича към колата, хвърли чантата отзад на седалката, за няколко секунди се спусна надолу по алеята и се втурна стремглаво по пътя, по който беше дошла.

Но на връщане към Харогейт тя се постара да запази в сърцето си приятните чувства, които бе изживяла в Пенистън Роял, като постоянно си втълпяваше, че Антъни е казал истината и смъртта на Мин е просто един нещастен случай.

* * *

Емили бе тъй въодушевена от своето щастливо хрумване, че когато вкара колата в гаража на Лонг Медоу, бе в отлично състояние на духа. При все че бе пропътувала разстоянието до Пенистън и обратно за рекордно късо време, това ѝ бе отнело цял час и сега усети, че ѝ е примаяло от глад. Очакваше с нетърпение вкусната вечеря и леко премляска при мисълта за студеното агнешко, пърженото месо със зеленчуци и чашата леденостудено бяло вино.

Но когато влезе в кухнята, всичките ѝ приятни мисли се изпариха моментално. Забеляза веднага безпорядъка. Храната стоеше изоставена върху плота. Агнешкото бе само наполовина разрязано, пърженото месо със зеленчуци беше замръзнало в тигана, а вратичките на бюфета бяха разтворени.

Пола седеше вяло на кухненската маса и лицето ѝ изглеждаше тъй покрусено, че предишните тревоги отново връхлетяха Емили.

— Какво има? — извика тя още от вратата. — Нещо страшно се е случило в Клонлуглин! Да не са арестували...

— Не, нищо подобно — отвърна Пола и вдигна очи. — Засега никаква вест от тях. — Гласът ѝ бе изтощен.

— Тогава какво се е случило? — попита Емили, седна до нея край масата и се загледа внимателно в разтревоженото ѝ лице.

Пола само въздъхна.

Емили забеляза, че братовчедка ѝ е плакала, и се приведе над масата, взе тънката ѝ, удължена длан и я погали.

— Моля те, кажи ми всичко — каза тя меко.

— Имах ужасен скандал с Джим. Преди малко той ми се обади по телефона и се държа тъй противно, че още не мога да се съвзема.

— Но *защо*?

— *Сам Фелоус*. Не е обърнал внимание на моето предупреждение и се е обадил на Джим. Изпратил е три спешни телеграми в хотела в Торонто. Когато Джим ги е получил, му се обадил веднага и Фелоус му е разказал за злополуката, за моето нареждане да не се публикува нито ред за тази история, нито некролог. Фелоус се оплакал, че съм се държала с него грубо и безцеремонно, че дори съм го заплашвала с уволнение. Джим беше, разбира се, вбесен, закрепця ми, заплаши ме. Той мисли, че съм се отнесла към ситуацията по най-недипломатичния начин. Каза ми, че е изгубил двадесет минути, за да успокоява Фелоус и че най-накрая го е убедил да не подава оставката си. — Пола взе кърпичка и издуха носа си.

— Не мога да повярвам! — Емили бе поразена. — Положително Джим веднага ще се извини, щом разбере причините, поради които си искала да потулиш случая, когато му обясниш, че са заподозрели Антъни.

— О, той се поуспокои малко — каза Пола мрачно, — но продължи да си придава важност. И изобщо не се извини. Беше най-загрижен за това, кога да вземе утре самолет за Ирландия. Мисли, че трябва да бъде с Едуина и Антъни, за да им окаже морална подкрепа.

Емили направи неприятна гримаса.

— Как ли пък не. — Тя бавно поклати глава. — Какво става с Джим? Нима е забравил железния закон на баба никога да не споменава за семейството в нашите вестници?

— Не е. На края на разговора обаче той каза, че това е нещо различно, тъй като по всяка вероятност репортажи за смъртта на Мин ще се появят в националната преса и ще бъде ужасно нелепо, ако не отпечатаме некролог. След като бе изцяло осведомен за ситуацията,

той някак се поуспокои, но при все това продължаваше да ми натяква, че съм се държала лошо с Фелоус.

— Какво, по дяволите, е очаквал да направиш?

Пола слабо се усмихна.

— Каза, че е трябвало да наредя на Фелоус да не пуска нищо в първите издания, но да приготви некролога и да го задържи, докато не осъществи връзка с него или с Уинстън в Канада. Каза ми също, че това е тяхна работа, на него и на Уинстън, а не *моя*.

— Нима не знае, че имаш властта и пълномощията на баба, както и на Уинстън, и можеш да действаш от тяхно име при непредвидени обстоятелства?

— Не виждах причина да му казвам каквото и да е, преди да замине — промърмори Пола. — Не исках да нараня честолубието му. Трябваше да му съобщя неприятната новина, че аз съм, заедно с Уинстън и Александър, попечителят на дяловете на децата ни в „Консолидейтед“, а не той. — Емили не отговори нищо и Пола я запита настоятелно: — Как бих могла да му съобщя това, Емили?

— Е, трябвало е — отвърна Емили троснато.

— Може би — призна Пола, като не обърна внимание на тона ѝ.

„Ловя се на бас, че все още не му го е съобщила“, помисли си Емили и каза:

— Джим наистина ли възнамерява да пътува за Ирландия?

— Не съм сигурна. Той гореше от нетърпение да говори с Уинстън. Опитал се е да го открие във Ванкувър, преди да се обади тук.

— Искаш да кажеш, че ние сме на последно място в неговия списък, и то след всичките мои спешни обаждания? — Емили беше поразена.

Пола кимна. Братовчедките си размениха дълъг, твърде многозначителен поглед, припомняйки си най-стриктното правило на баба им, на което ги беше на учила. Ема им беше казала да се съветват с поне един член на семейството при спешен случай, преди да предприемат някакво действие, да отказват разговори с непознати хора, да си помагат взаимно — и най-важното, да бъдат винаги здраво сплотени, за да запазят семейството.

Пола каза колебливо:

— Може би си е помислил, че става нещо лошо във вестника...

— Той може и да не е възпитан от баба, но дяволски добре знае нейните правила! — избухна Емили. — Длъжен бе да се обади първо на нас и след това да се занимава с фактите. Това можеше да предотврати ако не друго, то поне скандала между вас. — Тя нервно се облегна на стола, като не скри раздражението си от поведението на Джим.

— Вярно е. О, не се безпокой, Емили, няма значение. Слушай, трябваше да ти кажа нещо веднага щом пристигна. Уинстън се обади. — Пола ведро се усмихна, решена да забрави за неблагоприятното поведение на Джим.

— Кога? — нетърпеливо възкликна Емили, но веднага добави с хаплива ирония: — Силно се надявам, че поне той не е разговарял с целия свят, преди да ни се обади.

За пръв път, от толкова дълги часове насам, Пола се засмя от сърце.

— Абсолютно си права, скъпа. Освен това той позвъни само пет минути след като разговарях с Джим.

— Разкажи ми всичко, за което си говорила с Уинстън, и моля те, не си спестявай нито дума!

Пола изглежда Емили с мило снизхождение, но изражението ѝ бе топло и ласкаво.

— Уинстън е бил на обяд с директора на хартиената фабрика в дома му. Когато се върнал в хотела няколко часа по-късно — а в Канада това било късно следобед — го очаквали куп съобщения. Естествено, от Сам Фелоус, а също и от Сали, от Джим и от теб. И тъй като ти си оставила моя телефон, а и Сам Фелоус настоявал за много спешен разговор, Уинстън веднага си помислил, че има някаква криза във вестниците. Естествено, пожелал да разговаря първо с мен, преди да се обади на когото и да е друг. Златното правило на баба е нещо, което всеки от нас винаги спазва стриктно. Уинстън едва не припадна, когато му съобщих за смъртта на Мин, но бе загрижен най-вече за Сали. „Дръж сестра ми колкото може по-далеч от Клонлуглин“, ми повтори той няколко пъти. Веднага го успокоих, разбира се, и той бе доста облекчен, като разбра, че съм се държала рязко с нея. Зададе ми ред въпроси, отнасящи се до случая, на които можах да отговоря, и той каза, че съм постъпила съвсем правилно и че двете с теб сме свършили

точно това, което е трябвало. Зарадва се също така, че ще останеш тази вечер при мен.

— Има ли намерение да се върне у дома?

— Не, освен ако не се влоши положението в Клонлуглин. Напомни ми, че всички ние сме обучени в една и съща армия от един и същ генерал, и изтъкна, че той не би могъл да се справи по-добре от нас и следователно възнамерява спокойно да привърши деловите си задачи.

— Той е съвършено прав. — Емили замълча за миг и после попита: — Спомена ли нещо за вашия скандал — за отношението на Джим към теб?

— Само бегло, Емили. Не исках да правя проблем от това, но се боя, че Уинстън доста се впрегна. Нахвърли се върху Джим, каза също, че Сам Фелоус е глупак и работата му виси на косъм от доста дълго време насам. И много се учуди защо не е разговарял първо с мен, преди да позвъни на Фелоус. — Пола потръпна. — Казах му, че именно от това съм изненадана и аз. Във всеки случай възнамерява да говори с Джим за Фелоус, както и за желанието му да замине за Ирландия. Мисли, че Джим трябва да остане в Канада, макар и да имам чувството, че не би му попречил, ако той настоява да тръгне утре за Дъблин. Това бе всичко — но той се поинтересува за теб, разбира се, и ти изпраща най-сърдечни поздравии.

— Толкова много ми липсва... Ужасно ми се искаше да говоря с него — каза Емили с лека тъга.

— О, можеш да го направиш по всяко време след полунощ, по нашите часовници — веднага се обади Пола. — Уинстън няма да излиза никъде тази вечер. Каза ми, че ще си поръча нещо в апартамента и че ще се обади на Сали и Джим. Подозирам също така, че се кани да натрие носа на Сам Фелоус.

— Убедена съм, че ще го направи. А аз ще му позвъня малко по-късно. — Емили стана, свали вълнената си жилетка и я сложи на облегалката на стола. — Какво става с баща ти? Успял ли е да се свърже с Филип?

— Да, преди около един час — само няколко минути след като ти тръгна за Пенистън. В Дънуун било време за утринна закуска, баба се била събудила и пиела чая си с Филип. Тя вече знае всичко. Татко е

разговарял с нея. — Пола се вгледа внимателно в Емили. — На какво да се обзаложим, че ще ни изненада по някое време?

Емили се засмя.

— На всичко, което пожелаеш. Убедена съм, че баба ще ни се обади веднага, след като обмисли какви въпроси да ни зададе, за да ни хване натясно.

Пола също се разсмя.

— Струва ми се доста подлично.

— Е, ти идеално знаеш, както и аз, че Ема Харт винаги изпитва внуците си, за да провери издръжливостта им. Защо тази вечер трябва да прави изключение?

Пола я погледна замислено и каза:

— Изобщо не се и съмнявам. И нека й бъдем благодарни за това, че ни възпита именно по този начин. Поне можем да се справяме с нещата в критични ситуации.

— Да — съгласи се Емили. — Междувременно отивам да притопля пърженото месо със зеленчуци. Смятам да приготвя една прекрасна вечеря.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Започвам да мисля, че Джим и аз винаги ще се разминаваме в целите си, татко — каза Пола.

Дейвид Еймъри, който стоеше на барчето във всекидневната на апартамента си в Реджънт Парк, се обърна. Тези думи го бяха разтревожили, защото бе доловил раздразнение в гласа на дъщеря си.

— В какъв смисъл, скъпа?

— Той вижда нещата твърде различно от мен. Това, разбира се, е нормално, защото всеки си има собствени виждания за света, за живота и всеки от нас се справя с проблеми, хора и ситуации толкова добре, колкото може. Но Джим никога няма да приеме, че е допуснал грешка, и непрекъснато ме обвинява в опърничавост.

Дейвид не отговори. Кисела усмивка проблесна в студените му, умни очи, когато се срещнаха за миг с очите на дъщеря му. Той се обърна към бара и напълни повторно чашите. Занесе ги до дивана, разположен пред високите прозорци, подаде на Пола водката и тоника и седна срещу нея. Намествайки се в креслото, Дейвид отпи от скоча си и попита:

— Той смята, че си се противопоставяла прекалено силно на бъркотията в Ирландия. Така ли е?

— Да.

Дейвид кимна замислено.

— А мислиш ли, че е било така?

— Не, не мисля.

— Добро момиче. Винаги съм се възхищавал на твоята решителност и непоколебимост. Ти си една от малкото жени, които не променят становището си. Така че разчитай на своите оръжия и не позволявай на Джим да те разстройва особено когато си сигурна в правотата на действията си. Не можем да бъдем доволни от всеки, който срещаме през живота си, Пола, важното е да останем верни на себе си, а това е твоето предимство.

— Да, знам, че е така. — Пола се загледа пред себе си и каза някак напрегнато: — Имам достатъчно здрав разум да го приема, но в

този случай, убедена съм в това, беше правилно да взема предпазните мерки, които взех, да погледна навсякъде, за да се осигурим срещу всяка случайност. В Ирландия може да има статукво и официалните документи може да са разгледали историята по рутинния начин, поне засега. Но това още не значи, че сме въвн от опасност.

— Естествено, че не сме и няма да бъдем, освен чак след аутопсията и разследването. — Дейвид се загледа замислено в чашата си. — На мен лично не ми харесва особено историята със статията, която се появи днес в някои вестници относно полицейското проучване около мистериозните обстоятелства, свързани със смъртта на Мин. От друга страна, не се споменавахе нищо за Антъни. Слава богу, че в тази страна има строги закони срещу клеветата. — Смръщи вежди. — Моля се само някои от сензационните вестници да не раздуят случая повече от обикновено. Знаеш ли... — Отправи й мила усмивка и завърши: — Ще трябва просто да изчакаме, мила. А по въпроса за Джим, може да ти прозвучи критично, но ако питаш мен, той е този, който не реагира нормално. Съвсем не беше нужно от негова страна да отлита до Ирландия. Майка ти се справя много добре.

— Да, вярно е и аз се гордея с нея.

Дейвид взе една цигара и докато я палеше, продължи.

— Ако трябва да кажа истината, ти направи точно толкова, колкото баба ти щеше да направи, ако беше тук. През всички тези двадесет и седем години, през които я познавам, Ема непрекъснато ми е казвала, че не обича неприятни изненади и че, съгласно нейния речник, предпазването е безкрайно по-добро, отколкото каквото и да е лечение. Джим може да не е съгласен с твоите решения, с действията ти, но баба ти, Хенри и аз сме съгласни и всички ти го заявихме през последните двадесет и четири часа.

— Твоята помощ беше много голяма и когато баба ми се обади отново днес следобед точно преди да тръгна от Лийдс, тя потвърди доверието си в мен и във всички нас всъщност.

— Това го казваш ти. И поради тази причина тя реши да не се връща. Виж какво, Пола, това може да звучи глупаво при това голямо напрежение, под което сме, но моля те, опитай се да се отпуснеш. И аз безспорно ще направя така. И не се безпокой за поведението на Джим. Напълно съм уверен, че искаш неговото одобрение, но трябва да признаеш, че няма да го получиш, защото той не разбира. — Внезапно

Дейвид спря, съжалявайки за тази неволна грешка. Той не искаше да критикува зет си. От доста време Дейвид беше разочарован от Джим, но досега успяваше да сдържа чувствата си. Не ги беше споделял даже с Дейзи.

Пола, бърза както винаги, попита:

— Какво искаше да кажеш, че не разбира: разсъжденията ми или самата мен?

Настъпи неловко мълчание.

Пола гледаше втренчено баща си. Дейвид посрещна въпросителния ѝ поглед, без да мига. Беше сигурен, че Джим Феърли нямаше и най-малката представа за характера на дъщеря му или за търговския ѝ нюх, но решен да приеме по-малкото зло, каза:

— Разсъжденията ти.

Тя поклати глава.

— Зная това вече от известно време. Джим може да е наивен, което е доста изненадващо за мен, тъй като е журналист и е свикнал да вижда хората и живота откъм най-лошата им страна, но все пак неговата преценка доста често е далеч от истината и ми се струва, че той гледа на света през розови очила. — Въздъхна леко. — И ако трябва да сме честни, и аз започвам да мисля, че той не разбира в мен преди всичко или начина, по който работи мисълта ми, или защо правя нещата, които правя.

Дейвид усещаше мъката в гласа ѝ. Той я изгледа с тревога заради отчаяния ѝ поглед и собствените си подозрения спрямо Джим.

— Ти можеш да ми кажеш да си гледам моята работа, ако искаш, но виж, Пола, имаш ли неприятности в брака си?

— Не, не мисля, макар че имаме известни различия. Аз много обичам Джим, татко.

— Сигурен съм, че го обичаш и че и той те обича, но любовта невинаги е достатъчна, Пола. Трябва да можеш да живееш с един човек двадесет и четири часа на денонощие през цялата година, и то спокойно. А това можете да правите само ако има истинско разбирателство между двама ви.

— Да — съгласи се тя със слаба колеблива усмивка, чудейки се дали да разкрие неприятностите си пред баща си. Реши да не го прави. Тази вечер не беше подходящият момент. Като си придаде по-самоуверен вид, тя започна да го успокоява. — Ние ще оправим

нещата, сигурна съм в това, защото наистина държим един на друг. Моля те, не се безпокой и не казвай нищо на мама, обещавах ли?

— Обещавам и няма да се бъркам, но искам да ти напомня, че можеш да ми се довериш по всяко време, когато пожелаеш, мила. Обичам те много и естествено твоето щастие е важно за мен. — Дейвид изпи чашата си и продължи: — Както и за майка ти. Но ти си права, тя би се обезпокоила, ако знае, че твоята връзка с Джим не е съвършена.

— Ти си толкова щастлив с мама, нали, татко? — каза Пола, мислейки за щастливия им, спокоен брак — пример за цялата фамилия.

— Да, много. Видиш ли, и ние сме имали нашите висини и спадове. — Дейвид се усмихна леко, забелязвайки искреното учудване в очите на Пола. — Добре е да знаеш, че ти никога не си имала представа за тъмните петна в нашия брачен живот, а сме имали такива. В края на краищата всеки брак, дори и щастлив, невинаги е само сладост и лекота. В романа на Дейвид Копърфийлд има една чудесна мисъл, която винаги сме споделяли, и тя е много подходяща, когато си помисля за брака ми с Дейзи: „Най-твърдата стомана преминава през най-горещия огън“. Да, мила моя, и ние сме имали неприятности, както повечето хора, но въпреки това сме ги преодолявали.

Пола, все още изненадана от неговото разкритие, каза:

— Неприятности. Сериозни ли?

Като кимна с глава и се усмихна, Дейвид каза:

— Не, като гледам сега назад, те бяха доста незначителни, но когато ги преживявахме, изглеждаха сериозни. Ето защо съм склонен да се съглася с теб, когато казваш, че ще разрешиш нещата с Джим. Сигурен съм, че ще ги разрешиш и бракът ви ще бъде още по-добър. Но ако това не стане — погледна я дълбоко и съсредоточено, — тогава не се страхувай да му пуснеш края и да го прекъснеш, докато си още млада и можеш да намериш някой друг. И не попадай в клопката да живеете заедно заради децата, ако бракът ти е сериозно увреден. Според мен този начин на разсъждение е неправилен. В края на краищата всички остават нещастни, включително и децата. Саможертва от такова естество е за мъчениците, които умират в мъки — завърши той и реши, че е казал достатъчно, ако не и твърде много.

И все пак Пола беше силна, със здрав разсъдък, решена да води свой собствен живот. Той знаеше, че тя няма да търпи вмешателство. И че нито той, нито който и да било друг би имал въобще някакво влияние върху нейните решения. Нито сега, нито в бъдеще.

— Благодаря ти, татко, че си толкова добър приятел — каза Пола, — и за това, че не ми четеш нравоучение, както някои бащи правят. Виждам, че си изпил чашата си, а аз наистина не желая повече, така че какво ще кажеш да отиваме да вечеряме.

— Прекрасна идея. — Той погледна часовника на полицата на камината. — Ами да, трябва да тръгваме. Ангажирал съм маса в „Зиджи“ за осем часа и половина.

Двамата се отправиха заедно към хола, където Дейвид, докато ѝ държеше палтото, се наведе и я целуна по главата в порив на внезапна нежност. Тя се завъртя с лице към него, изправи се на пръсти и на свой ред го целуна по бузата...

— Ти наистина си прекрасен, татко.

Очите му, обикновено толкова сериозни и изпитателни, се изпълниха с топлина.

— И ти, дъще.

— На улицата Дейвид намери веднага такси и след недълго фучене из града към Чарлс стрийт в Мейфеър се намери на горния етаж на ресторанта на прочутия клуб петнадесет минути след излизане от апартамента.

Дейвид не обърна внимание на заявлението на Пола, че не е гладна, както правеше често, когато беше дете. Взе инициативата в свои ръце и поръча за двамата стриди „Колчестер“, бифтек „Даян“ и пюре от зеленчуци, прегледа внимателно с окоето на познавач впечатляващия лист с вината и накрая избра „Маутън Ротшилд“, след това настоя, докато чакаха вечерята, Пола да раздели с него половин бутилка шампанско.

По негласна уговорка никой от тях не спомена за трудното положение в Клонлуглин, желаейки по този начин да си отдъхнат от тревогите. Известно време Пола бе по-инициативна в разговора по въпросите, засягащи магазините, на които баща ѝ беше председател на директорския съвет, след като Ема се бе оттеглила. Пола беше поела автоматически задълженията му, получи титлата главен директор и

следователно пое и тежестта от ръководството на веригата на базата на ежедневен контрол.

Дейвид седеше доволен, облегнат на стола си, слушаше я и се радваше на компанията ѝ, на ума ѝ, на чара ѝ, на неоспоримата ѝ блестяща мисъл. Дъщеря му винаги го е интригувала. Когато започна да поотраства, понякога му изглеждаше, че по-скоро е дете на Ема, от колкото на Дейзи и негово, толкова бе заприличала на баба си. Той смътно негодуваше от това, но не беше в състояние да спре влиянието на Ема върху Пола. По-късно, когато беше на десет години или там някъде, той започна да разбира, че детето обича и тримата еднакво, не показваше предпочитание към никого и с мъдрост, която беше забележителна, почти плашеща за дете на нейните години, тя показваше това съвършено ясно както на него, така и на майка си и на Ема. На Дейвид му беше забавно, когато някои членове на семейството подмятаха, че Ема до такава степен е промила мозъка на Пола, че я е направила свое копие. Той знаеше, че дъщеря му има твърде силен и упорит ум, за да следва ръководителя си сляпо, да позволи да бъде нещо, което не е, да приема чието и да е нареждане и мнение, без да задава въпроси. Истината беше много по-проста. Ема наистина беше възпитала Пола по свой маниер, но дъщеря му вече толкова много приличаше на Ема, колкото едва ли беше необходимо. Независимо от сходството на характерите им, те винаги биваха настроени на една и съща вълна и с течение на годините тази настройка ставаше толкова фина, че изглеждаха като да си четяха една друга мислите и често довършваха взаимно изреченията си, за голямо изумление на всички, включително и на него. Но от всички качества, които ги сближаваха, онова, което наистина впечатляваше Дейвид, беше тяхната способност да проявяват концентрирана целенасоченост върху това, което ставаше в момента. Той си даваше сметка за умствената и физическа енергия, която се изискваше, и го смяташе за голямо предимство на двете жени, белег на извънредна надареност, защото то наистина беше дарба.

Понякога Дейвид трябваше да си напомня, както направи и в този момент, че Пола нямаше още двадесет и пет години, учуден на нейната зрялост и на проникателното ѝ разбиране по цял комплекс въпроси от бизнеса. Докато поглъщаше думите ѝ, той я изучаваше внимателно, отбелязвайки за втори път през последния час нейната елегантност и изисканост. Никога не беше смятал Пола за красива и тя

наистина не беше, поне не в общоприетия смисъл, поради нейните някак остри черти, широко чело и силна линия на челюстта. Тя беше по-скоро впечатляваща с жизнената си благовидност, с полупрозрачния цвят на кожата си и с прекрасния си тоалет. Да, нейната великолепна еlegantност, си помисли той, е безспорната причина, която привлича всички погледи върху нея. За половин час, откакто бяха в „Зиджи“, той не пропусна да забележи дискретните погледи, хвърляни от време на време към тях. Питаше се леко развеселен дали хората не мислеха, че тя е негова млада метреса.

Забелязвайки усмивката, играеща в очите му, Пола изостави темата, върху която говореше, и се наведе напред.

— Какво толкова смешно има, татко?

Той ѝ отправи една широка усмивка.

— Аз съм обектът на завист от страна на мъжете в този салон. Те най-вероятно мислят, че ти си моя приятелка.

Тя сви рамене и се засмя, като го гледаше одобрително. Ако и другите вечери е таял такава мисъл, то наистина това не беше толкова пресилено. На петдесет и една години баща ѝ беше красив мъж, когото жените намираха за привлекателен и интересен. Имаше силно, изразително лице, хубави светли очи и глава с тъмна къдрава коса, изпъстрена в краищата в сиво, което съвсем не го правеше по-възрастен. Имаше атлетически наклонности, караше ски и играеше скуош, игра подобна на тенис, посещаваше тенис кортовете през лятото, в резултат на което беше в превъзходна физическа форма. Взискателен към външността си, той беше винаги красиво облечен, нещо, което тя бе наследила от него.

Дейвид ѝ каза:

— Ти наистина изглеждаш прекрасно тази вечер, Пола. Роклята ти е страшно стилна. Черното винаги ти е подходило, разбира се. И все пак малко жени биха могли да успеят да го комбинират така добре, както ти. Доста строго е и...

— Не го ли харесваш?

— Даже много. — Той разглеждаше внимателно огърлицата в египетски стил, която обхващаше дългата ѝ шия и отчасти допълваше около врата ѝ четвъртитата линия на вълнената ѝ рокля с дълги ръкави. Нефертити, си каза той шепнешком. А на глас забеляза: — Не съм те

виждал никога по-рано да носиш огърлицата. Красива е. Доста впечатляваща наистина. Нова ли е? Подарък от Джим?

Пола се засмя дяволито и сниши глас:

— Не казвай на никого, тя е част от бижу за костюм. От тези на „Харт“. Сигурна съм, че не е даже от месинг, а цветът ѝ вероятно ще потъмнее за нула време. Но като я видях, почувствах, че ще отива чудесно на тази рокля. Придава ѝ по-голяма елегантност, не мислиш ли?

— Да, разбира се. — В ума си той си взе бележка да говори с бижутера утре, решен да поръча да бъде направено копие на огърлицата на Пола за подарък за Коледа. Обикновено се затрудняваше какъв подарък да ѝ направи за годишнини или други специални случаи. Тя не беше много по бижутата или по други дрънкулки, а поради силно изразения ѝ индивидуален вкус му беше трудно да направи сполучлив избор.

Докато вечерята напредваше, Дейвид и Пола засегнаха много въпроси от взаимен интерес, но накрая Пола поведе отново разговора върху работата. Бавно, с присъщата ѝ самоувереност, тя започна да развива една идея, която имаше по отношение на магазините.

Дейвид, поизпънат леко в стола си, слушаше внимателно, заинтригуван от концепцията ѝ, която показваше интуитивно разбиране на вкусовете на купувачите. А както много други наистина умни идеи, и тази се отличаваше с простотата си. Учудваше се защо по-рано нито един друг търговец на дребно не беше се замислял за нея.

Пола каза:

— Имаш странен израз на лицето си. Не мислиш ли, че идеята ще има успех?

— Напротив, мисля, че ще има страшен успех. Продължавай, моля те, по-нататък, Пола.

Пола продължи:

— Но това трябва да бъде съвършено самостоятелен магазин в рамките на комплекса от магазини.

— Ще искаш цял етаж?

— Не е необходимо. Половин етаж би бил напълно достатъчен. Смятам да бъдат три отделни салона. Един за продажба на костюми плюс ризи и блузи, другият за горни дрехи и рокли и третият за обувки, боти и ръчни чанти. Ключът, разбира се, е да имаме отделни

салони, съседни един на друг, така че една жена да може да си оформи бързо и лесно пълен комплект, без да трябва да се разкарва нагоре-надолу по другите етажи, за да търси отделните неща. Това ще спести грешки, да не говорим за губене на времето на купувача. И с една рекламна кампания, направена с въображение, и с едно хитро поощрение мисля, че ще можем да направим страхотен бизнес. — Облегна се отново назад, като наблюдаваше баща си с острия си съсредоточен поглед.

— Това е превъзходно. Да, ентузиазирани съм. Имаш ли някакви идеи за имената на тези твои обединени магазини?

— Има няколко много подходящи, татко, като например: „Работеща жена“ или „Жената в службата“. Обаче аз вече отхвърлих онези, които се оказаха твърде прозаични. Ние имаме нужда от име, което да изразява точно онова, което сме намислили. Трябва да поставим на първо място концепцията, че продаваме дрехи — красиви, добре проектирани облекла — за работещи жени в сферата на бизнеса и професионалното поприще, а също и че предлагаме специални услуги, тъй като ги улесняваме в тяхното задължение да комплектуват тоалета си по по-лесен начин.

— Какво ще кажеш за името „Елегантност в професията“? — предложи Дейвид.

— Не е лошо.

Пола сви вежди.

— Не е ли твърде много в другото направление? Твърде фантазе може би? — попита тя, мислейки на глас, и преди той да има възможност да отговори, продължи: — Аз бях намислила „Клуб на професионалиста“, когато пътувах с колата за Лондон днес след обяд. Не съм сигурна дали отговаря на онова, което искам да кажа. Но точно сега името не е най-важно. Главното е да пуснем в работа магазина. Така че... имам ли благословията ти?

— Естествено, че я имаш, макар че всъщност не се нуждаеш от нея. — Очите му просветваха, докато ѝ казваше: — Веригата магазини „Харт“ е напълно твоя, Пола. Абсолютно твоя и ти си главният директор.

— Но ти си председател на директорския съвет — отвърна бързо тя. — И следователно си мой шеф.

— Ти винаги си имала последната дума, нали? — измърмори Дейвид и не можа да се въздържи да не си помисли: „Както и Ема я е имала“.

* * *

— Съжалявам, че се връщам късно — извини се Пола, докато се втурваше бързешком в канцеларията на склада в Найтбридж в сряда следобед в три часа без пет минути.

— Как мина конференцията ти с Хенри Роситър? — попита Гей, като се надигна, следвайки Пола в разкошния офис, в джорджиански стил, който носеше белега на неповторимия вкус на Ема.

— Без никакви проблеми. По-голямата част от времето премина в преглеждане на останалите имуществва на баба. Едва-едва засегнахме ирландската бъркотия, отделихме ѝ само няколко минути след работната среща, по време на обяда всъщност. Някакви други новини междувременно тук? — Пола хвърли ръчната си чанта на един стол и седна на грамадното бюро, което навремето е било на баба ѝ.

— Да, майка ти звъня отново. Искаше да ти каже, че няма да остане в Корк утре, както била запланувала. Решила да пристигне веднага в Лондон със самолет. — Докато ѝ обясняваше, Гей седна на стола срещу бюрото.

— Радвам се, че си е променила решението. Веднъж да приключи разследването, всички ще си отдъхнем... искрено се надявам.

— След като полицията не е постигнала по-нататъшен напредък, сигурна съм, че процесът ще бъде съвсем рутинен — обади се Гей със спокоен тон.

— Да се молим да е така — отговори Пола с измъчена усмивка. След това, забелязвайки за пръв път мрачното настроение в израза на Гей, продължи: — *Ти не изглеждаш много щастлива. Какво се е случило, след като излязох в единадесет часа.*

Гей се изкашля леко.

— Съжалявам, че трябва да те посрещна с неприятности, Пола, но се страхувам, че така се стекоха нещата този следобед.

— Нормално за работата тази седмица, май че е така. Е, хайде, Гей, да чуем каква е лошата новина.

— Ще започна с това, което мисля, че е най-важно — каза Гей, повдигайки глава. — Дейл Стивънс звъня преди двадесет минути, но не от Тексас. Той е в Ню Йорк. У Пиер. Доколкото можах да усетя, звучеше доста обезпокоен. В гласа му липсваше онова негово пламенно самочувствие.

Неприятност в „Ситекс“ — помисли Пола. Потуляйки мрачното си предчувствие, тя попита:

— Даде ли с нещо да се разбере, че иска да говори с мен?

Гей поклати глава.

— Попита ме обаче кога смяташ да посетиш „Хартови“ в Ню Йорк. Аз му отговорих, че това ще бъде вероятно не преди ноември. Това, изглежда, го разтревожи. Като че ли избърбори една четирибуквена дума и попита сигурна ли съм, че няма да бъдеш в Щатите по-рано. Казах му, че няма да бъдеш, освен ако е нещо спешно, което прави необходимо да се занимаеш лично. Това последното го измислих, но той не се хвана на въдицата.

Пола посегна към телефона.

— Я по-добре да му се обадя.

Гей каза:

— Той не е там. Отиде на някаква среща. Каза да му позвъниш в шест часа наше време.

— Това ли е *всичко*, което каза?

— Нито дума повече. Нашият Стивънс беше много предпазлив. Както те гледам, изглеждаш много разтревожена, мислиш за най-лошото, подозирайки, че нещо не е наред в „Ситекс Ойл“. Трябва да се съглася с теб. Струваше ми се, че той беше страшно напрегнат, даже сърдит.

— Както ти каза преди малко, това е много необикновено. Дейл винаги е в толкова добро настроение и весел, но нека да не предричаме. Добре, „Ситекс“ в шест часа. Какво друго?

— Уинстън се обади от Ванкувър около обяд. Той също беше измъчен от някакво безпокойство. Имал известни неприятности с канадската хартиена фабрика. Те избухнали вчера, след като ти и аз бяхме вече говорили. Преговорите се запънали. Днес той оттегля предложението, което вие и двамата се съгласихте да направи, ако се

появят трудности. Ще им даде двадесет и четири часа и ако дотогава нещата не влязат в рамките на уговореното, той ще отлети за Ню Йорк в петък. Не желае да се безпокоиш и да му телефонираш. Каза, че той ще те държи в течение и в двата случая, но не храни много надежда да склучи сделката. Има чувството, че тя е капут.

— Проклятие, това е неприятно! Щеше да бъде такова завоевание за „Консолидейтед“. Остава ни само да се надяваме да успее да обърне нещата. Продължавай, Гей.

— Сали Харт е изчезнала — измърмори Гей, като гледаше състрадателно Пола.

— Глупачка! Малката наивна глупачка! — извика Пола, като се изпъна в стола си. — Бях ѝ казала да не бърза да ходи в Ирландия. Обзалагам се, че е отишла точно там. Кой се обади? Чичо Рандолф ли?

— Не, Емили. Твоят чичо Рандолф говорил с нея преди няколко часа. Емили точно излизала, когато чичо ти ѝ се обадил. Точно сега тя пътува към града. Както знаеш, утре има среща в лондонската служба на „Дженрит“. Както и да е, твоят чичо Рандолф е побеснял от яд, макар Емили да казва, че е направила всичко възможно да го успокои. Емили смята, че Вивиан крие нещо, знае къде е отишла Сали, но не иска да говори. Тя предлага ти да подхванеш Вивиан, когато имаш време.

Пола изпъшка:

— Ако знаеш колко ме интересува съветът на Емили. Защо, по дяволите, тя не е говорила с Вивиан, докато още е била в Йоркшир? Само това ми липсваше днес.

— Аз помолих Емили да отдели една минута да говори с Вивиан преди тръгването ѝ, но тя се държеше така, като че ли искаше да каже, че това няма с нищо да помогне. Каза: „Кажете на Пола, че не съм толкова всяваща страх, колкото нея“, и затвори телефона, преди да мога да кажа нещо.

— Ясно. — Двете жени си размениха загрижени погледи. Пола се загледа замислено към камината. Изведнъж устата ѝ се изкриви в строга решителна линия, а очите ѝ се свиха.

Гледайки я съсредоточено, Гей не можа да се въздържи да помисли колко много Пола приличаше в този момент на баба си. „Дай боже и тя да е така силна, както Ема Харт, както всички сме свикнали да вярваме“, си помисли отново Гей.

Пола отново премести погледа си към своята помощничка.

— Ще се заема с Вивиан по-късно. Където и да е Сали, не мога да я преместя физически или да я принудя да прави това, което казвам. Точно сега работата е на първо място. Нещо друго?

— Телефонира Джон Крос. Той е в Лондон. Моли за среща. За утре сутринта, ако е удобно.

— О — възкликна Пола, но не беше толкова изненадана, както изглеждаше, че е. Очакваше със седмици да ѝ се обади шефът на „Еър Комюникейшънс“. Тя и баба ѝ си бяха казали, че той ще се върне един ден, молейки на колене.

Гей я гледаше втренчено и се опитваше да разгадае израза ѝ. Беше доста неясен.

— Загради едно число, Пола — каза тя най-после, нарушавайки мълчанието. — Какво смяташ да правиш? За утре имаш доста чиста дата на календара.

Свила устни и клатейки глава, Пола се съгласи.

— Ако трябва да ти кажа истината, не съм сигурна... не ми се струва да си заслужава да се срещам с него. Нямам какво да кажа на този капризен господин. Ще ти съобщя решението си до края на деня.

— Братовчедка ти Сара се връща от Барбадос и иска да те види. Днес в четири часа. Каза, че трябва да дойде до магазина, да види купувача на готови дрехи и може да се отбие за няколко минути. Беше доста настоятелна.

— Тя се връща по-рано, отколкото очаквах. По-добре да я видя. Не е нещо важно, така че няма да ми отнеме много време. Най-вероятно е Сара да иска да ми каже за откриването на бутика и новия хотел през миналата седмица. Това ли е всичко, Гей?

— Това не е ли достатъчно? — каза раздразнително Гей.

Пола се облегна отново, разглеждайки я.

— Искаш ли наистина да бъдеш моя помощница? Или би предпочела да бъдеш моя секретарка. Не мога да те понижавам в служба, Гей, ако това е, което искаш. Целта ми е да доставям удоволствие във всички неща. — Пола се засмя въпреки многото си грижи.

Гей имаше благоприличието също да се засмее.

— Съжалявам, че прозвучах толкова кисело. Новата работа ми харесва, наистина ми харесва. Освен това Шийла ще се обиди и

наскърби, ако отново стане младша секретарка. Тя е толкова горда, че работи лично за теб. Много е добра, нали?

— Да, благодарение на твоето усърдно обучение през последните няколко години.

Телефонът иззвъня. Пола се загледа в него и поклати глава. Вдигайки слушалката, Гей каза отривисто:

— Кантората на г-жа Феърли. — Настъпи кратка пауза, преди да отговори. — Тя е точно тук. — Подаде слушалката на Пола, като каза маниерно: — Няма нищо, това е Александър. — Гей излезе бързешком от стаята.

— Как се чувстваш отново на стария мелничен камък? — попита Пола в слушалката.

— Ужасно, след двете седмици слънце и безделие в Южна Франция. Но в едно отношение е отдъхване — няма да се разправам с майка ми — отговори Александър със саркастичен глас, като побърза да продължи: — Можеш ли да вечеряш с мен тази вечер? Имам няколко неща, които искам да разисквам с теб.

— Сериозни?

— Не. Но интересни.

— Защо не ми ги кажеш сега? — притисна го Пола с нарастващо любопитство.

— Много е забъркано. А и точно след десет минути трябва да започне едно събрание. Тъй като ти и аз сме в града сами, помислих, че ще бъде добра възможност да се съберем. Какво ще кажеш да вечеряме в „Белият слон“?

— Това звучи като добра промяна. Благодаря за поканата. И аз бих се радвала да те видя, ако можем да го направим около девет. Трябва да работя до късно.

— Кой ли не трябва? В девет е добре. Ще те взема на „Белгрейв Скуеър“, може ли? Около осем и половина?

— Чудесно. О, Сенди, по-добре направи резервацията за трима. Сестра ти е на път за Лондон, а сигурна съм, че Емили ще иска да дойде с нас.

— Съвсем вярно. Г-ца Ноузи Паркър трябва да е вътре във всичко — отговори той със сух смях. — До скоро виждане.

Пола стана, прекоси стаята и застана с гръб към камината. Времето беше застудяло през последните няколко дни и веднага след

като във въздуха се появиха най-леките признаци на есенен студ, огънят беше пален автоматически всяка сутрин, както това ставаше с години. Пола беше доволна, че дългогодишна традиция на Ема продължаваше без промяна. Внезапно Пола се почувства измръзнала до костите, а яркият огън топлеше и придаваше весел вид на красивата стая.

Тя се намръщи, когато мисълта ѝ се спря на Дейл Стивънс. За него не беше нещо необикновено да бъде в постоянен контакт с нея, тъй като тя беше представителка на баба си в „Ситекс“. Ема със своите четиридесет и два процента от акциите беше най-големият едноличен притежател на акции и винаги е била сила в нефтената компания и член на директорския съвет. Сега, когато Пола изпълняваше тази роля, Дейл разговаряше с нея няколко пъти месечно. От друга страна, обаждането този следобед не беше в рамките на нормалното. Гей беше забелязала тревожна нотка в гласа му, а Пола вярваше в преценките на Гей. Все пак уважаваната Слоун беше тази, която разкри заговора срещу баба ѝ миналата година. „Дейл има вероятно неприятности с кликата на Хари Мариот в съвета на директорите“, си помисли веднага Пола. Той е бил партньор на дядо ѝ, когато Пол Макгил беше основал „Сидни Тексас Ойл“ през двадесетте години, и винаги е бил труден. Ема беше успяла да го „подритне“ нагоре като председател на директорския съвет през януари 1968 и беше подработила съвета да изпълни волята ѝ. Те гласуваха с нея и назначиха Дейл Стивънс, протеже на Ема, за нов президент. От друга страна обаче, някои от членовете на съвета, които бяха интимни приятели на Мариот, негодуваха срещу Дейл и Пола реши, че те най-вероятно правят положението му непоносимо.

По дяволите, изруга тя в себе си. Искам да го хвана преди шест. Погледна часовника си. Беше три и половина. Трябваше да чака два часа и половина. През това време ще има поне възможност да подпише писмата си, да разгледа вътрешните служебни записки, натрупани на бюрото ѝ, да говори с Вивиан Харт, преди Сара Лаудър да се появи на сцената.

Като се върна на бюрото си, Пола прелисти записките и видя, че някои от тях повдигаха въпроси, които бяха твърде комплицирани, за да ги реши бързо. Тях тя постави настрана. След подписване на сутрешната кореспонденция позвъни на Олингтън Хол в Мидълхам.

— Здравей, Вивиан — каза Пола, когато братовчедката ѝ отговори. — Как си?

— О, Пола! Здравей. Много съм добре, а ти?

— Обезпокоена, Вивиан, току-що научих, че...

— Ако ми телефонираш за Сали, няма да ти кажа къде е. Аз ѝ обещах. Татко няма да го изкопчи от мен, нито ти.

Пола отвърна с твърд тон:

— Виж какво, Вивиан, Сали няма да се сърди, ако ми кажеш. Аз съм...

— О, напротив, ще се разсърди — прекъсна я Вивиан възбудено. — Тя не иска никой да знае къде е отишла. Нито даже ти. Моля те, не ме поставяй в такова ужасно положение.

— Ти можеш да ми кажеш... Слушай, няма да кажа нито на баща ти, нито на когото и да било друго, не даже на Уинстън, когато той ми се обади по-късно. Ти сигурно знаеш, че никога не нарушавам дадената дума.

— Не, не зная това... Но ти очакваш аз да наруша *моята* — отвърна Вивиан. — Бедната ми сестра е като ранена птица с изчерпани сили и се нуждае от малко мир и спокойствие. Татко не престана да ѝ говори с високопарни изрази и да ѝ се нахвърля от неделя вечерта.

— Съжалявам. Виж какво, не искам да ми казваш къде е, но ще се съгласиш ли да ми кажеш къде не е?

— Какво искаш да кажеш? — попита Вивиан остро.

— Ако назова място, където Сали не е отишла, ще ми кажеш ли? От теб се иска само да кажеш „не“.

Вивиан се разсмя глухо.

— Ти ме караш да ти служа за карта, Пола. Ако замълча, когато чуя някое име, ти веднага ще знаеш къде е. — Вивиан се разсмя отново. Недоверчивостта ѝ кълтеше като ехо в слушалката. — Дали ме смяташ за малоумна? Или зелена? Не съм паднала от бананова лодка.

— Искам да знам къде се крие сестра ти — отсече Пола все повече раздражена, — и то по редица причини, които не бих желала да разисквам с теб.

— Не ми говори като на малко дете. На деветнадесет години съм — извика Вивиан, чийто темперамент също избухна.

Пола въздъхна.

— Хайде да не спорим, Вив. Мога само да прибавя следното... Ако Сали е хукнала в Ирландия, то тя е по-голяма глупачка, отколкото съм си мислила, защото само ще създава неприятности на себе си и на Антъни.

— Сали едва ли е *глупачка*! Очевидно не е такава глупачка, за да отива в Ирландия. — Внезапно Вивиан спря.

„Успех!“ — си помисли Пола с лека усмивка. Хитростта ѝ успя. Тя каза.

— Ако Сали случайно ти телефонира, кажи ѝ, че ще вечерям с Александър и Емили в „Белият слон“. Просто в случай че иска да дойде с нас.

— Трябва да тръгвам, Пола — каза припряно Вивиан след кратка пауза. — Татко има нужда от мен в конюшните. Така че засега довиждане.

— Кажи на Сали да ми се обади, ако има нужда от нещо. Довиждане, Вивиан, скъпа.

Пола остана загледана в телефона, размишлявайки върху разговора. Значи Сали не е в Ирландия. Още по-малко вероятно е да е в Лондон, тъй като това не беше нейно любимо място. Дали не е още в Йоркшир? Ако е там, къде ли? В мисълта ѝ премина като ехо едно изречение, което Вивиан бе употребила. Беше нарекла сестра си *ранена птица*. Дали това не беше някакъв фигуративен израз, за да опише състоянието на Сали? Или това е била несъзнателна асоциация във въображението на момичето. Ранените птици се опитват да се върнат обратно в гнездата си... „Гнездото на чаплата“? Разбира се. Сали обичаше Скарбъроу и много от нейните картини бяха от местата, където те бяха прекарвали толкова много време като деца. „Ето къде аз бих отишла, ако искам да се скрия — си каза Пола. — Достъпно е, удобно, килерът за храна е напълно зареден, а старата г-жа Бонифейс има комплект ключове.“

Пола вдигна слушалката и започна да набира „Гнездото на чаплата“, но промени решението си. Би било безкрайно мило да остави Сали сама. Дали е в Скарбъроу, или не, наистина беше без значение. Важното беше, че не е някъде близо до Клонлуглин. Това заключение намали безпокойството на Пола за Сали Харт, към която хранеше крайна привързаност.

— Пола?

— Да, Гей? — попита Пола, навеждайки се към микрофона на уредбата за вътрешна комуникация.

— Сара пристигна.

— Каж и, моля те, да влезе, Гей.

Миг по-късно Сара Лаудър прекосяваше стаята с израз на бледото ѝ луничаво лице толкова решителен, колкото и походката ѝ. Беше облечена в тъмнозелен габардинен костюм, така красиво ушит, че придаваше чудна линия на закръглената ѝ фигура. Цветът му беше в галещ окото контраст с кафяво-червеникавата ѝ коса, която очертаваше лицето ѝ в буйни вълни и смекчаваше едрите ѝ, но привлекателни черти.

— Здравей Пола — поздрави живо тя, спирайки в средата на стаята. — Изглеждаш добре. По-слаба от всякога. Не зная как го правиш, но при мен е цяла борба за свалянето на всеки грам.

Пола се усмихна и оставяйки без внимание комплиментата, каза:

— Добре завърнала се, Сара — заобиколи бюрото и целуна братовчедка си по бузата. — Да седнем тук, при огъня — продължи тя. — Искаш ли чаша чай?

— Не, благодаря. — Сара се завъртя елегантно на високите си токчета и тръгна към канапето. Седна в ъгъла най-близо до камината, облегна се назад, кръстоса крака и си оправи полата. Заоглежда Пола, възхити се на простотата и елегантността на тъмночервената ѝ вълнена рокля. Тя беше просто чудна и като завеждаща модния отдел на предприятията „Харт“, Сара знаеше, че беше от „Ив Сен Лоран“. Продължавайки да сипе комплиментите, които ѝ идваха на устните, тя каза: — Джонатан ми разправя, че ирландците се избиват един друг... Изненадана съм, че баба не е вече тук.

— Не е хубаво да казваш това за Антъни, Сара — укори я любезно Пола, сядайки намръщено на един стол. — Смъртта на Мин беше една случайност и защо баба ще трябва да се връща? Цялата работа ще свърши до утре по това време.

Сара погледна учудено Пола и повдигна кестенявата си вежда.

— Да се надяваме, че си права.

— Разкажи ми за откриването на новия хотел и нашия нов бутик — предложи Пола, ловко сменяйки темата.

Сара мълчеше.

Пола продължи да настоява:

— Хайде, жадувам да чуя всичко по този въпрос.

— Всичко мина добре — каза накрая Сара — и няма причина да не бъде така. Работих упорито цели месеци, за да осигуря успеха. Да ти кажа ли, цялото пътуване беше една тежка, отегчителна работа. Бях на крак двадесет и четири часа на ден. Миранда беше ангажирана плътно с хотела, така че аз всъщност трябваше да се заема с всичко, да контролирам разопаковането и гладенето на роклите, да подреждам витрините, да създавам привлекателен вид на оформлението — оплакваше се тя. — Но нещата, които бях подбрала, се оказаха съвършени, макар това самата аз да го казвам. Моите рокли „Лейди Хамилтън“ и курортните облекла се харесваха на всички. Казваха, че цветовете са фантастични, платовете превъзходни, а моделите ги захласнаха. Беше претърпкано още от деня на откриването, така че би трябвало да се надяваме да направим рекорден бизнес през сезона.

— О, разбира се — извика ентузиазирано Пола, решавайки да не обръща внимание на забележките на Сара относно приноса ѝ за бутиците, който, ако трябваше да се каже истината, не беше значителен.

— Как е Мери? — попита тя.

— Предполагам, че е добре. Виждах я рядко. О'Нийл поканиха цял самолет знаменитости за откриването на хотела в края на седмицата, така че тя беше заета с празни приказки със знаменитостите.

Гърбът на Пола настръхна при тази забележка, която тя сметна за зловна и незаслужена, но благоразумно я отмина.

— Дойде ли Шейн със самолета от Ню Йорк?

— Да.

— И?

— *Какво и?* — попита Сара и гласът ѝ внезапно стана раздражителен. Тя погледна предизвикателно и студено Пола.

Поразена от това неприязнено отношение на Сара, Пола отстъпи изненадана. Колкото и да беше голяма изненадата ѝ обаче, тя успя да каже:

— Сигурно си видяла за малко Шейн и чичо Брайън? Мери може да е била много ангажирана като шеф на отдела „Връзки с обществеността“, но не мога да повярвам, че О'Нийл не са ти

обърнали внимание. В края на краищата те са от семейството и не са такива.

— О, да. Бях поканена на галавечерите, но бях много изморена, за да им се радвам. Всъщност нямах никакви забавления. По този повод иначе имаше големи запивания.

Сара се загледа в огъня, спомняйки си за убийствения, пълен със затруднения и силно разочарование уикенд. Шейн беше жесток, не ѝ обръщаше внимание през голяма част от времето. А когато благоволи да я забележи, беше високомерен, явно незаинтересован от нея. Той не би се отнесъл към Пола по този грозен начин, си мислеше отчаяно тя, затваряйки се отново в себе си. През пламъците на огъня пред нея изскочи образът му, излъчващ безкрайна страст и любов. Тя премигна, опитвайки се да го изтрие от съзнанието си. Този поглед не беше за нея, а за Пола... Този ужасен ден на кръщавката... Тя никога не би могла да забрави този поглед, нито този случай. За свой ужас и нещастие едва тогава тя беше забелязала, че Шейн О'Нийл обича Пола Феърли. Тази е причината да няма време за мен, каза тихо тя. Проклета Пола. Мразя я. В гърдите на Сара се надигна неочаквана ревност с такава голяма сила, че тя отвърна лицето си, докато премине това нейно състояние, което чувстваше, че я изпълва с болка.

— Е, съжалявам, че не си прекарала добре — промърмори Пола, опитвайки се да изрази съчувствието си, като се питаше какво бе направила, та предизвика такава внезапна неприязън у Сара. Пола седна отново. Очите ѝ се свиха замислено. Нямахше основание да мисли, че Сара лъжеше за уикенда, но някак си не ѝ се вярваше. Тя се замисли върху самохвалките забележки на Сара и самодоволния ѝ тон, когато говореше за уморителната си работа. Колко преувеличаваше!

Пола не можа да се въздържи да прибави:

— Значи работата беше изнурителна — това са продажбите на дребно, Сара. Но хайде да погледнем точно на нещата: ти беше тази, която настояваше да отидеш в Барбадос. Ако аз...

— И свърших много хубава работа, нали? — прекъсна я решително Сара, като премести погледа си от огъня и се обърна, за да изгледа нервно Пола. — Някой трябваше да бъде там, за да организира работата. Щяхме да сме в една прекрасна бъркотия, ако бяхме разчитали на Мери, като имам предвид нейния отказ от задълженията

й. Или ако бяхме оставили нещата на случайността, както ти искаше от нас да действаме.

Пола се зачуди още повече от тази критика и от войнствеността на забележките. Не желаейки да остави Сара да се измъкне от това положение, Пола каза с известна острога:

— Това е много несправедливо от твоя страна. Не съм имала намерение да оставя нещата на случайността. Мислех да замина със самолет там самата аз, докато ти не изпя и изтанцува толкова песни и танци да отидеш. Във всеки случай ти няма защо да се безпокоиш за останалите бутици. Наела съм Мелъни Редфорд от Харви Никълъс, която започва от следващата седмица. Тя ще бъде директор на магазините „Харт“ във всички хотели на О’Нийл и ще работя пряко с мен. И Мери, разбира се.

— Разбирам. — Сара промени положението си и прочисти гърлото си. — Всъщност главната причина, поради която съм дошла да те видя, е да ти направя едно предложение.

— *Предложение?* — настръхна Пола, чудейки се с какво ли ще я сюрпризира.

— Да, бих желала да купя бутиците за моя отдел. Няма да има никакви парични затруднения. Имаме купища спестени пари в наличност. Видиш ли, предвид моето значително затруднение с бутиците, бих искала да ги имам всички под мое разпореждане, да ги направя част от „Лейди Хамилтън Клоудс“. Така че кажи цената, аз ще я приема.

Макар и поразена от смешното предложение на Сара, Пола отвърна бързо:

— Даже и да исках, не бих могла да направя такова нещо, както ти добре знаеш. Бутиците са собственост на отдела на веригата магазини „Харт“.

Сара погледна втренчено Пола. Погледът ѝ беше твърд.

— Какво от това. Аз ти предлагам лесен начин да осъществиш бърза печалба. И то голяма. Това би трябвало да те радва, тъй като очите ти са вечно втренчени в резултата на балансовата сметка.

— Искам да ти напомня, че веригата „Харт“ е обществена компания — извика Пола, мислейки, че братовчедка ѝ е полудяла. — Имам притежатели на акции и директорски съвет, пред които съм отговорна, ако това ти е убягнало от вниманието.

Сара едва-едва се засмя:

— Не ми говори за съвета при Хартови. Всички знаем за съвета, мила. Той се състои от баба, от тебе, от родителите ти, от Александър и от шепа стари дядки, които не важат пред това, което кажеш. Ако искаше, можеш да ми продадеш лесно бутиците. Това зависи от твоето решение. Не очаквай да ти повярвам за останалото. Този съвет ще приеме мълчаливо твоите желания, каквито и да са те, както винаги са правили в миналото, когато баба е искала нещо.

Пола фиксираше ледените очи на братовчедка си и гласът ѝ беше също толкова леден, когато каза:

— „Харт“ е инвестирал много пари в новите магазини и аз съм посветила невероятно много усилия и дълги месеци време за този проект. Така че нямам намерение да ги продавам на теб или на когото и да било друг даже ако съветът на директорите одобри тази продажба, което пък, вярвай ми, те не биха направили, поне не на този етап. Видиш ли, Сара, аз искам да задържа бутиците за Хартови. Те са част от нашата програма за разрастване. Освен това, аз...

— *Твоите* усилия? — извика Сара, наблюдайки особено на тези думи. — Това е смешно. Аз съм работила много по-упорито от теб и аз избирах всички стоки. При тези обстоятелства единствено справедливо е...

— Престани! — предупреди Пола с глас, разкриващ нарастващото ѝ раздражение и изчерпано търпение. — Не съм седнала тук да слушам тези глупости, Сара. Знаеш ли, това е просто нелепо. Влизаш тук, започваш да ме критикуваш, след това се опитваш да си припишеш заслуги за успеха на магазина в Барбадос... а засега това е спорен въпрос. Само времето може да ни покаже колко успешни са били те. Но като се връщам отново на *твоите* усилия, мисля, че не ти липсва дързост. Просто така се случи, че Емили направи много повече за нас, отколкото ти. Тя купи всяка една вещ, което не беше малък подвиг, при това си спомням, че аз избрах всяка частица от плажното облекло. Освен това Мери и аз избрахме облеклото на нашата компания, а не ти. Признавам, че ти направи най-хубавите модни линии в колекцията на „Лейди Хамилтън“ и проектира специалното вечерно облекло и може би работи много съзнателно през последните десет дни, обаче твоят принос за първия бутик беше по-малък, наистина *много по-малък*.

Пола стана и отиде до бюрото си, седна зад него и привърши спокойно:

— А колкото се отнася до купуването на бутиците от „Харт“... — Тя поклати учудено глава. — Мога само да прибавя, че това е най-глупавото нещо, което някога съм чувала, и то специално от теб, която най-добре от всички знаеш как баба е извършила структурирането на нещата. Виж какво, ако искаш да се включиш в нов проект, може би ще можем да помислим заедно... — Пола спря, съжалявайки моментално за помирителния си жест. Студенината на Сара беше по-демонстративна от когато и да било.

Сара стана, без да каже нищо. Отиде право при бюрото и застана лице с лице срещу Пола.

С мек и несвойствено спокоен тон каза:

— Баба пък може да има други идеи за бутиците. Може да ѝ хареса идеята ми да ги продаде. Идвало ли ти е наум такова нещо? — Без да даде възможност на Пола да отговори, тя продължи по своя странно спокоен начин: — Баба още не е умряла и ако я познавам добре, обзалагам се, че тя не е прехвърлила нейните седемдесет процента от акциите на теб. О, не, тя разчита на онези, в това съм съвсем сигурна, които са хитри като нея. А що се отнася до мен, тя е все още главната лейди тук. Искам да разбереш едно... няма да оставя въпроса тук, при теб. О, не, съвсем не. Ще изпратя телекс на баба. *Още днес*, Пола. Ще ѝ направя оценка на нашата среща, за моето предложение и за отхвърлянето му от твоя страна. Ще видим кой всъщност ръководи „Харт“, нали?

Пола я изглежда със съжаление и ѝ каза с тъга в очите:

— Изпрати телекс. Ако искаш десет. Няма да постигнеш нищо...

— Ти не си единствената внучка на Ема Харт — прекъсна я Сара с язвителен глас. — Макар че всеки би си го помислил от начина, по който се държиш.

— Сара, не искам да се караме. Ти разсъждаваш детински. Винаги си знаела, че „Харт“ е обществена... — Изречението на Пола остана да виси във въздуха. Сара си беше излязла. Вратата се затвори тихо след нея.

Пола гледеше втренчено след нея, клатейки отново глава, все още учудена от абсурдното предложение и неразумното държане на Сара. Въздъхна леко. Само преди две седмици тя беше споделила с

Емили, след като баба им беше заминала в Мей, че цари върховно спокойствие.

„Много съм избързала“, си помисли сега Пола и откри, че най-неприятната част от срещата беше крещящата омраза на Сара към нея. Докато Пола продължаваше да размишлява върху неочакваната враждебност на братовчедка си, си зададе въпроса дали това не е началото на открита война.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Емили беше като замаяна.

— Погледни само тази вечерна рокля. Тя е просто изящна — каза тя с притихнал глас, изваждайки дрехата от голямата кутия, постлана с пластове и пластове копринена хартия.

Александър, излегнал се на леглото в една от стаите за гости в апартамента на Ема в „Белгрейв Скуеър“, кимаше в знак на съгласие.

— Изглежда също, като че ли е в прекрасно състояние. — По сериозното му лице играеше любеща усмивка, докато Емили се плъзна по средата на стаята и я постави внимателно пред себе си.

Роклята беше дълга с деликатна гарнитура от тюркоазна коприна, изцяло инкрустирана с хиляди малки мънистени синци в окраски от бледосиньо и смарагденозелено. Емили се придвижи леко. Роклята правеше леки вълни, а мънистата смениха цветовете си при движението ѝ. Ефектът беше смайваш.

Наклонил глава на една страна, продължавайки да гледа съсредоточено сестра си, Александър каза:

— Знаеш ли, тя притежава всички цветове на лятното море на Южна Франция и, разбира се, подхожда на очите ти. Колко жалко, че не можеш да я задържиш за себе си. Не е никак старомодна.

— О, знам и бих искала, но тя наистина е много скъпа. Във всеки случай не бих могла да направя това на Пола. Тя има нужда от рокля за модното изложение следващия януари.

— Решила ли е как ще го нарече?

— Смята да го нарече „Модна фантазия“ с под заглавие „Петдесет години елегантност и стил“. Аз много го харесвам, а ти?

— И аз го харесвам. — Той наблюдаваше как Емили сръчно сгъва роклята в кутията и я покрива с хартията. — Представяш ли си — баба е държала вечерната рокля всичките тези години. Тя е почти четиридесет и пет годишна и е пропита с нафталин. — Изкриви нос в израз на отвращение и прибави: — Но се обзалагам, че нашата баба е изглеждала съкрушително в нея с червено-златистата си коса и зелени очи.

Емили вдигна русата си глава.

— Това е най-меко казано. И ти си прав относно нейната възраст. Точно преди да отпътува, баба каза, че ще я намерим в един от нейните кедрови шкафове на най-горния етаж заедно с другите дрехи. Баба ни каза, че за пръв път я е носила на танца на вечерята, която е дала на чичо Франк и леля Натали, когато са се сгодявали. — Емили постави капака на кутията, потупа я и погледна към брат си.

— Знаеш ли, има даже чифт смарагдови сатенени пантофи от Пине, които ѝ подхождат. И те са в отлично състояние. Изглеждат така, сякаш са носени само един или два пъти.

— Да, всичко е грижливо запазено — отбеляза Александър, мислейки за легендарното чувство за пестеливост на опитната си баба. Провесил крака от леглото, той бавно местеше погледа си по дългия метален рафт с дрехи, разположен близо до прозореца. Взирайки се в етикетите по костюмите, дрехите и вечерните рокли, той прочете на глас.

— Шанел, Вайънет, Баленсиага, Молиньо... тези са като нови, Емили. И те трябва да са от двадесетте или тридесетте години.

— Да, и за това са от съществено значение за изложението. Няколко други жени, известни с тяхната елегантност — от списъка на най-елегантно облечените дами — са заели подобни специално проектирани дрехи на Пола и всички са приели поканата ѝ да присъстват на коктейла, устройван вечерта при откриване на изложението за публика.

Емили се отправи към тоалетната масичка, взе един написан на машина списък, направи някакви бележки, пхна обратно листа в папката и каза:

— Благодаря ти за компанията, Сенди. Хайде сега да слезем на долния етаж. Това е всичко, което имах време да направя тази вечер. Обещах да помогна на Пола по подреждането на останалата част от дрехите този уикенд, тъй като в момента тя е затрупана с работа.

— Впрочем къде е тя? — попита Александър, следвайки Емили от стаята за гости към площадката за втория етаж. — Не ми казвай, че е в склада.

— О, не, тя е тук — каза през рамо Емили, като слизаше леко надолу по стълбите. — След като разопаковахме дрехите и ги

окачихме, за да бъдат проверени за най-малка поправка, тя отиде да си смени роклята. Може би се е отбила в старата детска стая.

Александър блъсна вратата и влезе след Емили.

— И деца ли има тук? — попита изненадано той.

— Да, и Нора. Пола ги доведе в града със себе си в понеделник сутринта. О, Сенди, виж, старата добра Паркър е извадила за нас бутилка бяло вино. Да изпием ли по една чаша? — Тя побърза към масичката.

— Защо не? Благодаря, Емили. — Седна на един стол до огнището, кръстоса дългите си крака, изучавайки сестра си, докато тя наливаше виното. Макар че беше средна на ръст, той обикновено я намираще ниска, може би защото беше с деликатна структура и изящни пропорции. Поклати глава. В последните няколко години Емили се беше превърнала в много красива млада жена. Колко лоши са били неговите братовчеди момчета към Емили, когато бяха деца, като я дразнеха заради огромния ѝ апетит и съвършено кръглото ѝ тяло, наричайки я Печена ябълчица. Сега тя съвсем не беше вече като ябълка. Тази вечер приличаше на бърлива китайска кукла в изящната си розова вълнена рокля. „Като някоя китайска кукла“, добави той тихо, като разсъждаваше върху страхотната ѝ физическа и умствена енергия и се чудеше, както често правеше, откъде идваше тя. От тяхната баба? Безспорно тя не беше наследена от родителите им. Майка им беше една отпусната, отегчена, разглезена жена от хайлайфа без сериозни мисли в главата. Баща им беше минала слава, която никога не се реализира. Това на първо място — във всичко провал. Бедният татко, си помисли Александър, той беше без съмнение най-милият, най-добрият човек, когото познавам. Това му напомни, че трябва да телефонира на баща си утре, за да уреди среща за обяд или вечеря. Напоследък те не бяха се виждали много често.

— Боже мой, Сенди, не бях забелязала красивия ти тен, когато бяхме на горния етаж — забеляза Емили, докато му подаваше чашата с вино и го разглеждаше внимателно. Чукна на дърво на стола пред нея. — Наистина изглеждаш супер. Трябва по-често да стоиш на слънце.

— Какво? И да оставя предприятията „Харт“ да се провалят и да пропаднат? В никакъв случай. — Вдигна чашата си. — Santé!

— Наздраве! — каза Емили. След като отпи една глътка, попита: — Къде е Мег?

— Отиде тази заран в Шотландия, за да види едно ловно стопанство, което ще се обяви за продажба. Собственикът иска фирмата по недвижимите имоти, за която тя работи, да се заеме с въпроса, така че Меги ще трябва да направи голяма обиколка. Ако го хареса, ще го впише в техните книги. Бог знае обаче кой ще го купи. Кой, по дяволите, питам аз, иска ловно стопанство в тези дни?

— Един богат американец — намекна Емили. — Определил ли си дата на сватбата си.

— Юни... вероятно.

— Това не е честно — простена Емили със святкащи очи. — Знаеш, че Уинстън и аз се женим през юни. Щеше да бъде по-добре Меги да ме попита, преди да определиш твърда дата.

— Можем да направим двойна женитба — каза той и прихна да се смее при вида ѝ. — Защо ме гледаш така?

— Ако ти не знаеш, тогава аз няма да ти кажа — отвърна тя сърдито. — От друга страна, може би трябва.

— Забрави, че съм го казал. Впрочем не съм го казал на сериозно.

— Напротив, каза го и аз ще ти кажа защо — заяви Емили. — Има три сериозни причини. Първо: Всяка младоженка иска да бъде център на внимание в *нейния* тържествен ден, а, разбира се, тя не може да бъде, ако има *друга* младоженка, която се върти насам-натам. Второ: Баба ще получи припадък, защото ще го сметне за нередно, за проява на лош вкус. Трето: Можем да разочароваме нашата баба, която очаква да даде *две* свръх супер екстра специални брачни тържества с всичките му там украси следващото лято.

— Убеди ме, Емили — двойна женитба е изключена — отвърна той с раздражение. Стана почти веднага сериозен, смукна от цигарата си и бързо я угаси. Движенията му станаха нервни.

Емили, винаги наблюдателна, извика:

— Нещо не е наред ли?

— Пола може да е успяла да предотврати скандала в зародиш в Ирландия, но се страхувам, че тук имаме друг, всеки момент да експлодира.

— *Скандал* — повтори спокойно думата Пола, влизайки в стаята. Тя затвори вратата след себе си и застана неподвижна, гледайки втренчено Александър и Емили със загрижен поглед.

— Пола — каза Александър, като стана и тръгна бързо към нея, за да я поздрави нежно. — Позволи ми да ти предложа чаша вино, а след това да направим малка разправия, преди да отидем в „Белият слон“.

Пола седна на канапето, като погледът ѝ се движеше от единия към другия. Попита ги намръщено:

— Какъв скандал, Сенди?

Той ѝ подаде чашата и седна на стола си.

— Отново за мама. Съжалявам, че трябва да ви кажа и на двете. — Загриженият му поглед шареше от Пола към Емили. — Тя ми телефонира тази сутрин от Париж. Гласът ѝ звучеше доста истерично. Очевидно Джани Равиоли...

— Не ставай злъчен — запротестира Емили. — Колко пъти трябва да ти казвам, че името му е Равелло, а Джани е много приятен човек.

— ... е започнал дело за развод — продължи Александър с още по-остър тон, след като хвърли заплашителен поглед към Емили, — а тя е на границата на нервен колапс, или поне така казва...

— Какво, по дяволите, очаква тя? — избухна отново Емили. — Тя е тази, която хукна с отвратителния Фрог.

— Ако продължаваш да ме прекъсваш, няма да можем никога да отидем на вечеря — забеляза Александър, строго клатейки пръст на сестра си. — Във всеки случай мама е разтревожена поради нетактичността на Джани. Видите ли, въпреки че тя му е дала показанията, той отказва да посочи Марк Дебоан.

— *Защо* — попита Емили с нарастващо любопитство.

Пола попита:

— Кого посочва той? Очевидно това е в основата на тревогата на майка ви.

Александър я погледна остро.

— Умно момиче. Точно там е работата. — Настъпи кратка пауза, преди той да продължи с олимпийско спокойствие. — Изглежда, че ще повика да се явят в съда няколко... министри на Короната като прелюбодейци. Милата наша майка ще трябва да е минала през Кабинета като подправка.

— Ти се шегуваш — извика Пола, гледайки учудено и тревожно.

— Де да беше така — каза Александър унило, като си помисли за последиците от прелюбодеянието на майка му, за объркването в семейството и особено на баба му. *Тя би била покрусена.*

Емили беше цялата настръхнала. Очите ѝ се разшириха и тя извика.

— Старите приятели на чичо Робин. Обзалагам се! — Вайкайки се театрално, тя въртеше очи към тавана. — Като че виждам гръмогласните заглавия на „Дейли Мирър“: „Италиански граф призовава като свидетел цялото британско правителство в хайлайфен развод“ или, какво ще кажеш за това в „Нюз оф дъ Уърлд“: „Персона от висшето общество снася всичките си яйца в правителствена кошница“. Вестниците ще имат голям ден. — Изглежда ги злобно.

Устата на Пола неволно потрепна. Тя не можа да се сдържи да не се засмее въпреки яда към леля си и сериозността на положението.

— Спри, Емили, ти си невъзможна. — Пола се опита да потисне надигацията се в нея смях, който избликна отчасти и поради нервността ѝ тази вечер.

Александър, на когото тази история не беше забавна, изглежда и двете.

— Знаете ли, че никак не е смешно... — Той избухна, клатейки глава, загубил внезапно способност да говори. Просто кипеше от яд непрекъснато, откакто майка му му беше телефонирала онази сутрин. Както Ема, той беше непрекъснато бесен от ужасното ѝ държане и тъй като беше скромнен, нейната безнравственост му беше обидна.

Емили попита нетърпеливо:

— Много ми се иска да зная кои са били мамините любовници. — По лицето ѝ премина израз на смущение и тя сбърчи нос. — Не, не мога да си представя прелестната Елизабет в леглото с Дебелия Дабз.

— Дебелият Дабз? — повтори като ехо смаяната Пола.

— Наистина, Емили! — експлодира Александър.

Без да се изплаши от смърянето на Александър, възприела пресилена, йоркширски акцент, Емили обясни на Пола:

— Да, Дебелият Дабз, така момчетата в Гарнет наричат нашия Арлод от Хъдърсфийлд. — В момента на Емили ѝ дойде внезапно друга мисъл и като се върна към нормалния си, културен тон, продължи: — Робин ще получи удар. Нека не забравяме, че нашият чаровен чичо, член на Парламента на Югоизточен Лийдс, е също един

от министрите в кабинета на Харолд Уилсън. Очаква се той да бъде назначен за канцлер на Екскечър, ако либералите влязат отново при следващите набори. Да, Сенди, ти си прав, наистина ще бъде голям скандал... Нюанси на парфюм, не мислиш ли? Това няма никога да го избегнем в зародиш.

— Аз лично нямам намерение да се безпокоя за скъпоценната кариера на чичо Робин — отвърна сприхаво Александър. — О, не, съвсем не. Но той е такъв опортюнист, че ще намери начин да се възползва от това. Във всеки случай грешката е само негова. Ти си слагаш пръста ненужно, Емили, сигурен съм, че мама се запозна с въпросния господин чрез него. Тя непрекъснато се подвизаваше на неговите приеми в Итън Скуеър. — Хвърли на Пола загрижен поглед. — След като веднъж документите по развода бъдат попълнени в съдилищата, пресата ще разбере за нула време и Емили съвсем не е далеч от истината относно тези изключително гръмки заглавия.

Пола седеше, размишлявайки. Най-накрая каза:

— Колко? За да го купим?

— Не е сигурно — отговори Александър.

Емили извика:

— О, не мисля, че той ще иска нещо.

Пола прониза братовчедката си със студения си многозначителен поглед.

— Изненадана съм от наивността ти, Емили. Ние сме отгледани от жена, която непрекъснато ни е казвала, че всичко има цена, въпросът е само каква. Разбира се, че иска пари. Тогава той ще направи джентълменския жест и ще посочи Марк Дебоан.

Емили запротестира ожесточено:

— Познавам го по-добре от когото и да било от вас и не мисля, че е такъв.

— Баба много обича да казва също, че цената не се изразява непременно в пари — бързо им напомни Александър. — И сега, като размишлявам върху това, съм склонен да се съглася с теб, Емили. Аз, честно казано, не вярвам той да иска пари, но иска нещо. Отмъщение. Сигурен съм, че още обича майка ни, Бог знае защо, като се има предвид как тя се отнася към него... а той е много силно наранен. Така че той има нужда да отвърне на удара с удар и да я нарани на свой ред

и единственият начин, по който той знае как, е да я злепостави публично.

— Може би — допусна Пола, виждайки логика в теорията на Александър. — Очевидно той има всички доказателства, които са му нужни? — Пола каза това като въпрос.

— О, да — отвърна Александър. — Мама беше съвсем наясно, че има уличаващи сведения срещу нея. Той не отправя празни заплахи.

— Сигурен ли си, че ти е казала кои са били министрите? — опипа почвата Емили със свойственото си любопитство.

Александър я погледна със съжаление.

— Хайде, тя може да е глупава, заблудена жена, но дълбоко в себе си е доста хитра. Разбира се, че не е казала доброволно никакви имена.

Пола попита:

— Сенди, каза ли майка ти какво иска от теб да направиш?

— Да. Искане да отида да се срещна с Джани и да го убедя да посочи на делото Марк Дебоан. Тя, изглежда, вярва, че мога да му въздействам, но страшно се заблуждава. Аз не го познавам толкова добре, но така или иначе той е най-разположен към Емили.

— О, не — изписка Емили, — без мен!

Александър и Пола си размениха заговорнически погледи. Пола каза:

— Ти би могла да бъдеш най-подходящият човек за разговор с него, мила.

Емили простена и падна назад на стола си.

Идеята да говори с Джани за изневярата на майка си ѝ се стори съвсем отблъскваща. От друга страна, тя харесваше Джани, а Александър би могъл да бъде нетактичен с него. Изправяйки се, тя каза твърдо:

— Аз просто отказвам да предложа на Джани пари, това е банално.

— Как ще подходиш? — попита Александър, изпълнен с дълбоко облекчение от факта, че тя очевидно се е съгласила да приеме тази неприятна задача.

— Ще... — Емили се замисли дълбоко и лицето ѝ просветна. Тя продължи: — Ами ще апелирам към благородната му природа, ще му

обясня, че ще нарани повече Аманда и Франческа, отколкото мама. А той е много привързан към момичетата. Не би желал те да страдат.

Пола каза с известно колебание:

— Много добре. Гледай да действаш в тази насока. Но все пак трябва да имаш някакъв резервен вариант, в случай че добрата му природа му изневери.

— Понякога наистина звучиш цинично — заяви Емили и сви осъдително устни. — Нямам намерение да обиждам бедния измамен човек, като му предлагам пари.

Без да обръща внимание на ядосания вид на Емили, Пола сви рамене и каза:

— Можеш винаги да му предложиш работа, ако той е непреклонен, ако настоява да изброи половината от проклетото правителство.

— Работа? Къде? При кого?

— При „Харт“, Емили. Аз търся човек, който да ръководи „Трейд Уингс“, новия магазин за антики, който възнамерявам да отворя много скоро. Тъй като Джани е експерт в тази област, може би ще предпочете да работи за семейството, отколкото за онази компания, изнасяща антики, където работи понастоящем. В известен смисъл ще убием с един куршум два заека, като осигурим той да бъде поне на наша страна, ако не специално на страната на майка ви, а и всъщност няма да бъде под наше влияние, тъй като ще трябва да пътува много. Освен това мога да имам добър човек за „Трейд Уингс“. А и той сигурно ще печели повече при Хартови.

— Какво прекрасно решение! — извика Александър, като веднага си подобри настроението и се отпусна на стола си.

Емили започна да хапе устната си.

— Аз само ще му спомена за работа при Хартови, ако се окаже труден — предупреди тя, убедена, че Джани не беше опортюнист. И прибави бързо: — Знам, че няма да стане нужда, знам, че ще постъпи както трябва. Просто знам.

— Ще видим — измърмори Пола.

Александър стана и се заразхожда из стаята.

— А сега, след като се занимахме с любовния живот на мама, има още един въпрос, който искам да обсъдим. — Застана до вратата. — Само за минута... оставих куфарчето си в хола, когато дойдох.

В негово отсъствие Емили се наведе към Пола и сподели:

— Джани наистина е чудесен човек. Ти просто не го познаваш добре.

— Сигурна съм, че е при нормални обстоятелства. Но е по-разумно човек да се подготви за най-лошото.

Емили не каза нищо. Минута по-късно Александър се върна, седна и извади една папка от куфарчето си. Подаде я на Пола.

— Какво е това? — попита тя, като я пое от него.

— Отчет от г-н Грейвз и Сондерсън. Но няма нужда да го четеш сега.

— За Джонатан ли е? — попита Пола, обърна папката и я прелисти. Някакво мрачно настроение караше дъха ѝ да спира в гърлото.

— Не, отчетът се отнася за Себастиан Крос.

— О! — Пола сложи ръка на устата си, като си спомни за онзи ден в заседателната зала в „Ейре“, чудейки се защо я обхвана внезапно лошо предчувствие.

Александър обясни:

— Мисля, че ще стане по-бързо, ако ви обясня с няколко кратки изречения. Отчетът е доста дълъг, на места скучен, поради което ви предлагам да го разгледате внимателно, когато имате свободно време.

— Побързай тогава. Казвай, Сенди — нареди Емили. — След малко ще трябва да тръгнем за вечерята. Умирам от глад.

— Г-н Грейвз рови вече цели месеци, търсейки нещо за Себастиан, както и двете знаете — започна Александър. — Отначало проверките му бяха в кръга на службата му, тъй като следваше нарежданията на баба. Когато отново се оказа с празни ръце от проверката, той реши да провери личния живот на Себастиан. След поредица лъжливи указания и интервюта с различни хора от Лондон той отиде в Йоркшир. Там попаднал на някаква информация, която не е много приятна и аз нямам нищо против да ви я кажа. Знаейки, че много от момчетата от „Ейре Комюникейшън“ се събират в бара на Поли в Лийдс, той започнал да се навърта там. По време на един обяд започнал случаен разговор с младеж, който някога работел в „Ейре“. Грейвз и младежът накрая станали твърде близки, започнали редовно да се срещат на чашка в продължение на три седмици. Една вечер Томи Чарууд — така се казвал младежът — казал на Грейвз, че

Себастиан бил интригант и че иска да го заведе една нощ в някоя тъмна алея и да му удари един хубав пердах. — Александър спря, за да си запали цигара, и продължи: — Когато Грейвз попитал за причината, Томи Чарууд му казал, че той бил флиртувал с някакво момиче, което също работело в „Ейре“, и че Себастиан му я отнел. Изглежда, че момичето, Алис Пийл...

— Аз съм се запознавала с Алис — прекъсна го бързо Пола с нарастващ интерес. — Тя работи в рекламната служба. Идвала е веднъж при мен да търси работа в „Харт“.

— Как изглежда? — попита заинтригуван Александър.

— Талантлива в нейната специалност, доста приятна. Спомням си я съвсем ясно, защото беше изискана и твърде впечатляваща. Висока, мургава, с необикновено хубаво лице.

Александър се покашля и прикова мрачен поглед в Пола.

— Не съм много сигурен колко красива е тя сега. Според Томи Чарууд Себастиан Крос я е бил няколко пъти. И то толкова лошо последния път, че Алис Пийл е трябвало да търси пластичен хирург. Чарууд казал на Грейвз, че щяла да бъде обезобразена за цял живот без спешното лечение, оказано ѝ в главната болница в Лийдс. Видите ли, Крос я е бил с такава мъст, че челюстта ѝ била счупена, както и кост на бузата, а лицето ѝ било кървава безформена маса.

— О, боже! — извика Пола. — Да ѝ се случи такова страшно нещо.

Емили също беше пребледняла. Изтръпнала от ужас, тя погледна Пола, а след това прошепна:

— Твоите предчувствия за Себастиан Крос са били верни. — Емили преглътна и се обърна към брат си: — Не е ли предявило иск момичето? Да отиде в полицията? Да заведе дело?

— Не, както изглежда, не. Чарууд казал на Грейвз, че тя била смъртно уплашена от Крос. Баща ѝ искал да се обади в полицията, но Алис го молела да не отива с настояването, че това ще донесе още повече беди. Г-н Пийл доверил това на Томи, когато двамата се сприятелили. Томи се опитвал да убеди Пийл да отиде в полицейския департамент в Лийдс, където Томи познавал добри детективи, но Пийл продължавал да се колебае. В края на краищата решил да не прави нищо. Около един месец след този последен ужасен побой Крос посетил семейство Пийл и предложил на г-н Пийл пари. Пийл, който

бил добър човек, хвърлил парите в лицето на Крос. Веднага след като Алис се възстановила, той я изпратил да живее при женения ѝ брат в Гибралтар. Брат ѝ е в Кралския флот, на хеликоптери мисля, и е на постоянно място в Гибралтар. Томи Чарууд мисли, че тя е още там.

— Каква ужасна история! — каза Пола, продължавайки да трепери. — Не съм изненадана от факта, че Алис Пийл е тероризирана от Крос — заекна тя и се извърна, изпълнена с отвращение и мъка.

Емили се задъха:

— Той сигурно е някакъв маниак! Семейството на това момиче трябваше да го преследва без оглед на това какво казва тя.

Александър кимна, а изразът му, отразяващ този от лицето на Пола, показваше безкрайно отвращение. Той каза рязко:

— И това не е всичко... Чарууд дал на Грейвз допълнителна информация, след като нашето хитро око спечелило по-нататък доверието му. Чарууд се кълне, че Себастиан употребява наркотици, че е голям пияница и комарджия и е претърпял големи загуби на игралните маси в Крофърд и бог знае къде другаде.

— И това е човекът, който е най-добрият приятел на Джонатан Ейнсли — каза Пола. — Просто ужасно.

— Да, ужасно е — съгласи се Александър. И докато информацията за Крос никак не ни е от полза, тя рефлектира много зле върху Джонатан с това, че той е най-близък приятел на Крос. Не бихте ли казали?

Пола кимна с глава.

Емили погледна Пола и брат си.

— Мислите ли, че Джонатан също взема наркотици? И че играе комар?

— Той по-добре да не употребява наркотици — отговори грубо Александър, — ако иска да продължава да управлява отдела за недвижими имоти на предприятията „Харт“. Нека не забравяме, че борави с много пари и че понякога трябва да взема много важни решения. — Александър стана, отиде до полицата на камината, наля си чаша вино и измърмори: — От сега нататък трябва да го следя във *всичко*, което прави — да го наблюдавам по-отблизо. Не мога да си позволя да му разреша да направи каквато и да е грешка. А що се отнася до комара — Александър сви рамене и поклати глава, — не мога да се наема да правя предположения за това. Но той може да

играе на карти и това е още една причина да обърна по-голямо внимание на отдела за недвижими имоти. Както казах, през тази компания преминават страшно много налични пари.

— Предполагам, че си инструктирал г-н Грейвз да се занимае с това, Сенди? Да рови по-дълбоко — каза Пола.

— Естествено.

— Ужасно — продължи Пола замислено. — Крос звъня в склада днес. Искаше среща.

— Ще го видиш ли? — попита Александър, връщайки се на стола си.

— Не зная — вероятно не. Гей се опита да се свърже с него в хотела му късно днес следобед, но той бил излязъл! Очаквам тя да му звънне отново сутринта.

— От една страна, бих бил любопитен да зная какво има да каже. Той по всяка вероятност не може и да си представи, че бихме се интересували от „Ейре“. Не сега, след като е продал сградата, която беше най-важният актив на компанията.

Пола сви рамене и веднага смени темата.

— Сара дойде да ме види тази заран. — Пола започна да преразказва срещата, без да пропусне и най-малката подробност. Когато привърши, седна и зачака реакцията им.

По време на целия рецитал на Пола Емили се беше превърнала цялата в слух и зрение. Тя извика.

— Много ми се иска да чуя версията на Миранда за уикенда, да не говорим за всичките десет дни, които Сара прекара в Барбадос. Имам чувството, че техните разкази ще се различават значително. Сара е била винаги много добра в приписване на заслуги, които не са нейни.

— Да, зная. — Пола веднага си помисли за дните на тяхното детство в „Гнездото на чаплата“. Още оттогава тя и Емили бяха запомнили лукавството на Сара. Братовчедка им винаги се опитваше да се издокара пред баба си, като се представяше в най-благоприятна светлина, често за тяхна сметка.

Александър се обади:

— Сара не е глупава. Тя знае, че вие не можете да продадете бутиците, не преди първо да се отнесете до управителния съвет. Тя също има ясна представа, че не може да разходва парите на модния отдел току-така, докато не получи моето разрешение. Следователно е

сметнала, че може да ни прескочи и да успее в намерението си, както заплашваше, че ще направи.

— Аз също — промърмори Емили, като осъждаше Сара дълбоко в душата си. Пола имаше твърде много грижи и тревоги, с които да се справя в момента, та ѝ оставаха още и трудностите, които Сара ѝ създаваше.

Пола се усмихна леко:

— Няма да споря с когото и да било от вас. Обаче мога да ви уверя, че телекът ще отиде направо в кошчето за боклук. Това, което Сара не знае, е, че баба започна да вярва в бутиците още преди да замине през май. В последния момент тя изведнъж видя в тях един умен начин да се разраснем, и то относително леко за организацията ни. Тя е убедена, че бутиците ще увеличат стойността на дяловете на „Харт“, и наистина ще я увеличат. Така че едва ли има намерение да продава бутиците.

— Да, но ти току-що каза, че Сара не разбира това — спокойно отбеляза Емили, — и във всеки случай аз винаги съм си мислила, че тя беше вбесена от факта, че ти взе веригата „Харт“, а не тя. В края на краищата тя е най-възрастната внучка и има доста високо мнение за себе си като бизнес дама.

— Емили ми взе думата — каза Александър, обръщайки се бързо към Пола. — Посещението на Сара този следобед може да е било едно неприятно упражнение, посещение със специална цел и с намерението да те разтревожи, Пола, да те обезкуражи, да те извади от равновесие. — Докато говореше, му дойде наум друга мисъл. — Мисля си, не е ли това началото на война, за която говорехме и която предвиждахме.

— Това ми мина през ума и по-рано — отвърна Пола.

— Ако е така, какво се надява да спечели Сара, Сенди? — попита Емили.

— Удовлетворението да знае, че Пола е вбесена, че е под допълнително напрежение. А лице, което е извадено от равновесие, невинаги мисли трезво и ясно. — Александър погледна и двете многозначително. — Сара е както ръка и ръкавица с Джонатан от доста дълго време. Тя трябва да бъде наблюдавана толкова отблизо, колкото и той.

Пола стана.

— Стига сте се занимавали с тях, поне за тази вечер. Хайде да вървим да вечеряме — предложи тя, желаейки да се сложи край на този разговор. — Това беше един труден ден, а и ужасна седмица до този момент. — Въздъхна отегчено. — Нямам намерение да досаждам на когото и да било от вас с моите проблеми със „Ситекс Ойл“, но и днес имах такива, с които трябваше да се справям. Мисля, че току-що съм се избавила от нуждата да бъда под пара. Искам малко отдих, като например една приятна вечеря в „Белият слон“.

— Сериозни ли са проблемите? — попита Александър, докато тримата се отправяха към входното фоайе, за да вземат палтата си. Стисна приятелски Пола за рамото. — Мога ли да ти бъда в помощ?

Пола му се усмихна с благодарност.

— Благодаря ти, Сенди. Много е мило от твоя страна, че ми предлагаш услугите си. Но засега нещата са под контрол... — Поколеба се, преди да добави: — Дейл Стивънс беше решен да се оттегли като президент днес следобед. Употребих над един час в разговор по телефона с него, за да го убедя да остане. Той има доста неприятности в управителния съвет, неуморими създатели на неприятности, които се мъчат да му връзват ръцете винаги, когато могат. — Разтърси печално глава. — Но трябва да ти кажа, че той се съгласи да остане като президент до края на годината. Всичко, което всъщност успях да направя, беше да си купя малко време.

Издание:

Барбара Тейлър Брадфорд. Да задържиш мечтата. Книга първа
Английска. Първо издание

ИК „Съвременник“, София, 1993

Редактор: Любен Петров

Коректор: Славка Георгиева, Янка Енчева

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.